

Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, Αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, Αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

THEOCRITI

Jury QUÆ EXTANT Herrick

CUM GRÆCIS SCHOLIIS.

Jany: 7: 1771:

OXONIÆ

E THEATRO SHELDONIANO,

Impensis *Sam. Smith*, & *Benj. Walford* ad Insignia Principis in Cœmeterio *D. Pauli*. An. Dom. 1699.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

καὶ τῶν ἄλλων βουκολικῶν ποιητῶν περὶ, ἐκ τοῦ Σουΐδα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ Χῖος, ῥήτωρ, μαθητὴς Μητροδώρου τοῦ Ισοκρατικοῦ, ἔγραψε χρείας. Αντιπολιτεύσατο δὲ Θεοπόμπῳ τῷ ἱστορικῷ· φέρεται δὲ αὐτοῦ ἱστορία Λιβύης, καὶ ἐπιστολαὶ θαυμάσιαι. Εστι δὲ καὶ ἕτερος Θεόκριτος Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης, οἱ δὲ Σιμμίχου, Συρακούσιος· οἱ δὲ, φασὶ Κῶον· Μετῴκησε δὲ ἐν Συρακούσαις. Οὗτος ἔγραψε τὰ καλούμενα Βουκολικὰ ἔπη Δωρίδι διαλέκτῳ. Τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ταῦτα, Προϊτίδας, Ελπίδας, Υμνους, Ηρωΐνας, Επικήδεια μέλη, Ελεγείας καὶ Ιάμβους, Επιγράμματα. Ιστέον δὲ ὅτι τρεῖς γεγόνασι βουκολικῶν ἐπῶν ποιηταὶ, Θεόκριτος οὑτοσὶ, Μόσχος Σικελιώτης, καὶ Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἔκ τινος χωριδίου καλουμένου Φλώσσης.

ΓΕΝΟΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ὁ τῶν βουκολικῶν ποιητὴς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτός φησι·

Σιμιχίδα πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Ενιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι. δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν προσόψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγό-

ραν, καὶ μητέρα Φιλίναν. ἀκουστὴς δὲ γέγονε Φιλιππίδου, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει. ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν Πτολεμαῖον, τὸν ἐπικληθέντα Λαγωόν. περὶ δὲ τὴν τῶν βουκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. κατὰ γοῦν τινας Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

Περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς εὑρέθη τὰ βουκολικά.

ΤΑ βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι, καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν. τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη καὶ ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος. τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων μούσης ἀρεστῆς γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βουκολικά. Ὀρέστη γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον, ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν, ἀπολούσασθαι. ὁ δὲ πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς τὴν Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ᾄσμασι καθυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὕρεσιν.

Ετερον

Ἕτερον ἀληθέστερον.

Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεώς ποτε γενομένης ἐν ταῖς Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς. οἱ δὲ ἀγροῖκοι δῶρον ἐκόμισαν, καὶ τὴν θεὸν γεγηθότες ἀνύμνησαν· ἔπειτα δὲ ταῖς ἀγροίκοις ᾠδαῖς τόπον ἔδωσαν συνήθη.

Περὶ διαφορᾶς τῶν βουκολικῶν.

Τὰ βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν, τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν. καὶ γὰρ αἰπολικά ἐστι, καὶ ποιμενικά, καὶ μικτά. τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου. διὸ καὶ βουκολικὰ εἴρηται πάντα· λέγεται δὲ βουκόλος, παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀπημαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. ᾄδειν δέ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον. τὸν δὲ νικήσαντα, λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον. κἀκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς. διδόναι

δὲ

δὲ καὶ ἄλλα τινὰ, παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὑγίειαν,
Αν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσατο τήνα.

Περὶ τῆς τῶν βουκολικῶν ἐπιγραφῆς.

Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται εἰδύλλιον.

Περὶ τῶν τῆς ποιήσεως χαρακτήρων.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας· διηγηματικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. τὸ δὲ βουκολικὸν ποίημα, μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ συγκεκραμένον. διὸ καὶ χαριέστατον, τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως. ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ· ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ. ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχῃ· Εἰς ὅσον δ' οἷόν τε ἐστι, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάττεται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα· Εκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

THEO-

THEOCRITI IDYLLIORUM

INDEX.

ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

ΑΛΛΟΣ Ο ΧΙΟΣ· ΕΓΩ ΔΕ ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ΟΣ ΤΑΔΕ ΓΡΑΨΑ,
ΕΙΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΜΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΝ·
ΥΙΟΣ ΠΡΑΞΑΓΟΡΑΟ, ΠΕΡΙΚΛΕΙΤΗΣ ΤΕ ΦΙΛΙΝΑΣ.
ΜΟΥΣΑΝ Δ' ΟΘΝΕΙΗΝ ΟΥ ΠΟΤ' ΕΦΕΛΚΥΣΑΜΗΝ.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος. ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τούτου αἶγα ἐς τρὶς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τοῦ Αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ARGUMENTUM

PRIMI IDYLLII.

In hoc Idyllio colloquuntur inter se Thyrsis pastor & Caprarius, Thyrsis autem Bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabescentem atque morientem: & pro eo capram ter mulgendam, & pulcrum pastorale poculum à Caprario præmii loco refert.

ΘΥΡ-

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ,

Εἰδύλλιον α΄.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ

THYRSIS PASTOR, & CAPRARIUS.

DULCEM susurrum & pinus illa, ô pastor caprarie,
Quæ est juxta fontes, resonat: suaviter verò & tu

ΑΔΥ Τ. [illegible] ... Τὸ ἀδὺ [illegible] ... ΘΥΡ. Ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυες [illegible] ... [illegible]

[illegible] ... Αλλως. [illegible] ... Αλλως. Τὸ ψιθυρίζειν [illegible] ... τὸ ψιθυρίζειν [illegible]

* Ed. Ven. leg. ἰονομαζοποιεῖται. † Ven. [illegible]

Συρ

Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ·

Fistula canis: post Pana proximum præmium feres. Si ille acceperit cornutum hircum, tu capram capies:

θυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος. καὶ ψίθυρος ψιθύρου, ὡς μάρτυρος μαρτύρου. τὸ δὲ ψίθυρ, παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει τινὰ λοιδορίαν. [illegible] σημαίνει δὲ τὰ χείλη περιφραστικῶς. τὸ δὲ ψίθος, [illegible] θ, ψίθος. Αἰπόλοι δέ εἰσιν, οἱ ἐν τοῖς αἰπολίοις [illegible] [illegible] Δωρικῶς [illegible]

2. ΜΕ. Αἰολικὸν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ μελίζει, ὅ ἐστι, λιγυρῶς ἠχεῖ [illegible] [illegible] Πᾶνα [illegible]

3. ΣΤΡ. Ἀντὶ τοῦ συρίζεις, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς, τὰ δεύτερα πρόσωπα [illegible] τὸ συρίζεις γὰρ συρίσδες λέγουσι. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν, συρίσδειν. [illegible]

ὧν ἦν συγκείμενον, στοιχεῖα. Ἄλλως. Συρίζειν τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ὥσπερ σαλπίζειν, τὸ διὰ σάλπιγγος φωνεῖν, καὶ αὐλεῖν, τὸ δὲ διὰ αὐλῶν μέλπειν, [illegible] τὸ μὲν τοῦ σύριγγ', ὃ δὲ τοῦ καλὸν αὐλὸν [illegible] Δάφνις ὁ [illegible] ΠΑΝ. [illegible] Πᾶνα [illegible] Ἀρκαδικὸς Διὸς [illegible] Οἰνηΐδος. οἱ δὲ λέγουσι διὰ τοῦτο, Πᾶν, [illegible] Θεῶν [illegible]

μιμήσεως

Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τήνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Α χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρῆς, ἔς τέ κ' ἀμέλξῃς.

Si verò capram acceperit ille præmium, ad te defluet Capella. Capellæ autem caro bona est, donec mulseris.

μιμήσεως φασὶν εἶ)· τὸ δὲ πάρδαλιν εἰλῆφθαι, τῆς γῆς φαντασίας αἴνιγμα. τὰ κάτω λάσια, τῶν τῆς γῆς μερῶν, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πεφυκότων· τὴν δὲ σύριγγα, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πνευμάτων μίμησιν εἶ)· τὸ δὲ αἰγοπόν, τῶν καταιγίδων τὰς ἀφνιδίους ταραχάς, καὶ τὴν ὑπὸ νεφῶν γινομένων περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῶν· καὶ τὰ κάτω, τουτέστι τὰς μακρὰς δασεῖς, σημαίνοντα τὰς ὑλώδεις τόπους. καὶ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τῶν ὀρῶν τὰ τραχέα. ἔχει δὲ καὶ τῇ μιᾷ χειρὶ τὸ δρέπανον, σημαῖνον τὴν ἐργασίαν τῇ δὲ ἄλλῃ τὴν σύριγγα, σημαίνουσα τοὺς ἀνέμους. Τὸ δὲ δεύτερον, ἐνίοτε μὲν ἀντὶ τάξεως λέγε), ἐνίοτε ἀντὶ ἀριθμητικῶς, καθὰ καὶ τὸ δεύτερον, καὶ τὸ τέταρτον, καὶ τὸ τῆς ἀκολουθίας ταύτης. ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον, κατὰ τὸ ὕστερον σημαινόμενον λέγε). ΑΠΟ. Κομίσῃ. ἀντὶ τὸ λάψῃ, ἀντὶ τοῦ λάβῃ, τοὺς γὰρ μέλλοντας καθαιροῦσιν οἱ Δωριεῖς, λέξῃ, λαψῇ, γράψῃ, καὶ τὰ ὅμοια.

4. ΑΙ. Τὸ αἴκα ἀντὶ τοῦ εἴκαν διὰ τὸ γὰρ ει δίφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι. τὸ δὲ ι ψιλὸν, εἰς α βραχύ. οἷον, εἴκαν, αἴκα, ἄρτεμις ἀρταμίδι, καιδὲ ὡς ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α τῶν γὰρ Δωρικῶν εἰς α βραχὺ τὸ ι τὸ διφθόγγου τὴν δίχρονον ἐκτείνοντων, ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε, ὁ καὶ σχηματιστικῶς. ΛΑ. Εκτείνε) τὸ λα, διὰ τὸ εἶ) Δωρικὸν, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης, ἐπεὶ φησὶν ὅτι καὶ βραχύ ἐστιν.

5. ΑΙ. Ηγεν, εἰ μὴ ἔχει τις τράγον δίδοναι τῷ θεῷ, καὶ δῶσῃ αἶγα θήλειαν, σὺ λήψῃ χίμαρον, ὅτι θηλυκῶς. Χίμαρος γὰρ ἀρσενικῶς μὲν ὁ τράγος, θηλυκῶς δὲ, ἡ ἐνιαυσιαία αἴξ, ἢ ἑνὸς χειμῶνος οὖσα. μᾶλλον δὲ ἀδύνατον μὴ ἔχειν τινὰ τράγον, ἀλλ' εἰ θελήσῃ ὁ θεὸς αἶγα λαβεῖν, σοὶ δοθήσε) χίμαρος. τὸ δὲ καταῤῥεῖ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κατανεχθήσε)· τὸ σύντονον τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ.

6. ΕΣ. Αντὶ τοῦ ἀνάμελκτος. ἐκ δὲ τούτου τὴν μήπω τετοκυῖαν δηλοῖ. ὅτι δὲ τῆς μήπω τετοκυίας τὸ κρέας ἥδιόν ἐστι, φησὶ καὶ Ησίοδος —Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίας. Γράφε) καὶ, ἐς τ' ἂν ἀμέλξῃς.

Εν ἄλλῳ αἶγα τήνος.] Εὰν ἐκεῖνος λάβῃ κερασφόρον τράγον (κεραὸς γὰρ καὶ κερασφόρος, τὸ αὐτό· πλὴν ὅτι τὸ μὲν ποιητικόν ἐστι. τὸ δὲ κερασφόρος, κοινόν) αἶγα σὺ λήψῃ. ἐὰν δὲ αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος γέρας, εἰς σὲ καταῤῥεῖ καὶ καταῤῥεύσει, ἤγουν εἰσελεύσε) ἡ χίμαρος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑδάτων. τὸ σύντονον δὲ τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ. ΧΙ. Τῇ χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἐστὶν, ἕως ἂν ἀμέλξῃς αὐτήν. Ερίφος, μέχρι ποιῶν καὶ τεσσάρων μηνῶν. Χίμαροι δὲ θηλυκοῦ, ἕως ἐνιαυτοῦ, τουτέστιν, ἕως ἂν τίκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν. ἀφ' οὗ δὲ τέξωται

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμάν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ μῶσαι τὰν ὀΐϊδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας. αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς.

CAPRARIUS.

Dulcius, ô pastor, tuum carmen est, quam effusa
Illa quæ de rupe ex alto defluit unda.
Si Musæ oviculam præmium abducant,
Agnum tu stabularium pro præmio accipies. Si vero placuerit
Illis agnum capere, tunc tu postea ovem abduces.

ται ὁ χίμαρος, οὐκέτι χίμαρος λέγεται, ἀλλὰ χίμαιρα, ἡ αἴξ· ταυτὸ γὰρ αἴξ, καὶ χίμαιρα. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων, ἄρσενος, καὶ τράγος. οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄῤῥενος, τὸν αἶγα λέγουσι. καὶ ἔστιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. ὃ δὲ ἐπὶ τούτων ἄρσεν, τοῦτο ἐπὶ τῶν προβάτων ἄρνες καὶ ἀμνοί. καὶ ὃ αἶγας ἐνταῦθα, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων οἶς. ὃ δὲ τράγος ἐπὶ τούτων, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων κριός. νομεῖς δὲ οἱ τῶν προβάτων καλοῦνται ποιμένες· οἱ δὲ τῶν ἑτέρων μειζόνων, αἰπόλοι. Θεοῖς δὲ ἐχρῶντο οἱ νομεῖς, τῷ Πανὶ καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ ἔτι ταῖς Νύμφαις. καὶ ταῖς μὲν Νύμφαις, καὶ τῷ Πανὶ, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι διατελέσαντες, ὁμόφρονας θεοῖς καὶ αὐτοῖς ὄντας, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι διατελοῦσι· τῷ δὲ Πανὶ, ὡς [illegible] συνεζηκότι καὶ [illegible] καὶ [illegible] αὐτοῖς [illegible] καὶ αὐτοὶ [illegible]. ταῖς δὲ Μούσαις διὰ τὸ μάλιστα αὐτοῖς ᾠδῶν, ὧν αὗται ἔφοροι.

7. Η ΤΟ. Καταφερὲς ἢ ὑψηλὸν ἢ καταχὲς, τὸ καταχεόμενον, ἢ ὑπηχοῦν, καὶ ἀποῤῥοιζοῦν ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Ἐν ἄλλοις, Ἢ τὸ καταχές. Εἰ μὲν μετὰ τὸ ὕδωρ ἔστιγε τὸ τέλος, ταυτὸ δυνάμενον τῷ ὅ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον· ἡδύτερον ὦ ποιμὴν τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετ' ἤχου. νῦν δὲ σκοτίζει αὐτό. καὶ δυσλυτον ποιεῖ τὸν λόγον, τῷ ἀποσπᾶσθαι τοῦ ἄρθρου συναπτόμενον. ἁρμόδιον γὰρ τὸ τοιοῦτον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

9. ΑΙ. Παραβάλλεται ὁ μὲν αἰπόλος τῷ Πανί· ὁ δὲ ποιμὴν ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐὰν αἱ Μοῦσαι τὴν ἀμνάδα, ἤγουν τὴν ὄϊν τὸ θῆλυ πρόβατον δῶρον ἄγωνται, ἀντὶ τοῦ λάβωσιν, Ἄρνα σὺ σακίταν λάψῃ γέρας. σακῖται δὲ ἄρνες, οἱ ἔτι γαλαθηνοὶ [illegible], οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίως βόσκουσι καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσιν· ἐὰν δὲ ἀρέσκῃ ἐκείναις ἄρνα λαβεῖν, σὺ δὲ τὴν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς, λαβὼν οἴσεις, [illegible] τῇ ᾠδῇ τὸ δοκιμεῖον τῶν Μουσῶν ἕξεις.

12. ΔΗΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν

THYRSIS.

Visne per nymphas, visne, Caprarie, hic assidens,
Ad acclivem hunc tumulum, ubi sunt myricæ,
Canere fistula? ego autem interea capellas pascam.

CAPRARIUS.

Non fas est, ô pastor, jam circa meridiem, non fas est nobis

12. ΛΗΣ. Ἀντὶ τοῦ βούλεις καὶ θέλεις, ἀπὸ θέματος τοῦ λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν καὶ λῷον τὸ ἐπωφελὲς, ὃ πάντες θέλομεν. ἢ Δωρικὸν τὸ λῇς, κατ' ἀφαίρεσιν τῆς θε συλλαβῆς. ὁ Θύρσις δὲ τοῦτο λέγει. Τῇδε, ἐνθάδε ἢ ἐκεῖσε. Τὸ δὲ καθίξας Δωρικὸν, τροπῇ τοῦ σ, εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συζυγίας τῶν ληγόντων εἰς ζ, διὰ τοῦ ξ, ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. Θέλεις ὦ αἰπόλε πρὸς τῶν νυμφῶν δεῦρο ἐλθεῖν, καὶ καθίξας εἰς τὸν ἀντικείμενον τοῦτον τόπον καὶ κατάντη, ἤγουν, ὄχθον, ὅπου αἱ μυρῖκαι, τῇ σύριγγι μέλπειν, τὰς δὲ αἶγας ἐγὼ ἐν τῷ δε τῷ τόπῳ βοσκήσω. Τὸ κάταντες, τὸ κατωφερὲς, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τοῦ ἄναντες, λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ὁ γὰρ ἀνάντης τόπος, ὁ αὐτὸς δὴ τις ἐστὶ καὶ κατάντης, καὶ ἀνωφερὴς ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ κατωφερής. λέγεται δὲ καὶ ἀνάντη ξύλα καὶ κατάντη, τὰ ἀναφερόμενα καὶ κάτω, καὶ ἀναφερῆ καὶ κατωφερῆ, ἐπεὶ τὸ αὐτῶν. Γεώλοφον δὲ, ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πεδίῳ ὑπεραιρεταικὸς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται. τοῦ τῆς γαίας διφθογγογραφουμένης, γηλογραφεῖται τὸ γεώλοφον, τὸ ὡς ἀνώγαιον, καὶ κατώγαιον. καὶ φαμὲν ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα, ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα. νῦν δὲ οἱ νέοι διφθογγογραφοῦντες, οὐκ ἠθέλησαν τὴν παλαιὰν συνήθειαν τελείως ἀπολιπεῖν, ἀλλ' ἔθηκαν καὶ τινὰ ψιλογραφούμενα.

13. ΜΥ. Ὅπου αἱ μυρῖκαι, ἐφ' αἷς μεσημβριάζειν εἰώθασιν.

15. ΜΕ. Τὸ μεσημβρινὸν, ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ, ἐκβολῇ τοῦ ι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ β.

ΟΥ. Οὐ πρέπον ἐστὶν ὦ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. τὸν Πᾶνα δεδοικότες, ὄντως γὰρ πικρὸς ἐστιν· ἀντὶ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος· ἐοίκασιν ἀπὸ τοῦ ἄγρας χαλάσαι ἀναπαύεσθαι κεκοπιακὼς, ἐν αὐτῇ θαλασσει καὶ ἀεὶ πρὸς τῇ ῥινὶ αὐτοῦ, ἤτοι ἐν τῇ ῥινὶ, δριμεῖα χολὴ κάθηται· τουτέστι, καὶ ἀεὶ ὀργίλος ἐστίν.

19. ΑΛ.

Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἔστι γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἴδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,)
Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω

Fistula canere: Pana metuimus: namque is à venatione
Tunc fessus requiescere solet, estque amarulentus,
Et illi semper acerba bilis in naribus sedet.
Verum (tu enim ô Thyrsi Daphnidis dolores nosti,
Et bucolicæ ad summum pervenisti Musæ)
Et huc age, sub ulmo consideamus, Priapi

19. ΑΛ. Ηγεν, τὸ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Δάφνιδος μοι λέγε. Τὸ ἄλγεα ἀείδες, [illegible] εὔπορον γεγενημένον ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις· δηλονότι, ἄλγε' ἀείδες καὶ λέγε τὸ ἀείδες, ἀντὶ τοῦ λέγοις ἄν, Δωρικῶς, καὶ ὅτι τὸ γὰρ παρέλκει καὶ ἄλγε' ἀείδες, ἀντὶ τοῦ λέγε. καὶ ἄλγεα εἴδες, ὃ καὶ βέλτιον. Αλλως. Αλλὰ τὺ γὰρ δὴ Θύρσι] τὸ σύνηθες τὸ γὰρ, ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἀρχῇ στίχον. ὀφείλει καὶ τὸ σύ, καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. οὕτω γὰρ ἂν εἴη ὁ λόγος ἀκόλουθος, ἔχων οὕτως· Ἀλλὰ σὺ ὦ Θύρσι, ᾄδε τὰ ἄλγη τοῦ Δάφνιδος· σὺ γὰρ ἀρίστε καὶ ἐπὶ τὸ πλέον τῆς βουκολικῆς μούσης. οὐκ ἀντιπίπτει δὲ ἑαυτῷ, μὴ [illegible] εἰπὼν συρίζειν κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας διὰ τὸν Πᾶνα, εἶτα, τὸν Θύρσιν [illegible] ᾄδειν. οὐ γὰρ ταυτὸν ἐστὶ τὸ συρίζειν τῷ ᾄδειν· ἀλλὰ συρίζειν μέν ἐστι, τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν. ᾄδειν δὲ, τὸ χοινῇ [illegible] τὸ τῇ σύριγγι [illegible], φησὶ μὴ πρέπειν κατὰ τὸ μεσημβρινὸν, διὰ τὸν Πᾶνα, τῇ σύριγγι χρώμενον· ἐπὶ τὴν ᾠδὴν δὲ [illegible] περιστέπεται, ὡς ἄλλο τι οὔσαν, καὶ οὐ * μέλον αὐτῆς τῷ Πανί.

21. ΘΥ. Τὸν Πρίηπον νύμφης Ναΐδος, ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱὸν, ὃν καὶ κτίσαι περὶ Λάμψακον, ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν φασί. παρ' ἐνίοις δὲ, ὁ αὐτός ἐστι τῷ Διονύσῳ, ἐκ τῆς ἐτυμολογίας γὰρ φαίνεται. ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ βρίηπνος διὰ τοὺς ἐν ταῖς βακχείαις καὶ μέθαις ἐκβοώσας. ἢ περιπατῶν περιέμενος τὸ σπέρμα. τὰ δ' ἐγκρατίδων, ἀντὶ τοῦ κρηνῶν. εἰ μὴ τὰς τῆς νύμφας κρηνίδας λέγει, ὡς τῶν νυμφῶν συνιδρυομένων τῷ Πριήπῳ. τίτας δὲ τὸ κρανίδων, κρανίας ἀποδέξαιτο, ἃ ἐστι δένδρα οὕτω καλούμενα. Εὖ ἄνω λφ. ΔΕΥ. Ἄγε ὑπὸ τὴν πτελέαν ἑσδώμεθα ἀντὶ τοῦ καθίζώμεθα ἢ κατασήσωμεν, ἀπέναντι τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πριάπου, καὶ τῶν πηγῶν. ἀπὸ δὲ ταῦτα ἐκεῖνα τὰ ποιμενικὰ καὶ τὰ δρύες ἐάν δὲ ἄσης ὥσπερ ἦσας ποτὲ ἐρίζων περὶ Χρόμιν τὸν Λίβυν [illegible] τὰς Λιβύης, αἶγά τοι σοι δώσω διδυμητόκον, ἥτις μάκει τοῖς ἀμέλξαι

* Ven. μέλλον ἐν αὐτῇ.

Καὶ τᾶν κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς, χ' αἱ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας.
Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέι κηρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.

Et fonticum Nympharum ex adverso, ubi sedes est
Illa pastoralis & quercus. Si vero cecineris
Sicut olim cum Libyco pastore Chromide certans,
Tunc & capram tibi dabo gemellorum matrem, ut ter mulgeas;
Quæ geminos hædos lactans, duas interea mulctras lacte complet.
Et profundum poculum suavi dulci cera collutum,
Geminis ansulis, novum, recentem adhuc sculpturam redolens;

[illegible] πέλλας. ποιμενικὸν [illegible] λέγεται [illegible]

24. ΔΙ. Διδυματόκον [illegible] πέλλας [illegible]

27. ΚΙΣ. Κισσύβιον [illegible] κισσύβιον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κα- [illegible]

[illegible] κισσύβιον [illegible] ΚΕ. [illegible] λέγεται [illegible]

28. ΑΜ. Τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχειν ὦτα [illegible] ΝΕΟ. Νεωστὶ κατεσκευασμένον. ΓΛΥ. Ἀντὶ τοῦ [illegible] γλύφω, γλύφανος, ποιητικῶς.

Τῶ ποτὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Εντοσθεν δὲ γυνὰ, τι θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ασκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι. πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος

Cui circum labra innectitur superne hedera,
Hedera helichryso adglutinata: & circa illam
Fructu capreolus volvitur gestiens croceo.
Intus vero mulier, divina quædam imago, sculpta est,
Ornata peplo, reticuloque: juxta vero ipsam viri
Pulchris capillis vicissim, hinc ille, inde alter,

29. ΤΩ. Οὕτινος δὴ πρὸς μὲν τὰ χείλη ὑψόθι κισσὸς μαρύεται, ἀντὶ τοῦ πέπλεκται.

30. ΕΛΙ. Ὁ ἑλίχρυσος εἶδος [illegible], ἢ τὸ ἄνθος, ὅμοιον κρόκῳ, [illegible] χρυσοειδές. ἄλλοι δὲ τὸ ἑλίχρυσον βοτάνιον λέγουσι κροκοειδὲς [illegible] χρυσίζουσαν. ΚΕ. Κονία, ἡ [illegible] κονίαν [illegible], τὸ [illegible] χεῖλος καὶ κεκονισμένος τοῦ χρυσοῦ, [illegible] χρυσοειδής. ἐνταῦθα δὲ [illegible]μένος, ἤγουν ἀντὶ τοῦ [illegible] ἀπὸ τοῦ κεκονισμένος [illegible] κονία. ΗΕ. Τὸν καρπὸν [illegible] ἕλιξ ἤγουν [illegible] εἱλεῖται [illegible] τῇ ἑαυτῆς [illegible].

31. ΑΓΑ. Ἀντὶ τοῦ [illegible]. ΚΡΟ. Ἤγουν [illegible] χροιὰν ἔχοντι.

32. ΕΝ. Ἀντὶ τοῦ ἔνδοθεν γυνή τις κατεσκεύασται θεῶν δαίδαλμα, [illegible] ἔργον οὕτω ποικίλον, ὡς μὴ [illegible] ἀνθρώπων αὐτὸ κατασκευάσαι, ἢ ποικίλαι ἀλλὰ θεόν. τινὲς [illegible] Πανδώραν φασὶν εἶναι. γλύφεται καὶ γυναί, τι [illegible] πρὸς τὸ δαίδαλμα.

33. ΑΣΚ. Ἀσκητὰ, ἡ κεκοσμημένη πέπλῳ, τουτέστιν ἐνδύματι, καὶ [illegible]. [illegible] γὰρ τὸ [illegible], [illegible] τῶν τριχῶν. ἀπὸ τοῦ [illegible].

34. [illegible] κόμην τρέφοντες [illegible] ... [illegible] ἐν Ὁμήρῳ ἔγραψεν — [illegible] ... ΑΜΟΙ. Ἀπὸ τοῦ [illegible] ... ἀμοιβαδὶς [illegible] ποιούμενοι.

Νείκεῦσ' ἐπέεσσι. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς·
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα.
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν, ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων, μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει

Verbis altercantur: id vero nihil movet ipsam:
Verum jam hunc aspicit virum ridens,
Jam vero ad alterum applicat se. Illi vero prae amore
Diu oculis tumentes, incassum laborant.
Inter hæc piscator senex, & rupes fabrefacta est
Aspera, in qua festinans magnum rete ad jactum trahit

35. ΤΑ. ταῦτης δὲ οἱ αὐτοὶ φιλονεικοῦσιν, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ, αὐτῶν καὶ ἔρειδες ἃς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἅπτον[ται].

36. ΑΛΛΟ. Τὸ μὲν τῆν, τούτοις δέον· τὸ δὲ, ὁράσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμολογουμένως, ἐν γραφῇ, κίνησιν εἶναι ζωτικὴν, ἀλλὰ τὰ γλυπτῶν εἰκόνων κατάλληλοι ἔσονται τοῖς λελεγμένοις. ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν Ὅμηρος ἔλεγεν ἀληθέστερον· —Χρύσειαι ζωῇσι νεανίσιν εἰοικυῖαι. Ἄλλοκα. ΔΑΛ. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκεῖνον βλέπει τὸν ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἤγουν στρέφει.

38. ΚΥ. Οἰδαίνοντες τὰ κοῖλα τὰ κάτω τοὺς ὀφθαλμούς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσιν ὡς ἐπίπαν οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναβαίνειν λέγουσι πάσχουσι· γίνεται δὲ τοῦτο τὸ τὰ κοῖλα οἰδαίνειν· κοῖλα δὲ, τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. ΕΤΩ. Ἀντὶ τοῦ μάτην κάμνουσι. τί γὰρ ἂν ἄλλο μα πείσαι δύναιντο; Ἄλλως. ἀ νῦν οἱ δὲ νῦν ἔρωτος χάριν πολλὰ κυλοιδιόωντες, ἤγουν κυλοιδιῶντες ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξοιδηκότες, ἐτώσια καὶ μάταια μοχθίζοντι, ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι. μοχθίζειν, ποιητικόν· μοχθεῖν, κοινόν.

39. ΓΡΙ. Γειτονὸς, ὁ ἁλιεύς. καὶ γρῖπος τὸ δίκτυον, παρὰ τὸ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν.

40. ΛΕ. Τραχεῖα, ἢ λευκὴ, ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων λελεπισμένη, ἢ ὑψηλή· ἐπεὶ καὶ λέπας, τοῦ ὄρους τὸ ἄκρον φασίν. ἢ λευκὴ, καὶ λέπραις ἐοικυῖα. τινὲς δὲ τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν ἐκλελεπισμένην, καὶ ἐκπεπιλωθεῖσαν, οἷον καὶ ψαφαρωθεῖσαν. Ἄλλως. ὁ νῦν γριπεὺς τὸ γέρων, ἤγουν, δικτυοθήρας καὶ πέτρα λεπρὰς, τουτέστι βρύα, ἤγουν ἐφ' ᾗ ὁ σπεύδων ὁ πρέσβυς, μέγα δίκτυον ἕλκει ἐς βόλον, ἤγουν, ὡς ἄγραν, εἰς τὸ ῥίψαι δεῖ ἐοικὼς ἀμαυρουμένῳ ἀνδρὶ μοχθοῦντι κατὰ τὸ καρτερὸν, ἤγουν μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς ἰσχύος. ἤ, τὸ ἰσχυρὸν τῆς δυνάμεως ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὅμοιον ἔχων.

Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Αἱ δέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.

Senex, valde laboranti viro similis:
Diceres ipsum totis membrorum viribus piscari.

Nam venæ illi undique in collo tument,
Quamvis jam cano: robur vero illi est etiam juventa dignum.

42. ΦΑΙ. Εἴποις ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἁλιεύειν, ἢ ἐκ πάσης δυνάμεως, ἧς ἔχει. ἐλλοπιεύειν δέ ἐστιν, τὸ ἔλλοπας, ἤγουν ἰχθῦς ἀγρεύειν. ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι. ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων· ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπῆς καὶ φωνῆς. Ἄλλως. εἴποις ἂν ἐλλοπιεύειν αὐτὸν, ἤγουν, ἰχθυᾶσθαι ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν, ὅσον σθένος, ἤγουν, ὅση δύναμις τῶν μελῶν. ὁ σχηματισμὸς οὗτος καὶ τοῖς κοινοῖς ἐστι συνήθης. οἷον, συλλαβοῦ ὅση δύναμις· ἐκκλίνω τόδε, ὅση μοι ἰσχύς. ἐλλειπῶς δὲ ταῦτα λέγεται. τὰ γὰρ ἐντελῆ· συλλαβοῦ κατὰ τὴν δύναμιν, ὅση σοι ἐστί· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ἰσχύν, ὅση μοι ἐστίν· ἔχει δ' ἂν ταῦτα ὁμοίως τῷ· τῶν οἳ νῦν βροτοί εἰσι. καὶ σαφέστερα ἦν, εἰ οὕτως ἂν ἐλέγετο· συλλαβοῦ κατὰ τὴν ὅση σοι δύναμίς ἐστι· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ὅση μοι ἰσχύς ἐστι. ταῦτα γὰρ ἀπὸ τῆς τῶν, ἀρξάμενα, εἶτα οὐκ ἀποδεδωκότα τὸν λόγον πρὸς αὐτὸ, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ μεταμελείας εἰς ἕτερον μεταπεσόντα σχηματισμὸν, δῆλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, οἷα ἔπεμψεν, εἶτα ὅπῃ μετακλιθέντα ἀποδέδοται. νῦν δὲ ἐλλιπέστερον λέγεται, καὶ τὸ τὴν, ἀπόντος. κατὰ ταῦτά ἐστιν ἐλλιπὲς καὶ τὸ, ὅσος ὄχλος ἄμμιν ὀπηδεῖ. τὸ γὰρ ἐντελὲς, βαβαὶ τοῦ ὄχλου, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπλει.

43. ΩΙ. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ, ᾠδήκασιν· ἤγουν γεγαυρισμένος ἢ πεφυσιωμένος καὶ ἐξωγκωμένος ὤν. οἰδῶ γὰρ οἰδήσω, τὸ ἐξογκοῦμαι. Ἶνες δὲ τὰ παρακολουθοῦντα νεῦρα ταῖς φλεψίν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ υἱὸς Ἶνις. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν μελῶν, τὸ σπέρμα συνάγεσθαι δοκεῖ.

44. ΤΟ. Ἤγουν, ἄξιόν ἐστι νέῳ τινὶ εἶναι. ἢ ἡ δὲ δύναμις ἀξία τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. ἴσως γὰρ οὐδέπω ἐπιλέλοιπε τὴν συνέχειαν, σύμμικτόν τε τὴν σύνθεσιν τῶν μελῶν, ἢ ἀνάλογον τῆς ἀκμῆς τὸ σθένος αὐτοῦ. Ἄλλως. ὁ νοῦς. Ὡς δὲ οἱ ᾠδήκαντι, οὕτως εἶσιν ὀγκωμέναι κατὰ τὸν αὐχένα αὐτοῦ πάντοθεν αἱ ἶνες, ἤγουν τὰ νεῦρα, καί περ ὄντι πολιῷ, ἤγουν λευκῷ τὰς τρίχας· ἡ δὲ ἰσχὺς, ἀξία ἥβης, ἤγουν ἀκμῆς.

45. ΤΥΤ.

Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος,
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἃ μὲν, ἀν' ὄρχως

Non procul inde ab isto marino sene,
Rubris uvis pulchre gravatur vinea.
Eam parvus quidam puer juxta sepes custodit
Sedens : quem circum duæ vulpes : altera per ordines vitium

45. ΤΥΤ. Τυτθὸν κυρίως, τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος· παρὰ τὸ τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν. ὅθεν καὶ τυτθὴν λέγουσι τὴν ὀλίγην, ἢ μικράν. Ἄλλως. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν] ἄπωθεν δὲ τοῦ γέροντος, μετὰ τὸ γέροντα τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάστημα, ὅσον ὀλίγον. τοῦτο καὶ δύναται τὸ ὀλίγον ὅσον, προσλαμβανόμενον ἔχον τὸ ὀλίγον τοῦ ὅσον. καθὰ τὸ ὅστις, ἔχει τὸ ὃς τοῦ τὶς προσλαμβανόμενον. ἃ ἐν τῇ διαιρέσει τοῦ λόγου, ὕστερον ἐξ ἀνάγκης ἀποδίδοται, οἷον, τίς ὃς τάδε ἐποίησε; καὶ, τοσοῦτον ἀπέχει τόδε, τοῦδε, ὅσον ὀλίγον· ἐν ᾧ τὸ ὅσον ἀπὸ ἴσου διαστήματος, ἑτέρου ἐγνωσμένου ἀπαιτεῖ τὸν λόγον δεικτικῶς· εἶτα ὥσπερ μὴ προχείρου τούτου ὄντος, τὸ ὀλίγον ἀποδίδοται καθολικῶς, ὑφ' ᾧ τόδε τὸ διάστημα καὶ τόδε εἰσίν. ὥσπερ εἴ τις πρὸς τὸ, τίς ὅδε ἐστι; τὸ ἄνθρωπος ἀποδοίη. τοῦ τίς τὴν ὑπόστασιν ἀπαιτοῦντος, καὶ τὸ ἄτομον. ὥσπερ δὲ τὸ ὅσον ἐν τοῖς τοιούτοις ὑποτάττεται, κατὰ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ τὸ οἷον, ἀκολουθίαν ἔχει ὑποτακτικῶς. Τυτθὸν δ' ὅσσον] Τὸ πᾶν οὕτως. μετὰ τὸν γέροντα δὲ, τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάστημα ὅσον ὀλίγον, ἀλωὰ, ἤγουν ἄμπελος βαρεῖται καλῶς σταφυλαῖς πυρναίαις, ἤγουν πυρσαῖς ἤδη, πεπείροις δηλονότι, ἣν μικρός τις παῖς φυλάσσει ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς καθήμενος.

46. ΠΥΡ. Ὡραίμοις, ἀρχαζούσαις. οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὥραν ἐχούσαις τροφῆς· πύρνον γὰρ ἔνιοι τὴν τροφὴν λέγουσιν. ἢ πυρναίαις, ταῖς πρωξίμοις. ἐπάγει γοῦν ἑξῆς· Φοιτῇ σινομένα τὰν πρώξιμον. ἢ ταῖς ἀρχαζούσαις, παρ' ὅσον παρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου πυροῦνται. Ἄλλως. Πυρναίαις ταῖς ἀρχαζούσαις, ἢ πρωξίμοις· πύρνος γὰρ ὁ σῖτος καὶ ἡ τροφή. Ἀλωὰ σημαίνει τέσσαρα. κυρίως μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἀμπελόφυτος τόπος· ὡς κατὰ πολὺ λάων τοῦ ἁπλοῦ πεδίου. λέγεται ἀλωὰ, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος. ἐπεὶ δεύτερος καὶ αὐτὸς λάων τοῦ τῆς ἁπλῶς γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ λαχανηφόρος τόπος, ὁμοίως καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἀλωὴ δὲ, καὶ ἡ ἅλως.

47. ΚΩΡ. Ἡ κοῦρος, νέος, ἀπὸ τοῦ τῆς ὀφθαλμοῦ κόρης, οἱονεὶ, χώρη τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς χεῖσθαι τὸ ὁρατικὸν πνεῦμα. κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος, ἡ ὑγροφυὴς καὶ τρυφερὰ, ἀπὸ τοῦ, κορεῖν τὸ καλλωπίζειν, ὃ καὶ

Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον. ἁ δ' ἐπὶ πήρᾳ
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνασεῖν

Incedit, lædens maturas uvas: altera peræ
Insidias struit, nec prius puerum se relicturam

ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν εἴρηται. ἢ ἡ καθαρὰν, καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν· κορεῖν γὰρ τὸ καθαίρειν, ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος. ἢ παρὰ τὸ κείρω, ἡ κεκαρμένη ἔτι καὶ νηπιάζουσα. ἀφ' ἧς καὶ τὸ κόρος καὶ κοῦρος, ὁ ἁπαλὸς καὶ τρυφερὸς παῖς. Ἐφ' αἱμασιαῖσι] παρ' ὅσον πλήρεις αἱμασιαὶ γίνονται οἱ εἰσερχόμενοι ἐπ' αὐταῖς, διὰ τὸ ἀκανθώδεις αὐτὰς εἶναι.

48. ΗΜ. Ἥμενος τὸ καθεζόμενος, ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ καθέζομαι, ἧμαι, καὶ τὸ παθητικὸν ἕημαι, ἧμαι, ἡ μετοχὴ ἑέμενος ἥμενος. ΑΜΦ. Ὅμοιον τῷ· Δύο σκόπελοι, ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα οὐκ ἔχει κίνδυνον. οὐ γὰρ ἀφ' ἑτέρου προσώπου ἐφ' ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλεονασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. ταυτὸν δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν οὕτως. Δύο δὲ ἀλώπεκες περὶ αὐτὸν, ἡ μὲν ἀνὰ τοὺς ὄρχους, ἤγουν τὰς συστοιχίας τῆς ἀμπέλου φοιτᾷ, βλάπτουσα τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν. ἡ δὲ ἐπὶ πήρᾳ, ἤγουν κατὰ τῆς πήρας, τῆς τὸν ἄρτον τοῦ παιδὸς ἐχούσης πάντα δόλον κατασκευάζουσα, τὸ παιδίον οὐ πρότερον ἐάσειν φησὶ, πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς κενοῖς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνύδρων τόπων. ἢ ἀκράτιστον· ἤγουν οὐδενὸς ἐγκρατές. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ κρατῶ συνετέθη τὸ ἀκράτιστον, δῆλον μὲν ἀπὸ τοῦ βραχὺ ἔχειν τὸ κρα. Τὸ δὲ πρὶν, ἐνίοτε μὲν μετὰ ἀπαρεμφάτου λέγεται. οἷον, πρὶν γενέσθαι τόδε, ἐγένετο τόδε· ἐνίοτε δὲ μετὰ ὁριστικοῦ. οἷον, πρὶν ποιῆσαι τόδε. ἐποίησα τόδε. δοκεῖ δὲ μετὰ ἀπαρεμφάτου μὲν λέγεσθαι, ἐπὶ τοῦ ποιουμένου πράγματος. μετὰ ὁριστικοῦ δὲ, ἐπὶ τοῦ ποιοῦντος αὐτό. ΑΝ. Ὄρχος, ὀρχάτου διαφέρει. Ὄρχος γάρ ἐστιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοσχείαν, παρὰ τὸ ὀρύσσειν, ὀρυχόν τινα ὄντα. ὄρχατον δὲ τὴν ἐπίστιχον φυτείαν, παρὰ τὸ ἐρχθῆναι. καὶ Ἀριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν μετόρχμιον ἐκάλεσεν ἐν τοῖς γεωργοῖς. καὶ Ἡσίοδος ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμπέλων φυτείαν. Ἁ μὲν ἀν' ὄρχως, τοὺς διδύμους τῆς ἀμπέλου· ἤγουν, τοὺς κλάδους. ΦΟΙ. Ὁρμᾷ ὡς παρὰ τὸ πόρος πορῶ, τὸ πορεύομαι· οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὁδὸς γίνεται ὁδῶ, τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, ὁτῶ, πλεονασμῷ τοῦ φ, καὶ ι, φοιτῶ τὸ πορεύομαι, καὶ ὁρμῶ.

50. ΤΕΥ. Κατασκευάζουσα, χαρίεσσαι καὶ κελεύουσα, ἀντὶ τοῦ κρίνουσα. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον.

51. ΠΡ.

Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξοι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. μέλεται δέ οἱ οὔτέ τι πήρας,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.

Affirmat, quam eum fine ientaculo in ficco collocarit.
Sed ille ex culmis pulchram cicadis capiendis decipulam nectit
Junco concinnans: neque vero illi vel pera curæ eſt,
Vel fructus vineæ tantum, quantum opere ſuo, quod nectit, delectatur.
Undique verò circa poculum circumvolat mollis acanthus,
Æolicum ſpectaculum: quod operis miraculo animum obſtupeſciat.

51 ΠΡ. Πρὶν ἢ ἀκρατισμοῦ ξηρὸν ποιήσει αὐτό. ἀκρατισμὸν δὲ νῦν ὡς οἶμαι φησὶ, τὸ ἀπὸ τῶν βρωμάτων κόρον τι, καὶ μέθην. Ἄλλως. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἥδιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. ἐνταῦθα δὲ ἀκράτιστον, ἀντὶ τοῦ ἄγευστον. ΚΑΘ. Τὸ καθίξη, γράφεται βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προφέρουσιν.

52. ΑΝΘ. Ἀνθέρικος ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα. ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. τὸ αὐτὸ δὲ φησὶ καὶ Θεόφραστος. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεὺς φησὶν οὐ λέγεσθαι τὸν τοῦ ἀσφοδέλου καυλόν. ὁ δὲ Νεοπτόλεμος, γελοίως φήθη, τὴν ἀνθέρα τοῦ στάχυος. ΑΤ. Ὁ δὲ πλέκει καλὴν ἀκριδοθήραν διὰ ἀνθερίκων. ἀντὶ τοῦ διὰ καλάμης, ἣν οἱ κοινοὶ, καλαμαίαν φασί. ΚΑ. Ἐπίθετόν ἐστι, παρὰ τὸ κάζω ῥῆμα. ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὃ μέλλων κάσω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, καλὸς· τὸ θηλυκὸν, καλή. ἢ παρὰ τὸ καλῶ ῥῆμα, ἐγένετο καλὸς· διὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον, ὡς τὸ ἀγαθὸν, ἐφ' ὃ ἄγαν θέομεν.

53. ΕΦ. Ἀντὶ τοῦ συναρμόζων, συνδέων. σχοῖνος δὲ, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς βρύλλον. ΜΕΛ. Ἀντὶ τοῦ μέλει, φροντίς ἐστιν αὐτῷ, οὔτε ἐπὶ πήρας τουτέστιν, οὐδὲν οὔτε τῆς πήρας, οὔτε τῶν φυτῶν, ἤγουν τῆς ἀμπέλου, κατὰ τοσοῦτον. τοῦτο γὰρ τὸ, τοσσῆνον, καθ' ὅσον γαθεῖ, ἤγουν γέγηθε καὶ χαίρει περὶ τῷ πλέγματι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ πλέγματι.

55. ΠΑΝ. Πανταχοῦ γὰρ περὶ τὸ ποτήριον περιπέπλαται καὶ περικέχυται ὑγρός τις ἄκανθος καὶ μαλακός. ὅπερ ἐστὶν εἶδος φυτοῦ ἀκανθῶδες χαμαίζηλον, εἰς μῆκος ἐξανθοῦν λίαν. ἢ ὑγρὸς ἄκανθος, ὁ εὔκοπος, καὶ εὔτονος.

56. ΑΙΟ. Ἤγουν θαῦμα ἐστὶ αἰπόλος ἂν θαυμάσῃ διὰ τὸ κάλλος. γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ π αἰολικὸν, τὸ ἀπατηλικόν. αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ

Τῶ μὲν, ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδέ τί πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,

Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi
Precium, & grandem caseum candidi lactis:
Necdum adhuc labra mea attigit, sed adhuc jacet
Intactum, quo tibi valdè lubens gratificabor,

καὶ Ἱεροκλῆς· Μή δ' αἰόλιζε ταῦτα. τοῦτο δὲ ἔφη διὰ ὑπερβολὴν τοῦ κάλλους. ἢ αἰολικὸν τὸ αἰπολικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. ἢ αἰολικὸν, ἀπατηλὸν, ποικίλον, ἐκπληκτικόν. καὶ ὃ ἄν τις διὰ κάλλος θαυμάσῃ. ταῦτα γὰρ δύναται τὸ αἰολίζειν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ διαβάλλονται. Ἄλλως. πάντη δὲ περὶ τὸ δέπας, ἤγουν τὸ ποτήριον, περιτέταται ἁπαλὸς ἄκανθος. εἶδος φυτοῦ φασὶν ὁ ἄκανθος. αἰπολικόν τι θάημα, ἤγουν θαῦμα, ἀπὸ τοῦ θέω θεῶ, θεάσω, θέημα· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α Δωρικῶς, θάημα. ΑΤ. Ἀντὶ τοῦ, ἐκπλῆξαι δυνάμενον. καὶ Ὅμηρος· πατρὸς ὄψιν ἀτυχθείς. ἢ τοῦτο τὸ θέαμα τεράστιον ὂν, τὴν σὴν ἐκπλήξει διάνοιαν. ἢ ἀτύξαι, καταπλῆξαι σου τὴν ψυχήν. καὶ διὰ ὑπερβολὴν κάλλους, ἐραστὸν ἂν νομισθείη. ἢ ἀτύξαι ἂν, τουτέστι σείσαι, ἐκπλῆξαί σε κατὰ τὴν ψυχήν.

75. ΤΟΥ. Ἕνεκα μὲν τούτου ἐγὼ, αἶγά τε ἔδωκα ὦνον τῷ πορθμεῖ, τῷ ἀπὸ τῆς Καλυδῶνος. καὶ τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρὸν μέγαν ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. ὤνια τὰ πωλούμενα. ὦνος δὲ, ὃ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων. ΠΟΡ. Ἢ ὄνομα κύριον, ἢ τῷ ἀπὸ Καλυδῶνος εἰς Πελοπόννησον αὐτὸ μετακομίσαντι. ἀντίκεινται γὰρ ἀλλήλων τὰ χωρία. ἢ πορθμεῖ ἴσως διαπορθμεύοντι ἐξ Αἰτωλίας εἰς Πελοπόννησον. γράφουσι δέ τινες καὶ Καλυδνίῳ, ἀγνοοῦντες ὡς Κάλυδναι ἐγγὺς τῆς Κῶ εἰσιν. Ὅμηρος. Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας. ΤΥΡ. Τυρὸς, τυρόεις παράγωγον τυρόεντα. τὸ τυ μακρὸν ἔοντα μὲ, συνίζησις. τὰ εἰς ρος γὰρ δισύλλαβα ὀξύτονα, τὸ υ παραληγόμενα, ἐκτείνουσιν αὐτό. οἷον, τυρὸς, πυρὸς, ὁ σῖτος. τὸ πῦρ δὲ τοῦ πυρὸς, βραχύ.

59. ΟΥ. Ἤγουν, οὔπω δὲ ὅλως μοῦ εἰς τὸ ἐμὸν χεῖλος ἔψαυσεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται ἄχραντον, ἤγουν ἄψαυστον, ἀμόλυντον.

60. ΤΩ. καί τυ μάλα] Γράφεται καὶ τῷ κάν τοι. δι' οὗ καί σε μάλα ἀρεσαίμην, ἀντὶ τοῦ ἀρέσω, εὐάρεστος δέξαιμι. τὸ δὲ πρόφρων, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ μετὰ προθυμίας αὐτὸ διδοὺς δηλονότι.

Αἴκέν μοι τὺ φίλος τὸν ἱμείμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κού τοι τι φθονέω· πόταγ' ὦ 'γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτί πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδέα φωνά.

Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris.
Nec invideo tibi; age ô bone: cantum enim
Non ad Plutonem obliviosum reservabis.

THYRSIS.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Thyrsis hic ille ab Ætna. & Thyrsidis hæc vox est.

61. ΑΙΚ. Ἐάνγε σὺ ὦ φίλος· ἢ σὺ ὦ φίλε ᾄσῃς τὸν ὕμνον τὸν ἱμείμερον, τὸν γλυκύν. ἀντὶ τοῦ τὴν ᾠδὴν τὴν ἐπιθυμητικὴν ἐμοί. λέγει γὰρ τὴν ἐπὶ Δάφνιδος ᾠδήν. τὸ ἀρέσκω, οὕτως· ἀρέσκω τινὶ, ἀντὶ τοῦ ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι, ἀττικῶς δὲ μετ' αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι, ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτ' ἀρέσκει. Ἀρέσκομαι δέ τινι, ἀντὶ τοῦ ἀποδέχομαι αὐτόν. καὶ ἀπαρέσκομαι, τὸ οὐκ ἀποδέχομαι.

62. ΚΟΥ. Καὶ οὐδαμῶς σοι φθονῶ. προσοίκειαγε σεαυτὸν ὦ ἀγαθὲ, ἤγουν πρόσελθε, ἧξον. γράφεται καὶ, κού τι τυ κερτομέω. ΤΑΝ. Τὴν γὰρ ᾠδὴν οὐδαμῶς φυλάξεις εἰς τὸν ᾅδην τὸν ἐκλελάθοντα ἀντὶ τοῦ τὸ λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον. ἐκλανθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ, τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πίνοντες. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαχον, λελάχω ἐνεστὼς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔλαθον, λελάθω.

64. ΑΡΧ. Τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήσειαι. ἐπικαλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων ἀείδειν. τοῦτο δὲ λέγεται, προοίμιον, καὶ ἐπιμελῳδήμα, καὶ ἐπῳδή· τὸ δὲ ἄρχετε καὶ λήγετε, ἐπῳδοῦ τάξιν ἔχει. Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης, Πανὸς υἱὸν φησὶ Βουκολίωνα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βουκολεῖν. Ἄλλως. Ἄρχετε βωκολικᾶς] ἄρχετε ὦ Μοῦσαι, ἤγουν προοιμιάσθε· τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρχετε.

65. ΘΥΡ. Δωρικῶς, ἤγουν ἐγὼ ὁ ἐξ Αἴτνης, καὶ Θύρσιδος ἡδεῖα ἡ φωνή. ὁ ποιμὴν Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτόν· ἡ δὲ Αἴτνη, Σικελίας ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Αἴτνης τῆς οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὥς φησιν Ἀλκιμος. Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας, Αἴτνην φησὶ κρῖναι Ἥφαιστον καὶ Δήμητραν περὶ τῆς χώρας ἐρισάντας. Δημήτριος δὲ ὁ Καλλατιανὸς, τοῦ Βριάρεω ἑνὸς τῶν Κυκλώπων παῖδας γενέσθαι, Σικανὸν καὶ Αἴτνην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα. Ἄλλως. ὡς Σικελιώτου αὐτοῦ ὄντος, καὶ κατὰ τὴν Αἴτνην νέμοντος. μέλλει δὲ ᾄδειν, ὡς [illegible] ὁ Δάφνις μὴ δυνάμενος φέρειν [illegible] νέας παρθένου Νύμφης ἔρωτα, ἀπέλιπε τὸ ζῆν.

66. ΠΑΝ.

Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα νύμφαι;
Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,

Ubi tandem fuistis ô Nymphæ, cum Daphnis amore tabesceret?
Anne apud Penei pulchra tempe, vel circa Pindum?
Neque enim Anapi magnum flumen tenuistis,
Neque Ætnæ cacumen, nec sacram Acidis undam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Illum sane lupi cervarii, aliique lupi rugitu deploraverunt.

66. ΠΑΠ. Ὁ Δάφνις Σικελιώτης ὑπάρχων ἐν Σικελίᾳ ἦν ὅτε τὰ λοίσθια ἔπνει, ὅτι γοῦν Νύμφης ἤρα ὁ Δάφνις, ἡ δὲ Νύμφη ἀπεστρέφετο αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς ἑτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν, αἰτιᾶται ὅτι οὐδ' αἱ λοιπαὶ ἐν Σικελίᾳ ἦσαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἔθνησκεν.

67. ΠΗΝ. Πηνειὸς, ποταμὸς Θετταλίας. τέμπη δὲ, φυσικῶς μετὰ τὰ ἄλση. ναπὴ καὶ τὰ μεταξὺ τῆς Ὄσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου χωρίον, ὃ δεῖ περικαλλὲς, καὶ ὥσπερ ὑπὸ θείας γνώμης πρὸς διάρρευσιν [illegible], δι' οὗ ὁ Πηνειὸς πρὸς τὴν θάλασσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ τέμπη τὰ χωρία, τέμπεα Θετταλικά. ΠΙΝ. Πίνδος, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἢ ποταμὸς κατὰ Δίωνας ὄρος τῆς Πεῤῥαιβίας ἐγγὺς θαλάσσης. τὸ δὲ εἴχετε, ἀντὶ τοῦ κατείχετε.

68. ΟΥ. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα ῥεῦμα εἴχετε, ὃ δεῖν, ὡς ἦτε ἐκεῖσε. ὁ δὲ Ἄναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος δὲ εἴρηται, ὡς ἄνευ πόνων ὢν, καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ὁ πρὸς τοῖς ποσὶ μὴ διαβατός ἐστι.

69. ΑΚΙ. Ἄκις ποταμὸς Σικελίας. ὁ δὲ νοῦς· αἱ Νύμφαι τότε οὐκ ἦσαν περὶ Σικελίαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἀπώλετο. ἴσως διὰ τὸ νύμφης ἐρᾶν ὑπερηφανούσης αὐτὸν ἀντιποιούμενος, ὡς οὐδὲ τῶν λοιπῶν αὐτόθι οὐσῶν. Ἄκις δὲ, ποταμὸς τὸ ἀκίδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῷ περὶ Σικελίας, θαυμάζεσθαι φησιν, ὅτι Δαφνίδος Ἄκις ποταμὸς Σικελίας ἐστίν. Ἄλλως. Ὁ νοῦς. Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦσθα] ποῦ τότε ἄρα ἦτε, ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πηνειοῦ ἦτε; ποταμὸς οὗτος Θετταλίας· ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πίνδου ποταμοῦ καὶ ὄρους Θετταλίας. οὐ γὰρ δὴ εἴχετε, ἤγουν φησί, τὸν μέγαν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀνάπου τῆς Σικελίας ὄντος ποταμοῦ· οὐδὲ τὴν σκοπιὰν τῆς Αἴτνης, περιωπὴν [illegible], ἀντὶ τοῦ τὸ ὑψηλὸν Αἴτνην· οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τοῦ Ἄκιδος· ποταμὸς καὶ οὗτος Σικελίας ἤγουν. ὁ γὰρ τὴν Σικελίαν φησὶ τότε. λέγει δὲ ἀπεῖναι τὰς Νύμφας, ἐπεὶ Νύμφης ἤρα ὁ Δάφνις, ἣν ἐκείνης, μετὰ τῶν ἄλλων δηλονότι, ἐτελεύτα. οὐ γὰρ [illegible], οὐκ ἂν εἴασαν ἀποθανεῖν.

71. ΤΗΝ. Ἐκεῖνον οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι ὠδύραντο, ἤγουν, ὠδυρόμενοι

Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος. εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος ὦ 'γαθὲ τόσσον ἔρασαι;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Et mortem ipsius leo in silva degens flevit.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte venit, & inquit: ô Daphni,
Quis te ita conficit? cujus, obsecro, amore adeò ardes?
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.

μόνοι ἐθρήνησαν, ἢ ἐκεῖνον οἱ θῶες ἐγηρύσαντο δηλονότι. οὐ γὰρ τὸ ὠρύσαντο δηλοῦται· καὶ ὅτι τῶν θώων λέγεται ἀπὸ κοινοῦ. συνυπακούεται γὰρ τὸ οἰκεῖον κατ' ἀναλογίαν τῶν προλεχθέντων. ἐκεῖνον καὶ ὁ λέων ἐκ τῶν δρυμῶν ἀνέκλαυσε θανόντα.

72. ΤΗΝ. Γράφεται καὶ, χ' ὠ'κ δρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε. τινὲς αἰτιῶνται τὸν Θεόκριτον, ἐν Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προστεθεῖσα ἡ ἂν συλλαβὴ, λύει τὴν αἰτίαν. ἵνα ᾖ· τῆνον ἂν ἔκλαυσεν, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἦν, καὶ ὁ λέων ἐκ τῶν δρυμῶν· ἢ καὶ εἰ ἐγίνετο γὰρ ἐν Σικελίᾳ λέων, κἀκεῖνος τοῦτον ἐθρήνησεν.

73. ΑΡΧ. Ὅρα τὴν ἀκολουθίαν. ἀντῳδὴ δὲ τὸ σχῆμα, ὅ τις γίνεται οὕτως, ὅταν λαλῇ ᾠδὴν ἄλλην, καὶ ἄλλην ὑποκρίνεται.

75. ΔΑΜ. Δαμάλαι μὲν, αἱ ἤδη ἀπαλλαγεῖσαι δαμαζόμεναι πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ, καὶ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι.

Ἄλλως. Πολλαί οἱ πὰρ ποσί.] πολλαὶ δὲ βόες παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ. πολλοὶ δὲ ταῦροι. πολλαὶ δὲ δαμάλαι, ἀντὶ τοῦ δαμάλεις, καὶ πόρτιες πολλαί. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὠδύραντο ἤγουν, ἐθρήνησαν. βόες, αἱ τέλειαι δαμάλεις, καὶ πόρτιες, αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μὴ δὲ ὀχευθεῖσαι, αἱ πόρτιες δὲ, καὶ ἔτι, ἀπαλέστεραι τῶν δαμάλεων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀρρένων μόσχοι τὰ νεογνὰ, καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς μητράσιν ἔτι. ταῦροι δὲ οἱ τέλειοι. ἔστι δὲ, ἡ δάμαλις, τῆς δαμάλεως ὡς ποιητικὸν δὲ, καὶ ἡ δαμάλη, τῆς δαμάλης, λέγουσιν, ἀφ' οὗ ἐνταῦθα, αἱ δαμάλαι.

77. ΗΝΘ. Ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρώτιστος ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, ἢ ὡς ἐραστής. τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς οὐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ διαδέχηται οἷον, βέλτιστος, βέντιστος, φίλτατος, φίντατος, οὕτως οὖν καὶ τὸ ἦνθ' Ἑρμᾶς.

Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τυ κώρα
Πάσαι ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,
(Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζατεῦσ'· ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.

Venerunt bubulci, pastores, caprarii venerunt.
Omnes rogabant quo malo laboraret. Venit Priapus,
Et ait: Daphni miser, quid ita tabescis? ipsa vero puella
Per fontes omnes, sylvasque pedibus discurrit
(Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.)
Quærens: Ah nimis infelix es amator, & consilii inops.

81. ΗΝΘ. Οἰκείως. ἀγροῖκος γὰρ ἦν ὁ Πρίαπος, ὡς καὶ ὁ Δάφνις. ἴσως διὰ τὸ κάλλος υἱὸς Ἀφροδίτης. Ἄλλως· ἢ ἐρώμενος τοῦ Δάφνιδος, ἢ ὡς υἱὸς Ἀφροδίτης.

82. ΚΗΦ. Καὶ ἔφη· εἰ γὰρ τὸ πάθος ἔκλεψας, καὶ κρύψεις. Α ΔΕ. Τὸ ἑξῆς. ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν τὴν κρήνην ζητοῦσά σε. διὰ μέσου γὰρ ὁ στίχος τὸ ἄρχετε βουκολικᾶς.

83. ΠΟΣ. Μαγνιωδῶς φέρεται· καθόλου τὰ εἰς ται λήγοντα ῥήματα ὅταν ἔχει τὸ ν παραληγόμενον καὶ περισπώμενον παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν.

84. ΑΡΧ. Γράφεται, Μοῖσαι πάλιν. τὸ πάλιν, ἐξ ὑποστροφῆς ἀρχὴν ποιούμενος φησίν. αἱ παραγραφαὶ δὲ συστέλλουσι τὰς ᾠδάς. τὸ δὲ ἄρχετε βουκολικᾶς, λέγεται ἐπῳδῆς τάξιν ἔχειν.

85. ΖΑΤ. Αἰολικόν. συμπαθεῖ δὲ τοῦτο τοῖς ἐπάνω. πάντη δὲ πλανᾶται ζητοῦσά σε. εἰρωνευόμενος δὲ λέγει πρὸς αὐτὸν τοῦτο. αὐτὸς γὰρ μᾶλλον ἐζήτει, διὰ τοῦτο καὶ δύσερως. τινὲς δέ φασιν ὅτι οὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐτιμωρεῖτο. Ἄλλως. Ζατεῦσα] εἰρωνεύεται δέ. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, οὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης, ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος. ΔΥΣ. Δύσκολον ἔρωτα ἔχεις καὶ παντελῶς ἀπερίτμήχανον. ζητοῦσα γὰρ ἡ νύμφη περιέρχεται. παρηγορῆσαι θέλων, τοῦτό φησι πρὸς αὐτόν. Ἄλλως. τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρῶτιστος ἀπὸ τοῦ ὄρους· εἶπε δὲ τῷ Δάφνιδι, τίς σε καταστεύχει; ἤγουν. δαπανᾷ, φθείρει; τίνος ἕνεκα ὦ ἀγαθὲ κατὰ τοσοῦτο ἔρασαι, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷς. ἦλθον οἱ βουκόλοι μετὰ τὸν Ἑρμῆν δηλονότι. ἦλθον οἱ ποιμένες, οἱ αἰπόλοι· πάντες ἀνηρώτων τί κακὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη, ὦ Δάφνι τάλαν, ἤγουν, ἄθλιε. τί σὺ τήκῃ; ἤγουν, διαρρέεις, φθείρῃ; ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πάσας πηγὰς, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση, φέρεται τοῖς ποσὶ ζητοῦσά σε δηλονότι, παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει, δύσερώς τις ἄγαν εἶ, ἤγουν οὐκ

Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Ὡπόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ', οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος· ἀλλὰ τὸν αὑτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Hactenus dictus es bubulcus, nunc vero caprario similis es.
Caprarius, cum capras intuetur quando coëunt,
Oculis tabescit, quod non ipse hircus est.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Sic tu cum aspicis virgines, quomodo rideant,
Tabescis oculis, quod non cum illis choreas ducis.
His vero nihil quidquam respondit bubulcus, sed suum
Perficiebat acerbum amorem usque ad finem vitæ.

εἰδὼς ἐρᾷν, οὐ καλῶς διοικῆσαι τὸ σαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος, ἤγουν, ὑπ' οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετεωρότερος περὶ τὸ ἐρωτικὸν γενέσθαι δυνάμενος.

86. ΒΟΥ. Βουκόλος ὢν φησὶν, οὐ κατὰ τοὺς βουκόλους ἐρᾷς· παρ' ὅσον οἱ μὲν βουκόλοι περὶ τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς· οἱ δὲ αἰπόλοι, λάγνοι. ἡ δὲ αἰτία, ὅτι καταφερέστεραι εἰσὶν αἱ αἶγες, διδάσκουσι τοὺς αἰπόλους. Ἄλλως. Παροιμία τοῦτο, ὅτι τὸ ἡσύχιον μὲν περὶ τοῦ βοῦς καὶ ἥμερον, ἄγριον δὲ αἶγες. οἱ γὰρ βόες, ἥμεροί εἰσιν. ἀπὸ γοῦν τῶν βοσκομένων καὶ οἱ βόσκοντες αὐτοὺς τοιοῦτοι λέγονται. αἱ δὲ αἶγες ἄγριαι, πηδῶσι καὶ εἰς τὰ ὕψη τῶν ὀρῶν, καὶ εἰς κρημνώδεις τόπους βόσκονται. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ οἱ αἰπόλοι τοιοῦτοι λέγονται.

87. ΩΠΟ. Ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. γίνεται κατὰ συναίρεσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, μελλόντος προσγεγραμμένου τοῦ ι. οὕτως, ὁ αἰπόλος, ᾡπόλος· οἱ αἰπόλοι, ᾡπόλοι.

Ἄλλως. Βώτας μὲν] ὁ νοῦς. βουκόλος μὲν ἐλέγου, νῦν δὲ ὡμοίωσαι ἀνδρὶ αἰπόλῳ. τοῦτο δὲ ταυτόν ἐστιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν, οὐκ ἀξίως τῆς σαυτοῦ τάξεως διετέθης. βουκόλος γὰρ ὢν ὤφειλες μεγαλοπρεπὴς * εἶναι, καὶ γενναίως τοὺς ἔρωτας, καὶ τὰ συμπίπτοντα λυπηρὰ φέρειν, νῦν δὲ ὡς ἔοικεν ἐλέγου μόνον βουκόλος, τῇ ἀληθείᾳ δὲ οὐκ εἶ, μικροπρεπῶς διακείμενος, καὶ τοιαῦτα πάσχων, οἷα ἂν αἰπόλος ἀνὴρ ἔπαθε. περὶ ὃ ἐπάγει· ὁ αἰπόλος ὅτι ὁρᾷ τὰς μηκάδας, ἤγουν τὰς αἶγας· οἷα, ἀντὶ τοῦ ὅπως, ἐπιρρηματικῶς, βατεῦνται, ἤγουν βατεύονται, τοῖς τράγοις μίγνυνται· τήκεται κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἤγουν διαφθείρεται, φθείρεται, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἐγένετο. καὶ σὺ ὅταν ὁρᾷς τὰς παρθένους ὅπως γελῶσι, τήκῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅτι οὐ σὺν αὐταῖς χορεύεις.

92. ΤΩΣ. Πρὸς τούτους δὲ ὡς τι-

* Ven. leg. τις.

Ἄρχετε βουκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα·
Κἦπε, Τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν·

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Tandem venit & dulcis Venus arridens:
Occulte quidem ridens, animo vero graviter irata erat:
Et ait. Tu sane Daphni gloriabaris te amorem flexurum:

ναις ἄνωθεν εἴπομεν, ἤτοι τοὺς βούτας, τοὺς ποιμένας, καὶ τοὺς αἰπόλους, τὸν Πρίηπον, καὶ τοὺς λοιποὺς, οὐδὲν ἐφθέγξατο ὁ βουκόλος, ἤτοι ὁ Δάφνις. ΑΛΛ. Ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέραινε, καὶ ἤνυε μέχρι καὶ τῆς μοίρας. τοῦτο δηλοῖς. ἐὰν μὲν γὰρ ἐκτείνωμεν τὸ αι, σημαίνει [illegible] πλοῦσιν· ἐὰν δὲ συστέλλωμεν αὐτὸ, ἀπαιτεῖ [illegible] πληθυντικῶν Δωρικῶν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου διὰ τοῦ ει ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Πρὸς τούτους. ἤγουν τοὺς νομεῖς καὶ τὸν Πρίηπον, οὐδὲν ἔλεξεν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἀπεκρίνατο ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ ἀπετέλει ἀλγεινὸν ἔρωτα, καὶ εἰς τὸ τέλος ἴανεν, ἤγουν, ἐπλήρου τὰ τῆς μοίρας, ἤγουν, ὃ ἡ μοῖρα αὐτῷ ἀπεκλήρωσεν.

95. ΗΝΘΕ. Ἦλθε καὶ ἡ ἡδεῖα Κύπρις γελῶσα καὶ ἔφη. βούτα [illegible] ἀρχαλέως ἀλυγίχθης ἔρωτος καὶ [illegible] ταῦτα γὰρ [illegible] [illegible] φησὶν ἡ Κύπρις. Κύπρις. [illegible] [illegible] καὶ συσφέρει τὰ [illegible]. Ἄλλως. Τὸ ἁδεῖα, καὶ ἃ δεῖα ποιητικῶς λέγεται. ἐὰν δὲ γράφηται διὰ τοῦ ι ἃ δῖα ἡ Διὸς θυγάτηρ, ἐναντίον βέλτιον. θέλει γὰρ εἰπεῖν, φανερῶς μὲν γελῶσα, λανθάνειν δὲ βαρυνομένην ἐπὶ τῷ Δάφνιδι. ταῦτα δὲ μυ-

κληρισμῷ λέγει ἡ Ἀφροδίτη. Ἄλλως. Ἦλθέ γε μὴν, καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἡδεῖα γελῶσα. λάθρα μὲν γελῶσα, βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγουν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τουτέστιν, ἀναδεδεγμένη· βαρεῖα δὲ ὀργὴ, ἣν οὐκ ἄν τις ῥᾳδίως ἐνέγκαι. καὶ εἶπε σὺ δὴ ὦ Δάφνι κατεύχῃ, ἀντὶ τοῦ εὔχῃ, ἐγκαυχᾷ, λυγιξεῖν, ἤγουν λυγίσειν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα. ἆρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίχθης; τῶν Δωριέων δὲ τοῦτό ἐστιν ἴδιον. γὰρ οὕτω ἐπὶ τῶν μελλόντων τῶν ἐνεργητικῶν, λυγιξῶ λέγουσιν, ὡς παίξω, ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐλυγίχθης [illegible] ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου, ὡς ἐπαίχθην.

97. Ἄλλως. ΑΥΤ. Καὶ [illegible] ἐστι, [illegible] τοῦ ἔρωτος ἐγκαυχᾶ. ὥσπερ γὰρ ὁ Δάφνις μεγαλοῤῥημονήσας [illegible] θεὸν, ταύτην [illegible] τὴν ποινὴν καὶ τιμωρίαν. ἡ λυγιξεῖν, τοὺς [illegible] [illegible] ἤτοι [illegible] λέγουσιν, [illegible] τὸ [illegible] καὶ Ὅμηρος [illegible] μάχεσθαι [illegible] ἢ [illegible]. [illegible] γὰρ ὁ λύγος. λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀμαυρώσειν [illegible]. λυγαῖα γὰρ τὰ σκοτεινά. ἢ λυγιξεῖν, κάμψειν, δυσμενεῖν. λυγίσω, καὶ Δωρικῶς λυγιξῶ, ἀπὸ τῆς λύγος, τὸ [illegible], καὶ ὁ δεσμός. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις [illegible] τοῦ ἔρωτος μεγαλοῤῥημονήσας, ταύτην ἔπαθε τὴν ποινήν.

100. ΤΑΝ.

Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χὠ Δάφνις ποταμείψατο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής.
Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν.
Δάφνις κεἰν Ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ἴδαν,

Nonne vero nunc ipse ab amore gravi superatus es?
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Huic Daphnis respondit: O tristis Venus,
Venus odiosa, Venus hominibus inimica.
Jam ergo ais omnem solem nobis occidisse.
Daphnis & apud inferos etiam erit malus dolor amoris.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Ad Idam montem vade, ubi pastor Venerem, ut fama est,

100. ΤΑΝ. Πρὸς ταύτην καὶ ὁ Δάφνις ἠμείβετο, ἀντὶ τοῦ ἠμείψατο, ἤγουν, ἀπεκρίνατο, ὦ Κύπρι βαρεῖα, ἤγουν ἐπαχθής. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ᾧ ἐναντίον τὸ κοῦφον· ἀπὸ τοῦ βαρὺς, ὁ δυσκίνητος, καὶ ὁ ἐπαχθής.

101. ΚΥΠ. Ἤγουν, ἀξία μέμψεως. Κύπρι ἀπεχθὴς, ἤγουν μεμισημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάντα, ἤγουν δείκνυσι, φανερὰ ποιεῖ, διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἄρεως αὐτῆς μίξιν λέγει, ἣν ἔδειξεν ὁ ἥλιος. δεδύκει ὁ Δάφνις, ἤγουν ἐκλείπει, ἀποσβέννυται, καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ κακὸν ἄλγος ἔσται τοῦ ἔρωτος, ὥσπερ ἐν τῇ ζωῇ ἐδήλου ὅτι. δοκεῖ γὰρ ἀντιτάξασθαι πρὸς τὸν ἔρωτα· διὸ καὶ ταύτην αὐτὸς αὐτῷ τὴν δίκην ἐπήνεγκε. τὸ δὲ ἄμμιν, ἡμῖν ἦν καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α Δωρικῶς, καὶ προσθέσει τοῦ μ Αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑποβιβασμῷ τοῦ τόνου, ἄμμιν.

105. ΟΥ. Τὸ οὐ, δασύνεται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὅπου. λείπει δὲ τὸ κατεισχῦσαι, ἵν' ᾖ τὸ ὅλον· ὅπου ὁ βουκόλος Ἀγχίσης, τὴν Κύπριν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην κατισχῦσαι λέγεται. Ἀγχίσης γὰρ ὁ Αἰνείου πατὴρ, κατὰ τὴν Ἴδην ἐμίγη Ἀφροδίτῃ, καὶ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἑξῆς ἐπιφέρει. ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν] ἀντὶ τοῦ ἄπελθε πρὸς τὸν βουκόλον Ἀγχίσην, βουκόλον δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Ἀγχίσην φησίν· ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι. ἄλλοι δὲ οὐ προσυπακούουσι τὸ κατεισχῦσαι, ἡ δὲ Ἴδη ὄρος Τρῳάς. δύναται δὲ καὶ πάντα τὰ ὄρη, τῆς Ἴδης τῇ προσηγορίᾳ καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ἴδη, ἢ βοτάνη· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν καὶ θεάσασθαι· ἀφ' ὑψηλοῦ γάρ τις ἱστάμενος, δύναται πόῤῥω ἰδεῖν. καλεῖται δὲ Ἴδη καὶ ὄρος Κρήτης.

Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Ἄρχετε βουκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,

Vade ad Anchisem: ibi quercus sunt, hic cyperus est.
Hic suaviter apes circum alvearia susurrant.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Formosus & Adonis est: etenim & ipse pecora pascit.

106. ΤΗΝ. Ὥστε σκέπτειν τὸν Ἀγχίσην συνερχόμενον αὐτῇ, ἢ ὥστε σκέπειν σε συνερχομένην τῷ Ἀγχίσῃ. ἐνταῦθα δὲ κύπειρον, τουτέστι βοτάνη, καὶ μὴ δυναμένη σκέπειν σε. κύπειρον δέ τινες λέγουσι τὸ παρ' ἡμῖν βούτομον. ΔΡΥ. Ἐκεῖ δρύες, κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμεναι. ὧδε, ἤγουν ἐνταῦθα, κύπειρος. βοτάνη τίς ἐστιν αὕτη μικρὰ καὶ εὐώδης. ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς σίμβλοις, ἐπαγόμεναι δηλονότι τοὺς ὁδίτας.

107. ΩΔΕ. Ἀντὶ τοῦ κατηγορήσας τῆς ἀκρασίας εὑρήσεις τὰς μελίσσας, εἰ πρὸς ὑμᾶς ἥκεις, ἀλλὰ τῷ βόμβῳ τοὺς ὁδοιπόρους ἐπαγομένας. Σμήνεσι δὲ, τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. ὡς Ἡσίοδος. Ὡς δ' ὅταν ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι. Ἄλλως. Ὁ νοῦς. ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου πρὸς τὴν Ἴδην, ὅπου λέγεται ὁ βουκόλος τὴν Κύπριν γνῶναι, δηλονότι αἰσχύναι· ἀπέρχου πρὸς τὸν Ἀγχίσην· οὗτος ἦν ὁ βουκόλος, ὃν λέγουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ Ἴδῃ.

109. ΩΡΑ. Ἀντὶ τοῦ νέος, ὅθεν καὶ τὸ θρύπτεσθαι, ὡραΐζεσθαι φησὶ Μένανδρος. Ὡραΐζεται ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκμάζων. ὡς καὶ Ἡσίοδος· Ὡραίαν δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Ἄλλως. ὁ νοῦς. Ὡραῖος χ' ὤδωνις] Ἤγουν, ἀκμάζων καὶ εὐειδής· ἐπεὶ καὶ μᾶλα, ἤγουν πρόβατα, βόσκει, καὶ πτῶκας, ἤγουν λαγωοὺς τοξεύει. τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει. καὶ πάντα τὰ θηρία, ἢ καὶ θηρεία πολλὰ (γράφεται γὰρ καὶ οὕτω) διώκει, τουτέστιν ἀγρεύει, σκώπτει δὲ αὐτὴν εἰς ἔρωτα τοῦ Ἀδώνιδος. τὸ δὲ πτῶκας τὸ α μακρόν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ εἰς ες ληγόντων εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν, ὁμοίως περισπῶσι καὶ μακρὸν ἔχουσι τὸ α, θήρας, πτώκας. ὅτι τὰς παρ' ἡμῖν εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἐκεῖνοι ἀλλὰ τὴν αι προφέρουσι. Ὡραῖος χ' ὤδωνις] Ἱστορία. Κινύρας τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Σμύρνης θυγάτηρ Μοῖρα, ἥ τις κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἠράσθη τοῦ πατρὸς. ὅτι λύσασα τὰς τρίχας, οὐδὲ Ἀφροδίτην ἔφη ἔχειν τοιαύτας· ἐλάνθανε δὲ τὸν πατέρα σολιζομένη, καὶ συναναμιγνυμένη ὡς θεράπαινα. ὕστερον δὲ ἐγκυμονοῦσα, καὶ γνῶσα τὸν Ἄδωνιν, ἐφωράθη· ἐφ' οἷς αἰδουμένη, ἢ αἰσχυνομένη, ηὔξατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν μεταλλαγῆναι.

Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι. ἄρχετ' ἀοιδᾶς·
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμώς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθοισα,

Et lepores figit, & feras alias persequitur.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Age, consiste iterum ad Diomedem prope accedens,
Et dic, Pastorem vici Daphnidem: sed pugna mecum.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Vos ô lupi, vos cervarii lupi, & in lustris degentes ursi,
Valete: ego Daphnis bubulcus vobiscum non amplius in silvis,
Non inter arbusta, nec nemora ero. vale Arethusa,

112. ΑΥΤ. Τινὲς περισπῶσιν, ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὥς φησι Λεπτίνης, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς. Ἄλλως. Αὖθις ὅρα ὅπως ἰοῦσα στήσῃ πλησίον τοῦ Διομήδους, καὶ λέγε, ὅτι τὸν Δάφνιν νικῶ τὸν βουκόλον. ἀλλὰ σὺ μώραινε, δὲ μάχου μοι.

115. ΩΛΥ. Οὐ μάτην φωλάδας καλεῖ, ἀλλ' ὅτι, ὥς φησι Θεόφραστος καὶ Σώπατρος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, καὶ πολὺν φωλεύουσι χρόνον· ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων θηρίων οἱ ἄρκτοι τίκτουσι, καὶ φωλεοῖς ἐπικάθηνται· ἢ φωλάδες αἱ κατάστικτοι.

116. ΧΑΙ. Ὡς ἀποδημῶν τῆς ζωῆς τοῦτο φησί. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγορεύουσιν ἁπλῶς σημαίνει. ὁ βουκόλος ὑμῖν· ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι κατὰ τὴν ὕλην, ἀναστραφήσομαι δηλονότι, οὐκέτι κατὰ τοὺς δρυμοὺς, οὐ κατὰ τὰ ἄλση. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγεται ὕλη καὶ ἄλσος· δρυμὸς δὲ, ὃς καὶ δρυμὼν λέγεται.

117. ΑΡΕ. Πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρέει ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός. ἡ Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἡ ἐν Σικελίᾳ, ᾗ φασὶ διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἥκειν· ὥς φησιν Ἴβυκος παριστορῶν περὶ τῆς ὀλυμπίας φιάλης. Ἄλλως. ὅτι Ἀρέθουσα Σικελικὴ κρήνη, πρόδηλον. δοκεῖ δ' ὑπ' Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα· καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. Παρ' κόρακος πέτρῃ, καὶ ἐπὶ κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. χαριέντως δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτός φησιν, ὅτι Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας. Ἄλλως, Ἀρέθουσα πηγὴ ἐν Σικελίᾳ, ἣν ἔλεγον ἐρᾶν τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν.

Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ·
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,

Et vos fluvii, qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Daphnis ego ille, qui boves hic pascebam:
Daphnis ego qui tauros, qui vitulos hic potabam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
O Pan Pan, sive nunc es in monte alto Lycæo,

118. ΠΟΤ. Οἵτινες χεῖτε καλὸν ὕδωρ, ἢ καθαρὸν, ἢ μετὰ κάλλους ῥέον. ΘΥΜ. Ποταμὸν Σικελίας εἶναί φασι καὶ τοῦτον. Ἄλλως. Θύμβρις κατά τινα γλῶσσαν ἡ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας ποταμὸν ἔφασαν Θύμβριδα. ἡ Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας, ἐφ' ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ἐκ τῆς Ἐρυθείας βοῦς ἐλαύνων ἐνταῦθα ἀφικέσθαι· [illegible] δὲ χειμῶνος ἀποπηδῆσαι [illegible] τὸν ποταμὸν, καὶ ὁλίσθον ποιῆσαι, ἐφ' ὃν οἱ Κίρκαιοι [illegible] κατοικοῦντες. Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς, [illegible] τοῦ δὲ γράφει Δάμβεις. ἃ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα, ἄλλοι δὲ ὑπὸ Τέρβοντος, ἔστι δὲ καὶ οὗτος ποταμὸς Σικελίας.

120. ΔΑΦ. Κατ' [illegible] τοῦτο λέγεται αὐτοῖς τὸ βουκόλος [illegible]. ἡ γὰρ συνέχεια τοῦ λόγου οὕτως ἔχει. ὁ βουκόλος ὑμῶν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι ἀναστραφήσομαι κατὰ τὴν ὕλην, καὶ τοὺς δρυμοὺς, καὶ τὰ ἄλση. ὁ Δάφνις ἐγὼ οὗτος ἐκεῖνος ὁ τὰς βοῦς ἐνταῦθα βόσκων· ὁ Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους, καὶ τὰς δαμάλεις ἐνταῦθα ποτίζων. τὸ δὲ χαῖρε Ἀρέθουσα, καὶ τὸ ἑξῆς, μέχρι τοῦ, Δάφνις ἐγὼ, διὰ μέσου.

123. Ω ΠΑΝ. Ποιητικὴ ἐπανάληψις. εἰ μή τις προσανέχοιτο λέγων, ὡς ὁ νοῦς ἐστι τοιοῦτος· ὦ τὸ Πὰν σὺ ὦ Πάν· ἵνα τὸ μὲν [illegible] [illegible], τὸ δὲ δεύτερον ὀξυτονηθῇ. τὸν δὲ Πᾶνα, οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ὀδυσσέως, ἢ Ἑρμοῦ. ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, ἕτεροι δὲ Αἰθέρος καὶ Οἰνηΐδος, ἢ Νηρηΐδος, ἕτεροι δὲ οὐρανοῦ καὶ γῆς. ΛΥΚ. Ὑπὸ τοῦ Λυκάονος φησὶ χωρίῳ, καλλιμύθῳ Καλλιστοῦς· εἴτ' ὃ [illegible] [illegible] Λυκάονος Καλλιστὼ θυγατέρα ἄρκτον ὄρος, ὑπὸ Ἑρμοῦ [illegible]. ὥν φησιν Ἀρκάδας ἐν ἱερῷ [illegible].

Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον· ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελάν, Ἑλίκας δὲ λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, ὃ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
Λήγετε βουκολικᾶς Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ' ὦναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.

Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in insulam
Siculam, & relinque promontorium Helices, & sublime sepulcrum
Illud Lycaonidæ, quod & Diis beatis *est* venerabile.

Desinite Bucolicum carmen, Musæ agite, jam desinite.
Veni rex, & hanc aufer dulcem bene compactam
E cera fistulam pulchram, circa labrum apte inflexam.

124. ΜΑΙ. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος υἱοῦ Ἑρμέου, ἔνθα ἡ Ἀταλάντη τῷ Ἰάσονι παρέσχετο δόρυ ξένιον·

Δεξιτερῇ δ' ἕλεν ἔγχος ἑκηβόλον, ὅ ῥά οἱ Ἀταλάντη

Μαινάλῳ ἔν ποτε οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξεν.

125. ΕΛΙ. Τοῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιῤῥεῖσθαι τοῖς τῶν ὑετῶν ὄμβροις, καὶ πηγῶν ὕδασιν. ἢ ὄνομα πόλεως, πρὸς τῷ ὁρίῳ τῷ Ἀχαϊκῷ, ἢ Αἰπύτου πάρος κεφαλή. καὶ Ὅμηρος Αἰπύτιον παρὰ τύμβον· εἰς ὃν φασὶ τὰ εἰσερχόμενα ζῶα ἄγονα γίνεσθαι.

126. ΑΓΑ. Ἤγουν ἔκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. Ἄλλως. Ὁ νοῦς. Ὦ Πὰν Πάν, εἴτε εἰς κατὰ τὰ ὄρη τὰ μακρὰ, ἤγουν, τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα τοῦ Λυκαίου ὄρους τῆς Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον· εἴτε σύγε περιέρχῃ τὸ μέγα Μαίναλον· ὄρος καὶ τοῦτο Ἀρκαδίας ἐλθὲ ἐπὶ τὴν νῆσον τὴν Σικελὴν, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελικήν. τὸ Ἑλίκης δὲ τὸ Ῥίον κατάλιπε, καὶ τὸ ὑψηλὸν μνῆμα ἐκεῖνο τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἤγουν τοῦ Μαινάλου. ἀφ' οὗ τὸ ὄρος Μαίναλον, ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. τὸ δὲ Ῥίον ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀντιῤῥίῳ τετραμμένον.

127. ΛΗΓ. Ὥσπερ ἤρξασθε, οὕτω καὶ λήγειν ποιήσατε. παρακελευσματικὸν ἐπίῤῥημα τὸ ἴτε, ἀντὶ τοῦ ἄγετε.

128. ΕΝΘ. Ἐλθὲ σὺ ἄναξ, καὶ τήνδε τὴν καλὴν σύριγγα τὴν γλυκύφωνον, τοῦτο γὰρ τὸ μελίπνουν, ἐκ κηροῦ εὐπήκτου οὖσαν περὶ τὸ χεῖλος ἑλικτὴν, ἤγουν περιειλημμένην, φέρε, ἀντὶ τοῦ λάβε. ὄντως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἤδη ἕλκομαι εἰς τὸν ᾅδην. εὔπηκτον δὲ λέγει τὸν κηρὸν, ὡς εὐκόλως πηγνύμενον, καὶ μελίπνουν, τὴν ἀδυδύαν διὰ τὸν κηρόν. Ἄλλως, τὸ ἑξῆς, Λάβε τὴν σύριγγα τὴν ἐκ κηροῦ εὐπήκτου περὶ τὸ χεῖλος εἰλημμένην ἐν τῷ συρίζειν.

Η γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἅδαν ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι·
Α δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι·
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει. καὶ τὰς κύνας ὥλαφος ἕλκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

Nam ego certe ab amore jam trahor ad orcum.
Definite Bucolicum carmen, Musæ; agite, jam definite.
Nunc violas feratis rubi, vos spinæ feratis.
Pulchra narcissus juniperis floreat :
Omnia denique contraria fiant, & jam pinus pira ferat.
Daphnis quoniam moritur: Jam cervus canes trahat captivos.
Et ex montibus ululæ cum lusciniis cantu certent.
Definite Bucolicum carmen Musæ, agite, jam definite.

132. ΒΑΤ. Η βάτος θηλυκῶς λέγεται, ὁμοίως ἐνταῦθα καὶ ὁ νάρκισσος· παρὰ δὲ τῷ Αριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται.

133. ΑΡΚ. Αρκευθος, εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους. τὰ δὲ κομάσαι ἀντὶ τοῦ ἀναθήλαι. τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν. Αλλως. Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε. νῦν δὲ ἴα μὲν αἱ βάτοι φορέοιτε, ἀντὶ τοῦ φέρετε, τουτέστι, γεννᾶτε, ἐκτρέφετε, φέρετε δὲ αἱ ἄκανθαι. ὁ δὲ καλὸς νάρκισσος, κομάσαι, ἀντὶ τοῦ βλαστησάτω ἐπὶ ταῖς ἀρκεύθοις. ἀκανθῶδες φυτὸν ἡ ἄρκευθος. τὸ δὲ κομάσαι, γίνεται ἀπὸ τοῦ κομέω κομῶ, ὃ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν. πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθαι, κατὰ τὸ ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί.

134. ΟΧΝ. Ηγουν ἄπια ἐνείκαι, ἀντὶ τοῦ ἐνεγκάτω, γεννησάτω, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ Δάφνις ἀποθνήσκει. Οχνας, ἀπίους καὶ ἀχράδας, ἀχλάδας. ἀχλάδας μὲν διὰ τὸ ἐν τῷ ἐσθίεσθαι, ὄχλησιν οἱονεὶ ἐμποιεῖν, ὀχλάδας τινὰς οὔσας· ὄχνας δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄγχειν δοκεῖν· ἀπίους δὲ, ὅτι πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ δοκοῦσι φῦναι, ἣ ἐλέγετο Απία.

136. ΣΚΩ. Αλέξανδρός φησι τοὺς σκῶπας οὐκ ἐπιτερπεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ομήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφεσθαι, Σκῶπές τ' ἴρηκές τε. Οὐ δεῖ γάρ φησι γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ, οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιᾶσι. Καλλίμαχος δέ φησι, φθέγγονται, ὥσπερ ἐπισκώπτοντες τῇ φωνῇ, ὅθεν καὶ οὕτω καλοῦνται). Τυραννίων δέ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας, οἷον, σκιώπας, τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τὴν ὄπα, ἤγουν ἐν νυκτὶ ἔχοντας τὴν φωνήν. Αλλως. καὶ τὰς κύνας ὥλαφος ἕλκοι. ἀντὶ τοῦ· καὶ τοὺς μαστῆρας τῶν κυνῶν, ὁ

ἔλαφος

Χὼ μὲν, τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν. χὼ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὥς μιν ἀμέλξας,
Σπείσω ταῖς μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

Et ille quidem tantum locutus desiit. At Venus
Volebat ipsum erigere: verum omnia fila defecerant
A Parcis. sic Daphnis transiit flumen, & unda obruit
Musis dilectum virum neque Nymphis ingratum.
Desinite Bucolicum carmen Musæ, agite, jam desinite.
Et tu da capram, atque poculum: ut ipsam mulgeam
Ac Musis libem. ô salvete plurimum Musæ.
Salvete, ego vero vobis & posthac dulcius canam.

ἔλαφος ἑλκέται· καὶ ἐκ τῶν ὀρῶν οἱ σκῶπες τοῖς ἀηδόσι γαρύσαιντο, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔριν φωνῆς ἐλθέτωσαν. σκῶπας δὲ λέγουσιν ἤτοι τοὺς νυκτικόρακας.

138. ΑΠΕ. Ἡ ἀνεπαύσατο. εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη, καὶ Ὅμηρος· Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

139. ΛΙΝ. Ἐπεπληρώκει τὸ χρεών. καὶ Ὅμηρος· Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Λίνον δὲ οἱ ποιηταὶ ἀντὶ βίου συνάπτουσιν, ὅτι τὸ λίνον ἐκ γῆς, καὶ αὐταὶ δὲ αἱ μοῖραι, ἐκ γῆς ἐπικλώθουσι τοῖς ζώοις τὴν ἐκ γῆς ἀνάλυσιν.

140. ΕΒΑ. Τουτέστιν, ἀπέθανε, καὶ τὸν Ἀχέροντα διῆλθε.

141. ΦΙΛ. Καθὸ πρῶτος εὕρατο βουκολικήν. φίλον ἄνδρα· ἐπεὶ πάσας οἰκείως διέτριβε. Ἄλλως. ὁ νοῦς, καὶ ὁ μὲν τοσαῦτα εἰπὼν, ἀπεπαύσατο, ἤγουν ἀπέπνευσεν, ἐτελεύτησε τὸν βίον. τοῦτον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελεν ἀνορθῶσαι. ἤγουν, ἀνακαλέσασθαι, ἀναζωῶσαι. τάγε μὴν λίνα, τουτέστι τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ' αὐτῷ κλωσθέμενα πάντα λελοίπει, ἤγουν, ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο· καὶ ὁ Δάφνις διέβη τὸν ῥοῦν, τοῦ Ἀχέροντος δηλονότι. ἔκλυσεν, ἤγουν ἐκάλυψεν ἡ δίνη, τουτέστιν ἡ συστροφὴ τῶν ῥευμάτων τοῦ Ἀχέροντος, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενον ὡς τῆς ᾠδῆς δηλονότι τῶν προσφιλῶν αὐταῖς ἐπιμελούμενον. Τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ, ἤγουν μὴ μισούμενον ταῖς νύμφαις, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν δηλονότι φιλούμενον.

143. ΣΚΥ. Ἤγουν, τὸ ποτήριον. ὡς ἂν ἀμέλξας, σπονδὴν ποιήσω ταῖς Μούσαις. εἶτα ἀποτείνει πρὸς τὰς Μούσας καὶ φησίν· ὦ Μοῦσαι, χαίρετε πολλάκις, τουτέστιν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼ δὲ χαίρειν ὑμῖν καὶ ἐς ὕστερον, ἤγουν εἰς τὸ ἑξῆς, ᾄσω ἡδύτερον.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο,
Πλῆρες δὲ σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Αδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις.
Ηνὶ δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει·
Ωρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκησεῖς.
Ωδ' ἴθι Κισσαίθα. τὺ δ' ἄμελγέ νιν. αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

CAPRARIUS.

Utinam tibi melle plenum sit pulchrum os,
Plenum & favis: atque comedas ficum ex Ægilo decerptam
Dulcem: suavius enim canis quam cicada.
En tibi poculum: contemplare amice, quàm suaviter olet.
Horarum in fontibus ipsum collutum esse dices.
Huc veni Cissætha: jam tu mulge hanc: vos vero capellæ
Nolite saltare, ne forte hircus in vos insurgat.

146. ΠΛΗ. Ανἱ ωνυμία τὸ τοι. εἴθε γένοιτο τὸ καλόν σου στόμα, ὦ Θύρσι, μέλιτος πεπληρωμένον.

147. Πλῆρές τοι σχαδόνων. Γράφεται καὶ πλῆρες δέ. σχαδόνες δὲ τὰ ἐκ τῶν κηφήνων κηρία, ὥς φησιν Αριστοτέλης. Θεαίτητος δέ, τοὺς κηροὺς τοὺς ἔχοντας τῶν κηφήνων τοὺς γόνους. οὓς τινες ἡδὺ ποιοῦσι βρῶμα. οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίεται. ΑΙΓ. Αἴγιλος, δῆμος τῆς Αττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Αττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι καὶ Δίων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον Αἴγιλον. τινὲς δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς οὕτω καλουμένη. Αλλως. ΠΛΗ. Ηγουν μέλιτος κηρίς. σκαιὸν δὲ ἐνταῦθα τό τοι. καὶ ἀπ' Αἰγίλου εἴθε ἰσχάδας τρώγοις ἰσχάδα ἡδεῖαν ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Αττικῆς. Αἴγιλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Αθήναις.

148. ΦΕΡ. Ηγουν βέλτιον τέττιγος.

149. ΗΝΙ. Ηγουν ἰδοὺ τὸ δέπας, θέασαι φίλος, ὅπως καλὴν ὀσμὴν πέμπει.

150. ΚΡΑ. Επὶ κρήναις ταῖς τῶν Ωρῶν δόξεις ἀποπεπλύσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐαρινῶν· ἐπεὶ ἀνθεῖ πάντα τότε. Αλλως. Δοκησεῖς· ἤγουν δόξεις· νομίσεις πεπλύσθαι αὐτό, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ωρῶν, ἤτοι ἐστὶ δηλονότι ὡραῖον.

151. ΙΘΙ. Ηγουν δεῦρο ἐλθὲ Κισσαίθα, ἡ οὖσα πρὸς τὸ γόνυ ἀπὸ τῆς πυγῆς, καὶ θερμή, ἀπὸ τοῦ κισσοῦ τὸ γόνυ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. εἰ δὲ κιναίθα γράψεις, κιναίθα ἐστὶν ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι ἀπὸ πυρὸς, ἤγουν, ταχεῖα αἴξ: ἀπὸ τοῦ κινῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. Αλλως, Κισσαίθα ὄνομα αἰγός· ἐκ τοῦ κισσοῦ καὶ τοῦ αἴθω, ὁ κισσὸν λευκὸν καταπεποικιλμένη. αἶθος γὰρ τὸ λαμπρόν. ἐκ δὲ τοῦ λαμπροῦ γίνεται μελανοποικίλως τὸ λευκόν. ΤΥ. Δ. Σὺ δὲ ἄμελγε αὐτήν. ΑΙ. Τῆς συνηθείας δηλονότι στερέμεναι.

152. ΜΗ. Τὸ οὖ, ἀπὸ κοινοῦ, ἤγουν, ἡ μὴ ἐπιπηδήσῃ δηλονότι ὁ τράγος ὑμῖν.

ΤΠΟ.

ΥΠΟΘΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ὑπόκειται Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα· ὃν ἐκ παλαίστρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένη, ἐφ᾽ ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν. ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

ARGUMENTUM
IDYLLII SECUNDI.

Inducitur Simætha, Delphidis cujusdam Myndii amore correpta: quam ex palæstra amatoriis incantationibus & veneficiis, Thestylidis cujusdam ancillæ ministerio, ad se traducere conatur, advocatis in auxilium Luna & Hecate, utpote Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Thestylida vero Theocritus ex Sophronis Mimis desumpsit.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

ΠΑ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι. πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταδήσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ᾽ ὧ τάλας οὐδέποθ᾽ ἥκει,

PHARMACEUTRIA.
Idyllium Secundum.

UBI mihi *sunt* lauri, Thestyli; ubi sunt philtra?
Cinge calicem hunc purpurea ovis lana,
Ut amatorem meum, qui me excruciat, carmine magico persequar.
Qui miser jam totos duodecim dies à me abest,

Ἐπιγέγραπται τὸ παρὸν εἰδύλλιον, φαρμακεύτρια. κέχρηται δὲ ὁ Θεόκριτος ἐν τούτῳ Δωρίδι διαλέκτῳ. προσλογίζει δὲ Σιμαίθα.

2. ΣΤΕ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην. κελέβη δέ ἐστιν ὄνομα πόλεως. ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφορίων ἐν ποτηριογλύπτῃ. Ὅς τις ἐμὴν κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνον ἀπηύρα. ΟΙ. Προβάτου ἄνθει, ἀντὶ τοῦ ἐρίῳ. ὡς συνεργοῦντος δὲ τούτου πρὸς τὰς φαρμακείας θεραπεύεται. Ἄλλως. Στεφάνωσον τὴν κελέβην, τῷ λεπτοτάτῳ καὶ ἐξαιρέτῳ ἐρίῳ τοῦ προβάτου, τῷ φοινικῷ ἤγουν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριον φασὶν εἶναι τὴν κελέβην.

3. Ὡς τὸν ἐμὸν βαρὺν εὖντα] ἵνα τὸν ἐμὸν φίλον ἄνδρα βαρύνοντά με, κατα-

Οὐδ᾽ ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤιχετ᾽ ἔχων ὅτ᾽ Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅτ᾽ Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψωμ᾽ οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ Σελάνα

Neque ſcit utrum mortui ſimus, an vivi,
Nec fores pulſando fregit crudelis: nimirum illi alio
Abiit habens Amor levem animum, & Venus.
Ibo ad Timageti gymnaſium
Cras,ut ipſum videam; & cum eo expoſtulabo, quod ita mecum agit.
Nunc magicis ſacris ipſum incantabo. Sed tu ô Luna

καταθύσομαι, ἤγουν καταγοητεύσω, ἢ καταγοητεύουσα, ἐν πυρὶ καίουσα τὰ ἐπὶ τοῦτο συντείνοντα φάρμακα. ὥσπερ τὸ λείβειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ σπένδειν, λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χεῖν ἁπλῶς· οὕτω καὶ τὸ θύειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. οὔτοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ σφάττειν τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν παρόντων, τὸ ἔρδειν δὲ καὶ τὸ ῥέζειν, ἔλεγον ἐπὶ τῶν σφαγίων. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καίειν ἁπλῶς, καὶ ἐν πυρὶ τιθέναι τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. Ἵνα καταθύσομαι. ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ ἵνα εἴδομεν ἄμφω. βαρυνεῦντα, ἀντὶ τοῦ βαρυνόντα, μέλλων ἀντὶ ἐνεστῶτος. οὕτω γὰρ συμφωνεῖ τῷ μέτρῳ βραχὺ ἔχων τὸ ρυ. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν υνω ῥήματα, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν. οἷον, κείνω, κεινῶ· εὐρύνω, εὐρυνῶ· πλατύνω, πλατυνῶ.

6. ΑΡΡ. Ἔρρησεν. ἀράσσω, διὰ ἑνὸς ρ. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅτι ἔχουσι χρείαν ἐκτεῖναι τὸ α, καὶ ἕτερον ρ προστιθέασιν αὐτῷ· καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ ἐκκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἄρρασσον λέγουσι, τῇ προσθήκῃ τοῦ ρ τὴν ἀρχὴν αὔξοντες.

8. ΠΑΛ. Παλαίστρα, ὁ τόπος ἔνθα παλαίουσι, καὶ αὐτὴ ἡ πάλη. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεται σημαινομένου.

10. ΣΕΛ. Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων· ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Ἄλλως. Τὰς ἔρωτι κατεχομένας τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι συνήθες. ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν προσάπτουσαν ἐν τῷ καλυμμένῳ Ἱππολύτῳ· κατὰ τί δὲ τοῦτο ἔπραττον; ἔνιοι φασίν, ὅτι ἐπειδὴ σιγηλή ἐστιν ἡ νύξ· δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι σιγῆς καὶ νυκτός. Μένανδρος, ὦ νύξ. σοὶ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης. ἢ ὅτι καὶ ἡ σελήνη περὶ ἐρωτικήν τινα νενόσηκε. παρὰ καὶ τοῖς τῷ αὐτῷ πάθει κεχρημένοις συμπράσσει. ἢ ὅτι διάπυρος ὁ θεός, καὶ τόδε πάθος τοιοῦτο.

11. ΤΙΝ.

Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει,

Luceas pulchre: ad te enim convertam carmina placide, ô dea,
Et ad Hecaten subterraneam, quam etiam catuli timent,
Cum incedit per mortuorum sepulcra, & atrum sanguinem.
Salve Hecate terribilis, & ad finem usque nobiscum sis,

11. ΤΙΝ. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη.

12. ΕΚΑ. Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώφρων. Ἥραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννῆσαι παρθένον. ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι Ἄγγελον. ταύτην δὲ μετὰ τὴν γέννησιν, ὑπὸ τῶν νυμφῶν δοθῆναι παρὰ τοῦ Διὸς τρέφεσθαι. αὐξυνθεῖσαν δέ, κλέψαι τὸ τῆς Ἥρας μύρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς αὐθον ἦν χειριζόμενον, καὶ δοῦναι Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος θυγατρί. αἰσθομένην δὲ τὴν Ἥραν καὶ ἐφορμῆσαι βουλομένην αὐτὴν κολάσαι, τηνικαῦτα μὲν τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τετοκυίας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέροντας. ὅθεν τὴν μὲν Ἥραν ἀποστῆναι, τὸν δὲ Δία, τοὺς Καβείρους κελεῦσαι ἀναλαβόντας καθᾶραι· ἐκείνους δὲ ἐπὶ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἁγνίσαι. ὅθεν τὴν θεὸν ἀποκεκληρῶσθαι τοῖς τεθνεῶσι, καὶ καταχθονίαν φασίν. Ἄλλως: Τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεύς, τεκνοῖ Ἑκάτην διαφέρουσαν ἰσχύϊ καὶ μεγέθει. ἣν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, πρὸς Περσεφόνης ἀναζήτησιν. καὶ νῦν Ἄρτεμις καλεῖται, καὶ φύλαξ, καὶ δᾳδοῦχος, καὶ φωσφόρος, καὶ χθονία. ΣΚΥ. Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι. Τί δὲ κυνίδιον λευκὸν λαικὸν ἔπεμπε τῇ θεῷ εἰς τὰς τριόδους; Ἄλλως. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποκοριστικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ. ἐνταῦθα δὲ σκύλακες, ἀντὶ τοῦ κύνες. τὴν Ἑκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ Περσεφόνῃ· τὴν Ἑκάτην δὲ καὶ τὴν σελήνην ἐπικαλεῖται ὡς νυκτερινὰς θεάς, καὶ τὰ κατὰ τὴν νύκτα πραττόμενα ἐφορώσας.

13. ΗΡ. Ἠρία οἱ τάφοι, παρὰ τὸ ἐνερείδεσθαι τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἤγουν γῆν, ἢ ὅτι ἐστὶν ἱερά.

14. ΔΑΣ. Ἣν οὐκ ἄν τις διαπελάσειεν, ἢ τὸ δὰ ἐπιτατικόν, πολυπέλαστε· ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμική· (ἢ ὄγκει) ἡ δαΐς, τουτέστιν ἡ μάχη· ἢ περιπολάζουσα τὰς δᾳδάς, τουτέστι φωσφόρος ἐπεὶ ἡ αὐτή ἐστι τῇ σελήνῃ. Ἄλλως. Νεκύων ἀνά τ' ἠρία] ἤγουν διὰ τῶν μνημάτων, καὶ τοῦ μέλανος αἵματος τῶν νεκρῶν. δασπλῆτι δέ, σφόδρα πλησιάζουσα. καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει] ἤγουν μέχρι τέλους παράμενε· τὰς μαγείας ταύτας ποιοῦσα χείρους οὐδὲν οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Κίρκης, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς ξανθῆς Περιμήδης.

Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ιϋγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Αλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Η ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;

Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes,
Nec Medeæ, neque flavæ Perimedæ venenis.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Mola quidem in igne consumitur, sed asperge
Thestyli infelix: quo tibi mens avolavit?
An vero scelesta, tibi, quoque ludibrio sum?

15. ΜΗ. Ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ σεληναίῳ ὄρει ὅρμους δεικνύουσι τῆς Μηδείας, καὶ Κίρκης, ἐν οἷς ἔκοπτον τὰ φάρμακα.

16. ΠΕΡ. Αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' Ὁμήρῳ Αγαμήδη λεγομένη, ἣ τόσα φάρμακα εἴδει, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

17. ΙΥΓ. Ιϋγξ, ὄρνεον Αφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας, λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνόντος ζώου ἴϋγγα, ὥς φησὶ Πίνδαρος, καὶ Αριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων, μεῖζον σπίνης αὐτὸ λέγων, ἢ κιναιδος· ἢ παρὰ Ρωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἢ τὴν πυγήν. ἢ τὴν Ιϋγγα, ὥς φησι Καλλίμαχος, Ἠχοῦς θυγατέρα, φαρμακεῦσαι δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ· ὅθεν ὑπὸ Ηρας εἰς ὀρνίθειον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Αλλως. Ιϋγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς· ἣν φασὶν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πειθώ· ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα, ἴϋγγας λέγουσι; καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν· ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὴν σεισοπυγίδα λέγει, ἣν ἐν κατασκευῇ τινὶ ἡ Σιμαίθα ἔχουσα ταῦτα ἐπᾴδει.

18. ΑΛΦ. Ως τῶν μαγευουσῶν ἄλφιτα θυουσῶν. ταῦτα δὲ θυλήματα ἔλεγον. τάκεται δὲ τύφεται, θυμιᾶται, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναλίσκεται. γράφεται ἔτι καὶ κάεται. ῥόμβος δὲ ὃν οἱ Αττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι. παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὤν, καὶ μέση, καὶ τέλος. καὶ ἔστι φύσει τρίγωνος. τὸ δὲ τάκεται, ὅτι κηρὸς καὶ χιὼν, καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται, καὶ φθείρεται.

19. ΠΑ. Ποῖ ἔχεις τὸν νοῦν ἐκπεπετασμένον· οὕτως βδελυρὰ, καὶ σοὶ γέλως γεγένημαι;

Πάσσ' ἄλα καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακέει, μέγα καππυρίσασα,
Κἠξαπίνας ἄφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις.
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας,
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Sparge salem & hæc dicas, Delphidis ossa spargo.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat: ego vero in Delphide hanc laurum
Uro: & sicut illa crepat valde inflammata,
Ut subito conflagravit! ut neque cinis de ea apparuit!
Ita etiam Delphidis caro in flamma consumatur.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio,
Ita præ amore statim liquescat Myndius Delphis.
Utque volvitur hic æneus orbis ope Veneris,
Sic ille volvatur ante nostras fores.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.

23. ΑΝΙ. Ἤγουν, ἐλύπησέ με· καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ Δέλφιδος δάφνην καίω· καὶ ὡς λακήσει μεγάλως πυρακτωθεῖσα, καὶ ἐξαίφνης ἀναφθήσεται, καὶ οὐδὲ τέφραν εἴδομεν αὐτῆς, οὕτω καὶ ὁ Δέλφις ἐν τῇ φλογὶ τοῦ ἔρωτος τήκοιτο.

26. ΑΜΑ. Ἀμαθὸν ποιήσοι, ἀφανίσοι, ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις.

28. ΩΣ. Καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τοῦτον τὸν κηρὸν ἀναλίσκω, οὕτως εἴθε διαρρέοιτο εὐθὺς καὶ οὐκ εἰς ἀναβολὰς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ὁ Μύνδιος Δέλφις. σὺν δαίμονι δὲ, τῇ συλλήψει ἢ τῷ ἔρωτι, ἢ τῷ ἑαυτοῦ δαίμονι, ὡς Μένανδρός φησι· Δαίμων ἀνδρὶ παρίσταται εὐθὺς γενομένῳ. ἐκλαβόντων γὰρ τὸ Σωκράτους δαιμόνιον. τὸ δὲ Μύνδιος ἀπὸ τόπου. Μύνδος γὰρ Ἀρκαδίας, ἔνθα ἦν ὁ νεανίας. οἱ δὲ, Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον.

30. Χ' ΩΣ. Καὶ καθὰ στρέφεται οὗτος ὁ χάλκεος τροχὸς ἐξ Ἀφροδίτης, οὕτως ἐκεῖνος στρέφοιτο πρὸς ταῖς ἐμαῖς θύραις.

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις Ραδάμανθα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴϋγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε, σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·

Nunc furfures sacrificabo: tu vero Diana etiam illũ qui apud inferos est, Rhadamanthum movere posses, & si quid aliud firmum est.
Thestyli, canes nobis per Urbem latrant.
Dea adest in triviis, vas æneum quam primum pulsa.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Ecce jam mare silet, silent & venti;

33. ΘΥΣ. Θυσῶ; ἀντὶ καύσω. ἣν δὲ περὶ τούτου Ἑκάτην ἐκάλεσε, ταύτην νῦν Ἄρτεμιν λέγει, διὰ τὸ ὑπομεμενηκέναι τινὰ κοινωνίαν τῶν θεαῖν.

34. ΚΙΝ. Ρ' ἀδάμαντα.] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον· βέλτιον δὲ τὸν Ραδάμαντα, ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. ταῦτα δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Δέλφιδα, καὶ φησὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δοῦναι, καὶ εἴ τι περ στερεμνὸν ἔχει τοῦ σώματος. Ἄλλως. καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο] καὶ εἴ τις ἐστὶν ἐν τῷ ᾅδῃ ἀδάμας, σκληρότερος ὢν δηλονότι τοῦ παρ' ἡμῖν ἀδάμαντος, καὶ κατὰ μηδεμίαν μηχανὴν μαλαχθῆναι δυνάμενος, καὶ τοῦτον κινήσειας ἄν, ἀντὶ τοῦ μαλάξαις· καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο, ἤγουν σκληρὸν καὶ μὴ δυνάμενον μαλαχθῆναι. Ἄρτεμις δὲ, ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ.

35. ΘΕΣ. Πρὸς τὴν παιδίσκην φησὶ τεκμαιρομένη, ὡς ἐκ τῶν ὠρυγῶν τὴν θεὸν κατὰ τὰς τριόδους * πεφηνυίας. διὸ προστάσσει καθόσον τάχος τὸ χάλκωμα ἠχεῖν, ὅτι οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν φανεῖσα.

36. ΤΡΙ. Ἱδρύοντο δὲ τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ἐστὶ τῶν καθαρμάτων καὶ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐῤῥῖφθαι· τὴν δὲ Φέρητος βουκόλων ἀνελκομένων καὶ ἀναλαμβανομένων ἐκθρέψαι. διόπερ τὰς τριόδους ἱερὰς τῆς θεοῦ νομισθῆναι. ἱδρύοντο δὲ αὐτὴν καὶ περὶ τὰς θύρας, ὥς φησιν Αἰσχύλος· Δέσποιν' Ἑκάτη, τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων. ΧΑ. Τὸν γὰρ χαλκὸν ἐπαίεον, ἐν ταῖς ἐκλείψεσι τῆς σελήνης, καὶ ἐν τοῖς κατοιχομένοις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο καθαρὸς εἶναι καὶ ἀπελαστικὸς τῶν μιασμάτων. διόπερ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο, ὥς φησι καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν. τὸ ἄχει ἀντὶ τοῦ ψόφει, κρούει, ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατοιχομένοις. φησὶν Ἀπολλόδωρος, Ἀθήνησι τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης ἐπικρούειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος, εἰώθασι κρούειν λέβητα.

* Ven. leg. πεφηνυίας.

Α δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία.
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε πότνια φωνῶ.
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας ὅσσον ποκὰ Θασέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμου Ἀριάδνας.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι

Sed meus dolor in pectore non quiescit.
Verum amore erga illum tota comburor, qui me miseram
Pro conjuge infamem fecit, & ut non sim amplius virgo.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Ter libo, & ter hæc, ô reverenda, dico.
Sive mulier illi accubat sive vir,
Tantum obliviscatur, quantum olim Thesea dicunt,
In Dia oblitum esse pulchricomæ Ariadnes.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes planta est apud Arcades, qua concitati omnes

40. ΤΑΛ. Ὅς με τὴν ἀθλίαν ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἔχειν γυναικὸς, ἐποίησεν εἶναι ἄγαμον καὶ ἄσημον. τὸ δὲ ἦμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἐκ τοῦ ἔμμεναι γίνεται, ἐκβολῇ τοῦ προσώπου μ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ ἀποκοπῇ τῆς αι διφθόγγου, ἦμεν.

45. ΘΑΣ. Θησεὺς γὰρ ἁρπάσας Ἀριάδνην τὴν Μίνωος, καὶ ἀπάρας εἰς Δίαν, τὴν νῦν καλουμένην Νάξον, κατὰ Διονύσου βούλησιν λήθῃ τινὶ χρησάμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. πολλαὶ δὲ καὶ ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δίαι καλούμεναι· ἥτε περὶ τῆς Κρήτης. ἐν ᾗ οὐκ εἰκὸς μόνῃ συμβῆναι τὰ περὶ τὴν Ἀριάδνην, ἡ μετονομασθεῖσα Νάξος· καὶ ἡ περὶ Μῆλον, καὶ ἡ περὶ Ἀμοργὸν, καὶ ἡ τῆς Κέω χερρόνησος, καὶ ἡ Πελοποννήσου.

48. ΙΠΠ. Ὁ μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ ἱππομανές· οἱ δὲ ἀκριβέστεροι καὶ πολυπράγμονες, οὐ φασὶ φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τοὺς ἀποτικτομένους πώλους ἔχειν τι σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου γλοιῶδες, ἔλαττον ἰσχάδος, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἀποτρώγουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπολείχουσιν εὐθὺς αἱ ἵπποι. καὶ εἰ τοῦτο ποιήσουσι, φιλοστοργοῦσι τὰ ἔκγονα· εἰ δὲ μὴ, ἀπεχθαίρουσι, καὶ οὐ περιέπονται. διὰ τὸ φυσικῶς οὖν συμβάλλεσθαι πρὸς φιλοστοργίαν, οἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτὸ, καὶ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα.

Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·
Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ἴϋγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὢ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἲ αἲ Ἔρως ἀνιηρέ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Et equulei insaniunt in montibus, & celeres equæ.
Utinam sic & Delphidem videam ad hanc domum venire,
Insano similem, ex nitida palæstra!
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Hanc à vestimento fimbriam amisit Delphis,
Quam ego nunc divellens in sævum ignem spargo.
Hei mihi tristis amor: quid mihi atrum è corpore sanguinem,
Veluti palustris hirudo inhærens, omnem exuxisti?

φασὶ δὲ ὅτι εἰ αἴσθοιντο τῆς ὀσμῆς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸ ἔχοντα αὐτό. διὸ καὶ οὗτος μέμνηται τοῦ ἱππομανοῦς, ὅπερ συντελεῖ πρὸς τὰ φίλτρα, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος. Ἄλλως. Κρατεύας φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς σικύου ἀγρίου, μελάντερον δὲ τὸ φύλλον ὥσπερ μήκωνος ἀκανθῶδες. οὐ μέμνηται προσέθηκεν, εἰ πρὸς φίλτρα συμβάλλεται, ἢ συμμάχεται. ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦμα ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν. Εὐθαλεῖ γὰρ ἄλλῳ οἷα δὴ τοιούτου φυτοῦ εἴκασιν. ἀντὶ τοῦ, φύματος. ὁ νοῦς· φυτόν ἐστι παρὰ τοῖς Ἀρκάσιν, ἱππομανές. ἐπὶ τούτῳ πᾶσαι αἱ πῶλοι μαίνονται κατὰ τὰ ὄρη, καὶ αἱ ταχεῖαι ἵπποι. τοῦτο ὥσπερ ἑρμηνευτικὸν ἐπάγει τοῦ ἱππομανές. οὐ δείκνυσι δὲ τίνα μανίαν λέγει μαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππους καὶ τὰς πώλους· ἴσως ἕλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ' ἑαυτὸ, καὶ ἐνθουσιᾶν ποιεῖ, διὰ τὴν αὐτοῦ ζήτησιν ὀσφραινόμενον.

50. ΩΣ. Οὕτω καὶ τὸν Δέλφιν ἴδοιμι μαινόμενον δηλονότι, καὶ εἰς τόδε τὸ οἴκημα εἴθε ἔλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας. λιπαρὰν δὲ λέγει παλαίστραν, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες, ἐλαίῳ πρότερον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον.

53. ΤΟΥ. Τοῦτο τὸ μέρος τῆς ἄκρης τῆς ἑαυτοῦ χλαίνης δηλονότι ἀπέβαλλεν, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα καταβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ, ἤγουν τῷ δραστηρίῳ. ὅπερ καὶ ἄκοντα ἐλθεῖν ἀναγκάσει. κράσπεδον, τὸ ἄκρον τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἐνδύματος. ἐνταῦθα δὲ κράσπεδον λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρους τοῦ κρασπέδου.

55. ΑΙ. Φεῦ, ὦ ἔρως ἀλγεινέ. διὰ τί μου τὸ μέλαν αἷμα πᾶν ἐκπέπωκας, ἐμφὺς μοι, ἤγουν καθεχθεὶς μοι ὡς βδέλλα λιμνῆτις.

56. ΒΔΕ. Αἱ βδέλλαι ἐν λίμναις γίγνονται

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαύραν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον· ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ.
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἄρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ Ευβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ

Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Lacertam tibi terens, malam potionem cras afferam.
Thestyli, nunc capiens hæc venena, ea illinc
Limini illius, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata sum: ille vero me nihil curat.
Et inspuens dicito, Nunc Delphidis ossa spargo.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Nunc sola relicta, unde amorem meum deplorare incipiam?
Unde exordiar? quis mihi hoc malum attulit?
Venit ad nos Anaxo Eubuli filia canistrum ferens,

γίγνονται καὶ ἐν ποταμοῖς, προσαγόμεναι δέ, τὸ αἷμα ἐκθηλάζουσι. εἴρηται δὲ βδέλλα, παρὰ τὸ βδάλλειν, ὅ ἐστιν ἐξαμέλγειν τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγειν, Ἀττικοὶ βδάλλειν λέγουσι. Νίκανδρος· Καὶ συνέβδελλμαι ἑὸν γλάγος.

58. ΣΑΥ. Τὴν κοινῶς λεγομένην χλωροσαύραν. διαλγοῦσα γὰρ καὶ ἐνθυμουμένη, τὸ διὰ τῆς σαύρας ποτὸν ὑπισχνεῖται αὐτῷ αὔριον δώσειν. ἔστι δὲ αὕτη διαφερής, ἢ τις ἀποκλασθεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα, καὶ συντεθεῖσα, σὺν ἀλφίτῳ δίδοται. μεμύθευνται γοῦν, ὡς καὶ τοῦτο τῶν φίλτρων ἐστὶν ἕν.

59. ΘΡΟ. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν, τὰ πεποικιλμένα ζῶα. Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὥς φησι Κλείταρχος, Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.

60. ΦΛΙ. Γράφεται καὶ φιλίας, τουτέστι πρὸς φιλίαν.

61. ΔΕΔ. Ἤγουν, ἐκδέδεμαι, ἐκκρεμὴς εἰμι, τουτέστι τῇ ψυχῇ· αὐτὸς δὲ, οὐδεμίαν φροντίδα ποιεῖταί μου.

62. ΕΠΙ. Ἐπιψιθυρίζουσα, ἡσύχως ἐπᾴδουσα.

65. ΑΓΑ. Ἤγουν, προὐξένησεν;

66. ΗΝΘ. Ἄρχεται διηγεῖσθαι ὅπως ἐνέπεσεν εἰς τὸν ἔρωτα. φησὶ δὲ οὕτως. ἦλθεν ἡ τοῦ Εὐβούλου θυγάτηρ Ἀναξὼ κανηφοροῦσα τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ πομπὴν ἀγομένην τῇ θεῷ. εἰώθασι γὰρ

Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος. τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηεῖα πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρεῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι. ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τὰν Κλεαρίστας.

Ad lucum Dianæ: quo in loco & multæ aliæ
Feræ in pompa ducebantur undique, inter quas erat leæna.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Meque adeo Theucharilæ nutrix Threſſa felicis memoriæ.
Vicina prope habitans, oravit & obſecravit
Ut pompam ſpectarem. Ego vero inſigniter infelix
Sequebar, trahens pulchram ex byſſo tunicam,
Et induta xyſtide Clearistæ.

τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν αἱ μέλλουσαι γαμεῖσθαι, ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. τὰ δὲ μυστήρια ταῦτα, Ἀθήνησι πολιτεύονται). ἐκανηφόρουν δὲ τῇ Ἀρτέμιδι, αἱ ὥραν ἔχουσαι γάμου, ὥσπερ ἀπολογούμεναι περὶ τῆς παρθενίας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τολοιπὸν φθείρεσθαι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· Αἱ κυΐσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν Ἄρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώμης, ὅτι διεκορήθητε. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ἦνθ' ἁ τῶ Εὐβούλοιο] ἦλθεν ἡ Ἀναξὼ ἡ τοῦ Εὐβούλου ἡμῖν θυγάτηρ δηλονότι ἡ κανηφόρος, εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος. ἤγουν εἰς τὸ τέμενος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὸν ἀνατεθειμένον αὐτῇ τόπον. ἄλσος δὲ λέγει αὐτὸν, ὡς δενδρώδη ὄντα.

67. ΤΑ. Ταύτῃ δὴ τῇ Ἀναξοῖ δηλονότι, πολλὰ μετὰ καὶ ἄλλα θηρία συνεπόμπευον. περισταδόν· ἤγουν, κατὰ κυκλικὴν στάσιν, κύκλωθεν. ἐξαγραφημένα δὲ ταῦτα ὡς ἔοικεν ἐπομπεύετο. ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ λέαινα, ἐπόμπευε.

70. ΚΑΙ. Καί με ἡ τροφὸς τῆς Θευχαρίλης ἡ ἀπὸ τῆς Θρᾴκης ἡ μακαρεῖτις· ἐτελεύτησε γὰρ τὸν βίον δηλονότι.

72. ΑΓΧ. Ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ πλησίον ναίουσα καὶ οἰκοῦσα. ΚΑΤ. Τουτέστιν, ὅρκους μοι ἐπέθηκε, πρὸς θεῶν λέγουσα, καὶ τοιαῦτά τινα, καὶ ἱκέτευσεν ὥστε ἀπελθεῖν με θεάσασθαι τὴν πομπήν.

73. ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἡ μεγάλως δυστυχὴς, ἠκολούθουν. οἶτος γὰρ οὐ μόνον ὁ ὄλεθρος καὶ θάνατος ἀλλὰ καὶ πᾶν δεινόν. τοῦτο δὲ λέγει ὅτι ἐπείσθη προσελθεῖν ἐπὶ τὴν θέαν.

74. ΞΥΣ. Ξυστὶς, γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. Ἄλλως. περιβόλαιον λεπτὸν ᾧ χρῶνται καὶ οἱ ἁρματηλάται. εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ τὸν χροῦν ξύεσθαι, ἢ ὡς ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ ξύειν τὸν χρῶτα.

76. ΕΥ.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ηδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ Σελάνα,
Ως ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μοι περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας, τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον,
Εγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Cum itaque jam incederem per mediam orbitam, ubi *ædes* Lyconis,
Ibi Delphidem vidi, & simul Eudamippum, euntes.
His erat helichryso flavior barbæ lanugo,
Pectora vero splendebant multo magis quam tu Luna.
Ut è gymnasio *redeuntibus* relicto pulchro labore.

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Atque ut vidi, ut insanii, ut animus mihi male affectus est
Miseræ! forma mea tabescebat, neque amplius pompam
Illam curabam, neque quomodo domum redierim,
Novi: sed me ardens quidam morbus conficiebat.
Decubui vero in lecto dies decem, & noctes decem.

76. ΕΥ. Ἤγουν, οὖσα. τὸ γὰρ εὖσα ἀπὸ τοῦ ἐοῦσα γίνεται. κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ τῆς ἁμαξείας, ἐκεῖ ὅπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα τοῦ Λύκωνος, εἶδον τὸν Δέλφιν, καὶ τὸν Εὐδάμιππον ὁμοῦ πορευομένους· τούτοις δὲ ἦν γενειὰς μὲν ξανθοτέρα ἑλιχρύσου, στήθη δὲ λάμποντα κατὰ πολὺ πλέον ἢ τὸ στῆθος τῆς σελήνης δηλονότι, ἢ τὸ φῶς.

80. ΓΥΜ. Καθὰ ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἐξελθοῦσιν, αὐτίκα τοῦτο, καλὸν πόνον λιποῦσι· τουτέστι, τοὺς γυμναίους ἀγῶνας τῆς πάλης λιποῦσιν.

83. ΟΥΚ. Καὶ οὐδαμῶς ἔτι τῆς πομπῆς ἐκείνης αἴσθησιν εἶχον, οὐδὲ ὅπως εἰς τὸν οἶκον ἐπανέστρεψα. τοῦτο γὰρ ὁμοῦ, τὸ πάλιν ἀπῆνθον ἔγνων.

85. ΑΛΛ. Ἀλλὰ πυρώδης τίς με νόσος, τουτέστι πυρετὸς, ἐδαπάνησεν, ἢ ἐξαλάπαξε, διέφθειρεν, ἐκτὸς φροντίδος καὶ γνώμης ἐποίησε. γράφεται καὶ ἐξάλλαξεν· ἵν' ᾖ ἐξήλλησε. Ἄλλως. Ἀλαπάζειν παρ' Ἀττικοῖς τὰ κενώματα. καὶ λάπαθος βοτάνη τις κενωτική.

86. ΚΕΙ. Καὶ ἐκείμην ἐν τῇ κλίνῃ·

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ.
Ἔρρευν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα,
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ δ' ἄγε Θεστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et corpus meum admodum ſimile fiebat thapſo:
Deſluebant vero è capite omnes capilli, ipſaque ſola reliqua
Oſſa erant & cutis, ad cujus vero ædes non ivi?
Aut cujus aniculæ domum prætermiſi quæ incantaret?
Sed nihil erat leve, & tempus interea conſumebatur fugiens.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Tandem ancillæ verum ſermonem dixi:
Eia age, Theſtyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni:
Totam me cepit miſeram Myndius ille. Sed profecta

κλίνῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ νύκτας· καὶ τὸ σῶμά μου ὅμοιον ἐγένετο κατὰ πολὺ θάψῳ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλῳ.

88. ΠΟΛ. Χλωρόν, ἢ ξανθός. θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ. τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῶν λεγόμενον χρυσόξυλον. Ἀσκληπιάδης δέ, φυτόν τι χλωρόν, ὅθεν καὶ τὴν θαψίαν πρὸς τὰ ὑπώπια· βάπτεσθαι δὲ ἐκ ταύτης τὰ κροκοειδῆ.

90. ΟΣ. Ὀστᾶ ἀκμὴν εἰσὶν ὑπολοιπα, καὶ εἰς τίνος γραίας δόμον οὐκ ἀπῆλθον, ἥτις ἐπῳδαῖς ἠπίστατο χρῆσθαι, ἀλλ' οὐδεμία ἦν ἀνάπαυσις, οὐδ' ἐκουφιζόμην τοῦ ἔρωτος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ῥέων.

94. ΧΩ. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ πράγματος ἔχοντος δηλονότι, ἔλεξα τὴν ἀλήθειαν τῇ ἐμῇ δούλῃ, οὕτω σοι εἰποῦσα· εἶα ἄγε ὦ Θεστυλί μοι ἐπινόησον, τινὰ μηχανὴν ἔξευρε, ἕνεκα τῆς χαλεπῆς μου καὶ βαρείας νόσου, ὅτι με ὁ ἔρως τοῦ Μυνδίου πολλὰ βαρύνει. ἀλλὰ ἀπελθοῦσα πρὸς τὴν παλαίστραν τοῦ Τιμαγήτου, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναστρέφεται καὶ ἐκεῖ αὐτῷ ἡδὺ καθέζεσθαι.

99. ΦΡΑ.

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
Τηνεῖ γὰρ φοιτῇ, τηνεῖ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἠπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον.
Κἠφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ· καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὡς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις.
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ

Observa circa Timageti Palæstram:
Eo enim commeare solet, ibique ei gratum desidere.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Cumque ipsum senties esse solum, occulte innue,
Et dic, Simætha te vocat: atque huc ad me adducito.
Sic dixeram. ipsa vero abiit, & adduxit nitidum illum

Delphidem ad ædes nostras. at ego ut ipsum aspexi
Jam portæ limen superantem pede celeri,
(Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna)
Tota quidem obrigui, plus nive: ex fronte vero
Mea sudor abunde defluebat similis australibus pruinis.
Neq; quicquam eloqui poteram, ne tantū quidem quantū in somnis

99. ΦΡΑ. Συνεχῶς ἐπικαλεῖται τὴν σελήνην ἢ ὡς συνεργὸν πρὸς τὰς μαγείας, ἢ ὡς καὶ αὐτὴν ἐρασθεῖσαν Ἐνδυμίωνος.

100. ΚΗΠ. Καὶ ἐπειδὰν αὐτὸν μόνον ὄντα εἴδῃς, κεχωρισμένον δηλονότι τῶν ἄλλων, ἥσυχα, ἤγουν ἡσύχως νεῦσον, καὶ εἰπὲ ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, καὶ ὑφήγησον αὐτὸν ὧδε. τὸ ἥσυχα Μύνατος παραδέξεται, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι τὰ εἰς α οὐδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιρρημάτων πολλάκις λαμβάνεται. οἷον φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως· καὶ ὅσια, ἀντὶ τοῦ ὁσίως.

102. ΩΣ. Οὕτως ἔφην, αὐτῇ δηλονότι τῇ δούλῃ. ΑΔ. Αὕτη δὲ ἀπῆλθε καὶ ἤγαγε τὸν εὐτραφῆ Δέλφιν δηλονότι εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον.

103. ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τὴν φλιὰν τῆς θύρας ὑπεραμειβόμενον, ἤγουν ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἐλαφρῷ, πλέον χιόνος ἅπασα ἐψυγράνθην.

107. ΙΔΡ. Κατέρρειχε, κατεφέρετο καὶ δαψιλῶς ἔρρει, ὁμοίως καὶ κατ' ἴσον ταῖς καθυγροῖς δρόσοις. νότος γὰρ ὁ δαψιλὴς ῥοῦς. ὠνοματοπεποίηται δέ.

108. ΦΩΝ. Οὐδὲ φωνῆσαί τι

Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὤστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι· καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον,
Ἦ ῥά με Σιμαίθα τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κἠγώ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα,

Murmurant clamantes caram ad matrem pueri:
Sed obrigui toto corpore, ſicut monile riget.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculos in terram defixit,
Aſſeditque in ſella, atque ſedens ſic ait:
Certe me Simætha tantum antevertiſti, quantum ego
Nuper currens formoſum anteverti Philinum,
Cum me ad tectum tuum vocaſti, ut adeſſem.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Veniſſem enim ego, per dulcem amorem, veniſſem

ἐδυνάμην, οὐδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται τὰ τέκνα φωνοῦντα πρὸς τὴν φίλην αὐτῶν μητέρα. τὸ κνυζᾶσθαι, ἐπὶ τῶν κυνῶν λέγεται κυρίως, ὅτε προστρεχόμενοι τινὶ, φωνὴν τινὰ ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν τοῦτο τίθησι μεταφορικῶς. ὁμοίως τὸ φωνεῦντα ἀντὶ τοῦ φωνοῦντα, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἡσύχου καὶ ἀσήμου ὑλακῆς τῶν κυνῶν.

110. ΑΛΛ. Ἀντὶ τοῦ ἄφωνος γέγονα ὁμοία δαγῦδι, ᾧ αἱ παρθένοι κοσμοῦνται. δαγὺς δέ ἐστι κοροκόσμιόν τι. καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην. οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Ἄλλως. Δαγὺς, κόσμιος ἐγκάρδιος ἐστι γυναικῶν, καὶ στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν.

112. ΚΑΙ. Καὶ εἰσιδών με ὁ σκληρὸς καὶ ἐπὶ φιλίᾳ ἀβέβαιος, τὰς ἀκτῖνας τῶν ὀφθαλμῶν ἐρείσας, ἐκάθισεν ἐπὶ τῇ στρωμνῇ καὶ καθεζόμενος ἔφη.

114. ΗΡΑ. Ὄντως ὦ Σιμαίθα τοσοῦτον προέλαβες εἰς τὸ σὸν τοῦτο οἴκημα καλέσασα, ὅτε με παρεῖναι ἐκάλεσας· δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ, ὅσον ἐγὼ πρῴην ποτὲ τρέχων προέλαβον τὸν Φιλῖνον τὸν χαρίεντα.

118. ΗΝ. Ἦλθον γὰρ ἂν ἐγὼ ναὶ τὸν γλυκὺν ἔρωτα, ἦλθον φίλος ὤν, ἢ μετὰ δύο ἄλλους, ἢ μετὰ τρεῖς, αὐτίκα ἐπὶ

τῆς

Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς

Vel duobus vel tribus comitatus de nocte amans:
Mala quidem in sinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum, Herculi sacram plantam,
Undique purpureis lemniscis involutam.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et si me admisissetis, id gratum fuisset. nam celer

τῆς νυκτὸς, ἤγουν κατὰ τὴν παροῦσαν νύκτα. Μᾶλα μὲν ἐγκόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγοι δ' ἂν τοῦτο καθ' ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦνται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὥς φησι Φιλητᾶς, τά οἱ ποτὲ Κύπρις ἑλοῖσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Ἄλλως. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὲν φυλάσσων μῆλα τοῦ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121. ΚΡΑ. Ὀλυμπιονίκος φησὶ τὸν Ἡρακλέα κατελθόντα εἰς ᾅδου, εὑρεῖν παρὰ τῷ Ἀχέροντι φυομένην τὴν λεύκην, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ὅμηρος ἀχερωΐδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ δὲ ἔχων τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς λεύκης τοῦ φυτοῦ τοῦ Ἡρακλέος, πανταχόθεν περιειλημμένον περιζώστραις πορφυραῖς. ἐστεφανωμένος δέ, φησι, λεύκῃ ἐληλύθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐστιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τούτῳ ἐστεφανοῦντο ὡς ἱερῷ· ἱερὸν δὲ ἦν τοῦτο Ἡρακλέος τοῦ πολλοὺς ἄθλους διενεγκόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. Ἀνδρός ἐστι τεχνικοῦ καὶ συνετοῦ τὰ ἐρωτικά, ἐρασθεῖσαν γυναῖκα μὴ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι. ἡ γὰρ ἀμφὶ τούτων ἄγνοια, μῖσος ἀπεργάζεται. μεταδιδόναι δὲ καὶ λόγου μᾶλλον ἐνίοτε χρή, καί πως ὑποφαίνειν αὐτὸν ἐρῶντα. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι, κατάλυσίς ἐστι τοῦ ἔρωτος. ἐκ δὲ τοῦ δοκεῖν πως ἀντιφιλεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτος, αὔξησις μᾶλλον τοῦ πάθους. τοιοῦτον δή τινα καὶ τὸν Δέλφιν δείκνυσιν ὁ ποιητικὸς ἡμῖν λόγος.

124. ΚΑΙ. Καὶ ἐὰν μὲν ἐκδέχεσθέ με, ἦν ἂν τοῦτο προσφιλές. καὶ γὰρ εὔστροφος καὶ εὐειδὴς παρὰ πᾶσι τοῖς νέοις καλοῦμαι· ἀνεπαυόμην ἐὰν καὶ μόνον τὸ καλόν σου στόμα ἐφίλησα. εἰ δὲ ἀλλαχόσε ἀπωθεῖσθε, καὶ ἡ θύρα ἠσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κατωπηγίῳ, ἐκ παντὸς καὶ πελέκεις καθ' ὑμῶν, καὶ λαμπάδες ἦλθον ἄγων, κατὰ τοῦ οἴκου ὑμῶν.

Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι·
Εὗδόν τ' εἰ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον. Ερως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
Πολλάκις Αφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ανέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς

Et formosus inter omnes juvenes vocor.
Quievissem vero si tantum os tuum pulchrum osculatus fuissem;
Sin alio repulissetis me, & fores pessulo occlusæ fuissent,
Omnino & secures & faces ad vos venissent.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Nunc vero affirmo, me hanc gratiam primum Veneri debere:
Et post Venerem, secundo tu ex flamma me eripuisti.
O mulier, quæ me huc ad ædes tuas vocasti
Prorsus semustum: nam amor sæpe Liparæo
Vulcano ardentiorem flammam incendere solet.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo,
Et sponsam expulit ex thoro tepido adhuc relicto
Viri. Sic ille dixit, ego vero illi facile credula,

133. ΕΡΩ. Ὁ ἔρως γὰρ φλόγα ἀνάπτει, καὶ πολὺ καυστικωτέραν τοῦ πυρὸς τοῦ Λιπαραίου. ἤγουν, τοῦ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ.

136. ΠΑΡ. Καὶ παρθένον δ' ἐκ τοῦ δωματίου ἐφόβησεν· ἀντὶ τοῦ φυγεῖν ἐποίησε. σὺν κακαῖς μανίαις, ἤγουν κακῶς μαινομένην, καὶ νύμφην, ἤγουν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τοῦ θαλάμου φυγεῖν ἐποίησεν, ἔτι θερμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην.

138. ΩΣ. Οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν. ἐγὼ δὲ ἡ ταχεῖα εἰς τὸ πείθεσθαι, τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἀψαμένη (τὸ γὰρ οἱ, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ λαμβάνεται) ἔκλινα αὐτὸν ἐπὶ τῆς μαλακῆς στρωμνῆς· καὶ ταχέως ἐμαλακίζετο, καὶ ἡσύχως διελεγόμεθα μετ' ἡδονῆς.

Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἧς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Επράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τήνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ. ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Αῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·

Manu prehendens in mollem lectum inclinavi:
Et mox corpore corpus calefiebat, ora vero
Calidiora erant quam prius, & mussitavimus una suaviter.
Ac ne tibi diu garriam ô cara Luna,
Res maxima peracta est, & voto uterque potiti sumus.
Neque post id tempus me ille culpavit usque in hesternum diem:
Neque ipsum ego: sed venit ad me Philistæ
Mater meæ tibicinæ, atque eadem mater Melixûs,
Hodie cum ad cælum ascenderent *Solis* equi.
Roseam auroram ab Oceano subvehentes.

142. ΧΩΣ. Καὶ ὡς ἂν σοι μὴ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένους λόγους λέγουσα ἐνοχλοίην ὦ φίλη σελήνη, ἐπράχθη τὰ μέγιστα· ἤγουν τὰ τῆς μίξεως. καὶ εἰς πόθον, ἀλλήλων δηλονότι ἤλθομεν ἀμφότεροι. καὶ οὐδὲν οὔτε ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐμέμψατο, ἤγουν ἐνεκάλεσε μέχρι ἐχθές· τὸ πλεῖον δὲ, διὰ τοῦ ἐχθὲς θέλει δηλοῦν. οὔτε ἐγὼ ἐκείνῳ ἐνεκάλεσα. ἀλλ' ἦλθεν εἰς ἐμὲ σήμερον, ἥτε τῆς Φιλίστας μήτηρ τῆς ἐμῆς γείτονος, καὶ ἡ τῆς Μελιξοῦς, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος τὰ δύο ἄρθρα, καὶ ἐν ἄλλοις τοῦτο γίνεται πολλοῖς.

147. ΣΑΜ. Σήμερον, ἡνίκα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔτρεχον οἱ ἵπποι τοῦ ἅρματος (δηλονότι τοῦ ἡλίου) φέρουσαι ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν ἡμέραν τὴν ῥοδόπηχυν· ἤγουν τὴν λαμπρὰν, τὴν τερπνὴν, τουτέστι, κατὰ τὸ ὄρθρον· καὶ εἶπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὅτι ἄρα ὁ Δέλφις ἔραται, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷ· ἤγουν, ἔρωτί τινος κατέχεται. καὶ εἴτε γυναικὸς πόθος ἔχει αὐτὸν εἴτε καὶ ἀνδρὸς, οὐκ ἔφη, ὥστε εἰδέναι ἐμὲ ἀτρεκές, ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς, ἤγουν φανερῶς. τοσοῦτον δὲ ἔφη, ὅτι ἀεὶ ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ἀκράτῳ ἔρωτος ἐπεχεῖτο· ἤγουν συνεχῶς ἔπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος δὲ ἐρωτικὸς, ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης, ἢ τοῦ ἐρωμένου. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος. Εγχει καὶ πάλιν εἰπὲ Διοκλέος, οὐδ' Αχελῶος κείνου ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

152. ΕΣ.

Κἤπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἐρᾶται.
Κἤτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ακράτω ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Η γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδέ ποκ' εἶδον.
Ηρ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν Αΐδαο πύλαν (ναὶ μοίρας) ἀραξεῖ.

Ea inter alia multa narravit mihi, quod Delphis amet.
Utrum vero mulieris amore teneatur an viri,
Non certum se scire ait: sed quod multum semper amoris
Mero infuderit, & tandem fugiens abierit.
Et dixit domum illi refertam esse coronis.
Hæc mihi narravit hospita: est autem verax.
Nam ad me prius ter aut quater commeare solebat,
Et sæpe apud me deposuit Doricam pyxidem:
Nunc vero dies duodecimus ex quo ipsum non vidi.
Num alias nunc habet delicias, & nostri oblitus est?
Quare ipsum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderit, Orci fores (per Parcas) pulsabit.

152. ΕΣ. Ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ τελευταῖον. ᾤχετο φεύγων. ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε.

153. ΦΑΤ. Καὶ ἔφη στεφάνοις κοσμεῖν αὐτὸν τοῦ ἐρωμένου δηλονότι, ἤγουν χάριν αὐτοῦ, ἐκεῖνα τὰ δώματα. ταῦτά μοι ἡ φίλη εἶπε, καὶ ἔστιν ἀληθὴς κατὰ πάντα. ὄντως γὰρ πρὸς ἐμὲ καὶ τρὶς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας ἤρχετο, καὶ εἰς τὸν οἶκόν μου πολλάκις ἐτίθει τὴν Δωρίδα ὄλπαν· ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίστραις.

156. ΟΛΠ. Ὄλπη κυρίως, ἡ δερματίνη λήκυθος, δι' ἧς ἐστὶν ὁπλίσασθαι τὸ ἔλαιον. νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα διαβεβόηνται.

158. ΗΡ. Ἠθικῶς ἐπαπορεῖ τὰ φησί. ἆρα οὐκ ἔχει τι ἄλλο τερπνὸν, καὶ ἡμῶν ἐπιλέλησται;

159. ΦΙΛ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινοῦσι, καταγοητεύσω. ἐὰν δέ με ἔτι λυπήσῃ, νὴ τὰς μοίρας τὴν

τοῦ

Τοῖα οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα, ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλως
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σεληναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Talia in cistella venena me dico servare,
Quæ, ô domina, ab Assyria hospite conficere didici.
Verum tu vale, atque ad Oceanum equos flecte
Veneranda: ego vero dolorem meum feram, sicut suscepi.
Vale Luna nitido corpore: valete & alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum comitari soletis.

τοῦ ᾅδου χρῦσος πύλην. τουτέστιν ἀποθανεῖται).

161. ΤΟΙ. Τοιαῦτα κακὰ φάρμακα φημὶ κατ' αὐτοῦ φυλάσσειν ἐν κίστη, ἤγουν ἐν κιβωτίῳ, ὦ δέσποιναι. πρὸς σελήνην τοῦτο λέγει, παρὰ τοῦ ἐμοῦ φίλου τοῦ Ἀσσυρίου τοιαῦτα μαθοῦσα. Ἀσσύριοι δὲ, ἔθνος Περσικὸν ἀκριβὲς εἰς μαγείαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου. μέχρι δὲ τούτων τῶν περάτων, Σαρδανάπαλος ἐξέτεινε τὰ ὅρια.

163. ΑΛΛ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ σεβασμία σελήνη χαίρουσα, πρὸς Ὠκεανὸν τρέπε τὸ ἅρμα· ἤγουν πρὸς δύσιν. δοκεῖ γὰρ ἐπέχειν τὴν σελήνην διὰ τὰς μαγείας. ἐγὼ δὲ ὑπομενῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἀνεδεξάμην αὐτόν· Χαῖρε σελήνη λαμπρά. χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες εὐκήλοιο. τὸ ἑξῆς χαίρετε δὲ ἄλλοι ἀστέρες ἀκόλουθοι τῆς νυκτὸς τῆς εὐκήλου, ἤγουν, τῆς ἡσύχου. κατὰ τὴν ἄντυγα, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἅρμα αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἔκηλος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ υ, εὔκηλος ὁ χωρὶς μὲν τοῦ υ, δασύνεται· ὅτε δὲ προσλάβη αὐτὸ, ψιλοῦται.

166. ΝΤΚ. Οτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ νὺξ· Εὐριπίδης, Ω νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις ἀστροειδέα νῶτα διφρεύουσα. ἀστέρες δὲ, ὅτι ἐπιγινομένης τῆς νυκτὸς, φαίνονται οἱ ἀστέρες. ποιητικὸν δὲ τὸ τὴν νύκτα ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖσθαι, καὶ παράγειν ἡνιοχοῦσαν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγέγραπται μὲν τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος, ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος· ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης· ἢ Κωμαστὴς, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. δηλονότι (?) κωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλωθέντος· εἰκάσειε δ' ἄν τις Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ Αἰπόλον ὄντα, δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσι, ἐκ τοῦ, Ἦρά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι; Σιμιχίδην αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα.

ARGUMENTUM
IDYLLII TERTII.

Inscribitur hoc Idyllion Caprarius, à persona amatoris: vel Amaryllis, à nomine puellæ quæ amatur: vel Comastes, ab actione ipsa. Cantu enim quidam blanditur amicæ Amaryllidi, non expresso nomine. Posset autem quis conjicere Battum esse: eum enim pastorem caprarium fingit Theocritus alibi Corydoni colloquentem, & suum erga Amaryllida amorem declarantem. Quidam verò Theocritum esse putant, ex eo quod dicitur. Num tibi simus videor? *Simichidem eum vocantes. Tityrum alii proprium nomen, alii Satyrum significari dicunt. Res autem transacta videtur in Italia juxta Crotonem.*

ΑΙΠΟΛΟΣ ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ
ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ′.

ΚΩμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.

CAPRARIUS vel AMARYLLIS, vel COMASTES,
IDYLLIUM TERTIUM.

VAdo ad Amaryllida: capræ autem mihi
In monte pascuntur, & Tityrus eas agit.

ΚΩΜ. Τὸ πρόσωπον οὐκ ἔστι φανερὸν τὸ προσλαλοῦν (?). οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν Θεόκριτον εἶναι, διὰ τὸ σιμὸν αὐτὸν χαρακτηρίζεσθαι (?)· οἱ δὲ Βάττον, αἰπόλον τινὰ, ὃν ἐν ἑτέρῳ εἰσάγει τῆς Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. ἀπρεπὲς (?) γὰρ τὸν Θεόκριτον τῆς ἀγροίκας ἐρᾶν, ὥστε καὶ ἐν ἀγρῷ διάγειν.

2. ΤΙΤ. Τοὺς τράγους, τιτύρους λέ-

Τίτυρ᾽ ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσσ᾽ Ἀμαρυλλί, τί μ᾽ οὐκέτι τοῦτο κατ᾽ ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦρά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,

O Tityre, mihi bene care, pasce capellas.
Et ad fontem duc ô Tityre: & illum coleatum hircum
Libycum Cnaconem caveto, ne te cornu feriat.
O dulcis Amarylli, quare me non amplius prope hoc antrum
Procumbens vocas amatorculum tuum? num me odisti?
Num tibi simus videor, cum prope adsum,

γυσι, νῦν δὲ ὄνομά ἐστιν αἰπόλου, κατὰ ἐμφέρειαν τοῦ χαρακτῆρος. Ἄλλως. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. τινὲς δέ φασιν ὅτι Σειληνός τις, ὁ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τοὺς τράγους, ἕτεροι τοὺς σατύρους· ἄλλοι ὄνομα πόλεως Κρήτης. ἄλλοι δὲ τοὺς προπόλους τῶν θεῶν. τινὲς δὲ καὶ κάλαμον. οὐκ ἔστι δὲ ἄλλο ἢ ὄνομα αἰπόλου τινός. Ἄλλως. Κωμάσδω] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Ἔοικε δ᾽ ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ὑποκρινόμενος αὐτῆς, δι᾽ ᾠδῶν καὶ λέγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων. Τίτυρος δὲ, ὁ πίθηκος ὁ μικρὰν ἔχων οὐράν. ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον.

3. ΠΕΦ. Ἤγουν διὰ τὸ κάλλος ἐμοὶ πεφιλημένε. ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τοῦ καλῶς, ἢ διὰ τὸ καλόν. ἤγουν, διὰ τὸ καλὸς εἶναι. ἢ διὰ τὸ καλόν σε εἶναι πεφιλαμένε. ἢ καλῶς ἀγαπώμενε, ὅ ἐστιν, ἄξιε ἀγαπᾶσθαι· ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν· ἢ κατὰ τὴν ἀδιάβλητον φιλίαν.

4. ΚΑΙ. Οὐκ ἔλαττον τῆς τροφῆς ὀνίνησι τὰ θρέμματα τὸ πιεῖν. Ὅμηρος. πιόμεν᾽ ἐκ βοτανῶν. ΚΑΙ. Τὸν ὄρχεις μεγάλους ἔχοντα, τὸν τέλειον, ἢ ἡμιτομίαν. καὶ Ὅμηρος, Πεντήκοντα δ᾽ ἐνόρχα παρ᾽ αὐτόθι.

5. ΚΝΑ. Τὸν κνήκου χροιὰν ἔχοντα. ἔκφυγε ἵνα μή σε κερατίσῃ. Ἄλλως. Κνάκωνα, τὸν λευκὸν τράγον. ἀπὸ τῆς κνήκης τοῦ σπέρματος λευκοῦ ὄντος, ἢ λάγνον. μή τυ κορύψῃ. μή σε κερατίσῃ. τὸ γὰρ κερατίζειν κορύπτειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς συμπεπλεχόντων ἀλλήλοις τῶν κριῶν, καὶ τὰς κορυφὰς πληττόντων καὶ ῥηγνυμένων. τὸ δὲ κορύψῃ, οὐ περισπᾶται. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ ὁμοίως ἡμῖν οἱ Δωριεῖς προφέρουσι.

7. ΕΡΩ. Τὸν ἐράστην, τὸν ἐρωτικὸν, ὑποκοριστικῶς, οὐχ ὥς τινες κύριον, παρῆκται δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν τοῦ ὄξυλος, καὶ τοῦ ἴτυλος. Παῖδ᾽ ὀλοφυρομένη Ἴτυλον. οὕτως ἐρωτύλος, Αἰσχύλος, Ἑρμύλος, Σιμύλος.

8. ΣΙΜ. Τινὲς διὰ τὸν σιμὸν, τὸν θυρόχειλον φασίν, ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις Σιμιχίδας ὀνόμασται· πλὴν ἐκ αἰπόλος

Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν ᾇ τὺ πυκάσδῃ.

O Nympha, & barbatus? efficies ut me suspendam.
Ecce mala decem affero tibi, ex eo loco decerpta
Unde me jussisti decerpere; cras alia afferam.
Respice quæso acerbum dolorem meum. utinam fierem
Susurrans apicula, atque in tuum antrum venirem,
Penetrans per hederam & filicem, quæ te circundant.

ὁ Θεόκριτος, οὐδὲ Σιμιχίδας ἀπὸ τοῦ σιμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ Σιμίχου πατρωνυμικόν.

10. ΗΝΙ. Ἀντὶ τοῦ ἰδού. δασύνεται δὲ, καὶ ὀξύνεται τὸ ἠνὶ, καὶ παρ' Ἀττικοῖς οὕτω προφέρεται. ΤΗΝ. Ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου· ἐκεῖνος γὰρ τῆνος, οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος φασίν.

11. ΕΚΕ. Ἐκέλευσας ἐμὲ, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς, ἐκέλευ. ἡ κέλω λέγεται τὸ προστάττω. ὁ παρατατικὸς, ἐκελόμην ἐκέλου, καὶ Αἰολικῶς, ἐκέλου. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν ου εἰς ευ, τρέπουσιν. Ἄλλως. Ἦρά γέ τοι] ἦρά σοι ὦ νύμφη σιμὸς φαίνομαι εἶναι ἀπὸ τοῦ πλησίον; ἤγουν συνιζηκυῖαν ἔχων τὴν ῥῖνα καὶ προγένειος; ἤγουν, προμήκης τὴν γενειάδα; νύμφην δὲ λέγει αὐτὴν, ὡς περικαλλῆ, καὶ νύμφαις ἐοικυῖαν. νύμφαι δὲ εἰσὶ, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια. Ὦ μ' ἐκέλευ] ἤγουν· ἀφ' οὗ τόπου ἐκέλευες. κέλομαι γὰρ ποιητικῶς τὸ κελεύω καὶ προστάττω. ἀφ' οὗ, τὸ ἐκέλου, καὶ ἐκέλευ.

12. ΘΑΣ. Θέασαι δὲ τὴν λύπην, ἥτις τὴν ψυχήν μου ἀλγεῖν ποιεῖ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὁρατῶν ἐπὶ τὰ νοούμενα. Ὁμηρος· Θεσσάμενος πατὲρ' ἐσθλόν.

13. ΜΕΛ. Εὔχεται γενέσθαι μέλισσα, ἢ ἵνα κεντήσας ἀντοδυνήσῃ; ἢ ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, εἰσέλθῃ. μέλισσα δὲ, παρόσον ἐπὶ τῶν μήλων ἵζάνει. μῆλα δὲ πάντα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. Ὅμηρος· Αὐτῇσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. Ἄλλως. Ἱστορία· Ῥοῖκός τις Κνίδιος τὸ γένος ἐν Νίνῳ τῇ Ἀσσυρίων, ἰδὼν εὐφυές τι δένδρον κεκλιμένον, καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου καταπίπτειν μέλλον, χάμακιν ἐνστηρίξας, ἐπὶ πλέον μένειν ἐποίησεν. ἡ δὲ νύμφη θεασαμένη, χάριν αὐτῷ ὡμολόγησεν· ἡλικιῶτις γὰρ ἔφη εἶναι τοῦ φυτοῦ, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν ὅ τι ἂν ἐθέλῃ, αἰτεῖσθαι. ὁ δὲ τὴν συνουσίαν αὐτῆς ᾐτήσατο. ἡ δὲ ἔφη αὐτῷ ὅτι τὸν καιρὸν τῆς μίξεως ἀφικνουμένη σοι μέλισσα ἐρεῖ. μήποτε οὖν τῆς ἱστορίας ταύτης μέμνηται ὁ Θεόκριτος, διὰ τὸ τὴν μέλισσαν διακονῆσαι πρὸς τοὺς ἐρῶντας; πτέρις δὲ, εἶδος βοτάνης ὁμοίας πτερῷ στρουθοκαμήλου, ἀφ' ἧς καὶ στιβάδες ἐπὶ κλίνης ἐγίνοντο τῶν ἀγροίκων, διὰ τὸ μαλα-

Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα. βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὃς με καταστμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορᾶσα, τὸ πᾶν, λίθος· ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὡς τὺ φιλάσω·
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν Ἀμαρυλλὶ φίλα κισσοῖο φυλάσσω

Nunc scio quid sit amor. sævus est Deus: certe leænæ
Mammam suxit, & in saltibus ipsum educavit mater:
Qui me penitus urens, usque ad ossa conficit.
O puella dulci aspectu, tota saxea, ô nigris decora superciliis
Nympha, amplectere me caprarium, ut te deosculer.
Inest & in osculis inanibus dulcis voluptas.
Facies ut statim coronam hanc in minutas partes discerpam,
Quam tua causa, ô cara Amarylli, ex hedera nexam gero,

μαλακότητα, καὶ διὰ τὸ ἀποπνίγειν τῇ ὀσμῇ τοὺς ὄφεις. καλεῖται δὲ καὶ βληχρόν.

15. ΛΕΑ. Οὐκ ἄρ' ἱστορίας, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριον. καὶ γὰρ Ἀχιλλεὺς, Θέτιδος καὶ Πηλέως. ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριον φησὶν Ὅμηρος· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα. Ἄλλως. Οὕτως λεαίνης μαζὸν ἐθήλαζε, καὶ ἐν τῷ δρυμῷ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ δραστήριον, διὰ τούτων θέλει δηλοῦν. ἄγριος δὲ λέγεται ὁ ἔρως καὶ ἀνήμερος, ἐπεὶ οὓς ἂν κατάσχῃ, ἀγρίους ποιεῖ καὶ ἀνημέρους.

17. ΚΑΤ. Σμύχων τὸ καίων υ ψιλόν. Σμήχω δὲ τὸ καθαίρω, ἐξ οὗ καὶ σμῆγμα τὸ σαπώνιον.

18. ΠΟΘ Ἤγουν, ὦ ἡ τὸ καλὸν ὁρῶσα, τουτέστιν ὦ ἡ καλοὺς ἔχουσα ὀφθαλμούς. ΛΙΘ. Ἤγουν, σκληρὰ καὶ ἄθικτος, ἢ μονονουχὶ τοὺς ὁρῶντας ἀπολιθοῦσα τῷ κάλλει, οἷα περὶ Γοργόνος λέγουσιν. ἢ λευκὴ ὅλη οἷα ἄγαλμα μαρμάρεινον, ἐὰν δὲ χαρίεται λίθος διὰ τοῦ στ, ἔσται οὕτως· εἰς ἣν ὀλισθαίνουσι πολλοὶ διὰ τὸν ἔρωτα. ὀλισθηρὰ γὰρ τὰ λιπαρά. ἢ ἡ βλέπουσα λιπαρόν τι καὶ λευκόν. ὡς Ὅμηρος. λευκοὶ, ἀποστίλβοντες ἀλοιφῇ. ἢ σκληρὰ καὶ ἀδαμαντίνη, διὰ τὸ ἀνηλεὲς καὶ ἀνένδοτον. Ἄλλως. τὸ πᾶν λίθος ἐστὶν ὀλιγηματικῶς, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου. τουτέστι, σκληρὰ σφόδρα καὶ ἀμείλικτος.

21. ΤΙΛ. Τὸ ἑξῆς. ἤτοι καταττῖλαι, καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν στέφανον. στεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης, εὐπνοίαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι τροφῶν. στέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι παρ' Ὁμήρῳ, Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ποιήσεις με αὐτίκα τῖλαι εἰς λεπτὰ, ἤγουν διασπαράξαι, καὶ τεμεῖν τὸν στέφανον, ὃν χάριν σοῦ ὦ Ἀμαρυλλὶ φίλη φυλάσσω, ἐμπλέξας αὐτὸν κάλυξι κισσοῦ ἀντὶ τῶν κορύμβοις, καὶ σὺν δὲ σελίνοις.

Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς, εἰς κύματα τηνῶ ἁλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς·
Κἤκα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρᾶν, ὅκα μευ μεμναμένῳ εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,

Implexis folliculis,& odorato apio.
Hei mihi, de me quid fiet? mihi infelici quid accidit? non exaudis?
Exuto pelliceo in hos fluctus me conjiciam,
Ubi thynnis insidiatur Olpis piscator.
Et quamvis non fuero mortuus, tu tamen voluptatem capies.
Intellexi nuper, cum quærerem an me amares,
Telephilon allisum non edidit sonum.

24. ΔΥΣ. Ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διακείμενος. λαοσσόος γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ λαὸν διώκουσα, ἢ σώζουσα. δύσσοον γὰρ οἱ μὲν τὸν κακοδαίμονα, οἱ δὲ τὸν δυσχερῶς σωζόμενον, παρὰ τὸ σόος. καὶ Ὅμηρος· Ὄππως οἱ περὶ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.

25. ΒΑΙΤ. Τὴν μηλωτὴν, ἢ τὴν διφθέραν φησὶν ἀποῤῥίψας, καὶ ἐκδυσάμενος, εἰς τὴν θάλασσαν ἁλοῦμαι, ὅπου δεῖ, πηδήσω, ἢ ἐμαυτὸν ῥίψω, ὅθεν ὁ Ὄλπις ὁ ἁλιεὺς, σκοπιάζεται, ἤγουν ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύει, ἢ ἀγρεύει τοὺς θύννους, τοὺς ἰχθύας. τὸ δὲ ὄλπις, ἀπὸ τοῦ λέπω, λοπὶς, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ο ὄλπις, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθύας ἀγρεύων, ἢ τοὺς ἔλλοπας. ἔστι δὲ πεποιημένον ὄνομα, ἢ κύριον τοῦ ἁλιέως. Ἄλλως. Ὄλπις, τὸ ὄνομα τοῦ ἁλιέως, ἀπὸ τῆς λεπίδος τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὴν τοῦ σώματος χρόαν· ὄλπιν γάρ φασι τὴν λήκυθον, ὡς εἶναι παρὰ τὸ σημαινόμενον τὸ ὄνομα. ἢ ὄλπις ὁ τοὺς ἔλλοπας ἀγρεύων, κατὰ διαφορὰν τῶν ἄλλων ἁλιέων. εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι, οἱ περὶ τὰ ὄστρεα ἀσχολούμενοι.

27. ΚΗΚ. Καὶ ἐὰν μὴ ἀποθάνω φησὶν, ὅμως εὐφρανθήσῃ ὅτι ἔῤῥιψα ἐμαυτόν. ἢ τέως τὸ πρᾶγμα, ὅ σοι τερπνὸν γεγένηται.

28. ΕΓΝ. Ὁ νοῦς· πρὸ ὀλίγου, ὅτε σημεῖον θέλοντός μου λαβεῖν εἰ φιλεῖς, τὸ φύλλον δι' οὗ ἡ φιλία δηλοῦται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πληττόμενον, οὐκ ἀφῆκε τὸν ψόφον.

29. ΟΥΔ. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ οὕτω· Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν· τηλέφιλον δέ ἐστι τὸ φύλλον τῆς μήκωνος. ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό. εἴτε δὲ τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πληττόμενον εἰ ψόφον ἀποτελεῖ, ἐδόκει αὐτοῖς σημαίνειν, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰ δ' οὐκ ἀποτελεῖ, ὅτι μισοῦνται. εἴρηται δὲ τηλέφιλον, κατὰ

κοινω-

Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως

Sed frustra in tenero cubito exaruit.
Dixit & Agroeo verum, cribellaris vates,
Quae nuper spicas legebat, mercede conducta, quod ego quidem
Tibi totus incumberem, tu vero me nihili faceres.
Certe tibi servo capram albam geminorum matrem:
Eam à me filia Mermnonis nigella Erithacis

κοινωνίαν τοῦ τ, περὶ τὸ δ, οἱονεὶ δηλέφιλόν τι ὄν, τὸ δηλοῦν τὸν φίλον. Ἄλλως· τὸ τηλέφιλον, ῥίζιόν τι θαμνῶδες. κάτωθεν δὲ ἀναβαίνει πέταλον· τοὺς δὲ κλῶνας ἔχει δραχμῆς μείζονας σπιθαμιαίας· τὰ δὲ φύλλα ἔοικε τῷ σπειρομένῳ λωτῷ. λοβὸν δὲ ἀφίησιν ἑλικοειδῆ, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, ὃ ἐπιχειρούμενον, ὁ χρὼς ἐξαιμάττεται, καὶ τύπους τινὰς λαμβάνει· οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τὰς χεῖρας, τὸ τηλέφιλον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἔσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ τὸν πῆχυν, ἐπεκρότουν τὸν ψόφον. Ἄλλως. τινὲς τῶν ἐρωτικῶν τὸ τηλέφιλον ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἢ τὸν καρπὸν, ἐπικρίνουσι. καὶ ἐὰν μὲν ἐρυθρὸν γένηται, καλοῦντες αὐτὸ ῥόδιον, νομίζουσιν ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. τοῦ χρώματος δ' ἐμπελιωθέντος, ἢ ἑλκωθέντος, μισεῖσθαι. πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγώνιον. ποτιμάξατο δὲ, ἤγουν, προσήψατο ἐξ αὐτοῦ πληττόμενον ψόφον.

30. ΠΑΧ. Τοὺς δακτύλους καλεῖ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος καί φησι παρὰ τὸν πῆχυν ἐξεμαράνθη ψόφον μὴ ποιῆσαν· ἢ τὸ αὔτως οὕτως μηδὲν ἀνύσαν παρὰ τῷ ἁπαλῷ πήχει· ἀντὶ τοῖς ἁπαλοῖς δακτύλοις.

31. ΑΓΡ. Ἀγροιὼ, ὄνομα κύριον, οὐδέπω γὰρ τὴν γραῖαν οὕτω φασίν. ἢ τὴν ἀγροικικὴν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. ΚΟΣ. Ἤγουν ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη.

32. ΠΟΙ. Ἡ πρώην σταχυολογοῦσα, ἤγουν τοὺς στάχυας ἀναλεγομένη. ποίαν δὲ ἴσως τὸν πυρὸν, κατ' ἐξοχὴν, ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποίαν ἐκάλεσαν· ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. ἢ ἀπὸ τοῦ ποία ἡ βοτάνη. ἢ ἡ πρὶν καλάμην συλλέγουσα, καὶ σταχυολογοῦσα. ΠΑΡ. Η ὄνομα κύριον, ἢ ἡ ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, ἢ ἀκόλουθος.

35. ΕΡΙ. Ἤγουν, μελάντερα, ἀπὸ τοῦ ἐρίθου ὑποκοριστικῶς· ἢ ὄνομα κύριον. ἔστι δὲ καὶ ὄρνεον, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα.

Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς.
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδῃ· ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης ὄκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν, δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα

Petit; & dabo ei, quoniam tu me ludificaris.
Saltat mihi oculus dexter. Num nam videbo
Ipsam? cantabo ad pinum hic reclinatus.
Et forte me aspiciet, quoniam non adamantina est.
Hippomenes cum virgineum cuperet ducere,
Poma in manus accipiens, cursum perfecit. verum Atalanta

36. ΕΝΔ. Ἀπονοῆ, καὶ ἐμβλακεύῃ, ἀπατᾷς, τρυφᾷς.

37. ΑΛΛ. Δοκοῦσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ὄψεσθαι τινὰ τῶν οἰκείων ἂν ἄλλωνται. ὁ δεξιός μου ὀφθαλμὸς ἅλλεται καὶ πηδᾷ, ἆρά γε θεάσομαι αὐτήν.

38. ΑΣΕ. Ἐκνεύσας, τραπεὶς ὧδε πρὸς τὴν πίτυν, ᾀσεῦμαι Δωρικῶς, ἤγουν ᾄσομαι· τὸ κοινῶς, τραγῳδήσω. ΠΟΤ. Καί με ἴσως ἂν προσίδῃ. ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνη, ἤγουν, ἀπὸ λίθου ἀδάμαντος κατεσκευασμένη· ἀλλ' ἄνθρωπός ἐστι δηλονότι, συμπάθειαν δέξασθαι δυναμένη.

40. ΙΠΠ. Ἱστορία. ὁ Ἀργεῖος Ἱππομένης τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς δρομαίας ἐρασθεὶς, Ἀφροδίτης συνεργούσης ἔδραμεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. ἢ γὰρ ἔδει τὸν ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἡττηθέντα θνήσκειν, ἢ προτερευόμενον δρόμῳ, λαμβάνειν τὴν κόρην. ἔχων οὖν παρὰ τῆς θεᾶς μῆλα χρυσᾶ τοῦ τῶν Ἑσπερίδων κήπου, τῷ δρόμῳ ἐξέριπτεν ἕκαστον αὐτῶν. οὕτω δὲ ἀσχολουμένης τῆς κόρης ἐπὶ τῇ τῶν μήλων συλλογῇ, ἐλείφθη. λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα μετεμορφώθη εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ τόπῳ συνελθὼν αὐτῇ. Ἄλλως. Ἀλλ' Ἀταλάντα] Δύο Ἀταλάνται εἰσίν· ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ. ἡ μὲν οὖν Ἀρκαδικὴ Ἀταλάντη, τοξότις ἦν δεινή· ἡ δὲ Βοιωτικὴ δρομαία οὖσα, προσέθετο τὸν γάμον αὐτῆς, εἴ τις νικήσει αὐτὴν δρόμῳ, λαβεῖν αὐτήν· καὶ πολλοὺς θελήσαντας νικῆσαι, ἀνεῖλεν. Ἱππομένης οὖν συνεργὸν ἔχων τὴν Ἀφροδίτην καὶ λαβὼν παρ' αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, καὶ παρατρεχόμενος τῷ δρόμῳ ἐξέριπτεν ἕκαστον αὐτῶν εἰς τοὔπισω. ἡ δὲ εὐθέως περὶ τὸν ἵμερον τῶν μήλων ἐτρέπετο, καὶ ἐλείφθη. ὁ δὲ δι' αὐτῶν ἐνίκησε, καὶ γυναῖκα αὐτὴν ἔλαβεν.

Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα!
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.

Ut vidit, ut insaniit, ut in profundum incidit amorem!
Egit & vates Melampus armentum ab Othry monte,
In Pylum. in amplexu vero Biantis jacuit
Pulcherrima *Pero*, mater sapientis Alphesibœæ.

42. ΩΣ. Τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. καὶ Ὅμηρος· Ὡς ἴδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. οἱ δὲ οὕτως· ὄντως ὡς εἶδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμάνη· ἐπίτασιν γὰρ ἔχει τὸ ὡς ἐπ' αὐτοῖς. Ὡς εἰς βαθὺν ἔρωτα αὐτῆς, δηλονότι τῶν μήλων, ἅλλετο, ἀντὶ τοῦ ἥλατο, τουτέστιν, ἐνέπεσε. βαθὺν δὲ λέγει τὸν ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

43. ΜΕΛ. Ἱστορία. Νηλεὺς ὁ Τυροῦς ἔχων θυγατέρα, οὐκ ἐδίδου αὐτὴν τινι γυναῖκα, εἰ μὴ τῷ συνυποσχομένῳ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς Ἰφίκλου βοῦς ἐκ Φυλάκης. Βίας δὲ ὁ Μελάμποδος ἀδελφὸς, ἤρα αὐτῆς σφόδρα. Μελάμπους δὲ θέλων τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ Βίαντι τὴν κόρην δοῦναι, τὸν κίνδυνον ὑπέστη. συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων τοῦ Ἰφίκλου, ἐδεσμεύθη, ἤτοι ἐν φυλακῇ ἐβλήθη. μέλλοντος δὲ τοῦ δώματος ἐν ᾧ ἦν πίπτειν, μάντις ὢν προεμήνυσεν· ἐν ᾧ καταπλαγεὶς ὁ Ἴφικλος ἔλυσε, καὶ ἤρετο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ. ἄτεκνος γὰρ ἦν, ἐκ τοιαύτης αἰτίας. ἐκτέμνοντι ποτὲ τῷ πατρὶ Φυλάκῳ δένδρον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ἴφικλος παῖς ὢν παρειστήκει· ὃν ἐκπλῆξαι θέλων ὁ πατὴρ, ἣν εἶχε μάχαιραν εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπῆξαι ὥρμησε, καὶ συνέβη ἐπιτυγχεῖν αὐτὴν τοῖς μορίοις τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ ἄγονος ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ἴφικλος, ὁ Μελάμπους ἀνερευνήσας εὗρε τὴν μάχαιραν. καὶ ἐκέλευσε τὸν Ἴφικλον, ἀποξέσαντα τὸν ἰὸν αὐτῆς πίνειν, καὶ οὕτως αὐτὸν πατέρα παίδων ποιήσας, ἔλαβε τὰς βοῦς, καὶ τῷ Νηλεῖ ταύτας δίδωσι, καὶ διὰ τούτων τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν τῆς Πηροῦς γάμον περιεποιήσατο. Μελάμπους δὲ ἐκλήθη, ὅτι γεννηθεὶς ἐξετέθη παρὰ τῆς μητρὸς Ῥοδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ· παντὸς δὲ τοῦ σώματος σκεπομένου, μόνους ἦν γυμνὸς τοὺς πόδας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ὅθεν καὶ Μελάμπους ἐκλήθη.

45. ΑΛΦ. Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, Σαλμωνεύς, ἐξ οὗ Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ Κρηθέως, Νηλεύς. ἐξ οὗ Πηρώ· ἐξ ἧς Ἀλφεσίβοια. Ἄλλως. Τὰν ἀγέλαν χ' ὠ μάντις] Ὁ νοῦς. καὶ ὁ μάντις ὁ Μελάμπους, τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν τοῦ Ἰφίκλου ἦγεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγεν ἀπὸ τοῦ Ὄθρυος εἰς τὴν Πύλον. ἔστι δὲ Ὄθρυς ὄρος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ πόλις ἡ Φυλάκη, ἧς ἦρχεν ὁ Ἴφικλος, οὗ ἦσαν αἱ βόες. ἡ δὲ Πηρὼ ἡ χαρίεσσα πλάσεσι, ἡ μήτηρ τῆς περιττῆς τὴν φρόνησιν Ἀλφεσιβοίας ἐκλίνθη, ἤγουν, ἀνεπαύσατο, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Βίαντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελάμποδος.

46. ΤΑΝ.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ᾽ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ᾽ οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ φίλα γύναι Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν ὅσ᾽ οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.

Formosam vero Venerem, cum in montibus pecora pasceret,
Nonne Adonis ita graviter insanire fecit,
Ut me mortuum quidem ab amplexu suo dimittat?
Beatus meo judicio est, qui æterno somno sopitus jacet,
Endymion: Beatum etiam judico, ô cara mulier, Jasionem,
Qui ea consecutus est quæ non audietis prophani.

46. ΤΑΝ. Ὁ νοῦς· τὴν δὲ περικαλλῆ Ἀφροδίτην ὁ Ἄδωνις πρόβατα βόσκων ἐν τοῖς ὄρεσιν, οὐχ᾽ οὕτως ἐπὶ πολὺ ἤγαγε μανίας ἐρωτικῆς, ὥστε οὐδὲ ἀποθανόντα αὐτὸν, χωρὶς τοῦ μαζοῦ αὐτοῦ τίθησιν.

48. ΦΘΙ. Ὡς οὐδὲ τελευτήσαντα τὸν Ἄδωνιν, τοῦ ἰδίου ἑαυτῆς μαστοῦ χωρίζει, ἀλλ᾽ ἀεὶ αὐτῷ καὶ τελευτήσαντι συμπάρεστι. δοκεῖ δὲ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ᾽ Ἀφροδίτῃ ἄλλους τοὺς συγκαθεύδειν καὶ προσεγγίζειν. λέγεται δὲ περὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν, ἓξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἀφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης. τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς· ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἤγουν ὁ σῖτος ὁ σπειρόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ἀπὸ τῆς σπορᾶς, καὶ ἓξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τουτέστιν, ἡ εὐκρασία τοῦ ἀέρος. καὶ ἐκ τούτου λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι.

49. ΑΤΡ. Ἄτροπον, ἀμετακίνητον, αἰώνιον καθεύδων ὕπνον. Ἱστορία, φασὶ γὰρ ὡς τοῦ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ σελήνη καὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ Λάτμιον τῆς Καρίας κοιμηθέντι ἐμίγη. καὶ ἀλληγοροῦσιν, ὡς φιλοκύνηγος ὢν, τῇ σελήνῃ συνήθης νυκτὸς, ἡμέρας δὲ ὑπνώττεν. Ἄλλως. Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ σελήνη, ἦν δὲ οὗτος κατὰ τὸ Λάτμιον ὄρος τῆς Καρίας. φιλοκύνηγος δὲ ὢν, ἡμέρας ὑπνώττεν, κατὰ δὲ τὰς νύκτας, λαμπούσης τῆς σελήνης, ἐξιὼν πρὸς θήρας, ἤγουν ἐθήρευεν· διὰ τὸ τὰ θηρεῖα κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐξιέναι. μακαρίζει φησὶ, διὰ τὸ, ἐκεῖνον μὲν φιλεῖσθαι ὑπὸ σελήνης, ἐμὲ δὲ μισεῖσθαι. Ἄλλως· Ἐνδυμίωνα φασὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διατρίβοντα, ἠράσθη Ἥρας. ἐφ᾽ ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς, ἐποίησε καθεύδειν διὰ παντὸς ἀθάνατα. τὸ δὲ ἄντρον ἐν ᾧ ἐκάθευδεν, ἐν Λάτμῳ τῆς Καρίας ἦν.

50. ΙΑΣ. Ἱστορία. Ἰασίων ὁ Κρὴς, Κρήτης βασιλεὺς, υἱὸς ἦν Μίνωος, καὶ Φρονίας νύμφης. τούτῳ ἐν λειμῶνι κοιμωμένῳ, ἡ Δημήτηρ συνῆλθε, καὶ ἔτεκε τὸν Πλοῦτον.

51. ΒΕΒ. Τουτέστιν ἀνάξιοι τοῦ μυστηρίου τοῦ ἔρωτος, δηλονότι ἀμύητοι, ἀμυστηρίαστοι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. παρεμφαίνει δὲ μυστικὸν τὸν ἔρωτα Ἰασίωνος, καὶ Δημήτρος.

52. ΤΙΝ.

Αλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκέτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόγχθοιο γένοιτο.

Doleo caput. tu vero non curas. non amplius canam.
Jacebo hic ſtratus, & lupi hic me comedent:
Ut iſtud tibi *quaſi* mel dulce ſit in gutture.

50. ΤΙΝ. Σοὶ δὲ οὐ φροντίς ἐστι τούτου δηλονότι. μέλει μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τῶδε ποιητικῶς, ἀφ' οὗ σημαινομένου, καὶ πρῶτον ἔχει πρόσωπον, καὶ δεύτερον ὡς ἐν τούτοις· Οὐ γὰρ Πισειδεῶσι τόσον μέλων, ὅσσον ἔρωτι. ἐπὶ δὲ τοῦ προτέρου σημαινομένου, οὔτε πρῶτον ἔχει πρόσωπον, οὔτε δεύτερον. ὡς τὸ δεῖ, τὸ σημαῖνον, τὸ πρέπει. τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ λείπεται, ἔχει πρῶτον πρόσωπον, τὸ δέω.

54. ΒΡΟ. Βρόγχθος λέγεται, τὸ ἐπίκοιλον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν. ἤγουν, ὅπως τοῦτό σοι γλυκὺ ὡς κατὰ βρόγχθου μέλι γένηται, τουτέστι τοῦ φάρυγγος.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν, αἰπόλος, Κορύδων δὲ, βουκόλος, πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὅν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ δὲ πράγματα διάκειται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας.

A R G U M E N T U M

IDYLLII QUARTI.

Hoc Idyllion Bucolicum est. Porro Battus pastor caprarius & Corydon bubulcus alternis versibus inter se colloquuntur. Inducit autem Theocritus Corydonem pascentem vaccas bubulci cujusdam Aegonis, quem dicit robustum existentem à luctatore Milone Olympiam abductum esse certandi causa: Battum vero hæc interrogantem, & dicentem vaccas malum pastorem nactas, atque propterea macilentas esse. Res autem transacta est in Crotone Italiæ.

N O M E I Σ.

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δʹ.

ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΙπέ μοι ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐχ' ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

P A S T O R E S,

B A T T U S & C O R Y D O N.

IDYLLION QUARTUM.

BATTUS.

DIC mihi ô Corydon, cujus sunt hæ vaccæ? an Philondæ?

CORYDON.

Non verum, Ægonis: mihi vero ut pascam eas mandavit.

ΕΙΠΕ. Ἤπου ὄντως αὐτὰς λάθρα κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ἀμέλγεις; τοῦ γὰρ ψὲ οἱ Δωριεῖς, ἀντὶ τοῦ σφὲ χρῶνται. εἰώθασι γὰρ οἱ νομεῖς μετὰ τὸ τοὺς δεσπότας ἀμέλξαι τὸ γάλα, ὕστερον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγειν.

4. ΑΛΛ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Η πᾶ τυ κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Αλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Αλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ηρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

BATTUS.
Num alicubi eas clam vespere omnes mulges?

CORYDON.
Atqui senex submittit vitulos, meque observat.

BATTUS.
Ipse vero bubulcus absens quo tandem abiit?

CORYDON.
An non audisti? Milo ipsum ad Alpheum secum abduxit.

BATTUS.
Et quando ille unquam oleum oculis suis vidit?

CORYDON.
Aiunt eum vel cum Hercule viribus & robore certare posse.

4. ΑΛΛ. Οὐδαμῶς δηλονότι. ὅτι ὁ γέρων ὑποβάλλει τὰ μοσχία. οὗτος δὲ τάχα ἂν εἴη πατὴρ τοῦ Αἴγωνος. πῶς φησὶ δύναμαι λάθρα ἀμέλγειν, ὅπου γε ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος, ὑποβάλλει τὰ ἴδια;

5. ΑΥΤ. Ο δὲ βουκόλος, φησὶν, Αἴγων, εἰς ποίαν χώραν ᾤχετο, ἀφανὴς γενόμενος ἤδη.

6. ΑΛΦ. Αντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν Ολυμπίαν. παραῤῥεῖ γὰρ ἐκεῖσε ὁ Αλφειός. οὐκ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἴγων νενικηκὼς Ολύμπια. ΜΙΛ. Τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνά φησιν, ὃν καὶ Αριστοτέλης πολυφάγον φησί. λέγει δὲ αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρεῖον. κατεβρώθη δὲ οὗτος ὑπὸ θηρίων ἢ κυνῶν. ἐλθὼν γὰρ εἰς ὄρος, καὶ εὑρὼν τινας δένδρον σχίζοντας, σφῆνα δὲ βάλλοντας ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου, θέλων αὐτὸς ἐκβαλεῖν τὸν σφῆνα, ἐκρατήθη ἐκεῖ, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε.

7. ΠΟΚ. Καὶ πότε ἐκεῖνος ἔλαιον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εἶδεν; ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τὸν ἀγῶνα θέλει δηλοῦν. ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφονται. ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὅ ἐστι κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανοῦνται. Αλλως. καὶ πότε ἐκεῖνος ἐλαίῳ ἐχρίσατο, ᾧ κατὰ τὰ γυμνάσια ἀλείφονται. ἥκιστα γὰρ οἱ ἄγροικοι ἐλαίῳ χρῶνται. οὐχ ὥς τινες ἀναγινώσκουσιν ἐλαιὸν, ὡς ἀραιόν· ἵνα σημαίνῃ τὸ ἀγριέλαιον, ἐξ οὗ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύγκειται. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὗτος ἐκ τῆς καλλιστοῦς ἢ καλλιστεφάνου ἐλαίας γινόμενος δίδοται, ἥτις ἀπέχει σταδίων ὀκτὼ, ὡς φησιν Αριστοτέλης.

8. ΒΙΗ. Κατὰ τὴν βίαν καὶ τὸ κρά-

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἠμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κῴχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

BATTUS.
Et me mater dixit Polluce præstantiorem eſſe.

CORYDON.
Et abiit hinc ligonem ſecum ferens, atque viginti oves.

BATTUS.
Perſuaſerit credo Milo lupis, ut ſtatim rabioſi ſiant.

CORYDON.
Juvencæ vero ipſum hic mugientes deſiderant.

τος, ἤγουν τὴν ἰσχὺν, ἐκ παραλλήλου εἰσδεῖν καὶ ἰσοῦσθαι. Ἄλλως. βίην καὶ κάλλος, ὃ καὶ κάλλιον· ἵνα μὴ διαλογήσῃ, βίην καὶ κράτος λέγων.

9. ΚΗΜ. Καὶ ἐμὲ ἔφη ἡ μήτηρ μου, τοῦ Πολυδεύκεος εἶναι ἀμείνονα κατὰ τὴν ἰσχύν· Ἄλλως· τοῦτο ἀμφίβολον, ἢ τὸν Αἴγωνα ἔφη κρείττονα τοῦ Πολυδεύκεος, ἢ ἐμέ. τὸ γὰρ, κἠμ' ἔφαθ', δύναται εἶναι, καὶ ἐμοὶ ἔφη.

10. ΣΚΑ. Σκαπάνη ἐστὶ δίκελλα, σκαφίον. τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην. χρῶνται δὲ αὐτῷ πάντες μὲν οἱ ἀθληταὶ, μάλιστα δὲ οἱ πύκται. Ἄλλως. Σκαπάναν, ἤγουν δίκελλαν, ἢ λισγάριον, ἢ σκαφίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην λέγουσιν. οἱ γὰρ γυμνασταὶ τούτοις ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες καὶ τὰ ἄνω μέρη ἀναῤῥωννῦντες. ΜΑΛ. Μῆλα, τὰ πρόβατα, τὰ θρέμματα· ἐκ δὲ τούτου, τὰ κρέατα τούτων φησὶν, ἵνα ἔχῃ κρεοφαγεῖν. ἢ μᾶλλον ἐνταῦθα τὸν καρπὸν τῶν μήλων λέγει· καθὰ καὶ Μίλων, ῥοιὰν ἔχων ἠγωνίζετο. μῆλα δὲ τὰ θρέμματα λέγονται, καὶ τὰ τούτων κρέατα. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, βοείοις ἐχρῶντο κρέασι. ὅτι δὲ μῆλα οὐ μόνον τὰ πρόβατα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ θρέμματα, λέγει Ὅμηρος. Ἀνθρώπους δὲ ἔπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει. τὸ δὲ τουτόθι ἀντὶ τοῦ ἐντεῦθεν.

11. ΠΕΙ. Διεγεῖραι ἂν ὁ Μίλων καὶ τοὺς λύκους τάχιστα μαίνεσθαι. τὸ λυσσᾶν ἴδιον τῶν κυνῶν· ἀλλ' ἴσως λέγει ὅτι πείσειεν ἂν καὶ τοὺς λύκους τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν ὑπομεῖναι. ἢ ὅτι καὶ τοὺς λύκους ἐκμελῴη ἂν ὁ Μίλων, ὅτι καὶ τὸν Αἴγωνα τὸν ἀγροῖκον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀποδύσασθαι ἠνάγκασε.

12. ΔΑΜ· Αἱ δαμάλαι δὲ αὐτὸν ἐνταῦθα βοῶσαι ζητοῦσι. δαμάλαι, αἱ νέαι βόες, αἱ εἰς τὸ δαμασθῆναι ἐπιτήδειαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὖται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὰν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστέα. μὴ πρῴκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ Δᾶν. ἄλλοκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι.
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

BATTUS.
Miseræ illæ, pastorem quam malum nactæ sunt!

CORYDON.
Sane miseræ, & non amplius volunt pasci.

BATTUS.
Huic quidem vitulæ ipsa tantum reliqua sunt
Ossa. numquid hæc rore victitat, sicut cicada?

CORYDON.
Non per terram. nam aliquando ipsam ad Æsarum pasco:
Et mollis fœni pulchrum fasciculum præbeo:
Aliquando vero saltat circa umbrosum Latymnum.

14. ΟΥΚ. Οὐδαμῶς θέλουσι βόσκεσθαι, δηλονότι ζητοῦσαι τὸν Αἴγωνα.

15. ΠΟΡ. Πόρτιας τὰς ἀκμαζούσας βοῦς, ἐφ' ἃς οἷόν τε τοὺς ταύρους στείχεσθαι, ἤγουν πορεύεσθαι· ἢ τὰς ἐν τῷ πόρῳ, τουτέστιν ἐν τῇ ὁδῷ ἰούσας.

16. ΠΡΩ. Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ πρωῒ πίμπτεσθαι, καὶ Καλλίμαχος. Ὡς κεῖν' ἐκεῖναι πρῶκας ἔραζε πεσοῦσαι, περιίκιον * ἐκδυκέως εἶδαρ ἔδων.

17. ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν. ἄλλοτε μὲν αὐτὴν περὶ τὸν Αἴσαρον βόσκω. ΑΙΣ. Αἴσαρος, ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος ποταμὸς Σικελίας Αἴσαρος.

18. ΚΩΜ. Κώμυς, ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δεσμάτιον. Κρατῖνος. Ὁ δὲ μετ' εὐδήμου τρέχων κώμυθος τὴν λοιπὴν ἔχει τοῦ στεφάνου. ἢ κώμυς, δέσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς τροφήν. κώμυς, κώμυθος, ὡς κόρυς κόρυθος.

19. ΣΚΑ. Σκαίρειν κυρίως, τὸ σκιρτᾶν, ἀφ' οὗ καὶ σκάρος· νῦν δὲ τὸ νέμεσθαι, ἔνθα καὶ σκαρθμὸς παρὰ Ἀράτῳ. ΛΑΤ. Ὄρος Κρότωνος. βαθύσκιον δὲ, τὸ ἄγαν σύνδενδρον. Ἄλλως. Σκαίρει σκιρτᾷ, ἀναστρέφεται. ἀπὸ τῆς ἀναστροφῆς δὲ τὴν νομὴν θέλει δηλοῦν. περὶ τὸ Λάτυμνον τὸ ὑπὸ συνεχῶν δένδρων συσκιαζόμενον. τοῦτο γὰρ τὸ βαθύσκιον. τὸ δὲ Λάτυμνον, τινὲς ὄρος τῆς Λακωνικῆς φασί.

* Ven. ἐκδικίως.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύρριχος· εἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπειάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύοντι
Τᾷ Ηρᾳ, τοιόνδε. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,

BATTUS.

Macilentus quidem & iste rufus taurus est. utinam sortiantur
Lampriadæ populares, quando sacrificant
Junoni, talem: improbus enim est populus.

CORYDON.

Et is quidem ad paludis ostium agitur, inque loca circa Physcum,
Et ad Neæthum, ubi omnia præclara nascuntur,

20. ΠΥΡ. Ἀπὸ τοῦ πυρὸς, πύρριχος κατὰ παραγωγήν. τινὲς παροξυτόνως λέγουσι πυῤῥίχος. ἔστιν οὖν ὑποκορισικὸν αἰολικῶς. τὸ γὰρ καθ᾽ ἡμᾶς πύῤῥιχος, ὀσκάδειος. τινὲς δὲ τὸν πύῤῥιχον, ἠπειρωτικὸν ἤκουσαν ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος. δοκοῦσι δὲ οἱ βόες ἐκεῖνοι, λείψανον εἶναι τῶν Γηρυονείων. ἦν δὲ καὶ Πύῤῥος ποιητὴς Ερυθραῖος, ὥς φησι Λυγκεύς. ἢ πύῤῥιχος κατά τινας, ὁ εὐκίνητος· ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἀκινήτου ὄντος, ἢ τὸν πυῤῥὸν, κατὰ τὴν χροιάν.

21. ΛΑΜ. Ο τῶν Λαμπειαδῶν δῆμος, ἀπό τινος Λαμπείου. ὡς δυσμενῶς ἔχων ὁ Βάττος πρὸς τοὺς φυλέτας τοῦ Λαμπειάδου φησὶν, εἴθε ὅταν θύωσι τῇ Ηρᾳ καὶ κρέα νέμωνται οἱ δημόται τοῦ Λαμπειάδου, τοιοῦτον λαχόντες θύσαιεν, ἵνα μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῆς θεοῦ δηλονότι, καὶ ζημιωθῇ ὁ δῆμος.

22. ΔΑΜ. Η ὁ ταῦρος ὁ τοῦ Λαμπειάδου δηλονότι· ὡς κακοῦ ὄντος τούτου τοῦ δήμου. ἢ ὁ Λάμπειος ἐξ οὗ ὠνομάσθη ὁ δῆμος. Ἄλλως. Κακοχράσμων γὰρ ὁ ταῦρος] ἢ ὁ δῆμος. ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτόν τινα. ἣν γὰρ τάχα κεράσεις. ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν λεπτὸν, δηλονότι τὸν ταῦρον· ἢ λεπτόσαρκος καὶ ὁ ταῦρος ὁ πυῤῥός· εἴθε τοιόνδε λάχοιεν οἱ δημόται τοῦ Λαμπειάδου. ἤγουν, οἱ τοῦ Λαμπειάδου καταγόμενοι, ὅτε θύουσι τῇ Ηρᾳ· ἵνα δηλονότι μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῶν φυλετῶν, καὶ ζημιωθῶσιν.

23. ΣΤΟ. Τὰς εἰς θάλασσαν ἐσομένας λίμνας οὕτω φασί. τοῦτο δὲ ἦν στόμα λίμνης περὶ τὴν Κρότωνα. καὶ τὸ ἐν Τροίᾳ δὲ στόμα λίμνης, πιθανῶς δὲ τοῦτο ὠνόμασται. ΦΥΣ. Μέρη δηλονότι. ὄνομα δὲ ὄρους ὁ Φύσκος. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ Φύσκου ὄρους νομὰς ἐπιτηδείας τοῖς βουσὶν ἔχοντος.

24. ΝΗΑ. Νήαιθος ποταμὸς Κρότωνος. Ὠνόμασται δὲ, παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτὲ συνέβη κατακαῦσαι Ἑλληνικάς.

25. ΑΙΓ.

Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ φεῦ. βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποτ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήναγ', οὐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων,
Δῶρόν ἐμίν νιν ἔλειπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς,

Ægipyrus, & cnyza, & odorifera melitea.

BATTUS.

Heu, heu, ibunt & boves, ô miser Ægon,
Ad Orcum, interea dum tu appetis infelicem victoriam.
Et fistula situ fœdatur, quam olim compegisti.

CORYDON.

Non illa, non per Nymphas: nam cum ad Pisam proficisceretur,
Dono mihi eam reliquit. nam & ego quidam cantor sum,

25. ΑΙΓ. Ἔστιν ἀκανθῶδες φυτὸν, τὸ εἶδος βοτάνης. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ ὥσπερ φακός. ἔστι δὲ γλαυκίζουσα, εἰς ἕλκη φλεγμαίνοντα ἀγαθή. ΚΝΙ. Κνύζα φυτὸν χορτῶδες, ὃ αἱ θεσμοφοριάζουσαι διὰ τὴν ἁγνείαν στιβαδοποιοῦνται. δοκεῖ γὰρ ἡ βοτάνη ψυχρὰ οὖσα ἐπέχειν τὰς πρὸς συνουσίαν ὀρέξεις. νόμος γὰρ ἦν Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν τὰ θεσμοφόρια ταῦτα, παρθένοι γυναῖκες, καὶ τὸν βίον σεμναί· καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς, τὰς νομίμους βίβλους καὶ ἱερὰς ὑπὲρ τῶν κορυφῶν αὐτῶν ἀντετίθεσαν, καὶ ὡσανεὶ λιτανεύουσαι ἀπήρχοντο εἰς Ἐλευσῖνα. ἡ δὲ Ἐλευσὶς ἐστὶ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ΜΕΛ. Εἶδος καὶ αὕτη βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσοβότανον. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατύ.

26. ΦΕΥ. Προείρηται ὅτι κωμικὴ ἡ διασκευή. οὐκοῦν ἀληθῶς εἴρηται, καὶ κωμικοῖς ἁρμόζουσα, καὶ τραγικοῖς.

28. ΕΥΡ. Εὐρὼς κυρίως ἡ ἀραχνιώδης ὁμίχλη· παλύνεται δὲ, λεπτύνεται ὑπὸ εὐρῶτος. πάλυν γὰρ ἔλεγον, τὸ λεπτότατον τῶν ἀλεύρων, παρ' ὃ καὶ φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Ἢ δὲ ἂν φάλιον ἀλεύρου ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. Ἐπάξα.] Τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ πρώτου μέσου ἀορίστου, οἱ Συρακούσιοι διὰ τοῦ α προφέρονται. ἐνοήσω, ἐνόησα. ἐγράψω, ἐγράψα. οὕτω καὶ τὸ ἐπάξα, ἀντὶ τοῦ ἐπήξω. ὁ νοῦς· φεῦ, ὦ Αἴγων, πορεύσονται καὶ αἱ βόες εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ ἐπιθυμήσας νίκης εἰς κακὸν ἀποβαινούσης· καὶ ἡ σύριγξ ἥν ποτε ἐπήξω καὶ κατεσκεύασας, καλάμοις δηλονότι, ὑπὸ εὐρῶτος παλύνεται, ἤγουν λεπτύνεται καὶ φθείρεται.

29. ΤΗΝ. Ἐκείνη, φησὶν, ἡ σύριγξ οὐκ ἐφθάρη, οὐδὲ μεμόλυνται μὰ τὰς νύμφας· ἐπεὶ ὁ Αἴγων ἀπιὼν εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα, ἐμοὶ δῶρον αὐτὴν κατέλιπεν. ἐγὼ γὰρ δυνατός εἰμι μελῳδεῖν.

Κῆνυ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος·
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ᾇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας·

Et pulchre accino carmina Glaucæ, pulchre etiam Pyrrhi.
Laudo & Crotonem: pulchra urbs est Zacynthus.
Et orientale promontorium Lacinium, ubi pugil
Ægon octoginta solus voravit placentas.

λωθεῖν. ΠΙΣ. Η νῦν Ὀλυμπιάς· ἢ ἀπὸ Πίσου τοῦ Ἀφαρέως, ἢ ἀπὸ Πίσης τῆς Ενδυμίωνος θυγατρός. ἔνθα καὶ Πισαίου Διὸς ἱερὸν ἦν. μελικτὰς δέ, ὁ μάλα εὐδοὺς ἐργάζεσθαι, τραγῳδητής. μελίζειν γὰρ τὸ τραγῳδεῖν.

31. ΓΛΑ. Η Γλαύκα, Χία τὸ γένος, κρουματοποιός, γέγονε ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· ἥν φησιν ὁ Θεόφραστος ἐρασθῆναι κριοῦ· ὁ δὲ Πύῤῥος Ερυθραῖος, ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητής.

32. ΚΡΟ. Αλκιμος, καὶ Κρότων Αἰακοῦ υἱοί. καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τῶν Κερκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα.

33. ΠΟΤ. Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρώρειά τίς ἐστιν, ἔχουσα ἱερὸν Ηρας. Αλλως. τὸ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐστι τοῦτο, ἀπό τινος Λακίνου Κερκυραίου τοῦ ὑποδεξαμένου Κρότωνα φεύγοντα. Αλλως, τὸ πᾶν. καὶ εὖ μὲν τὰ τῆς Γλαύκης ἀνακρούομαι, εὖ δὲ τὰ τοῦ Πύῤῥου. ἐπὶ τῶν κρουστῶν ὀργάνων λέγεται τὸ ἀνακρούεσθαι· ἐνταῦθα δὲ ἀνακρούομαι, ἀντὶ τοῦ μέλπω αὐλῶν. Κρότων καὶ Ζάκυνθος, ἡ αὐτή. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ἐπαινῶ τήν τε Κρότωνα, καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον. τὸ δὲ καλὰ πόλις ἡ Ζάκυνθος, διὰ μέσου λέγεται μετὰ ἐπιτάσεως. τὸ ποταῷον, ποιητικῶς οὕτω λέγεται. δεῖ γὰρ ἢ τὸ πρὸς ἕω λέγεσθαι ἵν' ᾖ τὸ πρὸς ἀνατολὰς τετραμμένον ἢ τὸ ἑῷον χωρὶς τῆς προθέσεως. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐστιν, ἀπό τινος Λακίνου ὠνομασμένον. διέφερε δὲ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ιταλίᾳ πόλεων ἔν τ' ἀνδρείᾳ καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, Μάταια τ' ἄλλα παρὰ Κρότωνα τἄστεα.

34. ΑΙΓ. Ταῦτα οὐκ ἐπὶ Αἴγωνι ἱστόρηται, ἀλλ' ἐπὶ Αστυάνακτι τῷ Μιλησίῳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Αστυάνακτος ἱστορούμενα, εἰς Αἴγωνα μετήνεγκε. φασὶ γὰρ τοῦτον Ισθμια νικήσαντα, καὶ οἴκοι παραγενόμενον, ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τὸν μέγιστον λαβέσθαι βοός, καὶ μὴ ἀνεῖναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλευθερῶν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὁπλὴν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. ὁπλὴν δὲ λέγει, τὴν χηλὴν καὶ Ησίοδος· Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν μήτ' ἀπολείπων. Τὸ δὲ κατεδαίσατο, ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. οὐκ ἔοικε, διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν ὁ Μίλων τὸν Αἴγωνα ἐπὶ ἄθλησιν προτετράφθαι. μάζα δὲ τὸ νεομάλακτον καὶ νεοφύρατον ψώμιον.

Τήνει καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλασσεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'. ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσον ἀπέσβας.
Αἲ αἲ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

Illic & taurum à monte duxit prehensum
Ungula, & Amaryllidi donavit: mulieres vero
Procul acclamaverunt; pastor autem risit.

BATTUS.

O dulcis Amarylli, tui ne mortuæ quidem
Obliviscemur: quam mihi capræ caræ, tam tu cara interiisti.
Heu, heu, durum valde fatum, quod mihi sortito obvenit.

CORYDON.

Fidere decet care Batte: forsan cras melius erit.
Spes sunt inter vivos, expertes autem spei sunt mortui.

35. ΤΗΝ. Ἐκεῖ φησὶν ὁ Αἴγων ἐπὶ τοῦ Λακινίου, καὶ τὸν ταῦρον ἔδωκε τῇ Ἀμαρυλλίδι, ἐνεγκὼν ἀπό τινος ὄρους, καὶ περισπάσας τῆς ὁπλῆς· καὶ αἱ παροῦσαι γυναῖκες μεγάλως ἐβόησαν, καὶ ὁ βουκόλος ἐγέλασεν.

38. ΑΜΑ. Ἐπεὶ ὁ Κορύδων ἐμνήσθη τῆς Ἀμαρυλλίδος, ἀντιμνήσθη καὶ ὁ Βάττος αὐτῆς· ἦν γὰρ ἐρωμένη αὐτοῦ, πρὸ τοῦ θανεῖν. ΜΟΝ. Ἐλλειπτικῶς. ἔδει εἰπεῖν, ὅτι ἐπεὶ σοὶ ἀποθανούσῃ, διετέλεσα ἂν ἐν λύπῃ εἶναι, ἢ εἰ παντός μου τοῦ ποιμνίου ἀπολαυλότος.

39. ΟΣΟΝ. Ἐνταῦθα σαφῶς αἰπόλος ἦν ὁ Βάττος, ὃν εἰκὸς ἦν ἐρᾷν τῆς Ἀμαρυλλίδος, καὶ οὐ Θεόκριτον. φησὶ δὲ ὑπερβολικῶς ὅσον αἱ αἶγες φίλαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας ὦ Ἀμαρυλλὶ τελευτήσασα, ἢ τοσοῦτον ἡμῶν οὖσα προσφιλὴς ἀπέσβας, ἤγουν, ἀπέθανες. οὕτως ἂν νοηθείη καὶ ὁ κωμάζων πρὸς αὐτήν· ὅτι φησὶν ὁ Θεόκριτος, Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. Ἄλλως. Ὅσον ἀπέσβας] τὸ ὅσον, ἀντὶ τοῦ τόσον, ἤγουν, τοσοῦτον. τὸ δὲ πᾶν οὕτως. ὅσον αἱ αἶγες ἐμοὶ προσφιλεῖς, τοσοῦτον σὺ, φίλη οὖσα δηλονότι, ἀπέσβας· ἤγουν, ἐξέλιπες, ἀπέθανες.

41. ΘΑΡ. Τοῦτο ὁ Κορύδων φησὶ παραμυθούμενος τὸν Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς Ἀμαρυλλίδος.

42. ΑΝΕ. Ἀνέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλπίζει τις λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι. ἀνέλπιστον, καὶ τὸ ἐλπίδος ἐστερημένον· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀνέλπιστοι.

Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω· βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία. τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἤξῶ ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ' ὦ Κορύδων ποτὶ τῶ Δίος. ἁ γὰρ ἄκανθα

Et Jupiter interdum serenus est, interdum vero pluit.

BATTUS.

Animum recipio: pelle deorsum vitulos: nam oleæ
Ramos rodunt infelices. Heus, abi hinc tu albe.

CORYDON.

Heus, abi Cymætha ad tumulum: an non audis?
Veniam, per Pana, malam rem tibi daturus,
Nisi abis isthinc. ecce iterum huc accedit.
Utinam mihi esset curvum pedum, ut te verberarem!

BATTUS.

Aspice me ô Corydon, per Jovem. nam spina

43. ΖΕΥΣ. Τὸν Δία λέγει τὸν αἴτιον τῶν ὑετῶν, ἀντὶ τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ συνάγονται αἱ νεφέλαι.

45. ΘΑΛ. Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθηλός. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. ΔΥΣ. Τὰ δυσδίωκτα· ἀπὸ τοῦ δυσκόλως σεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν, διὰ τὸ εἶναι πλωχά. ΣΙΤ. Επίφθεγμα βουκολικὸν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βουκόλοι ὁμοίως καὶ το ψίττα. λέπαργος δὲ ὁ λευκὸς, ἢ ὁ λευκοποίκιλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπας ἔχειν καὶ τὸ ἀργὸν, ὅ ἐστι λευκὸν ἔχειν τὸ δέρμα. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ λευκὸν εἶναι κατὰ τὴν λαπάραν· ἢ λέπαργος, ὁ λευκὸς, παρὰ τὸ ἔχειν λέπας ἀργὸν, ἤγουν δέρμα λευκὸν, ἢ λευκὸν κατὰ τὴν λαπάραν.

46. ΚΥΜ. Ονομα βοὸς, καὶ αἰγὸς, παρὰ τὸ κόμυνθα· ἢ παρὰ τὸ αἴθω, καὶ τὸ κόμη, ἡ τὰς κόμας αἴθας ἔχουσα, τουτέστι, ξανθάς· ἢ ἐγκύμων.

48. ΙΔ. Ιδοὺ πάλιν προσέρχεται τοῖς φυτοῖς.

49. ΡΟΙ. Αρχίλοχος. Αλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. Λαγωβόλον δὲ, ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται. ἢ ὅτι ῥάβδον οὖσαν ὀρθὴν, ἐπιδέχεται γνώσεις καμπύλην, ἵνα μὴ ἔγκυον οὖσαν βλάψῃ τὴν βοῦν.

50. ΘΑΣ. Αποστροφὴ τὸ σχῆμα. κατὰ γὰρ τὸ σιωπώμενον ἀπερχόμενος, ὁ Βάττος ἀπολαύσαι τὴν δάμαλιν, ὑπὸ ἀκάνθης

Ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν· ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί· κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο.
Εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω γέ νιν. ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

Modo hic me sauciavit sub malleolo. quam vero altæ
Atractylides sunt! male pereat vitula.
In hanc enim inhians sauciatus sum. nunquid cernis?

CORYDON.

Certe certe, & unguibus eam teneo: atque hæc ipsa est.

BATTUS.

Quam exigua plaga est: & quantum virum superat!

CORYDON.

In monte cum ambulas, ne discalceatus eas Batte:
In montibus enim rubi & tribuli virent.

θης ἐτύπη, καὶ δεῖται τοῦ Κορύδωνος ἐξελεῖν αὐτήν· διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπέστρεψε τὸν λόγον, καί φησι· θέασαί με πρὸς τοῦ Διός· ἄρτι γάρ με ἄκανθα ἐπάταξε παρὰ τὸ σφυρόν.

51. ΑΡΜ. Εἰ μὲν ψιλοῦται, τὸ ἀρτίως καὶ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένως. τὸ δὲ βαθεῖαι, ἀντὶ τοῦ ὑπερμεγέθεις, καὶ μετέωροι.

52. ΑΤΡ. Ἀτρακτυλὶς, εἶδος βοτάνης, ἢ ἀκάνθης· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναῖκας, ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῶν. ἔνιοι δὲ ἀτρακτυλίδας, τὰ ἀγριολάχανα φασίν.

54. ΕΧΩ. Κρατῶ αὐτὴν, τὴν ἄκανθαν δηλονότι. τὸ δὲ ἅδε, ταυτὸ δύναται τὸ ἰδέ. ὁ καὶ περισσὸς, ὥσπερ καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Τῶν, ἁμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν. ἐκβαλὼν γὰρ τὴν ἄκανθαν, δείκνυσι τῷ Βάττῳ, καὶ φησιν, ἅδε καὶ αὐτή.

55. ΟΣΣ. Βαβαὶ, ὅσον ἐστὶ τὸ τὴν πληγὴν ποιοῦν δεικτικῶς ἐμφαίνει τό τε μέγεθος τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν σμικρότητα τῆς ἀκάνθης. τὸ ἡλίκον πρὸς τὸν ἄνδρα, ἵν' ᾖ μικρὸν ὂν τὸ τύμμα, ἡλίκον ἄνδρα, τουτέστι μέγαν ἢ ἀνδρεῖον δαμάζει. ἢ τὸ ἡλίκον ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποίως δαμάζει τὸν ἄνδρα.

56. ΑΝΑ. Ἤγουν ἀνυπόδητος, ἐξ οὗ καὶ πέδιλον, τὸ ὑπόδημα. ἤλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἐλίσσειν τὸν πόδα. ἀνήλιπος δὲ οἱονεὶ, ὁ μὴ ἐλίσσων τὸν πόδα.

57. ΚΟΜ. Κομόωντι ἀντὶ τοῦ κομῶσιν, ἀκάνθας ἔχουσι. ῥάμνοι γὰρ ῥάμνοι καὶ ἀσπαλάθοι αἱ ἄκανθαι. ἀσπάλαθος

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἶπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμὰν γ' ὦ δειλαῖε. πρᾶν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἇμος ἐνάργει.

BATTUS.

Dic age mihi Corydon, fenecio ille num adhuc molit
Illud nigro fupercilio fcortillum quod olim deperibat?

CORYDON.

Admodum quidem, ô mifer. nuper ipfe interveniens
Juxta fpeluncam deprehendi in ipfo opere.

λαθος δὲ εἶδος ἀκάνθης, ᾗ πληγέντες οἱ ἔλαφοι, ἀποθνήσκουσιν. ἀσπάλαθος εἴρηται, διὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι.

58. ΕΙΠ. Ἄγε εἰπέ μοι ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον (τὸν πατέρα λέγει τοῦ Αἴγωνος) ἄρα ἔτι ἐλαύνει, ἤγουν φιλεῖ ἐκείνην τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ τὴν μελαίνας ὀφρῦς ἔχουσαν, ἧς ἕνεκά ποτε ἐρωτικὸν πάθος ἐδέξατο; μύλλει δὲ, ἐλαύνει, ὠθεῖ, περαίνει, ἀπὸ τῶν ἀλουώντων, καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων.

60. ΑΚΜ. Οὐχ ὡς λοιδορῶν, ἀλλ' ὑποκοριζόμενος, καὶ ὑποκρινόμενος τοῦτο λέγει· πρὸ ὀλίγου γὰρ αὐτὸν ἐπελθὼν, καὶ πρὸς τὴν μάνδραν, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν (τριχῶς γὰρ φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) κατελάμβανον ὁπηνίκα ἐνήργει, τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μῖξιν.

61. ΜΑΝ. Τὴν τῶν προβάτων ὀρχάνην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν, ἢ ὅτι σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδὲς, ἐν ᾧ φυρᾶν εἰώθασιν. ὀνομάσθαι δὲ, ἀπὸ τοῦ μάττειν καὶ φυρᾶν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας.

62. ΦΙΛ. Ἤγουν ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, φιλοσυνουσιαστά. οἰφεῖν γὰρ τὸ συνουσιάζειν. οὕτω καὶ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν κύριος λέγεται, ὁ κύριον οἰφούμενος. ἢ οἰφεῖν τὸ συνουσιάζειν, ἀπὸ τοῦ ὀπιπεύειν, ἔνθα καὶ οἰφόλης γυνή. ὅθεν καὶ παροιμία· ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· ἥν φασι διαδοθῆναι, ἐπεὶ οἱ χωλοὶ ἐν οἴκῳ καθεζόμενοι, συνεχῶς ἀφροδισιάζουσιν. οἱ δὲ φασὶ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν ῥυῆναι, ἤτοι διαδοθῆναι. αἱ Ἀμαζόνες ὁπὰν ἄῤῥεν γεννήσωσι, χωλὸν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ ἀνδρειότερον αὐτῶν γένηται, καὶ τούτοις ἀνδρωθεῖσι συνίασι. Σκυθῶν οὖν λεγόντων καλὸν συνεῖναι αὐταῖς

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

BATTUS.

Euge, ô homo lascive: natura quidem tua aut cum Satyris
Proxime, aut cum Panibus, quibus exilia crura sunt, certat.

ἑαυτοῖς ἐκεῖναι ἔφασαν, ἄειστα χωλοὶ ἐφοῦσιν. ΣΑΤ. Τοὺς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς, καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ. οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας. ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποίηται ὁ Σάτυρος. σάθη δὲ ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Ἄλλως. ἢ Σατυρίσκοις] ἀκρατεῖς οἱ Σάτυροι ἐρώτων. λέγεται δὲ παρὰ τὸ σάθη δὲ τὸ μόριον τοῦ ἀνδρὸς, ὅπερ καὶ πέος λέγεται.

63. ΚΑΚ. Ἐπειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίους πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν κρημνῶν, κακοδέρμοις.

I 3 ΤΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐστι. προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας, καὶ περὶ συμμουσίας ἐρίζουσιν, ὅ τε αἰπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμάρα τοῦ Συβαρείτα νέμει τὰς αἶγας· καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβαρείτα νέμει τὰ θρέμματα. Ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην τοὔνομα· ὁ δὲ Λάκων, ἐρώμενον Εὐμήδην. καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται. ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἐπιγράφεται μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον, Ὁδοιπόροι μὲν, διὰ τὸ ἐν ὁδῷ φιλονεικεῖν· Βουκολιασταὶ δὲ, διὰ τὸ βουκολιάζειν, ἤγουν βουκολικῶς ᾄδειν αὐτούς.

ARGUMENTUM
IDYLLII QUINTI.

Hoc Idyllion magis Dramaticum est. Colloquuntur autem inter se in Italia, & de præstantia in arte Musica certant, caprarius Comates, qui Eumaræ Sybaritæ capras pascit; & pastor Lacon, qui Thurii Sibaritæ pecora pascit. Habet autem Comatas puellam amasiam Alcippen nomine: Lacon vero amasium Eumedem. Et præmium certaminis constituunt, caprarius hircum, pastor autem agnum. Morsonem vero cantionum judicem deligunt. Finito autem certamine, judex Morson caprario victoriam tribuit. Inscribitur igitur hoc Idyllion Viatores, quod in via rixentur: Bucoliastæ vero, quod carmen Bucolicum canant.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε΄.
ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρείταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

VIATORES seu BUCOLIASTÆ,
IDYLLION QUINTUM.
COMATES & LACON.

Capræ meæ, pastorem illum Sybaritam
Fugite Laconem: is enim meam pellem heri furatus est.

ΑΙΓΕΣ. Ἱστέον ὅτι τοῦ μὲν αἰπόλου τὸ ὄνομά ἐστι Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρου τοῦ Συβαρείτου νέμει αἶγας. τοῦ δὲ ποιμένος, Λάκων, ὃς Θουρίου Συβαρείτου νέμει θρέμματα. ΣΥΒ. Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας. ἢ ἀπὸ οἰκιστοῦ τινος, ἢ

ἀπὸ

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ᾽ ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρᾶν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γὰρ πόκα δῶλε Συβάρτα
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ᾽; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι

LACON.

An non à fonte fugitis agnæ? non videtis
Comatem qui mihi nuper fistulam furatus est?

COMATAS.

Quam fistulam? tu enim serve Sybarita,
Quando possedisti fistulam? Quid? annon cum Corydone

ἀπὸ Συβάριτος ποταμοῦ. νῦν δὲ καλεῖται Θούειον, ταυτὸν ὂν Θούειον καὶ Σύβαρις. λέγουσι γὰρ ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθῃρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, αὐτὴν ᾤκησαν, καὶ τῇ πόλει μετέθεντο τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὴν Θούειον ἀπὸ Θουείου ποταμοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος. καὶ Θούειος, ὄνομα κύριον, καὶ ὁ ὁρμηλικός.

2. ΛΑΚ. Λάκων ὄνομα κύριον. ἐκτείνει δὲ τὸ α διὰ τὸ μέτρον. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα· οὕτω καὶ τὸν Λάκωνα· Δωριεὺς γὰρ ἦν. ΝΑΚ. Ὅς μου τὸ νάκος. Ζηνόδοτος, τὸ κώδιον, τὸ μαρσύπιον. καὶ νάκος τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. Ὅμηρος· Νάκος ἦλετ᾽ αἰγὸς ἀκροκόμου. καὶ Θεόκριτος ἐν τοῖς ἑξῆς, αἰγὸς φησίν.

3. ΣΙΤ. Σίττα, ψίττα, ποιμενικὰ, αἰπολικὰ καὶ βουκολικὰ ἐπιφθέγματα. εἰσὶ δὲ ἐπιρρήματα. ἔλεγον δὲ ταῦτα διώκοντες, ἀποστρέφοντες. ὤφειλεν εἰπεῖν, ἢ φεύξεσθε, ἤ τι τοιοῦτον. ὁ δὲ ταῦτα ἀφεὶς, τῇ συνήθει φωνῇ τοῖς ἀμνοῖς τῷ σίττα χρῆται· ἔστι δὲ τοῦτο παρακέλευσις ἀμνίδες, τὰ μικρὰ πρόβατα, οἱονεὶ ἀμνία.

4. ΣΥΡ. Τὸν τὴν σύριγγά μου πρὸ ὀλίγου κλέψαντα Κομάταν.

5. ΣΥΒ. Δωρικῶς κατὰ τὴν γενικὴν, ἀντὶ τοῦ Συβάρτου. δῶλε δὲ ἀντὶ τοῦ δοῦλε. δοῦλος δὲ καὶ οἰκέτης διαφέρει, ὥς φησι Χρύσιππος· οἰκέτης μὲν ὁ ἔτι ὑπὸ κτῆσιν ὤν· δοῦλος δὲ, ὁ ἀπελεύθερος. Συβάρτας δὲ ὡς Περδίκκας, Ἀγρίππας. ἔστι δὲ κατὰ μὲν τὸ ἀνάλογον, Συβαρείτης· κατὰ δὲ Δωριεῖς, Συβάρτης.

6. ΚΟΡ. Ὁ Κορύδων βουκόλος, οὗ πρόσθεν μέμνηται. ὁ δὲ νοῦς· οὐκ ἀρκεῖ σοι φησὶ σὺν Κορύδωνι ἐν τῷ καλάμῳ φυσᾶν καὶ συναυλεῖν αὐτῷ. τοῦτο δὲ χλευαστικὸν, ὅτι οὐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ ποππύσδειν καὶ μόνον, καλάμη δὲ ἐστι, τὸ καταλειπόμενον ἢ περιλειπόμενον ἐκ τοῦ θεριζομένου σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. ταύτην δὲ νεαρὰν οὖσαν, ἀποτεμνόμενοι φυσῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐλίζουσι. ποππύζειν δὲ, τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τινὰ φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν. Ἄλλως. τί δὲ οὐδαμῶς ἀρκεῖ σοι, ἤγουν ἱκανόν ἐστι σοι αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλάμης ἤτοι ἀπὸ καλαμαίας, ἐμπνεῖν αὐτῷ; τοῦτο γὰρ τὸ ποππύζειν σὺν Κορύδωνι, τουτέστιν ὁμοίως τῷ Κορύδωνι.

Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότῃ ἦς τοι ἐνεύδειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. τὺ δ' ὦ κακὲ καὶ τότ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ ταύτας

Tibi satis fuit, sibilare arundinis cannulam tenenti?

LACON.

Quam mihi dedit Lycon, ô ingenue. tibi vero quam tandem
Lacon furatus pellem quondam abiit? dic Comata
Neque enim Eumaræ hero tuo fuit *pellis* in qua dormiret.

COMATAS.

Quam Crocylus mihi dedit, discolorem, tunc cum sacrificaret
Nymphis capram: tu vero improbe & tunc contabescebas
Invidens. & nunc postremo nudum me fecisti.

LACON.

Non, per ipsum Pana littoralem, non tibi Lacon
Pelliceum exuit filius Calathidis: aut *si fallo*, *utinam* de hac

8. ΤΑΝ. Πρὸς τὸ ποίαν ἀποτείνει ἡ ἀπάντησις. τὸ δὲ, ὦ λεύθερε, κατ' εἰρωνείαν εἴρηται.

10. ΟΥΔ. Πρὸς ὑπερβολὴν τοῦτο ἔφη. λέγει δὲ μηδὲ αὐτὸν τὸν δεσπότην Εὐμάρᾳ ἐπικεκοιμῆσθαι, ἤγουν δέρματι. Ἄλλως. τὸ εὐμάρᾳ δέρματι φασὶν εἶναι, καὶ οὐ κύριον ὄνομα, ὥς τινες, ἵν' ᾖ, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τῷ δεσπότῃ τῷ σῷ εὐμάρα καὶ δέρματι ἦν, ὥς τι ἐνεύδειν.

13. ΒΑΣ. Ἀντὶ τοῦ φθονῶν λυπούμενος. Κυρίως δὲ βάσκανος, ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων καὶ φθείρων τὸ ὁρᾶθεν ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὑπ' αὐτῶν.

14. ΑΚΤ. Ἀντὶ τοῦ, τὸν κυνηγόν. ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοὶ, ὥς φησιν Ὅμηρος. ἢ ὥς φησι Φιλοστέφανος, ὅτι Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ. τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τὴν ἁλιείαν αὐτὸν φροντίζειν. ἢ τὸν ἀεὶ τὰς περιόδους αἰγιαλοὺς διάγοντα, ἤγουν, τὸν κυνηγόν. ἢ ἄκτιον, κατά τινας, τὸν Ἀττικόν.

15. ΒΑΙ. Τὴν διφθέραν, τὴν σισύραν· βαίταν γὰρ λέγουσι τὰ ἐκ κωδίων συνερραμμένα περιβόλαια. Ἀττικοὶ δὲ ταύτην καὶ σισύραν φασί. καὶ Ἀριστοφά-

νης

Τᾶς πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν οὐτ᾽ αὐτὰς τὰς λιμνάδας ὦ γαθὲ νύμφας,
(Αἵτ᾽ ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν)
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε᾽ ἀροίμαν.
Ἀλλ᾽ ὦν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδὲν

Rupe, ô amice, furore correptus, in Crathin saliam.

COMATAS.

Non certe, non, per ipsas nymphas palustres, ô bone:
(Quæ mihi placatæ & benevolæ sint)
Non tuam fistulam furtim sustulit Comatas.

LACON.

Si tibi credam, dolores Daphnidis perferam.
Sed enim, si vis hædum deponere, (nihil enim est

της. Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. ἡμεῖς δὲ αὐτὰ σισυρίνια φαμέν. ΚΑΛ. Οἰκέτης δηλονότι, ἢ υἱός. πότερον γὰρ οἰκέτης, ἢ υἱὸς, οὐ λέγει· ἀλλ᾽ οἱ μὲν δοῦλον, οἱ δὲ υἱὸν φασίν. ΚΑΤ. Η εἰ τοῦτο ἐποίησα, ἢ εἰ ἐπιορκοίην, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης ὦ ἄνθρωπε εἰς μανίαν ἐμπεσὼν, εἰς Κρᾶθιν τὸν ποταμὸν πηδήσαιμι, ἢ φθαρείην. (γράφεται καὶ ἁλοίμην, καὶ ὀλοίμην·) εἰώθασι γὰρ ἐκ ποίας τινὸς ἢ μανίας, κατακρημνίζειν ἑαυτούς. Κρᾶθις δὲ ποταμὸς περὶ Σύβαριν τῆς Σικελίας. ἡ δὲ κατὰ, ἀντὶ τῆς ἀπό. Νυμφόδωρος δὲ καὶ Θεόφραστος φασὶ, τὸν Κράθιδος τὸ ὕδωρ ξανθίζειν. Ἄλλως. τό, Η κατὰ τῆνας. τὴν κατὰ τοῦ ἁλοίμην δεῖ συνάπτειν. ποικιλῶς γὰρ διαιρεῖται τοῦ ῥήματος, ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ὡς παρ᾽ Ὁμήρῳ· Βῆ δὲ κατ᾽ οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ. παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς λόγοις συνημμένη ἐστὶν ἀεὶ ἐν τοῖς τοιούτοις τοῖς ῥήμασι, ὡς παρὰ Φιλοστράτῳ· Ὁ δὲ ὑπεκδὺς τὴν σπαργάνων ἤδη βαδίζει καὶ τοῦ Ὀλύμπου κάτεισιν.

17. ΟΥ. Οὐδαμῶς μὰ τὰς λιμνάδας αὐτὰς Νύμφας· ἤγουν, τὰς ἀναστρεφομένας ἐν τῇ λίμναις, αἳ τινὲς ἐμοὶ πρᾳεῖς εὐμενεῖς εἶεν, οὐκ ἔκλεψεν ὁ Κομάτας τὴν σύριγγά σου λαθών.

21. ΘΕΜ. Ἀντὶ τοῦ θεῖναι, ἤγουν, καταθοῦ. τὸ αἴκα Δωρικῶς ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἐὰν κέχρηται, διὸ καὶ ὑποτάσσει. ΕΝΤ. Παροιμία ἐστὶ ἐπὶ τοῦ μηδενὸς ἀξίου· φησὶ δὲ Κλέανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν παροιμιῶν, ὅτι Ἡρακλῆς ἰδὼν ἱδρυμένον τὸν Ἄδωνιν, ἔφη οὐδὲν ἱερόν. οὐ γὰρ αὐτὸν ἄξιον τιμῆς καὶ ἱδρύσεως ἔκρινεν. Διονυσόδωρος δὲ μεταφορὰν εἶναι φησὶν, ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν τιμωμένων, μηδὲν ἐχόντων ἱεροῦ καὶ σεβασμοῦ ἄξιον. ἢ οὐδὲν ἱερὸν, οὐκ ἔστιν ἄξιος ἱδρύσεως καὶ τιμῆς ὁ τοιοῦτος. Ἄλλως. Ἡρακλῆς ἐλθὼν εἰς Δῖον πόλιν τῆς Μακεδονίας,

Ἱερόν) ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν· ἠνὶ δὲ κεῖται
Ὥριφος· ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρεύσας
Αἰγὸς πρατοτόκοιο, κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πέποιθεις·

Sacrum) cantu quidem tecum certabo, donec ipse recuses.

COMATAS.

Sus contra Minervam certamen suscipit: ecce depositus est Hædus: age, tu quoque pinguem agnum depone.

LACON.

Quomodo, ô astute, recte hæc erunt ex æquo nobis? Quis pilos pro lana detondeat? quis, cum adsit Capra quæ primum peperit, malam canem velit mulgere?

COMATAS.

Iste, inquam, qui sicut tu propinquum se superaturum confidit.

οὐδὲν ἔκ τινος ἱεροῦ πολλοὺς ἐξιόντας. θέλων δὲ καὶ αὐτὸς εἰσελθεῖν καὶ προσκυνῆσαι, ἀνέκρινεν, ἤγουν ἠρώτησε τίνος εἴη τὸ ἱερόν. μαθὼν δὲ Ἀδώνιδος εἶναι. ἔφη, οὐδὲν ἱερόν· ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς ἄξιον. οὐδεὶς γὰρ θεῶν ὑπάρχει.

22. ΔΙΑ. Ἀλλά σοι ᾠδὴν ἐρείσω, διακεινῶ, ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὴν ἧτταν ὁμολογήσῃς.

23. ΥΣ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντεριζόντων. ἐρίζω ἐπὶ λόγων, ἐρείδω δὲ ἐπὶ πράγματος.

24. ΕΥΒ. Τὸν εὔτραφῆ. βόσις γὰρ ἡ τροφή, ὅθεν καὶ τὸ αἰγίβοτον, καὶ ἱππόβοτον. ἔρειδε, ἤγουν φέρων κατάθου.

25. ΚΙΝ. Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε, καλῶς ταῦτα ἔσται ἐξ ἴσου μέσον ἡμῶν; οἱ Σικελιῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα, κίναδον προσαγορεύουσι. τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον. κίναδος δέ, παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς· ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.

26. ΕΠΟ. Ἀντὶ τοῦ ἔκειρε, πόκας ἐποιήσατο. τίς γάρ ποτε ἔκειρε ἀντὶ ἐρίων τρίχας; τρίχες γὰρ αἱ παχεῖαι, καὶ τεταμμέναι, ὡς αἱ τῆς αἰγός· ἔρια δὲ τὰ λεπτὰ καὶ οὖλα, ὡς τὰ τῶν προβάτων. ἢ τοῦτό φησιν, ὅτι αὐτὸς μὲν ἄρνα κατατίθεται, ἐκεῖνος δὲ ἔριφον, ὅς τι οὐ ποκίζεται.

27. ΔΗΛ. Γράφεται γὰρ καὶ οὕτω Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ βούλεται, κατά τινας.

28. ΟΣ. Ἤγουν, ἐκεῖνος ταῦτα ποιεῖ, ὅς τις πέποιθε νικήσειν τὸν πλησίον, καθὰ σὺ πέποιθας ἀπὸ τοῦ πέπιθα, πεποίθω ἐνεστώς, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα δεδοίκω. Ἄλλως. ὅστις νικήσειν τὸν πλησίον διαφερόντως ἐπαγγέλλεται, ἢ ἐν

τι

Σφὰξ βομβεῦν τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὔτοι
Ἔριφος ἰσοπαλής· τὺ (ἴδ' ὁ τράγος οὗτος) ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ
Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκει
Ποία, χὰ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὔτι σπεύδω. μέγα δ' ἄχθομαι εἴ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ' ἐόντα

Vespa strepens contra cicadam. Sed non *sit sane*
Hædus par: tu vero (ecce hircus iste) certa.

LACON.

Ne festina: neque enim igni ureris. Suavius cantabis
Hic sub oleastro, & ad sylvam hanc assidens.
Gelida unda illic fluit; hic enata est
Herba, & thorus hic, & locustæ hic murmurant.

COMATAS.

Atqui non festino: sed moleste admodum fero, quod tu me audes
Oculis rectis aspicere: quem olim, cum esses

τις θελήσει ποιεῖν ἢ εἰπεῖν τοῦτο, ὃς ἀντὶ αἰγὸς κυνὰ ἀμέλγει, οἷ καὶ σὺ νικήσειν φῂς, τῷ τοσοῦτον ἐν ἡδυφωνίᾳ σου διαφέροντα, ὅσον τέττιγες σφηκῶν.

29. ΣΦΑ. Ὁ σφὴξ φησὶ σὺ ἐμοῦ κατ' ἐναντίον τοῦ τέττιγος τολμᾷς βομβεῖν. ΑΛΛ. Ἀλλὰ οὐδαμῶς ἔριφος, ὁ ἔριφος οὗτος, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ· οὐκ ἀξιοῦται τῷ ἀμνῷ. ἀλλὰ ἰδοὺ τίθημι τράγον. τὸ γὰρ ἰσοπαλὴς, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. ἢ ἐκ τοῦ πάλη.

31. ΜΗ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἄγαν τι σπευδομένων. μὴ σπούδαζε, οὐ γὰρ ἐπὶ πυρὸς βέβηκας. σπεύδω ἐγὼ ἀμεταβάτως, ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον. ΑΔΗ. Ἡγοῦν ἡδέως μᾶλλον ᾄσῃ.

32. ΤΑΔ. Ὧδε ἐλθὼν καὶ καθίσας ὑπὸ τὴν ἀγριελαίαν, καὶ τὰ δένδρα ταῦτα. τὸ τᾷδε, ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται τεῖνδε, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Δωρικῶς.

33. ΨΥΧ. Ἀντὶ τοῦ, αὐτοῦ καταρρεῖ ψυχρὸν ὕδωρ. ἐνταῦθα ἐκπεφυκυῖα ἐστὶ βοτάνη, καὶ ἤδη ἡ στιβὰς, ἥ ἐστιν εἶδος βοτάνης. τὸ τηνεὶ, ἐν ἄλλοις γράφεται ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. Καὶ ἀκρίδες] καὶ ἀκρίδες ἐνταῦθα λαλοῦσιν.

35. ΣΠΕ. Οὐδαμῶς σπουδάζω. μεγάλως γὰρ ἀλγῶ, εἰ σύ με τολμᾷς ἀτρέπτοις τοῖς ὄμμασι προσβλέπειν, ὃν τινά ποτε ἐδίδασκον ἐγὼ ᾄδειν δηλονότι, ἔτι παῖδα ὄντα.

36. ΟΝ. Ταῦτα φησὶν, ἐπὶ τῷ τὴν χάριν εἰς ἅμιλλαν αὐτῷ συνεληλυθέναι παρ' αὐτοῦ διδαχθέντα, ὡς καὶ προσκαλεῖται αὐτὸν εἰς ἅμιλλαν.

Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ανίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες. αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὕβε ταφείης·

Puer adhuc, ego docui. en gratia quo recidit.
Nutri catulos lupinos, nutri canes, ut te devorent.

LACON.

Quando unquam à te boni aliquid didici, vel audivi
Quod meminerim, ô tu invide, & prorsus inepte homuncio?

COMATAS.

Tunc cum pædicabam te, & tu dolebas. capellæ autem
Istæ balabant: caper vero eas premebat.

LACON.

Ne profundius illa pædicatione, ô gibbose, sepeliaris:

37. ΠΟΘ. Θέασαι εἰς τί περιΐσταται καὶ τελευτᾷ ἡ χάρις· ἡ ὀφειλομένη μοι δηλονότι.

38. ΘΡΕ. Ἐκθρέψειεν ἄν τις καὶ λύκων ἐκγόνους, καὶ κύνας, ἐπὶ τῇ λύμῃ τῇ αὐτοῦ, ὡς κἀγὼ τοῦτον ἐδίδαξα ἐπὶ ἀχαριστίᾳ. ἔστι δὲ τοῦτο Σωκράτους· κακοὺς ποιῶν εὖ, θρέψαις κύνας. παροιμία ἀπὸ τῶν κατ' αὐτῶν ποιούντων τι. ἀπὸ Ακταίωνος, τοῦ ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βρωθέντος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὐεργέταις, ἤτοι, τῶν μὴ ὁμολογούντων χάριν τοῖς εὐεργέταις.

40. ΑΝΔ. Ανδράριον ὑποκοριστικῶς, ἀνθρωπάριον, ἢ δυστήνως καὶ ἀντελεύθερον. αὔτως δὲ οὕτως· ἐν ὑδημίᾳ χρείᾳ, μάτην.

41. ΕΠΥ. Πυγμαῖς ἔτυπτον, ἢ χρεῖον. ἄτοπον δὲ τοῦτο φανερῶς εἰπεῖν ἢ ἐπέραινον, ἐβάτευον. σὺ δὲ ἤλγεις, αἱ δὲ αἶγες ἐβληχῶντο, ἤγουν ἐμηκῶντο βιαζόμεναι ὑπὸ τῶν τράγων. τὸ βληχᾶσθαι γὰρ ἐπὶ προβάτων λέγεται. καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ὤχευεν.

43. ΒΑΘ. Μὴ βαθυτέρως τύχῃς τάφου τοῦ πυγίσματος, οὗ φῂς με εἰργάσθαι. τὸ δὲ ταφείης, ὡς ἐγὼ πεπύγισμαι. Ἄλλως. Ταφείης, ἀντὶ τοῦ γαμηθείης βαθύτερον σὺ τοῦ παρὰ ἐμοῦ ἐκ σοῦ πυγίσματος, ὡς σὺ λέγεις. ἀρνεῖται δὲ διὰ τούτου, καὶ Ἀριστοφάνης δὲ Βατράχοις φησὶ περὶ τοῦ Κλέωνος· περὶ τὸ κρυπτόμενον, καὶ ἔνδον, νοούμενον ἐν τῶν ταφαῖς τίλλεσθαι. ἤγουν, ἐν καιρῷ συνουσιασμοῦ, τὰς τρίχας ἐκτίλλειν τῆς πυγῆς. Ἄλλως. Εἴθε μὴ ἐν βαθυτέρῳ τάφῳ

Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε, καὶ ὕστερα βουκολιαξεῖς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τουτῷ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι. καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνους.

ΛΑΚΩΝ.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος

Sed huc adsis, veni. & prostremo cantabis.

COMATAS.

Non ibo illuc: hic quercus, hic cyperus est,
Hic suaviter susurrant apes circum alvearia:
Hic & aquæ gelidæ fontes duo sunt, ipsæque super arborem
Volucres garriunt, & umbra nihil similis est
Illi quæ apud te est. Dejicit vero & pinus superne nuces.

LACON.

Atqui pelles agninas, & lanam hic calcabis,
Si veneris, somno molliorem: pelles vero hircinæ
Quæ apud te sunt, pejus olent quam tu oles.
Statuam vero cratera magnum albi lactis

τάφρῳ ταφείης ἐκείνου τοῦ πυγίσματος, ὕβι, ἤγουν συγκεκαμμένε τὸν τράχηλον, κυρτέ. τὸ δὲ ὕβος, ἀπὸ τοῦ κυφὸς, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, ὕβωσις, καὶ λόρδωσις πάθη· λόρδωσις γὰρ ἐστὶ τὸ ἔμπροσθεν· ὕβωσις τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν, περὶ τὸ ῥάχεως πάθος. κύρτωσις δὲ, τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.

44. ΥΣΤ. Καὶ τελευταῖον τῇ βουκολικῇ ᾠδῇ χρήσῃ ἐρίζων.

45. ΕΡΨ. Οὐκ ἐλεύσομαι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. ΤΗΝ. Ἐνταῦθα δρύες. ΩΔΕ. ὧδε καλῶς βομβοῦσιν ἐν τοῖς σίμβλοις μέλισσαι. ἐνθάδε εἰσὶ δύο πηγαὶ ὕδατος ψυχρὸν βλύζουσαι, αἱ δὲ ὄρνιθες ἐπὶ τοῦ δένδρου λιγυρὸν ᾄδουσι, καὶ ἡ σκιὰ οὐδαμῶς ὁμοία τῇ ὑπαρχούσῃ παρὰ σοί, καὶ ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ τοῦ ὕψους στροβίλους ἀφίησιν.

51. ΜΑΛ. Μαλακὸν τὸ χαῦνον καὶ ὑπεῖκον, οὗ ἐναντίον τὸ σκληρόν. λέγεται δὲ μαλακὰ, ἔρια, καὶ κηρὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ὕπνος, οὐ κατὰ ταῦτα λέγεται μαλακὸς, ἀλλ' ὡς μαλακοποιός.

53. ΣΤΑ. Παρόσον ἔλαιον ἐκτίθησι ταῖς Νύμφαις· αὗται γὰρ ἐκθρέψασαι τὸν Ἀρισταῖον, ἐδίδαξαν τὴν τοῦ ἐλαίου ἐργασίαν

Ταῖς νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν. ὑπεσσεῦται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνᾶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ.
Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμι
Τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας

Nymphis, statuam & alium dulcis olei.

COMATAS.

Si autem tu veneris, teneram filicem hic calcabis,
Et pulegium florens: substernentur vero caprarum
Pelles molliores quadruplo quam quæ apud te sunt agninæ.
Statuam vero octo quidem alveos lactis Pani,
Et octo cymbia mellis plenos favos habentia.

LACON.

Istinc mecum certa, & isthic Bucolicum carmen cane:
Proprium locum calcans, tene quercus. verum quis nos
Quis judicabit? utinam jam huc veniat boum pastor Lycopas.

COMATAS.

Nihil ego illo opus habeo. Sed virum,
Si vis, lignorum sectorem vocemus, qui ericas

ἐργασίαν καὶ μέλιτος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. ἵστημι ὁ μέλλων στήσω, καὶ Δωρικῶς στασῶ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τοὺς μέλλοντας περισπῶσιν, ἱστᾶν δέ, τὸ ζυγοστατεῖν, καὶ τὸ ὀρθὸν τιθέναι· ἐνταῦθα τὸ δεύτερον.

56. ΓΛΑ. Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον.

58. ΓΑΥ. Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτρώδη γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήσσουσι τὸ γάλα. παρὸ καὶ εἴρηται πλεονασμῷ τοῦ υ. ἄπινα καὶ ἀμολγέας καλοῦσιν. στήσω τῷ Πανί, ὀκτὼ μὲν γαυλούς, γάλακτος πεπληρωμένους δηλονότι.

59. ΣΚΑ. Σκαφίδες, ἀγγεῖα εἰς ἃ κατετίθεντο τὰς μελικηρείδας, τὸ δὲ πλέα ἀντὶ τοῦ πλήρη, ἐν ᾧ εἰσι μελικηρείδες.

61. ΤΑΝ. Τὴν δηλονότι, τὴν χώραν. τοῦτο ἐκ τῆς παροιμίας, Σπάρταν ἔλαχες, Σπάρταν κόσμει.

64. ΒΩΣ. Ἀντὶ τοῦ καλέσωμεν.

Τήνας τὰς παρὰ τίν ξυλοχίζεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέομες. Κομ. Τύ κάλει νιν. Λάκ. Ἴθ' ὦ ξένε,
μικκὸν ἄκουσον
Τᾷδ' ἐνθών. ἄμμες γὰρ ἐρείσδομες ὅστις ἀρείων
Βωκολιαστάς ἐστί. τὺ δ' ὦ φίλε μήτ' ἐμὲ Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τοῦτον ὀνάσῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ.
Ἁ δέ τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω 'στὶ Συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μή τύ τις ἠρώτα, ποττῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτας,

Illas apud te findit. Est vero Morſon.

LACON.

Vocemus. *C.* Tu accerſe eum. *L.* Age hoſpes pauliſper audi.
Huc accedens. Nos enim certamus, uter melior
Bucolicus cantor ſit. Tu vero care Morſon, neque me
Per gratiam judices, neque porro iſtum juves.

COMATAS.

Ita per Nymphas, ita Morſon, neque Comatæ
Plus juris tribuas, nec etiam Laconi huic gratificeris.
Iſtud vero ovile Thurii eſt Sybaritæ.
Eumaræ vero Sybaritæ caprarum gregem amice hic vides.

LACON.

Num te rogabat aliquis, per Jovem, an Sybaritæ,

65. ΞΥΛ. Ξυλοχίζεται, ξύλα τέμνων συνάγει. ἔστι δὲ καὶ παροιμία, Δρυὸς πεσούσης, πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

66. ΒΩΣ. Ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ· καὶ γράφεται διὰ τοῦ ο μικροῦ. τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον.

67. ΑΜΜ. Ἤγουν, ἡμῖν δὲ ἔρις γέγονεν, ὁπότερος ἦν κρείττων τὴν ᾠδὴν βουκολικήν. ἢ ἐρίζοντες πειρώμεθα γνῶναι, ὅστις ἐστὶ κρείττων βουκολικῶν μελῶν ἐργάτης.

68. ΤΥ Δ'. Σὺ δὲ ὦ φίλε Μόρσων, μήτε πρὸς χάριν ἐμοὶ κρίνῃς ὁμιλήσας καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τὴν νίκην χαρίσῃ· μήτ' οὖν σύ γε τούτῳ βοηθήσῃς κατὰ χάριν. ἢ μήτε μὴν παρίδῃς ἀδικούμενον.

72. ΤΟΙ. Περισσὸς ὁ τοί.

74. ΜΗ. Τοῦτο ὁ Λάκων φησίν, ἀγανακτῶν τῷ περιττεῖ καὶ παρέργῳ τῆς γλώττης.

77. ΦΙΛ

Αἴ τ' ἐμὸν ἐστὶ χάκιστε τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες. ὦ παιὰν, ἦ στωμύλος ἦσθα Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ Μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ' ὡπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ

An meus grex sit, improbissime? quam garrulus es!

COMATAS

Heus bone vir, ego quæ vera sunt dico,
Neque arroganter glorior: tu vero nimium mordax es.

LACON.

Dic age si quid dicendum habes, & hospitem in urbem rursum
Vivum dimitte. ô Apollo. sane dicax es Comata.

COMATAS.

Musæ me multo magis amant, quam cantorem
Daphnidem. ego vero ipsis nuper capras duas mactavi.

LACON.

Etenim me Apollo valde amat & pulchrum ipsi

77. ΦΙΛ. Λοιδοριῶν φίλος.

78. ΕΙΑ. Ἐπὶ καὶ νῦν τοῖς δὲ ὄχλοις τισὶ γινομένοις εἰώθαμεν τοῦτο λέγειν, ἄνες ποτὲ τὸν ἄνθρωπον. λέγει δὲ τοῦτον τὸν ξένον τὸν παρακληθέντα κρῖναι. Ἄλλως. ἄγε λέγε εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἄφες ζῶντα αὖθις ἀπελθεῖν· δηλονότι ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐπαναστρέψαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. ΚΑΙ. Τουτέστιν ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ μέλους, ὥσπερ ὑπὸ τῶν Σειρήνων κρατηθεὶς, ἀπόλλυται. τοῦτο δὲ εἰρωνικῶς φησίν. Ἄλλως. τοῦτό φησι θέλων σκῶψαι αὐτὸν τὸν αἰπόλον ὡς ἀηδές τι μέλος ἔλεξεν. καὶ ἴσως ἂν ἐκ τῆς ἀηδίας καὶ ὁ Μόρσων ἡμιθνὴς γένηται, ἢ καὶ τέλος θάνῃ. ἢ ζῶντ' ἄφες, ἀντὶ τοῦ ταχὺ, ἀπὸ τοῦ ζέω· τοὺς γὰρ ταχεῖς ζέοντας καὶ θερμοὺς λέγουσι. ταῦτα δέ φησιν ὁ Λάκων, ὡς διαλεγόμενος τῷ Αἰπόλῳ τῷ Μόρσωνι.

79. ΠΑΝ. Ἐπὶ ἀγανακτήσεως ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

80. ΜΩΣ. Ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Κομάτας, καί φησιν αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Δάφνιν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλεῖσθαι. εἶτα ὁ Λάκων, καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Ἀπόλλων φιλεῖ μέγα, ἀντὶ τοῦ μεγάλως καὶ κατὰ πολύ.

Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω·
Καί μ' ἁ παῖς ποθ' ὁρεῦσα, Τάλαν λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ

Arietem ego pasco: nam Carnea *festa* jam imminent.

COMATAS.

Præter duas, reliquas capras geminiperas mulgeo.
Et puella me aspiciens, Ah miser, inquit, tu ipse mulges?

LACON.

Ah ah, Lacon viginti ferme calathos implet

83. ΕΦΕ. Ἐπέρχεται, παραγίνεται. Κάρνεα δὲ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπό τινος Κάρνου. οὗτος δὲ ὁ Κάρνος μάντις ὤν, εἵπετο τοῖς Ἡρακλείδαις, ἄσημα τούτοις μαντευόμενος. ὅν τινα, ἐκπλαγεὶς εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἱππότης ὄνομα, λόγχῃ βαλὼν ἀπέκτεινε. δι' ὃν λοιμὸς ἐγένετο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. καὶ ἀπελθόντες, ἔλαβον χρησμὸν ἐξ Ἀπόλλωνος, Κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα· καὶ τοῦτο ποιήσαντες, ἐπαύσαντο τοῦ λοιμοῦ. ταύτην οὖν τὴν ἑορτὴν καὶ οὗτοι οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσου εἰς ἑτέρας πόλεις, διὰ τὸν λοιμὸν ἐπετέλουν. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτὴ Δωρικὴ, τελουμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Κάρνου μάντεως, ὃς εἵπετο τοῖς Ἡρακλείδαις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ Κάρνειον Ἀπόλλωνα προσαγορεύουσιν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Θεοπόμπῳ· ἔστι τὸν αὐτὸν, καὶ Δία καὶ Ἡγήτορα καλοῦσιν Ἀργεῖοι, διὰ τὸ Κάρνον ἡγήσασθαι τοῦ στρατοῦ· ὃν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπέκτειναν ἀπερχόμενον εἰς Πελοπόννησον, ὑπολαβόντες κατάσκοπον εἶναι τοῦ στρατεύματος· ὃν ὕστερον ἐτίμησαν ὑπὸ λοιμοῦ φθειρόμενοι. Ἄλλως. Πραξίλας μὲν, ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι. Ἀλκμὰν δὲ ἀπὸ Καρνέου τινὸς Τρωϊκοῦ. Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κρᾶναι, ὅ ἐστι τελέσαι. φησὶ γὰρ ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ηὔξατο τιμῆσαι αὐτὸν, ἐὰν κραίνῃ. Ἄλλως. Κάρνεια ἑορτὴ ἐστι Διὸς Καρνεῖα ὀνομαζομένη. παρ' Ἕλλησι δὲ τελεῖται διὰ τὸ τὸν Δούρειον ἵππον, ἐκ καρνείου εἶναι ξύλου.

84. ΔΙΔ. Τὰ ἀπὸ τοῦ τίκτειν, συγκείμενα, εἰ μὲν προπαροξύνεται, πάθος δηλοῖ. εἰ δὲ παροξύνεται, ἐνέργειαν· ὡς καὶ τὰ παρὰ τὸ τίκτειν καὶ τρέφειν. οἷον, πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς. διδυματόκος αἴξ, ἡ δίδυμα τετοκυῖα. δοκεῖ δὲ τὸ διδυματόκος, ἀπὸ τοῦ διδυμοτόκος γίνεσθαι, τροπῇ τοῦ ο εἰς η, εἶτα τοῦ η εἰς α. διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α.

85. ΟΡ. Καί με ἡ παῖς ὁρῶσα τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Ἀλκίππην λέγει. τὸ δὲ ὁρεῦσα, Αἰολικόν.

86. ΦΕΥ. Τὸ φεῦ, ἐπὶ θαύματος. τὸ δὲ τοὶ, περισσόν. ΤΑΛ. Τοὺς καλαθίσκους, ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα.

Τυρῷ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολιύει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶντα, καὶ ἀδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ πὰρ αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα

Caſeo, & puerum impuberem in deliciis habet.

COMATAS.

Petit & malis caprarium Cleariſta
Capras præteragentem, & ſuave aliquid admurmurat.

LACON.

Et me paſtorem Cratidas imberbis occurrens
Furiat: nam ſplendida ei circa collum quatitur coma.

COMATAS.

Sed non conferenda ſunt rubus caninus & anemone

87. ΑΝΘ. Ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας χαίρει. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ἔντος αὐτοῦ παιδεραστοῦ. Ἄλλως. Τὸ μὲν ἔξω, τοῖς ἄνθεσι τῶν τυρῶν τὸν παῖδα τοῖς χείλεσι παραχρίειν· τὸ δὲ ἔσω, ἐν τοῖς ἀνθώδεσι τόποις, τὸν ἄνηβον, τὸν μικρὸν ἔτι καὶ ἀτελῆ παῖδα, τὸν Κρατίδαν δηλονότι, μολιύει, βινεῖ.

88. ΒΑΛ. Πειρᾶταί με εἰς ἔρωτα ὑπαγάγεσθαι. τὸ γὰρ μήλοις βάλλειν ἐπὶ τούτοις ἐποίουν. ΚΛΕ. Ἡ τοῦ Κλεαρίστου θυγάτηρ Ἀλκίππη, ἡ ἐρωμένη αὐτῷ.

89. ΠΑΡ. Ἤγουν παρελάσει καὶ παρέδραμεν· ἤγουν ἐνίκησεν ἐμὲ ἡ Ἀλκίππη. τὸ δὲ παρελῶντα ἐνταῦθα, ἐπὶ τοῦ παρακολουθεῖν καὶ ἐλαύνειν λέγεται. ΑΔΤ. Καὶ ἡδύν τινα συριγμὸν συρίζει.

90. ΚΗΜ. Καὶ ἐμὲ δὲ ὁ Κρατίδας τὸν ποίμενα νέμοντα ἀγένειος ὑπαντῶν, εἰς μανίαν ἔρωτος ἐμβάλλει.

92. ΣΥΜ. Ἤγουν συγκρινόμενα δυνάμενά εἰσιν, ἢ συγκρίσεως ἄξια. λέγει δὲ τὴν διαφορὰν τῆς θηλείας ἀπὸ τοῦ ἄρρενος. φυτάριον δὲ ὁ κυνόσβατός ἐστιν, ὅμοιον ῥόδῳ ἔχον τὸν καρπόν, ὢν δὲ μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρου, παρόμοιον ταῖς ῥοιαῖς ἢ ταῖς ῥοδέαις, ἀκανθῶδες, ὥς φησι Θεόφραστος· ἔστι δὲ ὁ κυνάκανθος. ΑΝΕ. Ἀνεμώνη ἄνθος ἄοσμον, ὅ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος. Ἄλλως. Τὴν ἀνεμώνην Νίκανδρος φησὶν ἐκ τοῦ Ἀδώνιδος αἵματος φῦναι. Κρατίδας δὲ ἢ Κρατίδης κατά τινας. δύο φασὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον. Σαφῶς δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι, φαιδίας καλεῖσθαι φησί. ῥόδον δέ, διὰ τὸ θᾶττον ἀπορρεῖν· ῥοώδης γάρ ἐστιν ἤτοι φθειρόμενον.

Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρειμαλίδες· αἱ μὲν, ἔχοντι
Λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον· αἱ δὲ, μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεῖ γὰρ ἐφίσδει.

Cum rosis, quarum flores circa sepes nascuntur.

LACON.

Neque enim etiam cum glandibus montana poma: nam illa quidem habent
Tenuem ab ilice corticulam, hæc vero mellita sunt.

COMATAS.

Et ego quidem mox puellæ dabo palumbum,
Ex junipero abreptam: ibi enim incubat.

93. ΑΙΜ. Ὧν τινῶν, δηλονότι τῶν κυνοσβάτων, καὶ τῶν ἀνεμωνῶν, ἄνδηρα, ἤγουν ἄνθη, ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσίν. ἄνδηρα νῦν τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνδηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑδρῶν· ἤτοι τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι. τῶν γὰρ ῥόδων τὰ ἄκρα, καὶ πρωτεύοντα, φύονται τῶν αἱμασιαῖς· ἢ κυρίως ἄνδηρα τὸν ἔνυγρον τόπον, καὶ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχωρήματα γίνωσκε.

94. ΑΚΥ. Ταῖς τῆς πρίνου βαλάνοις· ἄκυλος γὰρ, ὁ τῆς πρίνου καρπός. αἱ μὲν γὰρ ἄκυλοι, λεπτόσαρκοι φησὶ καὶ σκληραὶ ἢ ξηραί· αἱ δὲ ὀρειμαλίδες δηλονότι, ἡδεῖαι. φησὶν οὖν ὅτι ὁ μὲν Κρατίδας, μελίχρους· ἡ Κλεαρίστη, ἀειδής. ὀρειμαλίδες δὲ, τὰ ὄρεια μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα. Ἀσκληπιάδης δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφει. ἔστι δὲ τὰ συνακμάζοντα τοῖς σύκοις μῆλα.

95. ΜΕΛ. Τινὲς οὕτως ἑρμηνεύουσιν. αἱ μὲν ἔχουσι λεπτὸν λέπυρον· αἱ δὲ μελιχραὶ, ἤγουν, χροιὰν ἔχουσι μέλιτος, κιτρινοειδεῖς. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πρίνου, κερκοειδής ἐστι. ποιεῖ οὖν ὁ Λάκων τὴν μὲν Κλεαρίστην, κιτρινοειδῆ καὶ οἱονεὶ ἄμορφον· τὸν δὲ Κρατίδαν, κερκοειδῆ, καὶ διὰ τοῦτο εὔμορφον.

96. ΚΗΓ. Καὶ ἐγώ φησι δώσω τῇ παρθένῳ Ἀλκίππῃ αὐτίκα φάσσαν. τὴν ταχυτῆτα θέλει δηλοῦν τὸ αὐτίκα. ἐπεὶ ἄλλως, πῶς αὐτίκα δώσει ἣν οὔπω ἀπὸ τῆς ἀρκεύθου καθεῖλεν. φάσσα δὲ ὄνομα ὀρνέου. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι ἡ μὲν φάσσα, ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλὴν, καὶ μᾶλλον γε ἐμπόρφυρον, τῶν τε ὀφθαλμῶν λευκῶν ὄντων, τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν στρογγύλον ἔχει.

97. ΑΡΚ. Ἄρκευθος ὄνομα δένδρου ἀκάρπου· φησὶ γὰρ ὁ Θεόφραστος, ὅτι τῶν ἀγρίων ἐστὶν ἐλάτη, πεύκη, ἄρκευθος, μελία, οἴα, καὶ ἀνδράχνη, ἣν καλοῦσι φίλλαδρον.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς ὅ κάθαντες τοῦτο γεώλοφον, ᾇτε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα,
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;

LACON.

Ego vero ad vestem mollem lanam, cum tondebo
Ovem nigram, Cratidæ donabo ipse.

COMATAS.

Heus *discedite* ab oleastro capellæ: hic pascimini,
Ad declivem hunc tumulum, ubi sunt myricæ.

LACON.

Non à quercu tu Conare, tuque Cynætha,
Hic pascemini versus ortum, quemadmodum Phalarus?

98. ΠΕΞ. Πέκειν κυρίως τὸ ξαίνειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν. ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· Ἢ μὲν ὄϊς πέκειν, ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. τὸ δὲ ἐς χλαῖναν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι χλαῖναν.

99. ΠΕΛ. Τὴν μέλαιναν. πελὸς γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῇ, πελίδνωμα καλοῦμεν. ἢ τὴν πέλλαν σκοτεινὴν, μέλαιναν, πορφυρᾶν. πελὸν γοῦν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν ἡνίκα δι' ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πέλλαμα, ἢ πελίδνωμα καλοῦσιν· ὃ τῇ Ἀφροδίτῃ συμβεβηκέναι φησὶν Ὅμηρος· Μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.

100. ΣΙΤ. Τοῦτο μεταξὺ τῆς ᾠδῆς ἐπιφώνημα πρὸς τὰς αἶγας· ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τῆς ἀγριελαίας. ΩΔΕ. Ἐνταῦθα ἐλθοῦσαι, βόσκεσθε, εἰς τὸν ἀντικείμενον τοῦτον λόφον καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξὺν, ᾇτε καὶ ὅπου αἱ μυρίκαι.

102. ΑΠΟ. Ἀπόστητε, φησὶν, ἀπὸ τῆς δρυὸς, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος βόσκεσθε τῆς Ἰταλίας, ἔνθα τὸ ὄρος ὁ Φάλαρος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον. καὶ Ἀσκληπιάδης χωρίον τοῦτό φησι τὸ νῦν καλούμενον Φάλαρον. ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους, εἰς ἀνατολὰς κείμενον. ἄλλοι δὲ Φάλαρον λέγουσι, τὸν λευκὸν κριόν· φαλὸν γὰρ τὸ λευκόν. καὶ Ὅμηρος, κύματα φαληριόωντα λέγει τὰ λευκαινόμενα. τὸ δὲ τουτεὶ, ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ΚΩΝ. Κώναρος διὰ τὸ κέρατα περιφερῆ, καὶ τραχέα ἔχειν, ὡς κῶνοι, ἤγουν στρόβιλους. ΚΙΝ. Ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν ταχεῖα οὖσα· παρὰ τὸ κινῶ, καὶ τὸ αἴθω, τὸ καίω. Ἄλλως. Κιναίθα] Τοῦτο τῆς αἰγὸς ἐστὶν ὄνομα. τινὲς δὲ τὴν εὐκίνητον ἀκούουσιν. αἴθων γὰρ τὸ πυρῶδες. δαίει γὰρ ἐν κινήσει τὸ πῦρ. ὅθεν Ὅμηρος τοὺς λέοντας, αἴθωνας φησί.

105. ΠΡΑ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔστι δὲ κρητήρ,
Ἔργον Πραξιτέλους. τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χἀμῖν ἐστὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμόν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἆβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

COMATAS.

Est mihi sinus è cupresso, est & crater
Opus Praxitelis: puellæ vero hæc adservo.

LACON.

Et nobis canis est custos gregis, qui lupos strangulat.
Hunc puero donabo, ut omnes feras persequatur.

COMATAS.

Vos locustæ, quæ sepem nostram transilire soletis,
Ne meas lædatis vites: sunt enim teneræ.

LACON.

Cicadæ videte ut ego caprarium irrito:
Sic & vos scilicet irritatis messores.

105. ΠΡΑ. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θαυμάσιον, λέγει τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου, ὡς ἐξάκουστον. δύο δέ φασι Πραξιτέλεις· τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιόν· τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιόν. οὗτος δὲ ἦν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως, ἀφ' οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος.

106. ΚΥΩΝ. Ἐν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀναστρέφεσθαι, ὃς λύκον πνίγει, ὃν δίδωμι τῷ παιδὶ, ὥστε ἐλαύνειν πάντα τὰ θηρία. λέγεται τὸ διώκειν, ἀντὶ τοῦ ἐγχεύειν καὶ αἱρεῖν.

109. ΑΒΑΙ. Τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις. οἷον ἆβαι, ἀντὶ τοῦ ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι. καὶ αὖαι, ἤγουν ξηραί· καὶ ἄζαι ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδάν τι καταλειφθῇ, ξηρανθὲν ἐξάλλεται. ἢ τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις, ἄζα λέγεται· γράφεται καὶ, ἐντὶ γὰρ αὐταί. καὶ λέγει ἀντὶ τοῦ μόναι.

110. ΑΙΠ. Οὕτω φησὶν, ὡς ὁρᾶτε τὸν αἰπόλον παρερεθίζοντά με εἰς ἅμιλλαν, οὕτω καὶ ὑμεῖς ἐρεθίζετε, ἤγουν διεγείρετε τοὺς καλαμευτάς, ἀντὶ τοῦ τοὺς θεριστάς, εἰς ἐργασίαν, ᾄδοντες δηλονότι. τὸ δὲ θὴν, ἀντὶ τοῦ δηπολὺ, ἢ ἀντὶ τοῦ δή.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Η οὐ μέμνασ᾽ ὅτ᾽ ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
Εὖ πόκα κιγκλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

COMATAS.

Odi densicaudes vulpes, quæ *vites* Miconis
Semper frequentantes, vesperi *ex illis* uvas comedunt.

LACON.

Etenim & ego odi scarabeos, qui Philondæ
Ficus absumentes, sublimes feruntur.

COMATAS.

An non meministi, quando ego te percussi, tuque dentes stringens
Pulchre movebas *te* & quercui hærebas illi?

112. ΔΑΣ. Τὰς ἐχύσας δασείας τὰς οὐράς· τὰς ἐχύσας οὐρὰς πολυτρίχους, πλήρεις τριχῶν· κέρκος γὰρ ἡ οὐρά· αἳ τινες περιαγόμεναι κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ῥαγίζοντι. ἀντὶ τοῦ, τὰς ῥάγας ἀναλέγουσι. ῥαγολογοῦσιν αὐτάς· δι᾽ ἀλληγορίας ὁ Κομάτας φησὶν, ὅτι ὁ Λάκων ἐν τοῖς Μίκωνος ἀμπέλοις δηλονότι, ἀεὶ περιαγόμενος κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, ἢ καὶ κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν, ῥαγολογεῖ αὐτάς. ἀντὶ τοῦ πορνεύει, ἢ πορνεύεται. Ἄλλως. Τινὲς οὕτω κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον λέγουσι. μισῶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐνήλικας, καὶ δασυπώγους, οἱ φοιτῶντες διὰ τῆς νυκτὸς, τὰ τοῦ Μίκωνος ῥαγίζοντι· ἤγουν ῥαγολογοῦσιν, ἐσθίουσι δηλονότι ὑπ᾽ αὐτοῦ βινέμενοι. ἀλώπεκι δὲ εἴκασε τούτους, ὡς πανούργους καὶ δολερούς.

114. ΚΑΙ. Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τοὺς περαίνοντας, καὶ πορνεύοντας τὸν Κομάταν αὐτὸν κατὰ τὴν συκώδη φύσιν.

116. ΜΕΜ. Οὐ μέμνησαι ὅτι ἐγώ σε ἐπέραινον, καὶ σὺ γελῶν ἐκινοῦ περιερχόμενος καὶ ἐκ ἀποφεύγων (τοῦτο γὰρ δύναται ἡ πρὸς) σὺ δὲ ἐλάμβανες, καὶ εἶχες ἐκείνης τῆς δρυός. Ἄλλως, περιῃρημένας ἐμφάσεις διὰ τούτου βεβαιοῖ λέγων· οὐ μέμνησαι ὅτε σε ἐπέραινον κατ᾽ ἐκείνην τὴν δρῦν, σὺ δὲ σεσαρὼς καὶ γελῶν κατεκινοῦ καὶ ἐσαλεύου; γράφεται τὸ σεσαρώς. ἔν τισι, καὶ περιγελῶς.

117. ΚΙΓ. Κιγκλίζειν λέγεται τὸ σαλεύεσθαι, καὶ κινεῖσθαι. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος· ἔστι δὲ κόραξ σιδηροῦς, ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τῆς θύρας. Ἄλλως. Εὖ ποτε κιγκλίζου· περιεκινοῦ.

ΛΑΚΩΝ.

Τῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκα μὰν ποκα τῆδε τὺ δάσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἤδη τις Μόρσων πικραίνεται· οὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὰν κνίσδω Μόρσων τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

LACON.

Illud quidem non memini, verum quando te hic vinctum
Eumaras valde cecidit loris, id equidem probe novi.

COMATAS.

Jam quispiam irritatur, ô Morson: nonne sensisti?
Vade cito; & scillas veteres è sepulchro evelle.

LACON.

Et ego quempiam pungo, Morson, tuque id vides.
Profectus ad Halenta, inde cyclaminum effodias.

κινοῦ. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κίγκλου ὄρνιθος καλουμένου, ὃν ἔνιοι σεισοπυγίδα καλοῦσιν, ἀφ' οὗ ἡ λέξις μετῆκται. κιγκλίζειν δὲ, τὸ τὴν ὀσφὺν κινεῖν φασιν. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ, κίκλω, καὶ κίγκλος.

118. ΜΕΜ. Γράφεται καὶ, τεῖν δέ. Τοῦτο μὲν, μέμναμαι· ὅτε δὲ ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας ἐμαστίγωσεν, ἀκριβῶς ἐπίσταμαι. ἢ οὐδὲ οὐ μοι εἶπας, οὐ μέμνημαι· τοῦτο δὲ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης σου δήσας σε ἐπλήξεν, ἐμόλυνεν· ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης· παίδευ τὰς πλευρὰς, καὶ ἐκάθηρεν.

120. ΜΟΡ. Ὦ Μόρσων, ἀπὸ τοῦ νῦν τις δάκνεται· λυπεῖται, πικρίαν ἔχει, νικώμενος ὑφ' ἡμῶν. οὐχὶ παρῄσθου;] οὐκ ἐνόησας, οὐ κατά τι ᾐσθάνῃ;

121. ΣΚΙ. Σκίλλα εἶδος βοτάνης πάντῃ ἀχρήστου. γραίας δὲ, τὰς γεγηρακυίας, καὶ ξηράς. ὁ λόγος πάλιν πρὸς τὸν Λάκωνα. ἄξιος εἶ φησι μᾶλλον ἀπελθεῖν εἰς τὰ μνημεῖα, καὶ τὰς γεγηρασμένας καὶ παλαιὰς καὶ ξηρὰς Σκίλλας τίλλειν, ἤπερ ἐμοὶ ἐρίζειν. αὗται γὰρ παντελῶς ἄχρηστοί εἰσι. καλοῦνται δὲ σκιλλοκρόμμυα. ἢ τοῦτό φησι κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον. ἀπελθὼν, τίλλε φησὶ τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου σου, ἤγουν τῆς πυγῆς σου. τὸ τίλλοις, γράφεται καὶ τίλλειν, ἀντὶ τοῦ τίλλε, καὶ κόπτε.

123. ΚΥΚ. Ἡ κυκλάμινος, βοτάνιόν ἐστι ποιῶδες, λεπτόρριζον, ὅπερ χλιανθὲν, ποιεῖ πρὸς χίμετλα. ΑΛΕ. Ποταμὸς οὗτος ἐν Ἰταλίᾳ· ἐλέγετο οὕτω καὶ τόπος τὶς ἐν Κῷ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα· καὶ τὺ δὲ Κρᾶθι
Οἴνῳ πορφύροις· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χἀ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέονται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὀΐεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια

COMATAS.

Himera pro aqua lacte fluat, tuque ô Crathi,
Vino rubescas, & junci fructum ferant.

LACON.

Fluat mihi & fons Sybaritis melle atque mane
Puella pro aqua urnam favis intingat.

COMATAS.

Meæ quidem capræ cytisum & ægilon comedunt,
Atque juncum calcant, & inter arbuteas frondes cubant.

LACON.

Ovibus vero meis adest apiastrum

124. ΙΜΕ. Ἱμέρα, πόλις ἐν Σικελίᾳ, καὶ πηγὴ ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμὸς, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος, ἐνταῦθα δὲ, τὸν ποταμὸν λέγει. ΚΡΑ. Ποταμὸς καὶ οὗτος περὶ Σύβαριν.

125. ΠΟΡ. Βλύζοις, ὥστε εἶναι ὅμοια πορφυροῦς οἴνῳ· τουτέστιν εἰς οἶνον μεταβληθείης. ΣΙΑ. Βοτάνη τίς ἐστιν, ἢ ἀνθύλλια ὅμοια σελίνῳ, ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα. κατὰ δέ τινας τὰ περὶ τοῖς ποταμοῖς φυόμενα ξύλα.

126. ΣΥΒ. Πηγὴ ἐν Σικελίᾳ. τὸ δὲ ἐμὶν, ἀντὶ τοῦ χάριν ἐμοῦ. ΟΡΘ. Καὶ κατὰ τὸ πρὸς ὄρθρον. μετὰ τὸ πρὸς προσθέσεως λέγεται, διὰ τὴν τοῦ χόρου κίνησιν.

127. ΤΑΝ. Γράφεται καὶ, τὰν κάλπιδα, ἤγουν τὴν ὑδρείαν εἰς κηρίων καταδύσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ τινὰ ξύλινον ὑδρείαν ἐν τοῖς κηρίοις βάψαι. καὶ ἡ ἐμή φησιν ἐρωμένη τῇ ὑδρείᾳ τὸ ῥέον ἀπὸ τῆς κρήνης μέλι, ἀντλήσει.

128. ΚΥΤ. Κύτισος, αἴγιλος, καὶ σχῖνος, θάμνοι εἰσὶν, ὡς ἐπινέμονται αἱ αἶγες.

129. ΚΟΜ. Κόμαρος, εἶδος δένδρου. κέονται δὲ, ἀντὶ τοῦ κεῖνται, καθέζονται.

130. ΜΕΛ. Εἶδος βοτάνης γλυκιζούσης.

131. ΚΙΣ.

φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλασε
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτὸν Λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ' ὦ τάλαν ἐσσὶ φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα· τὶν δὲ Κομάτα

Ad pascendum, & sicut rosæ copiosa hedera efflorer.

COMATAS.

Non amo Alcippen, quia me nuper non osculata est
Aures prehendens, cum ipsi palumbum donarem.

LACON.

Sed ego Eumedem vehementer amo: nam cum ipsi
Fistulam porrexi, admodum belle me osculatus est.

COMATAS.

Non fas est, ô Lacon, picas certare cum lusciniis,
Neque upupas cum cycnis: tu vero ô miser odiosus es.

MORSON.

Jubeo ovium pastorem desinere. tibi vero Comata.

131. ΚΙΣ. Κισσός ὄσπριον εἶδος βοτάνης ἀκανθώδους ἐοικυίας ῥόδοις. ἐν ἑτέροις δὲ ῥοδάκισσος γράφεται ἐν μέρος λόγου. ἔστι δὲ καὶ αὕτη τῶν θάμνων, γλυκῶδες ἄνθος περιειμένη· περὶ τὰ γόνατα δὲ τῶν τράγων καὶ τὸν πώγωνα πίονται.

134. ΕΥΜ. Ἀντὶ τοῦ Εὐμήδους· ἐπειδὴ οὗτος ὡς ἔοικεν ἐρώμενος αὐτοῦ.

135. ΩΡΕ. Ὀρέγω τὸ ἐκτείνω. ἐπεὶ δὲ ὁ διδούς τι ὀρέγων τὴν χεῖρα δίδωσιν, ὤρεξα λέγει, ἀντὶ τοῦ ἔδωκα.

136. ΚΙΣ. Κίσσα, εἶδος ὀρνέου ἀμούσου, ἐπιθυμητικοῦ, μιμηλοῦ. ὅθεν ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσᾶν παραλαμβάνει, παρ' ὅσον μὴ γινώσκουσαι, ἀηδίζονται πρὸς τὸ ποιεῖν. ὁ νοῦς, ὥσπερ ἀπρεπής ἐστι κίσσαν πρὸς ἀηδόνας φιλονεικεῖν, καὶ ἔποπας πρὸς κύκνους, οὕτω δὲ σὲ πρὸς ἐμέ. σὺ δὲ ταλαίπωρε ἔοικας φιλόνεικός τις, καὶ δύσερις εἶ.

137. ΦΙΛ. Εἰς ἔχθος καὶ μῖσος τοὺς φίλους ἄγων, ἢ φιλόνεικος.

138. ΚΟΜ. Σοὶ δὲ Κομάτα τῷ νικήσαντι δίδωμι τὸ ἔπαθλον, καὶ σὺ δὲ θύσας αὐτὴν, δηλονότι τὴν ἀμνίδα, ταῖς νύμφαις, καλὸν κρέας ἐμοὶ τῷ Μόρσωνι εὐθὺς πέμψον.

Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ θύσας
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα. κἠγὼ γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Κατῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
Ανυσάμαν τὸν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν ὀχεύσεις

Donat Morson agnam : tu ergo sacrificans
Nymphis, Morsoni mox bellam carnem mittas.

COMATAS.

Mittam per Pana. præ gaudio fremat totus hircorum
Jam grex : & ego vide quam magnum hunc cachinnũ nunc edam,
Contra pastorem Laconem, quod tandem jam
Agnum acquisivi : nunc vobis in cœlum saliam.
Vos meæ cornigeræ capellæ bonum animum habete : cras enim vos
Omnes ego in Sybaritide fonte lavabo.
Heus tu albe, qui cornu petis, si quam aggredieris

141. ΦΡΙ. Τουτέστι μεθ' ἡδονῆς σκίρτα, φυσῶσα τοῖς μυκτῆρσι, καὶ ἐπαίρου πᾶσα ἀγέλη τῶν τράγων, τὸ γὰρ φριμάσσεο, ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν αἰγῶν ὠνοματοπεποίηται. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων. καλεῖται δὲ ὁ τρόπος ὀνοματοποιΐα. ἢ φριμάσσεο, φριμαγμὸν ἀποδίδου μετ' ἡδονῆς· τουτέστι, βρένθυε καὶ ἐναβρύνου ὦ πᾶσα ἀγέλη. πεποιημένη δὲ ἡ λέξις· τοιοῦτος γὰρ δοκεῖ εἶναι ὁ ἦχος τοῦ πλαρμοῦ τῶν αἰγῶν.

142. ΚΗΓ. Αντὶ τοῦ καὶ ἐγὼ σὺν ὑμῖν καταγελάσω τοῦ Λάκωνος. τὸ δὲ καχαξῶ, ἐκβολῇ τοῦ γ εἴρηται, διὰ τὸ μέτρον. οὐ κυρίως δὲ τῇ λέξει κέχρηται. φριμαγμὸς μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ τῶν ἵππων· βληχὴ δὲ, ἡ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων.

144. ΑΝΤ. Τὴν νίκην ἔλαβον. ΑΛΕ. Εκ περιχαρείας φησίν· ὦ αἶγες κερουχίδες, ἤγουν κερασφόροι, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι.

145. ΚΕΡ. Αἳ κέρατα ἔχουσαι, ἢ κεκρατημέναι τοῖς κέρασιν. ἢ κερουχίδες, αἳ ὅλα κέρατα ἔχουσαι. κερυλκίδες δὲ, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἑλκόμεναι.

147. ΛΕΥ. Ο λευκός. πεποίηται τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς λευκότητος τοῦ τράγου· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ μέσος μεσίτης, καὶ ὁδὸς ὁδίτης· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λευκὸς λευκίτης. ΚΟΡ. Ο τοῖς κέρασι πλήτ-

των,

Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἤ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαισι τὸν ἀμνόν· ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

Ex capellis, percutiam te, priusquam sacrificem
Nymphis agnum: sed ecce hic rursus *incipit*. Atqui fiam *ego*,
Nisi te percutiam, Melanthius pro Comata.

των, ἀπὸ τῶν κορύμβων τὸ κερατίζω. πρὸς τὸν τράγον δὲ τοῦτό φησιν, ἐπιτρέχοντα ταῖς αἰξὶ καὶ τοῖς κέρασι τύπτοντα. φησὶν οὖν, εἴ τινα ἀπὸ τῶν αἰγῶν ὀχεύσεις πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνόν, ὃν ἐνίκησα τῷ Λάκωνι, θλάσω σε, ἀντὶ τοῦ θλάσω σου τὰ αἰδοῖα.

149. ΠΑΛ. Ἐπιχειρεῖ ὀχεύειν δηλονότι. ΓΕΝ. Ἀλλ' ἐὰν μή σε θλάσω, γενοίμην ἀντὶ Κομάτα Μελάνθιος, καὶ κολασθείην ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπὸ Εὐμαίου, καὶ Φιλοιτίου ἐγὼ ἐν τοῖς Ὀδυσσέως οἴκοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι καὶ ἀμοιβαίως τὴν περὶ Κύκλωπος καὶ Γαλατείας νύμφης ὑπόθεσιν ᾄδουσι. ἄρχεται μὲν οὖν τῆς ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τὴν ἀπόδοσιν ποιούμενος· ὁ δὲ Δαμοίτας ὑποκείνεται ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου διῆθεν. Τὰ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. προσδιαλέγεται δὲ ὁ ποιητὴς Ἀράτῳ, οὗ καὶ μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ. Δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής.

ARGUMENTUM
IDYLLII SEXTI.

Damœtas & Daphnis æstate sub meridiem greges in unum locum compellunt. & alternis de Cyclope & Galatea nympha canunt. Incipit itaque cantilenam Daphnis sermonem tanquam ad Cyclopem dirigens. Damœtas vero respondet quasi sub persona Polyphemi. Res ipsa in Sicilia gesta fingitur. Alloquitur Poeta Aratum, cujus etiam meminit in Thalysiis, & alibi. Potest autem is esse qui Phænomena scripsit.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛʹ.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ᾽ Ἄρατε συνάγαγον· ἦς δ᾽ ὁ μὲν αὐτῶν

BUCOLICI CANTORES.
IDYLLION SEXTUM.

DAMŒTAS & DAPHNIS.

Damœtas & Daphnis bubulcus in unum locum
Gregem olim, ô Arate, compulerunt. erat vero alter eorum

ΑΡΑΤΕ. Πρὸς τὸν Ἄρατον τὸν ποιητὴν τὸν τὰ Φαινόμενα γράψαντα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος. ἰσόχρονος γὰρ ἦν αὐτῷ, οὗ γὰρ ἀλλαχόθεν μνημονεύει, ἔνθα πρὸς Ἀγεάνακτα τὸν Μιτυληναῖον ὡμίλει. Ἄλλως, εἰκὸς τὸν ἀστρονόμον Ἄρατον εἶναι, ᾧ συγκεχρόνικε ὁ Θεόκριτος οὗ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις. Ἄρατος δ᾽ ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέει τότε. κεῖνται δὲ δύο ἀνέρες ᾄδοντες ἐν Σικελίᾳ Δαμοίτας καὶ Δάφνις, ᾄδουσι δ᾽ ἀμφότεροι τοῦ Πολυφήμου κύκλωπος τὸν ἔρωτα τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ. ὁ δὲ Δαμοίτας, οἷος ἂν Πολύφημος ὑποκεινόμενος λόγους ἔφη πρὸς τοὺς ὑπ᾽ ἐκείνου εἰρημένους.

2. ΑΥΤ. Ην δὲ τῶν ᾀδόντων ὁ μὲν, ἄρπ

Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος. ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἅδ' (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει
Ἅ τοι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει

Rufus, alter semiberbis: ad fontem autem quendam ambo
Sedentes, medio die æstivo, talia canebant.
Prior porro cæpit Daphnis, quoniam & prior provocaverat.

DAPHNIS.

Petit tibi, Polypheme, gregem ovium Galatea
Pomis, amatorem difficilem caprarium virum vocans.
Tu vero ipsam non aspicis, miser, miser, sed sedes
Suaviter fistula cantans. ecce illa iterum canem petit.
Quæ te sequitur custos ovium. ipsa vero latrat.

ἄρτι χνοάζων τὸ γένειον· ὁ δὲ, πληρώσας αὐτὸ τῶν θριξίν. ἢ πυῤῥὸς ὁ ἀρτίχνους ἢ ἤδη πωγωνίτης. ὡς Εὐριπίδης· Πυῤῥὰς γένυοσπιν. ἡμιγένειος δὲ, ὁ ἤπω πᾶσαν γένυν πεπληρωμένην ἔχων γενείων·

4. ΜΕΣ. Μεσούσης ἡμέρας, ἢ ἐν μεσαιτάτῳ τοῦ θέρους, ἢ ἐν μέσῳ ἡμέρας τοῦ θέρους.

6. ΠΟΛ. Ὡς πρὸς παρόντα τὸν κύκλωπα διαλέγεται. μάλοισι βάλλει, μηλοβολεῖ, εἰς ἔρωτα ὑπάγεσθαι βουλομένη.

7. ΔΥΣ. Δυσέρωτα δὲ εἶπεν αὐτὸν, ἤγουν μὴ εἰδότα ἐρᾶν, παρόσον οὐκ ἐπιτυχεῖν αὐτῆς. Θῦσαί φασι, διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν, τὸν Πολύφημον ἱδρύσασθαι ἱερὸν παρὰ τῇ Αἴτνῃ Γαλατείας. Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον νοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι ὅτι Πολύφημος ἤρα τῆς Γαλατείας.

ΑΙΠ. Τὸν ἄνδρα τὸν ποιμένα· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ποιμένα, καταχρηστικῶς εἶπεν αἰπόλον· ἐπεὶ καὶ ὁ κύκλωψ ποιμὴν ἦν, οὐκ ἐπεὶ καὶ αἶγας ἔνεμεν ὁ κύκλωψ. καὶ Ὅμηρος Μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες. τέως γοῦν τὸ, αἰπόλου ἀντὶ τοῦ ποιμένα εἴρηται.

8. ΠΟΘ. Καὶ σὺ αὐτὴν οὐ προσβλέπεις.

9. ΠΑΛ. Καὶ πάλιν αὕτη τὴν κύνα βάλλει τοῖς μήλοις. τὸ γὰρ ἴδε, ἀντὶ τοῦ καὶ γράφεται· καὶ ἅδε δέ· καὶ λέγει τὸ χάλιον οὕτω. τινὲς χωρὶς τοῦ δὲ γράφουσιν, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ι, ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ δεικτική. τὸ δὲ ἑξῆς, τὴν κύνα βάλλει, ἥ σοι τῶν ὀΐων ἕπεται σκοπὸς, ἤγουν φύλαξ.

10. ΒΑΥ. Ἀντὶ δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαΰζειν, ἐπὶ τῆς σκυλακίου λέγεται κυρίως,

Εἰς ἅλα δερκομένα. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύγει·
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. ἦ γὰρ ἔρωτι

In mare prospectans. illamque pulchri fluctus ostendunt
Placide frementes, in littore currentem.
Vide ne *canis* puellæ in crura irruat,
Cum è mari egredietur, neve pulchrum corpus laniet.
Illa vero ibi deliciatur, sicut ab acantho
Arida folia, quando pulchra æstas torret.
Et fugit amantem, & non amantem sectatur.
Et à linea *sacra* movet calculum. certe enim amori

ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν, τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰζει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

12. ΚΑΧ. Τὰ δὲ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναβρασσόμενα, δεικνύει αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τρέχουσαν. ἢ αὐτὴν τὴν Γαλάτειάν φησιν ἐπιτρέχουσαν ἡσύχως κινουμένης τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμφανίζειν, καὶ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δεικνύειν αὐτῆς τὴν μορφὴν τὴν θάλασσαν. τὸ καχλάζοντα, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντα, ὁ τρόπος ὀνοματοποιΐα. ἢ καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τὰς κάχληκας· τὸ δὲ, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν, μετωνυμικῶς ἀπὸ τῆς γαλήνης τῆς θαλάσσης, πρὸς Γαλάτειαν τρέπεται, καὶ λέγει ἐπάνω αὐτὴν τῶν κυμάτων βαίνειν.

13. ΦΡΑ. Σκόπει ἵνα μὴ ἐπὶ ταῖς κνήμαις τῆς παιδὸς, ἤγουν τῆς Γαλατείας, ὁρμήσῃ, ἐπιπηδήσῃ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐρχομένης, καὶ καταμύξῃ τὸ εὐειδὲς αὐτῆς σῶμα· ἤγουν, καταξάνῃ, κατασπαράξῃ.

15. ΑΥΤ. Οἴκοθεν, ἀπὸ τῆς οἰκείας φύσεως, διαθρύπτεται ὑπὸ τρυφερότητος

ΑΚΑ. Ὡς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι. χαῖται γὰρ οἱ πάπποι τῆς κινάρας. λέγονται δὲ οἶμαι χαῖται, διὰ τὸ θριξὶν ἐοικέναι. καπυραὶ δὲ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα ἢ λευκότητα ὡς ἐν ἄλλῳ.

17. ΦΕΥ. Καὶ φεύγει σὲ δηλονότι φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει, ἤγουν ζητεῖ· ἐνταῦθα τὸ ἐρεθιστικὸν αὐτῆς, καὶ πανοῦργον σημαίνει. τὸ γὰρ φιλοῦντα φεύγειν, οὐ φιλοῦντα δὲ διώκειν, κακόηθες. ὁ νοῦς· καὶ ἐπειδὰν αἴσθηταί σε, ὦ Πολύφημε, φιλοῦντα, φεύγει καὶ οὐ προσδέχεται, μισοῦντα δὲ διώκει, ἤγουν εἰς πόθον ἄγειν πειρᾶται.

18. ΚΑΙ. Παροιμία· καὶ πάντα τρόπον ποιεῖ, ἢ κινεῖ τυχεῖν σου.

Αλλως.

Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, καὶ τάδ' ἄειδεν·

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον ναὶ τὸν Πᾶνα τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε,
Κοὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποθόρημι
Ες τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
Εχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

Sæpe, ô Polypheme, quæ non pulchra sunt, ea pulchra videntur.
Post hunc Damœtas incepit, & hæc cecinit:

DAMOETAS.

Vidi per Pana ovium gregem cum peteret,
Nec me latuit, neque hunc meum unicum dulcem *oculum*, quo utinam videam
Usque ad finem. Sed vates Telemus hostilia prædicens,
Hostilia ferat domum, ut suis liberis adservet.

Αλλως. καὶ ὅταν περασποιῇ σὺ μὴ φιλεῖν αὐτήν, πάντα κάλων κινεῖ καθελκύσαί σε πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα. ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζατείκιον. ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες οὐ δύνανται ἑτέρους νικῆσαι τὸν ὅμοιον παίκτορα, κινοῦσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν οὕτω βασιλέα καλούμενον. Αλλως. Γράψαι τὸ ξέσαι, οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γοῦν τοῦ γράφειν τοῦ δηλοῦντος τὸ ξέειν, γίνεται γραμμὴ ἡ λάξευσις. λίθον οὖν ἀπὸ γραμμῆς ἐνταῦθα λέγει, τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δὲ νοῦς· δύναται ἡ Γαλάτεια καὶ τὸ λίθινον ἄγαλμα, εἰς τὸν αὐτῆς ἔρωτα ἐπισπάσασθαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. ΒΡΩ. Ουτως πολλάκις ὦ Πολύφημε ὑπ' ἔρωτος, τὰ μὴ εὔμορφα, εὔμορφα φαίνονται. διὸ μὴ θαύμαζε εἰ ἐρᾷ σου ἡ Γαλάτεια ἀμόρφου ὄντος. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἔρως, ἀποβιάζει τὴν διάνοιαν τῶν ἐρώντων.

20. ΔΑΜ. Επὶ τῷ Δάφνιδι δὲ, ἤγουν μετὰ τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τοῦ ἤρξατο, ἐπροοιμιάζετο. ὁ γὰρ Δαμοίτας ᾄδει, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου τὴν ἀπόκρισιν τοῦ λόγου ποιούμενος.

21. ΕΙΔ. Καὶ γὰρ εἶδον ὡς λέγεις τὴν Γαλάτειαν νὴ τὸν Πᾶνα, ἡνίκα τὸ ποίμνιον ἐμηλοβόλει, καὶ οὐκ ἔλαθε με τὸν ἐμὸν ἕνα καὶ γλυκὺν ὀφθαλμόν, δι' οὗ νῦν βλέπω καὶ βλέψω δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς· τοῦτο γὰρ τὸ ἐς τέλος, τὸ δὲ ἀναβάλλω, σημαίνει τέσσαρα. τὸ προοιμιάζω· ὡς τὸ, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν· τὸ ἀνακρούω καὶ ἀναπέμπω, ὡς τὸ, καὶ οἱ μὲν πτέρυγας μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον· τὸ ἐνδύομαι, ὡς τὸ, ἀναβαλλόμενος φᾶρος ὡς ἱμάτιον· καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι τοῦδε τοῦ πράγματος.

23. ΤΗΛ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παρ' Ομήρῳ Εὐρυμέδης, ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο. ὃς ἐμαντεύσατο αὐτῷ, ὑπὸ τῶν

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν, οὐ ποθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀΐοισα,
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιάν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
Σίγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὅκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.

Sed & ipse ego pungens rursus *eam* non aspicio,
Sed dico me aliam quandam mulierem habere: ipsa vero audiens
Invidet mihi, ô Apollo, & tabescit, atque è mari
Furiosa prosilit, circumspectans ad antra & greges.
Jussi autem canem illi placidè allatrare: etenim cum amarem
Ipsam, canis ganniebat, ad femora rostrum admovens.

χειρῶν Ὀδυσσέως τυφλωθῆναι. ὁ νοῦς. ὁ δὲ μάντις ὁ Τήλεμος, ὁ τὰ ἀπευκτά μοι μαντευόμενος, ἀπευκταίαν συμφορὰν ἀντ' ἄλλου κλήρου τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καταλείποι. Ἄλλως. ὁ μάντις δὲ ὁ Τήλεμος ἐχθρὰ ἀγορεύων, ἤγουν μαντευόμενος, ἐχθρὰ εἴθε φέροιτο· ἀντὶ τοῦ, ἐνέγκαι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, ὅπως τοῖς ἑαυτοῦ ἐκγόνοις φυλάξῃ αὐτά· ἐμαντεύσατο γὰρ αὐτῷ τῷ Πολυφήμῳ δηλονότι κύκλωπι, ἐκ τῶν Ὀδυσσέως χειρῶν ἁμαρτήσασθαι ὀπωπῆς. ὥσπερ τὸ, φίλος ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου· οὕτω καὶ τὸ ἐχθρὸς τὸ ἐναντίον αὐτῷ ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπεχθανομένου· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἐχθρά.

25. ΚΝΙ. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἰς ἔρωτα διεγείρων αὐτὴν οὐ προσβλέπω ἐξεπίτηδες, καὶ ἄλλην τινὰ φημὶ γυναῖκα ἔχειν· ἡ δὲ ἀκούσασα, ζηλοτυπεῖ με, ὦ Παιάν, καὶ διαφθείρεται. ἐπὶ θαύματος χαρᾶς ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

28. ΟΙΣ. Τὸν οἶστρον, τοῦ μύωπος Σώστρατος διαστέλλει. οἶστρος δέ ἐστι πολέμιος τοῖς βουσίν· ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτούς, οἰστρεῖν ποιοῦσι, καὶ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μετὰ βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὸν νομόν. μεταφορικῶς οὖν φησὶν ὁ Θεόκριτος τὴν Γαλάτειαν οἰστρεῖν, καὶ δρομαίαν ἔρχεσθαι πρὸς τὰ ἄντρα καὶ τὰς ποίμνας τοῦ Κύκλωπος.

29. ΣΙΓ. Λείπει τὸ ἐπέταξα, ἤγουν ἐπέταξα τῇ κυνί, σιγᾶν, καὶ μὴ ὑλακτεῖν.

30. ΕΚΝ. Ἡ κύων δηλονότι ἐκνυζᾶτο, ἔσαινε, καὶ κατεθώπευε τὸ στόμα ἔχουσα ἀνάμεσον τῶν ἰσχίων αὐτῆς. κνυζηθμὸς λέγεται ἡ τῶν κυνῶν ἄσημος ὑλακή. ἰσχία δὲ, τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἑκατέρων τῶν μηρῶν ὀστᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα ὀστᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητάς τινας, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται. αἱ δὲ κοιλότητες αὗται, καὶ γλουτὰ λέγονται, καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. τὸ δὲ ῥύγχος καταχρηστικῶς ἐπὶ τοῦ κυνὸς νῦν λέγεται· κυρίως γὰρ ἐπὶ ὀρνέων. Ἄλλως. ῥὶς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων.

Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι, πεμψεῖ
Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλασῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντι.
Ἡ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα,
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.

Cumque me sæpius id facere videbit, forte mittet
Nuncium: verum ego fores occludam, donec juraverit,
Quod ipsa mihi velit sternere pulchrum lectum in hac insula.
Neque enim deformis sum, ut de me dicunt:
Certe nuper in mare inspexi: erat autem tranquillitas:
Et pulchra quidem mihi barba, pulchra vero hæc una pupula
(Ut à me judicabatur) videbatur. Dentium porro
Nitorem candidiorem, quam Parius lapis est, *mare* ostendebat.

31. ΠΕΜ. Μηνύειν ἐστὶ, τὸ κλέπτοντά τινα δεικνύειν, ἢ φεύγοντα, ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα, καὶ μηνυτὴς ἐπὶ τούτων. μηνύειν καὶ τὸ σημαίνειν ἁπλῶς, καὶ δηλοῦν. οἷον, ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει. ἀγγέλλει δέ τις λόγους τινὸς πρός τινα, ἤγουν διακομίζει. καὶ ἀγγέλλειν, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ τινα λέγειν περί τινος, καὶ ἄγγελος ἐπὶ τούτων. λέγει δὲ, ἴσως δὲ αὐτὴ ὁρῶσά με ταῦτα ποιοῦντα, πέμψει ἄγγελον τὸν ἀπαγγελοῦντά μοι περί τι περὶ αὐτῆς.

32. ΚΛΑ. Κλείσω, ὁ μέλλων κλείσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. οἱ ποιηταὶ δὲ κληΐσω λέγουσι, διαλύσει τῆς διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς η· εἶτα τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλᾴσω, καὶ κλᾳσῶ Δωρικῶς. δοκεῖ δὲ καὶ κληΐζω εἶναι παρ' αὐτοῖς, ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου· ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κληΐξω. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλᾳξῶ. ἀφ' οὗ καὶ κλᾴξ ἡ κλείς.

33. ΝΑΣ. Τῆς Σικελίας δηλονότι. καὶ γὰρ οὐκ ἔχω ὡς λέγουσιν εἶδος αἰσχρὸν, ἤγουν ἄσχημον· ὄντως γὰρ πρὸ ὀλίγου γαλήνης οὔσης, εἰς τὴν θάλασσαν ἔβλεπον, καὶ εὔμορφα μὲν ἐμοὶ τὰ γένεια, *ἀπῳκεῖτο ἐμοὶ εὔμορφος δὲ ὁ εἷς ὀφθαλμός.

37. ΚΕΚ. Οἱ γὰρ μονόφθαλμοι κατὰ φύσιν τοῖς οὐ μονοφθάλμοις ἄμορφοι δοκοῦσιν· οὐχ' ὁμοίως γὰρ κρίνουσιν ἀμφότεροι τοὺς ἀνομοίους τὴν φύσιν. ΟΔΟ. Τῶν δὲ ὀδόντων ἡ λευκότης λευκοτέρα ἐδείκνυτο Παρείας λίθου. Παρεία γάρ ἐστι λίθος λευκή.

* Ven. leg. [illegible] τὰ ἐμοί.

Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Α πρᾶν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.
Τόσσ' εἰπὼν, τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὼ μὲν τῷ, σύριγγ'. ὁ δὲ τῷ, καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας·
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

Ne vero fascino læderer, ter ipse in gremium meum inspui.
Nam id me anus Cotyttaris docuit,
Quæ nuper messoribus apud Hippocoontem accinebat.
Hæc cum dixisset, Daphnin Damœtas exosculatus est.
Et ille quidem huic fistulam, hic vero illi pulchram tibiam dedit.
Tibia canebat Damœtas, fistula vero canebat Daphnis bubulcus:
Et vitulæ statim saltabant in molli gramine.
Vicit tamen neuter, sed erant invicti.

39. ΒΑΣ. Ἵνα δὲ μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς τὸν ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.

40. ΤΑΥ. Ἤγουν, τὸ πτύειν ἐπὶ κόλπον ἐδίδαξε ποιεῖν με ἐπὶ τῷ μὴ βασκαίνεσθαι. Κοτυτταρὶς δὲ, ὄνομα κύριον· ἢ παρὰ τὸ κότον ἴσως πεποίηται, καὶ γὰρ οἱ γέροντες ὀξύθυμοί εἰσιν· ἢ ἀπὸ τῆς παρὰ Δωριεῦσι τιμωμένης Κοτῦς. ἦσαν δὲ Τιμανδρέως θυγατέρες Κοττώ, καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς, κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν, ὡς οἱ περὶ Ἱππόστρατον ἀποφαίνουσι.

41. ΙΠΠ. Ὄνομα κύριον, ἢ ὄνομα τόπου.

46. ΝΙΚ. Ἐνίκα μὲν οὐδ' ἕτερος. ἔξω δὲ ἥττης ἀμφότεροι ἐγένοντο.

ΥΠΟ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῄει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει, Λυκωπέως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ᾽ αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετ᾽ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου. Ἐντυγχάνει δὲ καθ᾽ ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ARGUMENTUM

IDYLLII SEPTIMI.

Peregre agens Theocritus in insula Co, cum ad Ptolemæum in Alexandriam proficisceretur, amicus factus est Phrasidamo & Antigeni Lycopei filiis: vocatusque ab illis rus ad Thalysia sacra Cereris, abit eo cum Eucrito & Amynta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniatam ex Creta, & mutuo sermone suos ipsorum amores inter se recensent. Continet igitur hoc Idyllion meram rei gestæ narrationem.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ

ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ.

Ἦς χρόνος ἁνίκ᾽ ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·

THALYSIA, seu VERNUM ITER.

IDYLLION SEPTIMUM.

Tempus erat, cum ego & Eucritus ad Halenta
Ibamus ex urbe, & tertius nobiscum erat Amyntas.

ΧΡΟ. Χρόνος τὸ συμπαρεκτεινόμενον τῇ συστάσει τοῦ κόσμου διάστημα. λέγεται δὲ ἐνίοτε μὲν καθόλου, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ μέρους, ὡς ἐνταῦθα. καιρὸς δέ ἐστι χρόνος ἰδίων. λέγονται καιροὶ καὶ αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὧραι. ἦν χρόνος, ὁπότε ἐγὼ καὶ Εὔκριτος, καὶ τρίτος σὺν ἡμῖν Ἀμύντας εἵρπομες, ἀντὶ τοῦ ἀπηρχόμεθα. τὸ ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως, καὶ σκωλήκων, καὶ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νωθεστέρων καὶ ἀσπουδεὶ πορευομένων· νῦν δὲ, ἐπὶ τοῦ βαδίζειν λέγεται. ΑΛΕ. Ἀλεὺς ὁ δῆμος τῆς Κῶ, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος Ἄλεντος, ἢ τόπος ἐν Κῷ οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Ἄλεντος τινὸς βασιλέως· ἔστι δὲ Ἀλοῦς καὶ ποταμὸς Σικελίας. Θαλύσια, ἑορτὴ ἣν ἐτέλουν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ὅμηρος. Θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς. Καὶ Φρασίδαμος, οὗτος ὁ [illegible]. Τὸ δὲ ἑξῆς.

Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος· εἴτι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούρειαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,

Nam Cereri faciebant Thalysia, Phrasidamus
Et Antigenes, duo filii Lycopei: si quid boni restat
Adhuc ex antiquis illis *nobilibus* inde à Clytia, atque ipso
Chalcone, qui Buream fontem ab imo confecit

4. ΛΥΚ. Γράφεται καὶ Λυκώπεος, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὅπερ Αἰολικῶς προπαροξύνεται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχίλλευς, καὶ Πήλευς, καὶ βασίλευς βαρυτόνως λέγουσιν· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκώπευς. διὰ τοῦτο ἡ τῶν εἰς ως γενικὴ παρ' αὐτοῖς προπαροξύνεται.

5. ΧΑΩ. Χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὸν δὲ καὶ τὸ εὐγενὲς, ἢ τὸ ἀρχαῖον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος. εἴτι ἐστὶν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, οὗτοί εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο· ἤγουν ὁ Φρασίδαμος, καὶ ὁ Ἀντιγένης. καὶ σαφέστερον φάναι, τοῦτο βούλεται εἰπεῖν ὁ Θεόκριτος, ὅτι ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἀγαθῶν γένους τῆς Κλυτίας τῆς βασιλίσσης τῶν Κώων, καὶ τοῦ παιδὸς αὐτῆς τοῦ Χάλκωνος, κατάγονται ὁ Φρασίδαμος καὶ ὁ Ἀντιγένης. οὗτοι μόνοι ἀπὸ πάντων τῶν καταγομένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοὶ, καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν. ἦν δὲ ἡ Κλυτία, θυγάτηρ Μέροπος, γαμηθεῖσα δὲ Εὐρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Κώων, ἐγέννησε τὸν Χάλκωνα, τὸν τὴν βασιλείαν τῶν Κώων διαδεξάμενον. περὶ Εὐρυπύλου δὲ καὶ Κλυτίας ἱστορεῖται, ὅτι οὗτοι εἰσὶν οἱ ἐπὶ τῆς Ἡρακλέους πολιορκίας, τὴν Κῶ κατοικήσαντες, καὶ ὑποδεδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν περιῄει ζητοῦσα τὴν κόρην· ἢ νήσῳ ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ. Ἄλλως. Εἴτι περ ἐσθλόν] εἴτι ἀγαθοὶ ὄντες ἀπὸ ἀγαθῶν, ἤτοι, εὐγενῶν τῶν ἀρχαιοτάτων (τοῦτο γὰρ δηλοῦται τὸ, τῶν ἔτ' ἄνωθεν) καταγόμενοι· ἀπό τε τῆς Κλυτίας λέγω, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, ὃς τὴν πηγὴν τὴν Βούρριναν, ἢ Βούρειαν (γράφεται γὰρ καὶ οὕτως) ἢ ὥς τις φασὶν οὕτως ὠνομάσθη διὰ τὸ παραπλήσιον εἶναι τὸν πόρον ὅθεν ῥεῖ, μυκτῆρι βοός. ἐκ ποδὸς ἄνυεν ἀντὶ τοῦ ἀναδίδοσθαι ἐποίει. καλῶς ἐρεισάμενος τῇ πέτρᾳ τὸ γόνυ. αὐτὸς γάρ φασιν ἐπιδημήσας τῷ τόπῳ τὴν ἐκροὴν τῆς πηγῆς ταύτης εἰργάσατο· εἶτα χαλκοῦν ἀνδριάντα εἰς τύπον ἑαυτοῦ κατασκευάσας, ἤρεισεν αὐτὸν τῇ πέτρῃ, ὅθεν ἡ πηγὴ ῥεῖ, καὶ ἀπὸ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ ἐποίησεν αὐτὴν ἀναδίδοσθαι.

6. ΒΟΥ. Ὅτι ὁ Χάλκων ἐβασίλευσε τῶν Κώων, εὑρέθη ἔν τινι τόπῳ τῆς Κῶ πηγὴ μὴ πρότερον οὖσα, ἧς νῦν ὁ Θεόκριτος μέμνηται. εὑρέθη δὲ οὕτως, ἀπηγγέλθη τῷ βασιλεῖ παρά τινος τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν, ὅτι ὕδατος ὁ τόπος

ἐκεῖνος

ἐκεῖνος ἐνδομυχεῖ. καὶ ὁ βασιλεὺς ἀναπεπατήσας τῷ τόπῳ, ἠυτέργησεν ὅσα συνέτεινε πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. τοῦτο οὖν δηλοῖ τό, ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. ὅτι ὁ Χάλκων, διὰ τῶν οἰκείων ποδῶν, καὶ δι᾽ ἀνεπιστασίας ἤνυσεν, ἤγουν κατειργάσατο καὶ κατώρθωσε τὴν κρήνην. τὸ δὲ, εὖ γ᾽ ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, τοῦτό ἐστιν· ὅτι αὐτὸς ὁ Χάλκων, οὐχὶ ὀρθοστάδην ἱστάμενος, ἀλλὰ, οὕτω δεῆσαι, κάμψας τὸ γόνυ καὶ καλῶς ἑδράσας καὶ στηρίξας τοῦτο τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ, αὐτοχειρὶ κατεσπαράξατο τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. Βούρειαν δὲ, ὅτι ἀπὸ κεφαλῆς βοὸς ἐκ λίθου πεποιημένης ἐδόκει τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν, εἴτε τοῦ Χάλκωνος μηχανησαμένου τι καὶ κατασκευάσαντος. ἢ Βούρεια ἡ πολύῤῥους, ἀπὸ τοῦ βου ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ῥέω· βούπαις γὰρ καὶ βουγάϊος, ὁ μέγας παῖς· Ὅμηρος, δὴ νῦν βουγάϊε. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῷος ὑπομνηματίζων Βούῤῥειν τὴν κρήνην καλεῖ. συμβῆναι γάρ φησιν ἐξ αὐτομάτου καὶ αὐτοφυῶς. βοὸς εἶναι παραπλήσιον εἰς τὸν τόπον, ἐξ οὗ τὴν κρήνην ἐκραγῆναι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ὁ Χάλκων ἀνδριάντα ἔστησεν εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὑρέθη, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο. καὶ νοοῦσι τὸ ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυεν, ἢ ἄνυσε κράναν, εὖ γ᾽ ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ὅτι ὁ Χάλκων ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος ἤνυσε τὴν κρήνην Βούρειαν, εὖ καὶ καλῶς καὶ ἐπιστημόνως ἐνερεισάμενος τὸ γόνυ τοῦ ἀνδριάντος ἐν τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὕτω νοήσεις, νοήσαι ὀφείλεις καὶ Βούρειαν κρήνην, τὴν πολύῤῥουν, καὶ πολυχεύμονα. εἰσὶ δέ τινες οἳ τὸ ἐκ ποδὸς ἐνόησαν, τὸ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. λέγοντες ὅτι ἡ πηγὴ περὶ ἧς ὁ λόγος, οὐκ ἦν κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν, ἀλλ᾽ ἐκτός. Βούρειναν] γράφεται γὰρ καὶ οὕτως κρήνη ἡ Βούρεινα τῆς Κῶ. καὶ Φιλητᾶς, Νάσσατο δ᾽ ἐν προχοῇσι μελαμπετέεσσι Βουρείνης. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῷος ὑπομνηματίζων φησὶ, Βούρεινα πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ ἐστὶν, ἢ τὸ ἀφ᾽ ὕψους καὶ τῆλε βοὸς εἶναι παραπλήσιος, ἢ ὅτι ῥέουσα ἐκ πέτρας διὰ βοὸς κεφαλῆς. ΠΟΔ. Ἤτοι ταχέως, ἢ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. οἱ δέ φασιν ἐκεῖσε ἐφιστάναι ἀνδριάντα, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ἐκχεῖσθαι τὸ ὕδωρ. διὸ καὶ ἔφη, εὖ γ᾽ ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ἢ σπουδαίως κατήρτισε τὴν κρήνην. καὶ ἡμεῖς φαμὲν ἐκ ποδὸς ὁδοῦ, εὐθέως. εἰ μὴ μεταφορικῶς ἔταξε τὸ ἐκ ποδὸς, ἤγουν, ἐξ ἐδάφους, καὶ τῆς πρώτης ὑποστάσεως. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὰ κατώτατα τῶν ὀρῶν μέρη, νείατον φησὶ πόδα. τὸ δὲ εὖ γ᾽ ἐνερεισάμενος, συνεκδοχικόν· παντὶ τῷ σώματι τῇ πέτρᾳ ἐνερειδόμενος ὅθεν χεῖται. Ἄλλως. Ἐκ ποδὸς ἄνυεν· ἤγουν, ἐκ βάθους ἢ ἀφ᾽ ὑψηλοῦ. πόδες γὰρ τὰ πλησιάζοντα τῇ γῇ τῶν ὀρῶν· ἢ γνυναίως προσκαθίσας τῇ πέτρᾳ. τινὲς δέ φασιν, ὅτι οἱ στενόπους ὁρύσσοντες, τὸ μὲν γόνυ ἐρείδουσι τῇ γῇ, τῷ δὲ ἑτέρῳ ποδὶ τὸ σκαπτόμενον ἐκλαμβάνουσι χῶμα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν διωθοῦνται. οὕτως οὖν καὶ οὗτος ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἑτέρου ποδὸς, τὴν κρήνην ἐποίησε.

Εὖγ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κ' οὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Αμῖν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Εσθλὸν σὺν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ωνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τίς μιν
Ηγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Εκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτειχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·

Bene adnixus ad petram genu. *nata* vero circa eum *fontem*
Populi ulmique umbrosum nemus efficiebant,
Viridibus foliis tectæ frondentes.
Necdum vero mediam viam emensi eramus, & nondum sepulcrum
Brasilæ nobis apparebat, cum in quendam viatorem
Cydonium virum bonum, & Musis dilectum, incidimus.
Nomen erat Lycidas, pastor vero caprarius erat: neque aliquis ipsum
Ignorasset aspiciens; nam caprario admodum similis erat.
Ex hirsuto enim & villoso exuvias hirci habebat
Fulvam pellem humeris indutam recens coagulũ adhuc redolentem.

7. ΤΑΙ. Αἱ δὲ παρ' αὐτὴν τὴν πηγὴν αἴγειροι καὶ πτελέαι εὔσκιον ἄλσος ἐποίουν, κομῶσαι καὶ θάλλουσαι φύλλοις, ἤγουν δασεῖαι οὖσαι. κλεῖθρη ἀεὶ ἐπὶ θηλυκοῦ· αἴγειρος δέ, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεται). τὸ δὲ παρά, ἐνταῦθα πλησιότητα δηλοῖ. κατηρεφέες δέ, σκιώδεις.

10. ΚΟΥ. Καὶ οὔπω τὴν μέσην ἠνύομεν, ἀντὶ τοῦ, τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. μέση γὰρ κοινόν· μεσάτη, παρὰ ποιηταῖς. ΒΡΑ. Οἱ γράφοντες διὰ τοῦ δ, ἁμαρτάνουσιν. ἐγένετο γὰρ Βρασίδας Λάκων τὸ γένος, ὁ δὲ Βρασίλας Κῷος. ὁ Λακεδαιμόνιος δὲ Βρασίδας οὐ θάπτεται ἐν Κῷ, ἀλλ' ἐν Αμφιπόλει.

11. ΚΑΙ. Καί τινα συνοδίτην εὕρομες, ἀντὶ τοῦ εὕρομεν, ἄνδρα, μουσικὸν ἀγαθόν, Κυδωνικόν, τουτέστι Κρητικόν. Κύδων γὰρ πόλις τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἑρμοῦ, καὶ Ακαλλίδος. καὶ Ομηρος. Εν δὲ Κρῆτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες.

13. ΑΙΠ. Ην δὲ τὸ ἐπιτήδευμα δηλονότι αἰπόλος. οὐκ ἂν δέ τις αὐτὸν ἠγνόησεν ἰδών, ἐπεὶ ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως αἰπόλῳ ὡμοιωμένος ἦν.

15. ΛΑΣ. Αντὶ τοῦ τετριχωμένου ἐνταῦθα, οὐκ ἀντὶ τοῦ δασίος. καὶ ἀεὶ ἴσως ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου, ἐφείλει τὸ λάσιον λαμβάνεσθαι.

16. ΚΝΑ, Κνακὸν, ἤγουν ξανθόν, ἢ λευκόν.

Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν· χὠμ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Circa pectus vero vetustum pallium illi adstrictum erat
Cingulo textili, curvumque ferebat ex oleastro
Dextra manu pedum: & placide ridens me appellavit,
Oculo arridenti (nam risus illi hærebat in labris:)
Simichida, quo tu nunc in meridie pedes trahis?

ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καρποῦ, ξανθὸν δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄνθους. Ἄλλως. ἢ ὅτι ὁ μὲν κύκλος αὐτοῦ μέλας. τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς κνίδης· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τοῦ κνήκου ἄνθος. ἢ ψαρὸν, ἢ πυρρόν. ΝΕΑ. Ἀντὶ τοῦ, πρεσφάτου πιτύας πνέων. εἰώθασι γὰρ οἱ τυροποιοῦντες ἀπὸ τοῦ χειρομάκτρων, ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας αὐτῶν, ἐν οἷς δερματίνοις εἵμασι περιβέβληνται. τάμισος δὲ ἡ πιτύα εἴρηται, παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ στριφόμενον. ἢ παρὰ τὸ ταμιεῖον ἀξιοῦσθαι διὰ τὴν χρῆσιν.

17. ΑΜΦ. Περιεσφίγγετο δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ, παλαιὸς πέπλος, γέρων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν. γέρων, τετριμμένον ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν.

18. ΠΛΑ. Πλατεῖ. πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ. γράφεται δὲ καὶ πλοκερῷ, ἀντὶ τοῦ πεπλεγμένῳ· παρὰ τὴν πλοκὴν, καὶ τὴν ὑφήν. ΡΟΙ. Καμπύλην δὲ εἶχεν ἀπὸ ἀγριελαίου ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ῥάβδον, ἢ ῥόπαλον. κορύνη δὲ καὶ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19. ΑΤΡ. Καὶ ἡσύχως μοι εἶπε γελῶν. ἢ σεσαρὼς, ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ἐγέλα διεστηκὼς τὰ χείλη, καὶ μειδιῶν. ἰκάτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

20. ΓΕΛ. Γέλως δὲ ἥπτετο τοῦ χείλους αὐτοῦ.

21. ΣΙΜ. Οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Θεόκριτον, καθὸ Σιμιχίδου ἦν υἱὸς, ἢ καθὸ σιμὸς ἦν. οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν συναὐτῷ, καὶ οὐ Θεόκριτον, διὰ τὸ, Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον. φασὶ δὲ τὸν τοιοῦτον ἀπὸ πατρὸς κληθῆναι Σιμιχίδου τοῦ Περικλέους, τῶν Ὀρχομενίων, οἵ τινες πολιτείας παρὰ Κῴοις τετυχήκασιν. Ἄλλως. Σιμιχίδα. εἰσὶ δὲ καὶ πατρωνυμικὰ οὕτως ἀπαραλλάκτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πατέρων. ὥσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα υἱὸς ὢν, Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς. καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαν καὶ αὐτὸν καλεῖ, παῖδα τινὸς Σικελίδα λεγομένου τυγχάνοντα. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τῷ οὕτως λεγομένῳ, αἰπολικῷ, καὶ ποιμενικῷ, καὶ τὸν Εὐμήδην υἱὸν ὄντα τοῦ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ καὶ αὐτόν. οἱ δὲ λέγοντες Σιμιχίδαν λέγεσθαι τὸν Θεόκριτον διὰ τὸ εἶναι σιμὸν, κακῶς λέγουσι. ΜΕΣ. Κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἕλκεις τοὺς πόδας, ἀντὶ τοῦ πορεύῃ. οἱ γὰρ βαδίζοντες, ἕλκοντες τοὺς πόδας βαδίζουσιν.

Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες ἠλαίνονται.
Η μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὡς τεῦ ποσὶ νεισομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες

Quum & lacertus sub sepibus dormit,
Neque cristatæ cassitæ vagantur.
An vocatus ad cœnam festinas? an in alicujus ex civibus
Torcular insilis? nam te pedibus concitato,
Omnes calculi offensi ad soleas tinniunt.
Illi ego respondi: care Lycida, omnes te dicunt

22. ΑΝΙ. Ὁπότε καὶ ὁ σαῦρος ἡ κοινῶς λεγομένη χλωροσαῦρα, ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς ἠρεμεῖ. ἀρσενικῶς ὁ σαῦρος. λέγεται καὶ θηλυκῶς ἡ σαύρα. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τούτου, ὅτι ξηραινόμενον, εἰς ἔχιν μεταβάλλεται.

23. ΕΠΙ. Αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸ τύμβον φέρουσαι τοῦ πατρὸς αὐτῶν. κορυδαλίδες ἐνταῦθα εἶδος ὀρνέου· λέγονται δὲ ἐπιτυμβίδιοι, ὅτι ἐπὶ τάφοις ὡς ἐπιπολὺ διατρίβουσιν. εἰ δὲ κορυδαλίδας τὰ στρουθία νοήσεις, κορυδαλίδες μὲν λέγονται, διὰ τὸ κόρυθιν ἐοικέναι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀνάστημα· ἐπιτυμβίδιοι δὲ, ὅτι ὡσεὶ τύμβον τὸ τοιοῦτον ἀνάστημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτου ἱστορία τοιαύτη· ὅτι πρὸ τοῦ γενέσθαι τὴν γῆν, γεγόνασιν αὗται. συνέβη δὲ ποτὲ αὐτῶν τὸν πατέρα θανεῖν, καὶ γῆς μὴ οὔσης, ἔταψαν ὑπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου· διὸ καὶ ἐπιτυμβίδιοι ἐπικλήθησαν. Ἄλλως. Ἐπιτυμβίδιοι, ἢ ὅτι τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβουσιν, ἢ ὡσεὶ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν· ἢ παρὰ τὸ τύφω· φλογοειδεῖς γάρ εἰσι. ΗΛΑ. Ῥέμβονται, πλανώμεναι στρέφονται, ὅμως καὶ αὗται ἠρεμοῦσιν.

24. Η ΜΕ. Η ἐπὶ εὐωχίαν κεκλημένος σπεύδεις, ἢ ἐπὶ ληνόν τινα ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχῃ· οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία, ὅς τις ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς, ὀψὲ ἔρχεται, ἢ χωλός ἐστιν, ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

25. ΝΕΙ. Οὕτως πορευομένου σου τοῖς ποσὶ πᾶσα λίθος προσπταίουσα ἤγουν προσκρούουσα ταῖς ἀρβυλίσιν, ἐμμελῶς ἠχεῖ. Ἀρβύλη δὲ, εἶδος ὑποδήματος ἀπὸ τοῦ ἁρμόζειν, θηλυκῶς ἡ λίθος, ὡς καὶ Ὅμηρος· Λίθοι ποτιτο θαμειαί· καὶ, Δόμον ξεστοῖσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον· λίθοις δηλονότι ξεστοῖς.

27. ΑΜΕ. Πρὸς τοῦτον ἐγὼ ἀπεκρίθην· Λυκίδα φίλε, πάντες λέγουσί σε εἶναι συρικτὴν κατὰ πολὺ ὑπερέχοντα, καὶ ἐν τοῖς νομεῦσι, καὶ ἐν τοῖς θεριστοῖς.

28. ΣΤΡ.

Εμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Εν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Αμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίζειν
Ελπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ανέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι.
Ολβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Α δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Αλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὰρ ὁδός, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς)

Esse eximium fistulatorem, inter & pastores
Et messores: quod magna lætitia animum afficit
Nostrum; etsi, ut mea fert sententia, te æquiparare
Spero. Iter vero hoc nobis est ad Thalysia: sane enim amici
Viri epulum parant pulchræ Cereri.
Opum primitias offerentes: nam ipsis valde pingui mensura
Dea frumento complevit horreum.
Sed age (quoniam communis hæc via est, communis & dies)

28. ΣΥΡ. Συρίζειν, τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν. καὶ συρικτὴς ἐπὶ τούτου. ἐνταῦθα δὲ, συρικτὴν λέγει, τὸν κοινῶς τραγῳδητήν.

29. ΤΟ ΔΗ. Ὅπερ δὴ τὸ ᾄδειν, ἢ τὸ εἶναι τινὰ συρικτὴν, λίαν εὐφραίνει τὸν ἡμέτερον θυμόν. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἐκ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ λόγος· ἀντὶ τοῦ ἐφ' ᾧ δὴ μάλιστα καὶ αὐτὸς τέρπομαι.

30. ΚΑΤ. Κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν. ἐλπίζω φησὶν, ὅτι οὐ παρευδοκιμήσεις ἡμᾶς. καὶ Ὅμηρος, οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον.

31. Ἀ Δ'. Ἐπὶ Θαλύσια ἀνυομένη. ἢ ἐπὶ Θαλύσια ἄγουσα ἡμᾶς. Ἦ ΓΑΡ. Ὄντως γὰρ φίλοι ἀνέρες, τῇ Δήμητρι τῇ εὐπέπλῳ, εὐωχίαν τελοῦσι τῶν καρπῶν, ἀπαρχὴν διδόντες.

33. ΜΑΛ. Εὔκαρπον γὰρ ἐποίησεν ἡ δαίμων τὴν ἅλω αὐτῶν· ἤγουν, εὖ ἔχουσαν, ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν καρπῶν μέτρῳ κατὰ πολὺ πλουσίῳ.

34. ΕΥΚ. Ἀπὸ μέρους τῆς κριθῆς, τὴν εὔκαρπον παρεδήλωσεν. εὔκριθον δὲ, καὶ οὐχὶ εὔσιτον ἀλωὰν προσηγόρευσε διὰ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι τὸν τῆς κριθῆς καρπόν. κριθὴ δὲ ὠνομάσθη, ὅτι μετὰ τὸν σῖτον προκρίνεται τῶν ἄλλων καρπῶν. ἢ παρὰ τὸ τοὺς στάχυας τῆς κριθῆς κεκριμένους καὶ διακεχωρισμένους ἔχειν τοὺς κόκκους. ἀλωὰν δὲ τὴν ἅλωνα, παρὰ τὸ ἅλως. ἅλως δὲ, ἀπὸ τοῦ ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. ἐκεῖ γὰρ ἀθροίζουσι τοὺς στάχυας. καὶ Καλλίμαχος. Ἐς τὸ περὶ τεῖχος ἱερὸν ἀλέες δῦτε· καὶ ἅλς, ἡ θάλασσα. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀλεὶς, ἀντὶ τοῦ συστραφείς.

Βουκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής·
Οὐ δᾶν· οὐ γάρ πω κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες. ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ

Canamus carmen Bucolicum: forte alter alterum juverit.
Nam & ego Musarum facundum os sum; meque dicunt
Omnes cantorem optimum esse: sed ego non facile illis credo:
Non per terram. Nondum enim, meo judicio, neque præstantem
Sicelidam Samium vinco, neq; Philetam,
Cantando: sed velut rana quædam contra cicadas, contendo.
Sic dixi dedita opera. Caprarius autem cum suaviter arrisisset,
Hoc, inquit, tibi pedum donabo, namque es

36. ΒΩΚ. Βουκολικὴν ᾠδὴν ᾄδωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὠφελήσει. τὸ, χ' ὥτερος, Δωρικὴ ἡ συναλοιφή. τὸ γὰρ ὁ ἕτερος, ὥτερος διὰ τοῦ ω· ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ, ὥτερος. ἕτερος γὰρ ἄλλος ἐκ πλειόνων.

39. ΟΥ Δ. Μὰ τὴν γῆν. ὤμνυον γὰρ κατὰ τῶν στοιχείων. ὡς Ὅμηρος· Χαιρεὶ δὲ τῇ ἑτέρᾳ μετὰ ἔλε χθονὸς πουλυβοτείρας. τὸ δὲ κατ' ἐμὸν νόον, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ὡς ἄνωθεν.

40. ΣΙΚ. Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον. ὥσπερ γὰρ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος πατρωνυμικῶς, ὡς υἱὸν Σιμιχίδα· καὶ τὸν Εὐμαίδην Κρατίδαν, υἱὸν ὄντα Κρατίδα, οὕτω καὶ νῦν Σικελίδαν ὀνομάζει, τὸν Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον, ὡς υἱὸν Σικελίδα, οὐ δοκεῖ ἀκουστὴς γεγονέναι. ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῷος τὸ γένος· ὡς δὲ ἔνιοι, Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου. ποιητὴς δὲ ἦν καὶ κριτικός.

41. ΒΑΤ. Ἡγοῦμαι, πρὸς τοὺς εἰρημένους σοφοὺς, οὐδαμινὸς εἶναι· καὶ ὥσπερ βάτραχος ἐρίζει πρὸς τὰς ἀκρίδας, οὕτω κἀγὼ πρὸς αὐτούς. ἡγοῦμαι, τοιαύτην δὲ ἔχω σύγκρισιν πρὸς αὐτοὺς, οἵαν ἔχει βάτραχος πρὸς ἀκρίδας. ὁ γὰρ βάτραχος τραχύφωνός ἐστιν. ὅθεν καὶ ὠνόμασται, βοατραχός τις ὤν, ὁ τῇ βοῇ τραχύς. τῶν δὲ ἀκρίδων εἰσί τινες, αἳ συρίζουσιν ἐναρμόνιον.

43. ΤΑΝ. Ταύτην σοι ἔφη τὴν ῥάβδον χαρίσομαι, διότι εἶ φυτὸν ἐπ' ἀληθείᾳ ὅλον ἐκ Διὸς εἰργασμένον. τὸ ἔφα, μόνον Θεοκρίτου· ὁ δὲ λοιπὸς στίχος τοῦ Λυκίδα.

44. ΠΑΝ.

Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.

Totus revera germen divinitus factum.
Nam & fabrum valde odi, qui conatur
Extruere domum tam altam, quam est vertex montis Oromedontis:
Et Musarum aves, quæcunque contra Chium vatem
Ex adverso stridentes, incassum laborant.

44. ΠΑΝ. Ὅτι φιλαλήθης πέφυκας. τὸ δὲ ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδής ἐστιν ὁ Ζεύς. ὡς καὶ Ὅμηρος· Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, ὅττι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

45. ΤΕΚ. Πλεῖστον ἐμοὶ μισεῖται καὶ ὁ τέκτων ἐκεῖνος, ὅστις ἐρευνᾷ, ἀντὶ τοῦ ζητεῖ, ἐργάσασθαι οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. ἐν τῇ Κῷ φασιν εἶναι τοῦτο τὸ ὄρος. Ἄλλως. Ὥς μοι καὶ τέκτων. οἷον, ὁ τέκτων ὁ καυχώμενος καὶ ἐπαγγελλόμενος οἶκον ποιεῖν Ὠρομέδοντος ὑψηλότερον ὄρους κεφαλῆς, παντελῶς ἀδυνάτου τῆς πράξεως ὑπαρχούσης. οἱ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα συνθέντες, ὅ ἐστι βασιλέα τῶν ὀρῶν, ἢ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ νοῦς, μισῶ καὶ τέκτονα ὃς ἐρευνᾷ οἶκον τελέσαι μέγεθος ἔχοντα τὸ τοῦ ὄρους κορυφῆς. ἢ ὄρος ἐν Κῷ, ἀπὸ Ὠρομέδοντος τοῦ τῆς νήσου βασιλεύσαντος. καὶ Διονύσιος τὸν Πᾶνά φησι παρὰ τὸ μέδειν τῶν ὀρῶν, ἄλλοι τὸν οὐρανὸν, ἄλλοι τὸν ἥλιον, ἄλλοι μοιχὸν Ἥρας εἶναι τοῦτον. ἢ Ὠρομέδοντος, τοῦ ὄρους τοῦ ὑψηλοτάτου τοῦ τῶν ὀρῶν μέδοντος ὕψει. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα· ἀγροικικὸς γὰρ ὁ θεός. ὄρος δὲ αὐτοῦ οὐ κατοικεῖ, τὸ τῆς Θετταλίας, ὡς περιῶν οὗτος λέξει. Ἄλλως. Ὠρομέδοντα, οἱ μὲν τὸν Πᾶνά φασιν, ὡς τῶν ὀρέων μέδοντα, καθ' ἔκτασιν τοῦ ο. οἱ δὲ τὸν ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸ δὲ ἀληθὲς, Ὠρομέδων ἐστὶν ὄρος ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων. κατ' ἔκτασιν καὶ τοῦτο τοῦ ο. ὁ δὲ νοῦς· μισῶ τέκτονας τοὺς καυχωμένους καὶ ποιεῖν ἐπαγγελλομένους οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. τοῦτο γὰρ ἀδύνατον.

47. ΜΟΙ. Μουσῶν ὄρνιθες λέγονται πάντα τὰ εὔφωνα τῶν ὀρνέων. ἐνταῦθα δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει μουσῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς διὰ τὰ μέτρα καὶ τὴν ἐν αὐταῖς ἐμμέλειαν. Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες. τὰ ἀνωτέρω συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, καθ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος. ἤγουν, ἀπέχθονται πλεῖστον ἐμοὶ καὶ οἱ ὄρνιθες τῶν μουσῶν πάντες, τουτέστιν οἱ ποιηταὶ, ὅσοι πρὸς τὸν ποιητὴν τὸν Χῖον, ἤτοι τὸν Ὅμηρον, ἀπεναντίας ᾄδοντες ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐρίζοντες, μάταια μοχθοῦσι. τουτέστι, ματαιοπονοῦσιν.

Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τοῦθ' ὅτι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα·
Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, χ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχῃ,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει.

Sed age, quamprimum incipiamus canere Bucolicum carmen,
Simichida: atque ego quidem canam (vide quæso num tibi placeat)
Hoc quod nuper in monte breve carmen meditatus sum:
Utinam sit Ageanacti felix navigatio in Mitylenen:
Etiam tunc cum sub occiduis hædis Notus humidos urget
Fluctus, cumque Orion in Oceano pedes sistit,
Si Lycidam tostum ab amore
Liberaverit: nam ardens illius amor me urit.

50. ΣΙΜ. Ἄλλως ἀρξάμενος, ἄλλως ἀποδίδωσιν, ὥσπερ ἀπὸ μεταμελείας. εἰ γὰρ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀρχῆς ἀπεδίδου, εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως· ὦ Σιμιχίδα καὶ ἐγὼ μὲν ᾄσω τὸ μελύδριον, ὃ περὶ ὀλίγου ἐν τῷ ὄρει πονήσας εἰργασάμην. σὺ δὲ ὅρα εἴ σοι τοῦτο ἀρέσκει.

52. ΕΣΣΕ. Ἑαυτὸν παρεισάγει Λυκίδας Μιτυληναίου τινὸς ἐρῶντα, καὶ τοῦτο εὐχόμενον. ᾄδει οὖν ταῦτα εἰς τὸν Ἀγεάνακτα, εὐχόμενος, αὐτὸν ὑγιᾶ ἀπελθεῖν εἰς Μιτυλήνην. καὶ ὅταν δύωσιν οἱ ἔριφοι, καὶ καταφέρηται ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανὸν, καὶ ὁ νότος πνέων ἐλαύνῃ τὰ κύματα, ἐὰν ἐμὲ τὸν Λυκίδαν τοῦ ἐρᾶν παύσῃ.

53. Χ'ΩΤ. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἐλαύνῃ κύματα, ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνουσι. τοῦτο γὰρ δηλοῦται τὸ, ἑσπερίοις. τουτέστι, κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅτι οἱ ἔριφοι ἑσπέριοι γίνονται, τουτέστι δύνουσι τὴν ἑῴαν δύσιν· ἤγουν κατὰ τὸ δυτικὸν ὀκλάζονται. καὶ ὅτι ὁ Ὠρίων δύνει τὴν ἑῴαν δύσιν. δύνει δὲ οὗτος τὴν ἑῴαν δύσιν, μετὰ τὰς Πλειάδας εὐθύς. Ἄλλως. Ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις. δυνόντων γὰρ τῶν δύο ἐρίφων ἑσπέρας, νότος ταράσσει ἢ σφοδροὶ κατὰ τὴν θάλασσαν γίνονται χειμῶνες. καὶ ὅταν ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανὸν καταφέρηται. ΜΙΤ. Ἐπειδὴ Μιτυληναῖος ὢν ὁ Ἀγεάναξ μέλλει χωρίζεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, φησὶν ὅτι αὐτῷ καλὸς πλοῦς ἔσται, κἂν χειμῶνος πλέῃ· ὥστε τοὺς μὲν ἐρίφους ἑσπέρας δύνειν καὶ τὸν Ὠρίωνα καταφέρεσθαι, τὸν δὲ νότον ταράσσειν τὸ πέλαγος· καταστῆναι δέ φησιν, ὁ χειμὼν, καὶ εὐπλοήσει ὁ Ἀγεάναξ, ἂν αὐτὸν τοῦ ἐρᾶν παύσῃ χαρισάμενος τῆς ὥρας. ἔριφοι δέ εἰσιν ἀστέρες, ὅταν δὲ ἀνατέλλωσιν οὗτοι, ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα.

57. Χ'ΑΛ.

Χἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλήναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοος ὅρμον ἵκοιτο.

Et Halcyones sternent fluctus & mare,
Atque Notum, atque Eurum, qui extremas algas movet:
Halcyones, quæ à glaucis Nereïdibus maxime
Inter aves diliguntur, quæcunque è mari victitant.
Utinam Ageanacti naviganti in Mitylenam
Omnia tranquilla sint, ut in commodum portum perveniat.

57. Χ' ἉΛ. Ἁλκυὼν θυγάτηρ Αἰόλου καὶ Καναδέης, γυνὴ δὲ Κήϋκος. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι αὕτη θεῶν λέλογχε Νηρηΐδων Λευκοθέαν, Παλαίμονα, Ἀφροδίτην· ἀλκυόνες οὖν ἐκλήθησαν παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Ἀντίγονος δέ φησιν, ὅταν γηράσκωσιν αἱ ἀλκυόνες, κήρυλοι καλοῦνται. Ἀριστοτέλης δὲ διήρησεν, ἀλκυόνα καὶ κήρυλον, καὶ κορώνην. οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἄῤῥενα τούτων, κήρυλοι καλοῦνται. ὅπερ ἀληθές ἐστι. θρηνητικὸν δὲ τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοττεῦον· τὸ κῦμα ἀφαιρεῖται τοὺς νεοσσοὺς αὐτοῦ. δεκατέσσαρας δὲ ἡμέρας φασὶν ὅταν γεννᾷ περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς εὐδιάζειν, ἃς καλοῦσιν ἀλκυονίδας· ἑπτὰ πρὸ τῆς γεννήσεως, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὴν γέννησιν. ΣΤΟ. Καταστορέσουσι τὰ κύματα, γαληναῖα ποιήσουσιν, ἐὰν με τοῦ ἔρωτος ἐξέληται τὸν Λυκίδαν.

58. ΦΥΚ. Τὸ φυκίον εἶδος βοτάνης. ἡ φῦκος ἐστὶ, τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκίον φασὶ, βοτάνην τὴν ἐν τῷ βυθῷ γενομένην, παρὰ τὸ φύεσθαι. ἕτεροι καὶ φυκία φασὶ, τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.

59. ἉΛΚ. Ἐπανάληψις τοῦτο. εἰσὶ δὲ ὄρνιθες θαλάσσιαι, ὧν τικτουσῶν στορέννυται ἡ θάλασσα. ΓΛΑ. Γλαυκὰς τὰς Νηρηΐδας φησὶ, διὰ τὸ ἐν θαλάσσῃ διάγειν. οὐ γάρ εἰσι γλαυκαὶ τὸν χρῶτα. λέγει δὲ, Λευκοθέαν, Παλαίμονα, καὶ Ἀφροδίτην.

60. ΕΦΙ. Ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παρέξυσε.

62. ΩΡΙΑ. Ὥρια, εὔκαιρα, ἐπιτήδεια· ἢ ὥρια τῷ Ἀγεάνακτι ἀποπλέοντι εἰς Μιτυλήνην γένοιτο πάντα, ἤγουν τὰ διὰ φροντίδος αὐτῷ· ἢ ὥρια πάντα γένοιτο, ἀντὶ τοῦ φυλακτικά· ἀπὸ τοῦ ὡρῶ, τὸ φυλάσσω.

63. ΑΝΗ·

Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα,
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος. κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χὰ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,

Egoque illo die anethinam vel rosaceam,
Aut ex albis violis coronam in capite gestans,
Vinum in Ptelea natum è cratere hauriam,
Ad ignem recubans. interea in igne aliquis fabas torrebit,
Et thorus densatus erit ad cubitum usque
Cnyza, asphodelo, & flexibili apio:
Et bibam suaviter, memor Ageanactis,

63. ΑΝΗ. Εἶδος ἄνθους τὸ ἄνηθον. ἀνηθίνοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος, καὶ Σαπφώ. φασὶ δέ τινες καὶ πᾶν ἄνθος ἄνηθον. παρὰ τὸ ἄνω τίνεσθαι, ἤγουν αὔξεσθαι. ἄνηθον τὸ μάλαθρον, ἢ ἄνισον δὲ τὸ γλυκάνισον, ι.

65. ΠΤΕ. Πτελέα, τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἢ Θεσσαλικὸν οἶνον, ἢ τῆς ὑγείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικόν. ἢ τὴν ἐν ἀναδενδράσι δρόσον παραχεομένην Πτελέαις ἐμπλέκονται. ἢ Ἐφέσιον. Πτελέα γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. ἢ τόπος ἐν αὐτῇ ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὅμηρος Πτελέον ἔλαιον. ἢ τὸν ἐξ ἀναδενδράδων, αἳ ταῖς πτελέαις ἐποχοῦνται. ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος, μέσον Ἐφέσου καὶ Μιλήτου.

66. ΚΥΑ. Οὐ μάτην τοῦτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος δίψοποιός. πόσεως δὲ χάριν τοῦτό φησιν.

67. ΣΤΙ. Ὑποστρώσομεν καὶ στιβάδα πήχεως. ἢ καὶ ἡ στρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη ἐς τ' ἐπὶ πῆχυν, τουτέστι, μέχρι πήχεως. διὰ κνύζης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελίνου πολυγνάμπτου, ἤγουν, πολυελίκτου, πολυκαμποῦς. στιβὰς δέ ἐστι στρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων.

68. ΚΝΥ. Τὴν κόνυζαν, κνύζαν εἶπεν. ἔστι δὲ φυτὸν ψυκτικώτατον. ἔνθεν καὶ ἐν τοῖς Θεσμοφορείοις ὑποστρωννύουσι τὸ φυτὸν, τὴν θερμότητα τὴν κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐκκόπτοντες. Ἀσφόδελος καὶ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος. καὶ Ἡσίοδος· Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Καὶ ἀσφοδελὸς, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. καὶ Ὅμηρος· Βῆ δὲ κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ΠΟΛ. Πολύγναμπτον λέγεται, ὅτι οὖλόν ἐστιν, ὡς καὶ καμπάς τινας ἔχειν.

69. ΜΑΛ. Ἤγουν ἡδέως, ἐν ἀναπαύσει, καὶ ἀθρόως, οὐ διαιρῶν εἰς τὰ μικρότατα τῶν ἐκπωμάτων.

70. ΤΡΥ.

Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἀσεῖ,
Ὡς πόχα τᾶς Ξενέας ἠράσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Χὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ᾽ ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ᾽ Αἷμον,

Ipsis calicibus usque ad fæces labrum infigens.
Tibiis vero cantabunt mihi duo pastores, alter Acharnensis,
Alter vero Lycopitas: & Tityrus prope accinet,
Quomodo olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus:
Et quomodo per montem oberravit, & quomodo quercus ipsum luxerunt,
Quæ nascuntur circa ripas fluvii Himeræ.
Quum ille velut nix contabescebat in excelso Hæmo.

70. ΤΡΥ. Ηγουν, μέχρι τρυγὸς τῆς ἐν τῷ πυθμένι τῆς κύλικος τοῦ οἴνου. τρὺξ γὰρ κυρίως, ὁ νέος οἶνος λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ὁ παλαιός. νῦν δὲ τὴν τρυγίαν λέγει.

71. ΑΥΛ. Αντὶ τοῦ αὐλήσουσι. αὐλεῖν τὸ δι᾽ αὐλοῦ μέλπειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ αὐλησεῦντι, ἀντὶ τοῦ, ᾄσουσιν. ἈΧΑ. Ἀττικός. Ἀχάρναι γὰρ δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

72. ΛΥΚ. Ηγουν, Αἰτωλός. Λυκωπίτας γὰρ, ὁ ἀπὸ Λυκώπης. ἡ δὲ Λυκώπη, πόλις Αἰτωλίας. ἢ ἀπὸ δήμου. Λύκωπος γὰρ δῆμος ἀποίκων. ἢ Λυκωπίτας, ἐκ Λυκωπίας ἔχων τὴν κλῆσιν. ΤΙΤ. Ὄνομα κύριον αἰπόλου. τινὲς δὲ παρὰ Δωριεῦσι, τοὺς σατύρους ἀποδεδώκασι λέγεσθαι.

73. ΞΕΝ. Ὄνομα κύριον ὡς τὸ, Κινέας. ἀπέδοσαν δέ τινες τῆς ἐκ Κρήτης ξένης. ἢ γράφεται, τῆς ξανθῆς, ὡς ἔν τισιν. Ἄλλως. μία τῶν νυμφῶν ἡ Ξενέα, ἢ ὄνομα κύριον.

74. ΧΩΣ. Τὸ πᾶν· καὶ ὅπως περιήρχετο τὸ ὄρος ζητεῖν αὐτήν. καὶ ὅπως αἱ δρύες αὐτὸν ἐθρήνουν, αἵ τινες ἐκπεφυκυῖαί εἰσι, παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἱμέρα· ὁπηνίκα ὡς χιὼν διερρέετο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ τὸν Αἷμον τὸν ἐπιπολὺ διήκοντα. ἢ ὑπὸ τὸν Ἄθων, ἢ ὑπὸ τὴν Ῥοδόπην, ἢ ὑπὸ τὸν Καύκασον τὸν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς ὄντα.

75. ΙΜΕ. Ἱμέρα γλυκεῖα πλῶσις. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας, καὶ πηγὴ, καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχήν· ἢ ποταμὸς Σικελίας, καὶ πόλις ὁμώνυμος.

76. ΑΙΜ. Αἷμος, ὄρος Θρᾴκης ἀπὸ Αἵμου τοῦ Βορέου καὶ Ὠρειθυίας. καὶ ἡ Ῥοδόπη, ὁμοίως ὄρος τῆς Θρᾴκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως. ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ· Ἄθω ἀνέτελλε κολώνη Θρηϊκίη. καὶ Σοφοκλῆς· Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας ἀλός. ὠνόμασται δὲ, ἀπό τινος γίγαντος Ἄθω, ὃς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Ῥοδόπης τῆς Στρυμόνος. ἀπὸ τῆς μητρὸς οὖν τῆς Θρᾴκης τὸ ὄρος· ἀπὸ δὲ τοῦ υἱοῦ, τὸ πέλαγος ἐπωνόμασται.

77. ΚΑΤ.

Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσι μέλισσαι·

Vel in Atho, vel Rhodope, vel in extremo Caucaso.
Cantabitque quomodo olim *inclusum* exceperit pastorem ampla arca
Vivum, ob malam impietatem heri:
Et quomodo ipsum simæ aluerunt ex pratis venientes
In cedrum dulcem, mollibus floribus, apes;

77. ΚΑΤ. Τὸν ἐν ἐσχάτοις μέρεσι τῆς γῆς ὄντα. Ἄλλως. Αὐτόν φασιν εἶναι ποταμόν. περὶ δὲ τοὺς τόπους τοῦ Καυκάσου ὄρους λάβραις φερόμενον, τὴν χώραν Προμηθέως λυμαινόμενον, ὃν ἀπέστρεψεν Ἡρακλῆς. ἐξ οὗ φασιν ὁ μῦθος.

78. ΑΙΠ. Τὶς αἰπόλος καλούμενος Κομάτας, ταυτὸν δέ ἐστιν εἰπεῖν Μενάλκας, τοῦ οἰκείου δεσπότου θρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς Θουρίας ἔθυε συχνάκις ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτοῦ δυσχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνην, πειράζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. δύο δὲ μηνῶν ἐλθόντων, παραγενόμενος καὶ ἀνοίξας, ζῶντα μὲν αὐτὸν εὗρε, πλήρη δὲ καὶ τὴν λάρνακα κηρίων. Ἄλλως. Εὐρέα λάρναξ· Λύκιος φησὶ τῆς Θουρίας ὄρος· θάλαμον ὑφ' ὃ ἄντρον τῶν νυμφῶν. καλοῦσι δὲ αὐτὸ Αλυσίας οἱ ἐπιχώριοι, ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος Αλυσίου ποταμοῦ. ἐν τούτῳ ποιμένι ἐπιχώριος δεσπότου θρέμματα βόσκων, ἔθυε συχνῶς ταῖς Μούσαις. οὗ χάριν δυσχεράνας ὁ δεσπότης, εἰς λάρνακα κατακλείσας αὐτὸν ἀπέθετο. ἐν τούτῳ ἐδίσταξεν ὁ δεσπότης, βουλόμενος εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. παραδραμόντος δὲ διμηναίου χρόνου, παραγενόμενος, καὶ τὰ ζύγαστρα τῆς λάρνακος διανοίξας, ζῶντα κατείληφε, καὶ τὴν λάρνακα πεπληρωμένην κηρίων εὗρεν. ἄνακτα δὲ φησὶ τὸν δεσπότην.

79. ΚΑΚ. Διὰ τὰς κακοτέχνους δυσσεβείας τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτος τὰ τοῦ Δάφνιδος, εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον μετέθηκε. τοῦτον γὰρ ἡ μήτηρ ἐξέθηκε, τὸν πατέρα ἄνακτα εὐλαβουμένη, εἰδυῖα ὅτι οὐ πείσει ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ διακορηθεῖσα λέγουσι.

80. ΩΣ. Ὅπως τε αὐτὸν αἱ σιμαὶ μέλισσαι ἔτρεφον ἀπὸ τοῦ λειμῶνος, δι' ἀνθέων ἁπαλῶν ἐρχόμεναι εἰς τὴν κέδρον, τὴν λάρνακα, ἥτις ἦν ἀπὸ κέδρου κατεσκευασμένη. τὴν ἡδεῖαν διὰ τὴν ἐπισκοπὴν δηλονότι τῶν θεῶν. σιμὰς καλεῖν ἔθος τὰς μελίσσας. τὸ γοῦν περὶ ὑποδοχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἄγγος, σίμβλον καλοῦμεν, ὅπου τὸν κάματον τῶν σιμῶν βάλλομεν, σιμβολόν τι ὄν.

Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τύ θην τάδε τερπνὰ πεπόνθεις,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες,
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,

Eo quod illi Musa dulce nectar in os infuderat.
O beate Comata, tibi hæc jucunda acciderunt:
Et tu in arcam inclusus fuisti, atque tu apum
Favis pastus totum annum exegisti.
Utinam meo tempore inter vivos fuisses numeratus!
Tibi enim pascerem in montibus pulchras capellas.

82. ΟΥΝ. Ἤγουν διότι ἔχεε κατὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἡ μοῦσα γλυκὺ νέκταρ. ἤγουν, διότι ἦν ἀειστος μουσικός. αἱ Μοῦσαι γὰρ αὐτὸν ᾄδειν ἐποίησαν. ἢ αἱ Μοῦσαι αὐτὸν γλυκύτατον τραγῳδὸν ἐποίησαν. δηλοῖ δὲ διὰ τοῦ νέκταρος, ὑπερβολικὴν τὴν μελιχρότητα. ἢ τὴν γλυκυφωνίαν. συνεκδοχικῶς δὲ ἀπὸ μιᾶς τὰς πάσας δηλοῖ. τὸ δὲ χέε νέκταρ, ἀντὶ ἀορίστου τὸ τρίτον πρόσωπον ἔχεα. νέκταρ, τὸ τῶν θεῶν πόμα. ἀμβροσία δὲ, ἡ τούτων τροφή.

83. ΜΑΚ. Τὸ πᾶν ὦ μακαρισμοῦ ἄξιε Κομάτα. σὺ δὴ ταῦτα ἔπαθες· καὶ σὺ κατεκλείσθης εἰς λάρνακα, καὶ σὺ μελισσῶν κηρόμελι στερόμενος, χρόνον μιᾶς ὥρας τοῦ χρόνου, ἤγουν τοῦ ἔαρος, ὅτε τὸ μέλι ἐργάζεται, ἐξεπόνασας, ἢ ἐξετέλεσας· γράφεται γὰρ καὶ οὕτως· ἤγουν, μετὰ πόνου διανύσας. εἴθε ἀποκείμενον ἦν εἶναί σε ἐναρίθμιον τοῖς ζῶσιν ἐπ' ἐμοὶ, ἤγουν, ἐπὶ τῇ ζωῇ τῇ ἐμῇ. πέπλασται τὰ περὶ τοῦ Κομάτα ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ παραλαμβανόμενα, ὑπὸ μελισσῶν τρεφόμενον τὸν Κομάταν, καθάπερ ὁ Δάφνις ἱστορεῖται. οὐχὶ κεράσαν, ὅν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ.

84. ΚΑΤ. Ἡ κλεὶς παρὰ Δωριεῦσι κλὰξ λέγεται. ἀφ' οὗ τὸ κατεκλάσθης.

85. ΕΞΕ. Γράφεται καὶ ἐξεπόνασας. τινὲς τὸν ὅλον ἐνιαυτόν· δύναται οὕτως οὐ πάντως τὸ δωδεκάμηνον λέγειν, ἀλλὰ τὴν τῶν ὡρῶν μεταβολήν. διαιρεῖται δὲ εἰς δ'. τὸ γοῦν ἔαρ ὁ Θεόκριτος ὥριον εἶπε· τουτέστι τὸν τριμηνιαῖον καιρόν. διὰ τοῦ γὰρ τριμηνιαίου καιροῦ πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὧραι τοῦ χρόνου. ἢ εἰς ὥρας παρῆλθεν, ἢ εἰς δύο μῆνας τοῦ ἔαρος.

86. ΑΙΘ. Δωρικὸν τὸ αἴθε, Ἰωνικὸν τὸ εἴθε. ἔστι δὲ ἐπίρρημα εὐκτικόν. τὸ δὲ ἦμες, ἀντὶ τοῦ ἦσθα, Δωρικῶς.

87. ΩΣ. Τὸ πᾶν ἵνα ἐγὼ τὰς καλὰς σου αἶγας κατὰ τὰ ὄρη ἔβοσκον, τῆς σῆς φωνῆς ἀκούων. σὺ δὲ ὑπὸ δρυσὶν, ἢ ὑπὸ πεύκαις ἡδέα μελίζων, ἤγουν ᾄδων, κατέκεισο θεῖε Κομάτα. καὶ οὗτος μὲν τόσα εἰπὼν ἐπαύσατο. μετὰ δὲ ὃν αὖθις καὶ ἐγὼ τοιαῦτα ἔφαν· ἀντὶ τοῦ, οὕτως ἔφην.

Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο θεῖε Κομάτα.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν, ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν, Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα
Ἐσθλὰ, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τό γ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρειν
Ἀρξεῦμ'. ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις·
Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.

Vocem tuam audiens: tu vero sub quercu vel pinu arbore
Suaviter canens recubares divine Comata.
Ille hæc locutus desiit. Post quem vicissim
Ego talia dixi, Care Lycida, multa quidem alia
Nymphæ me quoque docuerunt, cum in montibus boves pascerem,
Bona, quæ forte ad Jovis thronum fama pertulit.
Hoc vero ex omnibus maxime eximium est, quod tui honoris causa
Cantabo: sed ausculta, quandoquidem Musis carus es:
Simichidæ Amores sternutaverunt; nam miser
Tam amat Myrtonem, quam capræ ver amant.

91. ΛΥΚ. Ἐν εἰρωνείᾳ ὡς πρὸς αἰπόλον. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, αἱ Μοῦσαι. εἰ μή τις παρέργως τὰς Νύμφας ἀκούει Μούσας. οὕτω γὰρ αὐτὰς οἱ Λυδοὶ καλοῦσιν.

93. ΖΗΝ. Ἐπὶ τὴν τοῦ Διὸς βασιλείαν. λέγει δὲ τὸν οὐρανόν.

94. ΑΛΛ. Ἀλλὰ ἐκ πάντων τοῦτο δεῖ κατὰ πολὺ ὑπερέχον, ὅπερ ᾄδειν ἄρξομαι. ἀλλ' ἐπάκουσον. Ὅττι κ' ἀείδειν] τὸ ἅττι κ' ἀείδειν, γράφεται καὶ ᾧ τὺ γεραίρειν, ἐν τισὶν ἀντιγράφοις. καὶ λέγει, ᾧ τινί σε τιμήσω, ἢ δι' οὗ, ἐν τῇ γενικῇ. τὸ δὲ ἐκ πάντων, ἀντὶ τοῦ, ὃ μᾶλλον λέγειν, περὶ τὰ ἄλλα διενήνοχε.

95. ΕΠΕ. Ἐπεὶ φίλη ἀπὸ τῶν Μουσῶν. τουτέστιν, ἐπεὶ μουσικὸς εἶς. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Θεόκριτος.

96. ΣΙΜ. Καθὸ τῶν πταρμῶν, οἱ μὲν εἰσὶν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. καὶ γάρ φησιν αὐτὸς, σφόδρα Μυρτοῦς ἐρᾷ. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπ' ἀγαθῷ τὸν πταρμὸν φησίν. Οὐχ' ὁράας ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρεν. ἢ γὰρ περὶ ἑαυτοῦ ὁ ποιητὴς φησί. τῷ Σιμιχίδῃ οἱ Ἔρωτες ἐπέπταρον. τῆς γὰρ Μυρτοῦς τοσοῦτον ἐρᾷ, ὅσον αἱ αἶγες ἔαρος. τὸν δὲ πταρμὸν, ἐπὶ τῇ χείρονι μοίρᾳ.

Ὥρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριστις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' Ἄριστις, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι Πάν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,

Aratus vero qui illi viro omnino carissimus est,
Pueri sub visceribus desiderio tenetur. Novit Aristis,
Vir valde bonus Aristis: quem ne ipse quidem canentem
Phœbus cithara juxta tripodem aversetur:
Is novit, quam graviter pueri amore sub ossibus uritur Aratus.
Eum igitur, ô Pan, qui Homoles amœnos campos tenes,

98. ΩΡΑ. Ὁ Ἄρατος δὲ ὁ κατὰ τὰ πάντα φίλτατος ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ, ἤγουν τῷ Σιμιχίδῃ, ἔχει πόθον παιδὸς ἐντὸς τῶν σπλάγχνων· τουτέστιν, ἐν τῇ καρδίᾳ. ὁ Ἄρατος δὲ τοῦ Σιμιχίδα φίλος ὢν ἤρα παιδός. ἤδει δὲ καὶ ἠπίστατο αὐτοῦ τὸν ἔρωτα Ἄριστις ὁ κιθαρῳδός. ὄνομα δὲ τῷ ἐρωμένῳ παιδὶ, Φιλῖνος.

99. ΑΡΙ. Τὰ περὶ Ἀρίστιδος, διὰ μέσου κεῖται. τὸ δὲ ἑξῆς, οἶδεν ὁ Ἄριστις, ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος. καὶ τὰ λοιπά. τοῦτον δέ φησι τὸν Ἄριστιν, οὐδὲ ὁ Ἀπόλλων ἐν Πυθῶνι παρὰ τοῖς ἰδίοις τρίποσι κιθαρῳδοῦντα ἰδὼν, ἀποστραφήσεται, οὐδὲ φθονήσει αὐτῷ ᾄδειν ἐκεῖ. Ἄλλως. Οἶδεν ὁ Ἄριστις ὁ κιθαρῳδός. ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὁ μέγα ἄριστος, ὃν ᾄδειν σὺν φόρμιγγι, οὐδὲ αὐτὸς ἂν Φοῖβος παρὰ τῷ τρίποδι μεγαίροι· ἀντὶ τοῦ μέμψαιτο, ὅπως ἕνεκα παιδὸς ὁ Ἄρατος καίεται ὑπὸ ἔρωτος ὑπ' ὀστέων· ἤγουν, μέχρι μυελῶν. ἡ ὑπὸ, τὸ ἐντὸς δηλοῖ ἐνταῦθα.

100. ΜΕΓ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἄριστος. ποιητικὴ δὲ καὶ αὕτη ἐστὶν ἐξουσία, τὸ, ὑπερθετικοῖς χρῆσθαι μετὰ ἐπιτάσεως.

101. ΜΕΓ. Τὸ μεγαίρειν, τὸ φθονεῖν δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμφοιτο λέγεται. σύνηθες δὲ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς, τῷ φθονεῖν, ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, καὶ φθόνῳ ἀντὶ τοῦ μέμψεως· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· Ὡς ἀποκλείειν φθόνος Γυναῖκας, ἃς τὸ πρέπον οὐκ ἐκλείνοτο.

103. ΤΟΝ. Ἐπικαλεῖται τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τοιοῦτός ἐστιν. Ὅμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος, καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμόλων· καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήμασιν. ἢ Ὅμολος ὄρος Θετταλίας ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν. εὔχεται δὲ αὐτῷ ὡς παιδεραστῇ. ὁ νοῦς· ὃν παῖδα δηλονότι δι' ἐμὲ χαίρειν ὦ Πὰν ὃς ἔλαχες τὸ ἐπήρατον χωρίον τοῦ Ὁμόλου (ὄρος γὰρ Θετταλίας ὁ Ὅμολος) ἄκλητον, ἤγουν μὴ κεκλημένον, αὐθόρμητον, εἰς τὰς ἐκείνου τοῦ Αράτου χεῖρας ἄγων ἐμβάλλοις· ἀντὶ τοῦ ἄγων ἔμβαλε. λέγω, εἴ τε ποτε Φιλῖνός ἐστιν ὁ πενφρός· εἴ τέ τις ἄλλος.

Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ᾽ ἔστ᾽ ἄρ᾽ ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
Κἢν μὲν ταῦθ᾽ ἔρδοις ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
Εἰ δ᾽ ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ᾽ ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.

Non vocatum in illius caras manus sistas:
Sive is tener Philinus est, seu quispiam alius.
Et si id facias, ô care Pan, non te pueri
Arcadici scillis sub latera & humeros
Tunc flagellent, cum parum carnium adfuerit.
Sin vero aliter annueris, tunc per totum corpus unguibus
Laceratus pungaris, atque in urticis dormias:

105. ΜΑΛ. Μαλθακὸς ὁ τρυφερὸς, ἐκ τῆς μάλθης. αὕτη δέ ἐστι κηρὸς ἀμόλγῃ συντεθειμένος. χρίουσι δὲ αὐτῇ τὰς τῶν σκαφῶν γομφώσεις. ἀφ᾽ οὗ διὰ τὸ ἔκλυσιν καὶ τὸ τρυφερὸν, καὶ ἐν τῷ βίῳ λοιδόρημα λέγεται.

106. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν μὲν τοῦτο ποιήσαις, ὦ Πὰν φίλε, εἴθε μηδαμῶς σε οἱ παῖδες οἱ Ἀρκαδικοὶ μαστίζοιεν ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ τοὺς ὤμους, τηνικαῦτα, ὅτε ὀλίγα κρέα παρείη. ἑορτή φασιν ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα σκίλλαις ἔτυπτον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον ἔθυον, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐσθίουσιν. Ἄλλως. ΑΡ. Οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ θήραν ἐξιόντες, εἰ μὲν εὐθηρίας ἐπιτύχοιεν, ἐτίμων τὸν Πᾶνα· εἰ τοὐναντίον, σκίλλαις εἰς αὐτὸν παρῴνουν παρόσον ὄρειον τὸν θήρας ἐφορεύει. Μύνασος δέ φησιν ἑορτὴν Ἀρκαδικὴν εἶναι, ἐν ᾗ οἱ Παίονες τὸν Πᾶνα σκίλλαις βάλλουσι. Χῖοι δὲ, ὅταν οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον θύσωσι, καὶ μὴ ἱκανὸν ᾖ τοῖς ἐσθίουσι. Διό φησι κρέα τυτθὰ παρείη. τῶν ἐφήβων ἐν Σικελίᾳ γίνεται ἀγὼν ἐν σκίλλαις· καὶ οἱ νικήσαντες, ταῦρον ὑπὸ τῶν γυμνασιαρχῶν τεθειμένον, λαμβάνουσιν ἔπαθλον.

109. ΝΕΥ. Εἰ δ᾽ ἄλλως ὦ Πὰν τὰ κατὰ τὸν Φιλῖνον τελέσειας, καὶ μὴ βούλει συνελθεῖν αὐτὸν τῷ Ἀράτῳ, ἐπὶ κνιδῶν κοιμηθείης. τὸν δὲ Πᾶνά φασι γεννηθῆναι ἐκ τῆς Πηνελόπης, συλλαβούσης ἐκ τῶν μνηστήρων, διὸ καὶ Πὰν καλεῖται, ὅτι ἐκ πάντων ἐσπάρη. ἕτεροι δὲ λέγουσι τὸν Ἑρμῆν εἰς τράγον μεταβληθέντα· τούτου ἐρασθεῖσα ἡ Πηνελόπη, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐγκυηθεῖσα, ἔτεκε τὸν Πᾶνα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν τραγόπους.

110. ΚΝΙ. Κνίδη ὑφ᾽ ἡμῶν, ἀκαλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. ἔστι δὲ ἀγρία κνίδη, ἧς τὸν καρπὸν συλλέγουσιν, ὅταν τὸν πυρὸν ἀλοῶσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄγριον λάχανον.

III. ΗΔΩ.

Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ,
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος, ἐγγύθεν ἄρκτω.
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὕπο Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
Ὕμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας.
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,

Degas vero Edonorum in montibus media hyeme,
Ad Hebrum fluvium conversus prope Arcton:
In æstate vero apud extremos Æthiopas pascas
Sub scopulo Blemyarum, unde Nilus non amplius videri potest.
Vosque dulci relicta Hyetidos & Byblidis
Unda, qui habitatis in excelsa sede flavæ Diones,
O Cupidines pomis rubentibus similes,

111. ΗΔΩ. Ἔθνος Θρᾴκης. οὕτω δὲ ψυχροτάτη ἐστὶν ἡ Θρᾴκη, ὡς τρόπον τινὰ ἐργαστήριον ἀνέμων κληθῆναι. Ὅμηρος· Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώτε Θρῄκηθεν ἄητον. Ἄλλως. Οἱ Ἠδωνοί, ἔθνος Θρᾳκικόν. Ἔνθα ψῦχος πολὺ γίνεται· δυσχείμερον γάρ ἐστι. παρὸ καὶ τοὺς ἀνέμους ἐν αὐτῷ κατοικεῖν ἐμυθεύσαντο.

112. ΕΒΡ. Ἀλκαῖος· Ἕβρος κάλλιστος ποταμῶν. Διοκλῆς δὲ καταφέρεσθαι αὐτὸν ἀπὸ Ῥοδόπης, καὶ ἐξερεύγεσθαι κατὰ πόλιν Αἶνον.

114. ΒΛΕ. Λέγω ὑπὸ τῇ πέτρᾳ, ἤγουν τῷ ὄρει τῶν Βλεμύων, ἀφ' οὗ ὁ Νεῖλος οὐδαμῶς ἐστὶν ὁρατός, ἤγουν βλέπεσθαι δυνάμενος. ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ᾠκισμένον. Ἄλλως. Βλέμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχροον· οἱ αὐτοὶ δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. ΝΕΙ. Οὐ πάνυ δὲ ἐπαληθεύει τὸν Νεῖλον ἀθέατον εἰπών, ἢ τοὺς Βλέμυας. οὐκέτι γινώσκεται ὁ Νεῖλος πόθεν ἔχει τὰς πηγάς. Νεῖλος δὲ ἀπὸ Νειλέως, ὃς μετὰ μάχην ἔκλισεν Εὐφράτην. ἢ ἀπὸ τοῦ νάειν λαΐως, ὅ ἐστι κατὰ συστροφήν. ἢ παρόσον νέαν ἰλὺν φέρει. ἢ ὅτι καθ' ἔτος πλημμυρῶν, ἀεὶ σμήχων χρόνον νεάζειν δοκεῖ.

115. ΥΕΤ. Ποιησάμενος τὸν λόγον πρὸς τὸν Πᾶνα, πρὸς τοὺς Ἔρωτας τὸν λόγον ἀπέστρεψεν ἐπικαλούμενος αὐτούς. καί φησιν· ὦ μήλοις ὅμοιοι Ἔρωτες· τουτέστιν, ἐρυθροί, Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος νᾶμα λιπόντες, καὶ τὰ ἑξῆς, ἐρασθῆναι ποιήσατε τὸν Φιλῖνον. Ὑετὶς δὲ καὶ Βυβλίς, ὄρη Μιλήτου, καὶ κρῆναι. Μιλήτου γάρ φασι καὶ Αρείας ἐγένοντο παῖδες Δαῦνος καὶ Βυβλίς, ἧς ἐρασθεὶς ὁ Δαῦνος, ἀπέλιπε Μίλητον. ἐκείνη δὲ μὴ φέρουσα, ἀπήγξατο. ταύτης ἡ κρήνη ὁμώνυμος.

116. ΟΙΚ. Καὶ οἰκοῦντες τὴν ὑψηλὴν χῶρον τῆς ξανθῆς Διώνης· ἤγουν, τὴν ἀφιερωμένον τῇ ξανθῇ Διώνῃ, τῇ μητρὶ τῆς Ἀφροδίτης.

118. ΒΑΛ.

Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ με·
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες
Αἶ αἶ, φαντί, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη·
Εἷς δ' ἀπὸ τᾶσδε φέριστε Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·

Jacite mihi arcu amabilem Philinum,
Jacite: quando ille improbus non miseretur mei hoſpitis,
Quamvis piro ille mollior eſt: mulieres autem.
Hei hei. Philine, dicunt, hic pulcher formæ flos tibi defluit.
Jam ergo tibi non amplius in foribus vigilemus, ô Arate.
Nec pedes *ambulando* fatigemus; ſed matutinus gallus alium
Cucuriens torporibus moleſtis tradat:
Soluſque Molon in hac palæſtra, ô optime, ſtranguletur.

118. ΒΑΛ. Βάλλετε τοῖς ὑμετέροις τόξοις, ἢ τοξεύετε δι' ἐμὴν χάριν τὸν ἐπέραστον Φιλῖνον· ἐπεὶ τὸν ἐμὸν φίλον οὐκ ἐλεεῖ ὁ δύσμορος· ἤγουν, ὁ κακῶς ἀποθανούμενος, ὁ κακῶς ἀπολούμενος.

120. ΑΠΙ. Ἀπίου χαυνότερος. ἀσθενέστερος γένοιτο δηλονότι ὁ Φιλῖνος.

121. ΤΟ ΤΟΙ. Τὸ καλὸν ἄνθος σου· ἤγουν, ἡ ἀνθηρὰ καὶ εὔμορφος ὄψις σου διαρρεῖται, φθείρεται.

122. ΜΗΚ. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς Ἄρατε, ἐπὶ τοῖς προθύροις τῶν ἐρωμένων σκοπῶμεν.

123. ΤΡΙ. Μηδὲ τοὺς πόδας ἡμῶν καταπατρίβωμεν· ἤγουν, καταπονῶμεν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῶν δηλονότι κινοῦντες αὐτούς. Ἄλλως. ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηκέτι αὐτὸν φυλάσσωμεν, ἐπὶ τὴν πρόθυραν τοὺς πόδας κατατρίβοντες, καὶ ὁ ἀλέκτωρ λυποῖ ἡμᾶς, ἅμα τῇ ᾠδῇ τῶν ἀλεκτρυόνων ἐγειρομένων καὶ φρουρούντων τὸν Φιλῖνον. ἢ ὁ δὲ ἀλέκτωρ κακκύζων ὄρθριος, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ὄρθρον, ἄλλον διδότω ἀπραξίαις ἀλγειναῖς. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ μετὰ τὰς φωνὰς τῶν ἀλεκτόρων διεγειρομένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ ἔργα, ἐν ἀπραξίᾳ γίνονται οἱ τὰς κρυφίους ζητοῦντες ὁμιλίας.

125. ΕΙΣ. Ἀλλὰ εἷς ἐξ ἡμῶν ὁ Μόλων, ἢ μολών, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθείτω. πάλιν δὲ εἶπε τὴν προσκαρτέρησιν, ἤτοι τὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν πάλην. Ἄλλως. ἡμῶν φησιν εἷς καὶ μόνος ὁ Μόλων, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας ἀπαγχέσθω, μεταδιώκων αὐτὴν δηλονότι. λέγει δὲ ἐπὶ τὴν παλαίστραν κυρίως, ἐν ᾗ ἐγυμνάζετο Φιλῖνος, προσλιπαρούντων αὐτόν. ἢ μεταφορικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμεν, ἰδίαν τὴν παλαίστραν. Μόλων καὶ Σίμων,

Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρεῖη,
Ἅτις ἐπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ μοισᾶν ξεινήιον ὤπασεν ἦμεν.
Χὼ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,

Nobis autem quies curæ sit, anusque adsit
Quæ despuens mala procul arceat.
Hæc dixeram: ipse vero pedum mihi, suaviter ridens,
Sicut & antea, dedit, ut Musarum munus hospitale esset.
Atque ipse deflectens ad sinistram, qua itur ad Pyxam,
Via pergebat: sed ego & Eucritus ad Phrasidami *domum*
Conversi, simulque pulcher Amyntichus, in profundis
Amœnissimi junci thoris recubuimus,

μων, Αρέτυ ἀντεραστὴς. παλαίστραν δὲ λέγει, τὸ ἔρασμα τοῦ παιδὸς, καὶ τὴν καλοκαγαθίαν. ὁ Μόλων, ὀνομαστικῶς εἴρηται. δύναται δὲ μολὼν μετοχὴ εἶναι, ἀντὶ τοῦ μετερχόμενος.

126. ΑΜΜ. Ἡμῖν δὲ ἡσυχία μελέτω. καὶ γραῖα, ἥ τις ἐπᾴδουσα τὰ μὴ δεξιὰ ἡμῖν προσχωροῦντα, χωρὶς ἡμῶν ἀποπέμπουσα κατέχοι.

127. ΕΠΙ. Ἤ τις διὰ ἐπαοιδῶν, τὰ καθ' ἡμῶν ἀποδιοπομπήσαιτο. φθύζειν δὲ τὸ πτύειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῖαι ὅταν ἐπᾴδωσιν ἐπιπτύειν, τινὲς δὲ, ὀλίγῳ χείλει συμπαροῦσαι.

128. ΤΟΣ. Τόσα ἔφην. Ο ΔΕ. Αὐτὸς δέ φησιν, ἡδὺ γελάσας, ὡς πρότερον ἐπηγγείλατο. διὰ τὴν μουσικὴν ᾠδὴν ἣν ᾖσα, δῶρόν μοι ἔδωκε τὸ λαγωβόλον εἶναι, ὅπερ ἄνωθεν κορύνην εἶπε. εἴρηται δὲ, παρὰ τὸ βάλλειν τοὺς λαγωούς. ΑΔΥ. Ἡδέως γελάσας καθάπερ πρότερον ἐγέλασεν, ἕνεκα τῶν μουσῶν, τουτέστι τῆς ἐμῆς ᾠδῆς, δῶρον φιλικὸν ἔδωκεν εἶναι τὸ λαγωβόλον δηλονότι.

130. ΠΥΞ. Πύξα δῆμος τῆς Κῶ, ἢ τόπος οὕτως ὀνομαζόμενος, παρὰ τὴν φύξιν τοῦ Ἡρακλέους τὴν ὑπὸ τῶν Κώων γενομένην. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸν ἐν Κῷ δῆμον· οἱ δὲ τόπον ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ Πύξιος λέγεται. ἤγουν τὴν ἐπὶ Πύξαν φέρουσαν ὁδὸν ἐβάδιζεν. ἡ Πύξα ὄνομα πόλεως, ἀφ' ἧς καὶ Πύξιος Ἀπόλλων, καὶ Πάν. ἤγουν, Φύξα τις ὤν. ἐκεῖθεν γὰρ ἔφυγεν Ἡρακλῆς, αἴφνης ἐπιθεμένων αὐτῷ τῶν Κώων.

133. ΑΔΕ. Ἔξωθεν δεῖ προσλαμβάνειν τὸ παρασκευασμένοι κατεκλίθημεν. σχίνοιο, ἤγουν ἀπὸ σχίνου γεγενημένης, καὶ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλου.

Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε. τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.

Inque recens abscissis læti pampinis.
Multæ autem nobis supra caput quatiebantur
Populique ulmique, & prope sacer rivus
Nympharum ex antro defluens murmurabat.
Ad opacos vero frutices ardenticulæ
Cicadæ garrientes laborabant: & acredula
Procul in densis ruborum stridebat spinis.

134. ΟΙΝ. Κυρίως τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. Φανίας δέ φησιν οἰναρίζειν, τὸ περιαιρεῖν τὴν οἰναρίδα καὶ τρυγᾷν. δεῖ γὰρ καὶ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους, ἐπειδὰν πεπαίνωνται οἱ βότρυες.

135. ΠΟΛ. Πολλαὶ δὲ αἴγειροι καὶ πτελέαι ἐπάνω κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, ἐδονοῦντο, ἤγουν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐκλονοῦντο, ἐκινοῦντο.

138. ΟΡΟ. Σκιὰν ποιούσαις, πολυφύλλοις. ὀροδαμνίδας δὲ, παντὸς δένδρου τοὺς κλάδους λέγει. Μένανδρος δὲ ἐτυμολογεῖ, οἷον ἐν ὄρεσι θάμνοι. Ἄλλως. ὀροδάμνους λέγουσι κυρίως καὶ ὀροδαμνίδας, τοὺς ἐν ὄρει θάμνους. ἀπὸ τούτου δὲ λέγονται ἁπλῶς οὕτω, καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων. ὡς ἐν τούτοις· πάντας δ' ἀχρήμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους Κέκλασμαι. ΑΙΘ. Αἰθαλίωνες οἱ τέττιγες, παρὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅπου γὰρ ἐστὶ νότος καὶ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται. ἢ αἰθαλίωνες, οἱ αἰθαλώδεις, διὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ τέττιγες οἱ αἰθαλίωνες, ἤγουν οἱ τῇ θέρμῃ τοῦ ἡλίου χαίροντες, πόνον εἶχον, ἤγουν ἐπόνουν ᾄδοντες ἐπὶ τοῖς κλάδοις τοῖς σκιεροῖς, δασέσι, τοῖς σκιὰν ἐμποιοῦσι, τῇ συνοχῇ τῶν φύλλων.

139. Α'Δ'. Η χελιδὼν, ἡ τὸν Ἴτυν ὀλοφυρομένη, ἢ ὀλολυγὼν, εἶδος ὀρνέου. οἱ δὲ ζῷόν τι ἐν βορβορώδεσι τόποις μάλιστα διάγον, ἢ ἀηδών. ὀλολυγὼν δὲ, ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ, πάνυ ὀλολύζειν τὸ ζῷον ἐν τοῖς ἐλώδεσι τόποις, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἔχειν πόνον. πολλὰ τῶν ζῴων ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλῆσιν· ὀλολύζω, ὀλολυγών. σπίζω, σπιγών· ἀείδω, ἀηδών· τρύζω, τρυγών· πλάζω, πλαγγών· κοκκύζω, κόκκυξ.

141. ΑΚΑ.

Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσί, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,

Cantabant cassitæ & cardueles, gemebat turtur.
Volitabant flavæ undique circum fonticulos apes.
Omnia redolebant æstatem uberrimam, redolebant & autumnum.
Nam pira circa pedes, circa latera vero poma
Largiter nobis volvebantur: & curvati erant
Rami prunis gravati in terram;
Quadrima vero à doliorum orificio relinebatur litura.
O Nymphæ Castalides quæ Parnassi juga tenetis,

141. ΑΚΑ. Ἀκανθὶς δὲ ὄρνεον ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς, διὰ τὴν χροιάν. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Ἀλέξανδρος φασὶ διατρίβειν ἐπ' ἀκανθῶν. τοῦτο νῦν Θεόκριτος ἀκανθίδα εἶπεν. ἢ ἀκανθίδες, ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθυλίδες. εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν. ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ αἷμα αἰγίθου καὶ ἀκανθίδος μὴ μίγνυσθαι.

143. ΠΙΟ. Κατὰ πολὺ πλουσίως ἤγουν, εὐκάρπου. ἢ πίονος, λιπαροῦ, λαμπροῦ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς αἴσθησιν πιπτόντων ὀσφραντικῶν. ἢ πίονα εἶπε τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τοὺς καρπούς.

144. ΟΧΝ. Ἄπια μὲν παρὰ τοῖς ποσὶν ἡμῶν πλουσίως ἐκυλίετο, οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραβύλοις καταβαρούμενοι. βράβυλα, τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά. καλῶς δὲ, ἔφη, τὰ μῆλα ταῖς πλευραῖς προσκεχρηματίσθαι. τὸ γὰρ μῆλον τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν περὶ τὰ σπλάγχνα εἶναι, τὰ δὲ σπλάγχνα περὶ τὰς πλευράς.

147. ΤΕΤ. Ἤγουν τετραετὲς Ἀττικῶς· ἢ τὸ ἐν ἔτος κατά τινας. ΕΧΟ. Αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὕψος τοῦ Παρνασσοῦ. ὄρος ἐν τοῖς Δελφοῖς ὁ Παρνασσός, ἐν ᾧ ἦν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

148. ΝΥΜ. Θαυμάσας τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, ἔστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὰς Νύμφας καὶ πυνθάνεται αὐτῶν, ἐπεὶ αὗται τὴν κρᾶσιν τοῦ οἴνου ἔχουσι. Κασταλίδας δὲ εἶπεν αὐτὰς, ἀπὸ Κασταλίας τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα καὶ διατρίβουσι.

Ἆρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρατῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε Νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ

Num talem in Pholi lapideo antro
Cratera Herculi senex statuit Chiron?
Num pastorem illum olim ad Anapum,
Fortem illum Polyphemum, qui in montibus saxa torquebat,
Tale nectar movit, ut per stabula pedibus saltaret,
Quale tunc poculum miscuistis Nymphæ,
Apud aram Cereris arealis? in cujus acervo

149. ΦΟΛ. Κατὰ τὸ λίθινον σπήλαιον τοῦ Φόλου. Ἱπποκένταυροι ἦσαν ὁ Χείρων καὶ ὁ Φόλος. ἀδολεσχίαν δὲ ἔχει, τὸ λίθινον σπήλαιον. Ἄλλως. Φόλος ὄνομα Κενταύρου ᾧ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς, οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσου δοθέντα. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χείρων. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸ Πήλιον, οἱ δὲ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φολόην. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ᾤκησε Χείρων, καὶ Φόλος, ὑφ' οὗ ξενισθέντα τὸν Ἡρακλέα φασὶ πολλοί. ὁ μέν τοι οἶνος ὁ δοθεὶς ὑπὸ Διονύσου χαριστήριον, ἀνθ' ὧν Νάξον προσένειμεν ὁ Φόλος, κρινόμενος παρ' αὐτὸν εἰς τὸν Ἥφαιστον. Φόλω δὲ, ἀντὶ τοῦ Φόλου, οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ου δίφθογγον, εἰς ω μέγα τρέπουσι. ποιεῖ δὲ τὸν Χείρωνα, συμπροσδεχόμενον τῷ Φόλῳ τὸν Ἡρακλέα. νέκταρ δὲ λέγει τὴν ἡδονὴν, τὸν οἶνον εἶπε τῆς [illegible]. τὸ δὲ χορεῦσαι τὸν Κύκλωπα, ἐξ Εὐριπίδου μετήνεγκε.

151. ΑΝΑ. Ἄναπος, ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. οἱονεὶ ἀνάποσις ὤν, καὶ ἀβληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ποιμένα δὲ τὸν Πολύφημον τὸν Κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων, ὄρη ἔβαλλεν. ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριός φησι, τοὺς πεπλωκότας οὐκ οἶδ' ὅπῃ φιλότης.

154. ΔΙΕ. Κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ διεκεράσατε. μᾶλλον ἐμεθύσατε, καὶ ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε· ἢ ἐπηγάσατε. ὤϊξεν ταμίη ἀπὸ δὲ κρήδεμνον ἔλυσε, καθ' Ὅμηρον.

155. ΔΑΜ. Ἡ Δημήτηρ παρὰ τὴν ἀλωὴν, ἀλωῒς, καὶ ἀλωὰς λέγεται. ΣΩΡ. Ὅταν δὲ λικμῶνται καὶ σωρεύωσι τὸν πυρόν. κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ πτύον καὶ τὸ θρινάκιον κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἴπεν ἐκ Τριπτολέμου.

156. ΠΑΞ.

Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον. ἁ δὲ γελάσαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχοισα.

Utinam iterum magnum ventilabrum figam ; & ipsa rideat,
Manipulos & papavera utraque manu tenens.

156. ΠΑΞ. Εἰώθασι γὰρ ἐκτρίψαντες τοὺς καρποὺς καὶ σωροὺς ποιήσαντες, τὸ πτύον πήσσειν. αὐτῆς δὲ λέγει τὸν σωρόν, ὅτι αὐτὴ δίδωσιν αὐτόν. ΓΕΛ. Ἱλαρὰ γένοιτο, γελάσειεν, εὐφορίαν δηλονότι καρπῶν δοῦσα.

157. ΔΡΑ. Δράγματα, τὰ πλεκώματά φησι, τοὺς σωρούς, ἢ τοὺς θημῶνας. τὴν Δήμητραν φησὶ μὴ μόνον ἀστάχυς, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν· διὰ τῶν ἀμφοτέρης δὲ, τὸ δαψιλὲς ἐμφαίνει. λείπει τὸ, χερσί· μὴ γὰρ τῇ μιᾷ χειρί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα, ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος, ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται. ἔπαθλον δὲ τιθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν ἔκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

ARGUMENTUM

IDYLLII OCTAVI.

Res quidem transacta in Sicilia: oratio vero sub ipsius Poëtæ persona fingitur. Contendunt autem inter se Menalcas pastor & Daphnis bubulcus, judice delecto caprario, cujus nomen siletur. Præmium autem victoriæ deponunt proprias fistulas. Finito vero certamine caprarius Daphnidi victoriam adjudicat. Est autem hoc Idyllion mixtum, partim ex rei gestæ narratione, partim ex personarum colloquio.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι,
Μᾶλα νέμων (ὡς φαντὶ) κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.

BUCOLICI CARMINIS CANTORES,

IDYLLIUM OCTAVUM.

DAPHNIS, MENALCAS, & CAPRARIUS.

DAphnidi formoso occurrit boves pascenti
Pascens, ut aiunt, in montibus altis oves Menalcas.

ΔΑΦΝΙΔΙ. Ὁ Μενάλκας, ὥς φασι, πρόβατα βόσκων κατὰ τὰ ὄρη τὰ ἐπιμήκη, συνήντησε Δάφνιδι τῷ χαρίεντι βοῦς νέμοντι.

Ἄμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
Φαμὶ τὺ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὼ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Ambobus erat flava coma, ambo impuberes.
Ambo fistulam inflare, & ambo cantare periti.
Primus ergo Menalcas Daphnidem intuitus ait:

MENALCAS.

Daphni, custos boum mugientium, visne mecum cantu certare?
Affirmo enim, me victurum esse cantu te, quantum ipse volo.
Huic Daphnis tali sermone respondit:

DAPHNIS.

Pastor lanigerarum ovium, fistulator Menalca,
Nunquam me vinces cantu, ne si quidem cantando moriaris.

MENALCAS.

Visne igitur videre? visne deponere premium victoriæ?

3. ΑΜΦ. Ἀμφότεροι οὗτοι ἦσαν πυῤῥότριχες. ἀμφότεροι δὲ ἄνηβοι, ἤγουν ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἔνηβοι γὰρ, οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ πορρωτέρω. ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω. ἀμφότεροι δὲ διὰ σύριγγος μέλπειν δεδιδαγμένοι. ἄδειν δὲ ᾠδεῖν, τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν.

6. ΜΥΚ. Ἀντὶ τῶν μυκητῶν. ἐπίουρε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσκοπε, φύλαξ. καὶ Ὅμηρος· Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. καὶ, Ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον. γίνεται δὲ ἡ λέξις, ἀπὸ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω. ΛΗΣ. Θέλεις ἐρίσαι πρὸς ἐμὲ ᾄδων. διατείνομαί σε νικήσειν ἐγὼ ᾄδων, κατὰ τοσοῦτον καθόσον ἐθέλω.

8. ΤΟΝ. Πρὸς τοῦτον καὶ ὁ Δάφνις ἠμείψατο, ἀπεκρίνατο, διὰ τούτου τοῦ λόγου· ὦ Μενάλκα συρικτὰ, ἤγουν, σύριγγι μέλπειν εἰδὼς, ἢ μεγάλως συρίζειν δυνάμενος, ποιμὴν προβάτων, ἐξ ὧν τὰ ἔρια τὰ εἰς πόκους ἐπιδέδεικται. οὐδέποτέ με σὺ νικήσεις, οὐδ' ὅπως διατεθείης. ἢ οὐδ' εἰ διαῤῥαγείης ᾄδων. ἢ κατὰ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐδ' ἐὰν ἀποθάνῃς, ἢ ἐὰν ἀπάγξῃ.

11. ΧΡΗ. Θέλεις οὖν ἰδεῖν καὶ γνῶναι, καὶ ἔργοις μαθεῖν ὅτι σοῦ καλλίων εἰμὶ δηλονότι. θέλεις καταθεῖναι ἄεθλον; ἄθλον τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι τὸν ἀγῶνα. ἐνταῦθα δὲ ἄθλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον στοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας κατὰ τὴν ᾠδήν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ θὲς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα γ' ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ,
Χἀ μάτηρ· τοὶ δὲ μάλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἕξει ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν·
Ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.
Πρώαν νιν συνέπαξ', ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν.

DAPHNIS.

Volo hoc videre, & volo deponere præmium.

MENALCAS.

Verum quid deponemus, quod nobis satis dignum sit?

DAPHNIS.

Vitulum ego deponam, tu vero depone agnum æqualem matri.

MENALCAS.

Nunquam deponam agnum: nam pater meus difficilis est,
Et mater: numerant vero vespere semper oves omnes.

DAPHNIS.

Sed quid igitur depones? quid lucrabitur qui vincet?

MENALCAS.

Fistulam, quam feci, pulchram, novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter supra:
Hanc deponam: quæ vero patris sunt, ea non deponam.

DAPHNIS.

Atqui & ego fistulam habeo novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter supra.
Nuper eam compegi, & adhuc digitus dolet
Iste: illum enim calamus scissus sauciavit.

Ἀλ-

Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ὧδε καλέσωμες,
Ὧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰΰκτὰ Μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος,

Verum quis judex inter nos? quis noster auditor erit?

MENALCAS.

Quid si caprarium istum vocemus,
Cui apud hædos canis albus latrat?
Et pueri vocarunt, & caprarius auditum venit:
Et pueri canebant. caprarius vero judex esse volebat.
Prior igitur cecinit sortitus fistulator Menalcas:
Deinde alternis excepit Daphnis cantilenam
Bucolicam. Sic vero Menalcas incepit prior:

MENALCAS.

Saltus & fluvii, divinum genus, si quod Menalcas,
Fistula canens, unquam gratum carmen cecinit;

26. ΤΗΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή πως ἐκεῖνον ἐφ' ἡμᾶς καλέσωμεν· ἢ, ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον, οὗ παρὰ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ λευκὸς, ἐκεῖνον ἂν ἡμᾶς. Ἄλλως. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον· λείπει τὸ σκόπει. ἵν' ᾖ, σκόπει, ἐὰν καλέσωμέν πως, ἤγουν τινὶ τρόπῳ τὸν αἰπόλον ἐκεῖνον. φάλαρος δὲ ὁ λευκὸς. καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει, τὰ λευκανθέμενα. τὸ φάλιον δὲ, καὶ βάλιον, λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ.

30. ΠΡΑ. Πρῶτος δ' οὖν ᾖδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτὴς ὁ λιγύφθογγος. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἰΰκτής. Καλλίμαχος· ἴϋζον δ' ἀν' ὄρος. λαχὼν καὶ κληρωθείς· ἀφ' οὗ λαχμὸς ὁ κλῆρος, ποιητικῶς. ἰΰκτὴς δὲ, παρὰ τὸ ἰΰζω ἰΰξω. Δωρικὴ δέ ἐστιν ἡ κλίσις. ἤγουν, ἰΰκτὰ ἀντὶ τοῦ ἰΰκτής· ὡς τὸ, νεφεληγερέτα Ζεύς. ἰΰζειν δὲ τὸ λιγυφωνεῖν. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν.

31. ΕΙΤ. Εἶτα δὲ ἀμοιβαίαν ᾠδὴν βουκόλοις ἁρμόζουσαν, ὁ Δάφνις διαδεχόμενος ᾖδεν. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς. τὸ δὲ μέτρον, ἡρωϊκὸν, καὶ ἡρωελεγεῖον.

33. ΑΓΚ. Ὡς πρὸς ἔμψυχον ὁ λόγος. ποιητικὸν δέ ἐστι τὸ ἔθος. ἄλλως,

γλυκύτης

Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὁμοῖον
Μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τῇδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομοί, παντᾷ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,

Paſcite has ex animo agnas: ſi vero venerit
Daphnis agens vitulas, nihilo minus & ille habeat.

DAPHNIS.

Fontes & herbæ, jucunda germina: ſiquidem eodem modo
Canat Daphnis ſicut luſciniæ,
Hoc armentum ſaginate: & ſi Menalcas
Huc appulerit, lætus omnia copioſe paſcat.

MENALCAS.

Ubique ver eſt, & ubique paſcua, & ubique lacte
Ubera turgent, & teneræ *pecudes* ſaginantur,

γλυκύτης τὸ σχῆμα. ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαλέγεται. ἄγκη δὲ τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. οἱ δὲ τὰ μετέωρα, διὰ τὸ ἄνω κεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κλῶ. τὰ συγκεκλασμένα οἷον. θεῖον δὲ γένος τὸ τῶν ποταμῶν λέγει, καθὸ ἐκ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ. ἢ ἐκ Διός, ὡς Ὅμηρος. πρὸς τὰ ἄγκεα καὶ τοὺς ποταμοὺς λέγει ὡς σωματοειδεῖς θεούς, ὅπως τὰ θρέμματα αὐτοῦ μείνωσιν ὅλα. ἢ θεῖον, ὅτι ἀεικίνητοι τυγχάνουσι. παρὰ τὸ θέω, θεῖον. ΑΙΤΙ. Εἴπη τις μέλος προσφιλὲς ὑμῖν ἦσε ποτὲ ὁ Μενάλκας ὁ διὰ σύνεργος μέλπειν ἐπιστάμενος.

35. ΨΥΧ. Ἤγουν, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας τὰς ἀμνίδας. ἐκ ψυχῆς ποιεῖ τις τό δε, ἤγουν, ἑκὼν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. οὐκ ἐκ ψυχῆς δὲ ποιεῖ, ἤγουν, ἄκων καὶ σὺν βίᾳ τινί, καὶ οὐχ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. ἐπὶ τῶν ποταμῶν δὲ λέγει καὶ τῶν ὀρῶν τὸ ἐκ ψυχῆς τινὰ κατὰ μεταφοράν, τῶν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἐπὶ τὰ ἄψυχα.

36. ΕΛΑ. Ἐμοῦ δηλονότι ἔχῃ ἀντὶ τοῦ ἐχέτω.

37. ΓΛΥ. Γλυκύτητος μετέχον. γλυκερὸν φυτὸν λέγει τὰς βοτάνας, διὰ τὸ τρέφειν τὰ ὑπ' αὐτοῦ νεμόμενα ζῶα. τὸ δέ, αἴπερ ὁμοῖον, ἀντὶ τοῦ εἴπερ ὁμοίως.

39. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν ὁ Μενάλκας ἀγάγῃ τι ὧδε, χαίρων βοσκέτω πάντα ἀφθόνως. πληθυντικὸν ἀποδίδωσιν ἐπεὶ τὸ τι ἀορίστως λεγόμενον, πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει.

41. ΠΑΝ. Πανταχοῦ ἔστιν ἔαρ. ἔνθα ἡ καλὴ παῖς ἐνδιατρίβει, τὸ ἔνθα, τό-

Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χαἰ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι·
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χαἰ βόες αὐότεραι.

Quo pulchra puella advenit. Si vero discesserit,
Tunc & pastor aret illic, & herbæ.

DAPHNIS.

Ibi oves sunt, ibi capræ geminorum matres, ibi & apes
Alvearia replent, & quercus altiores sunt,
Ubi pulcher Milo incedit pedibus. Si vero discesserit,
Tunc & qui vaccas pascit, & vaccæ ipsæ sunt aridiores.

που ἕνα δηλοῖ τινά. ἀορίστως δὲ λεγόμενον, πληθυντικὴν δύναμιν ἔχει· διὸ πρὸς τὸ πανταχοῦ νῦν ἀποδίδοται, καὶ ποιεῖ τὸν λόγον, ὅμοιον τῷ ἀνωτέρω· κείνῃ τι Μενάλκας τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. ὃ γὰρ δύναται ἐκεῖ τὸ τι, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ ἔνθα· καὶ ὃ ἐκεῖ τὸ, πάντα, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ πανταχοῦ. πανταχοῦ δέ εἰσι νομαί. νομός, ποιητικόν· νομὴ, κοινόν. λέγεται δὲ οὕτως ἡ ἐνέργεια, ἤγουν αὐτὸ τὸ βόσκειν, καὶ ὁ χόρτος, ὁ εἰς νομὴν ἐπιτήδειος, καὶ ὁ τόπος ὁ τὸν χόρτον ἔχων. ἐνταῦθα δὲ τὸ νομοὶ, ἐπὶ τοῦ δευτέρου λέγεται σημαινομένου. Ἄλλως. παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομαί· ὅπου φησὶν ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ περιπατεῖ, ἐκεῖ παντᾷ ἔαρ, καὶ παντᾷ νομαί εἰσι, καὶ τὰ θρέμματα ἐκτρέφεται· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ ποιμὴν, καὶ αἱ βοτάναι. τὸ δὲ πάντη, Δωρικῶς παντᾷ περιπατουμένως. τὸ δὲ οὔθατα πλήθωσι, ἢ πλήθουσιν, ὅτι πλήθει διὰ τῶν θηλῶν τὸ γάλα· τρέφεται δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας καὶ τοὺς ἀμνοὺς ὑπὸ τῶν μαζῶν τρέφεσθαι, ἢ τὰ νέα καὶ τὰ μικρὰ τῶν ποιμνίων τρέφονται καὶ αὔξονται. παντᾷ δὲ γάλακτος οὔθατα] πανταχοῦ δὲ οἱ μαζοὶ γάλακτος εἰσὶ πεπληρωμένοι, καὶ νεογνὰ τρέφεται ὑπ' αὐτοῦ.

44. Χ' Ὡ. Καὶ ὁ τοὺς βοῦς βόσκων.

45. ΕΝΘ. Ὁ Δάφνις πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀντιπαραβάλλων λέγει· ὅτι ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μοι Μίλων βαίνει, πάντα αὔξει, καὶ ποιμὴν, καὶ θρέμματα, ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ βουκόλος, καὶ αἱ βόες.

48. ΑΥΟ. Ἀπὸ κοινοῦ, ἀντὶ τοῦ αὖος ἤγουν ξηρός. καὶ αἱ βόες αὖαι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Εν τήνῳ γὰρ τῆνος. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλῳ,
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·

MENALCAS.

O hirce marite albarum caprarum, ô altitudo silvæ
Immensa, ô simi hædi huc ad undam venite:
In eo enim loco ille est. Abi tu cornibus mutilate, dic Miloni,
Quod Proteus, quamvis deus esset tamen phocas pavit.

DAPHNIS.

Non mihi regnum Pelopis, non mihi auri talenta
Contingat habere, neque cursu superare ventos:

49. ΑΝΕΡ. Καταχρηστικῶς ἄνδρα τῶν αἰγῶν, τὸν τράγον φησίν. ΒΑΘ. Ὅπου ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Ὅμηρος· Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών. ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐστὶν ὁ Μίλων.

51. ΙΘ'. Ὦ κολοβὲ τράγε ἄπιθι ἐκεῖ ὅπου ἐστὶν ὁ Μίλων, καὶ λέγε αὐτῷ, ὅτι καὶ ὁ Πρωτεὺς θεὸς ὢν φώκας ἔνεμεν, οἷον μετὰ δυσόσμων ζώων ἀνεστρέφετο. καὶ σὺ οὖν μὴ ὑπερηφάνης διὰ τὴν τῶν τράγων ὁμιλίαν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς· ἤτοι πρὸς ἐμὲ τὸν Μενάλκαν. Μίλῳ δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Μίλωνι. καὶ γὰρ τὴν εὐθεῖαν, οὐχ ὁ Μίλων ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλος. Ἄλλως. Ὦ βάθος ὕλας] τὸ δὲ δεῦρο συνυπακούειν δεῖ, ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος, ἵν' ᾖ τὸ πᾶν οὕτως· ὦ τράγε τῶν λευκῶν αἰγῶν ὀχευτὰ, δεῦρο ὧδε ὅπου ἐστὶν ἡ πλείστη δασύτης τῶν δένδρων, ὅπου εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι. δεῦτε ἔριφοι ἐπὶ τὸ ὕδωρ. ἐν ἐκείνῳ γὰρ τῷ ὕδατι δηλονότι ἐστὶν ἐκεῖνος, ἤγουν, ὁ Μίλων. Ἴθ' ὦ κόλε] ἄπιθι, ὦ κολοβέ. πρὸς τράγον τινὰ ἀκέρων, ἢ μικρὸν τοῦτο λέγει. κόλος γὰρ λέγεται, ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ Ὅμηρος κόλον δόρυ λέγει. καὶ λέγε τῷ Μίλῳ, ἀντὶ τοῦ, τῷ Μίλωνι, ὅτι ὁ Πρωτεὺς φώκας ἐβόσκε, καίπερ ὢν θεός.

53. ΜΗ. Μή μοι εἴη ἔχειν οὔτε τὴν Πελοπόννησον, μήτε χρυσοῦ τάλαντα, ἤγουν πλοῦτον. μηδὲ εἴη ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τοὺς ἀνέμους παρατρέχειν· ἀλλὰ εἴη μοι τὸ ὑπὲρ τὴν πέτραν ταύτην τραγῳδεῖν, ἔχων σὲ τὸν Μίλωνα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὁρῶν τὰ ὁμοῦ βοσκόμενα πρόβατα καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελίαν. τάλαντον δὲ, ὁ ζυγός· [illegible] ἐπίταινε τάλαντα. τάλαντα, καὶ τὰ τῷ ζυγῷ σταθμιζόμενα. ἐνταῦθα δὲ, τὸ δεύτερον.

55. ΑΛΛ.

Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τὺ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ· ἀγροτέροις δὲ, λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τᾶν τοκάδων μευ,

Verum sub hac rupe cantabo, te amplexu tenens,
Simul pascentes oves & in mare Siculum aspiciens.

MENALCAS.

Arboribus tempestas metuendum malum, undis vero siccitas,
Avibus laqueus, feris silvestribus retia:
Viro autem teneræ puellæ desiderium. O pater, ô Jupiter,
Non solus amavi: nam & tu mulierum amator es.
Hæc quidem alternis pueri cecinerunt;
Ultimam vero cantionem sic cœpit Menalcas:

MENALCAS.

Parce meis hædis, lupe: parce fœto meo pecori,

55. ΑΛΛ. Αὐτάρκης ὁ Δάφνις. ὅθεν καὶ λέγει ἀλλὰ εὐφραίνομαί σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχων, ἐπὶ τῇδε τῇ πέτρᾳ ἀφορῶν τὴν Σικελίαν. οὐχ' ἀνιστορήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι· καὶ ὁ Ἑρμησιάναξ γὰρ λέγει τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ Μενάλκα. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ περὶ αὐτοῦ διατίθεται, οὗτος δὲ ἐπὶ Σικελίας.

57. ΔΕΝ. Πρὸς τὰ δένδρα μὲν ἐστὶ κακὸν φόβον ἔχον ὁ χειμών. πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρεία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά. πρὸς δὲ τὰς ὄρνιθας ὕσπλαγξ, ὅ ἐστιν εἶδος παγίδος. κυρίως δὲ ὕσπληγξ, ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία· ὃ κάγκελον ἡμεῖς φαμέν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, φοβερὸν κακόν.

58. ΑΓΡ. Τοῖς θηρείοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς διατείνουσι τὰ δίκτυα, αἱ ἄρκυς, ἀπὸ κοινοῦ, φοβερὸν κακόν· τῷ ἀνθρώπῳ δὲ κακὸν φοβερὸν, παρθενικῆς τρυφερᾶς πόθος.

59. Ω ΠΑ. Οὐ μόνος ἐγὼ ἐρωτικῶς ἔχον, ἀλλὰ καὶ σὺ γυναικῶν ἐραστής.

61. ΤΑΥ. Ταῦτα μὲν οὖν κατὰ ἀμοιβὴν (ἐπιρρηματικῶς γὰρ εἴρηται τὸ δι' ἀμοιβαίων) οἱ παῖδες ἐπαγῳδήσαν. τὴν ἐσχάτην δὲ ᾠδὴν, προηγουμένως ᾖδεν ὁ Μενάλκας.

63. ΦΕΙ. Ἐγκρατῶς ἔχε, ἄπεχε λύκε τῶν ἐρίφων μου, ἄπεχε τῶν τοκάδων, ἤγουν τῶν μητέρων αὐτῶν.

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλοῖσιν ὁμαρτῶ.
Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται.
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ἄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἀμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν.

Neque me lædas, quod cum parvus sim, multas *pecudes* sequar.
O canis Lampure, siccine profundus somnus tenet te?
Non oportet profunde dormire, cum puerum pascentem comitaris.
O oves neque vos vereamini tenera satiari
Herba, neque fatigemini, quando iterum illa recrescit.
Agite, pascimini, pascimini, omnesq; ubera replete,
Ut partim agni habeant, partim in calathos reponam.
Deinde vicissim Daphnis suaviter canere cœpit:

DAPHNIS.

Et me ex antro nuper prospectans junctis superciliis puella,
Cum prateragerem juvencas, pulchrum, pulchrum esse dixit.

65. ΛΑΜ. Ὄνομα κυνὸς, ἀπὸ τοῦ λαμπρὰν ἔχειν τὴν οὐρὰν, ἢ πυῤῥάν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάττων· ἀπὸ τοῦ λάμπειν καὶ τοῦ οὐρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν. ἢ παρὰ τὸ λαμπουρὶς ἴσως εἶναι. ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπεξιν ὅμοιοι. λαμπουρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ΒΑΘ. Τοῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

66. ΧΡΗ. Σὺ δηλονότι. τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ὁ Θεόκριτος ἔχει. φησὶ γὰρ ἐν τῷ β τῆς Ἰλιάδος· Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. ΣΥΝ. Οἱ γὰρ παῖδες εἰώθασι μὴ προσήκουσαν τὴν ποιμνίων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ἐκθυμοῦντες, ἢ παιγνίοις ἀσχολούμενοι. οἱ δὲ ἔννηβοι, κρείττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιοῦσι, ὥστε καὶ τοὺς κύνας κοιμωμένους, ὁ φροντὶς αὐτοῖς.

67. ΑΠΑ. Τρυφερᾶς, θαλερᾶς χορτασθεῖσαι βοτάνης. οὐδαμῶς κοπιάσετε ἀνερυγοῦσαι δηλονότι τὴν ἄκρασιν αὐτῆς. ὅταν αὐτὴ πάλιν μόνη φύηται, ἤγουν βλαστάνη. ἢ οὐ μὴ καταπονηθῆτε νεμόμεναι, ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φυῇ.

72. ΚΑΜ. Καὶ ἐμὲ ἐκ τοῦ σπηλαίου κόρη εἰς ταυτὸ συναπτούσας ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας τουτέστιν, εὐόφθαλμος ἢ συνετή. λέγει δὲ τὴν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ νύμφην, ἐχθὲς ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἐλαύνοντα, εὔ-

μορφον

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας, τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
Ἁδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χὰ βῶς,
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθεροκοιτεῖν·
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βουκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ στόμα τοί, καὶ ἐφίμερος ὦ Δάφνι φωνά.
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.

Nec sane sermone respondi acerbo ipsi:
Sed in terram demissis oculis, iter meum persequebar.
Dulcis vox est vitulæ, dulcis spiritus:
Suaviter mugit & vitulus, & vacca suaviter:
Suave est etiam æstate ad undam fluentem sub dio cubare.
Quercui glandes decori sunt, malo sua poma;
Vaccis vituli, bubulco vero ipsæ boves.
Sic pueri cantabant: sic vero Caprarius inquit:

CAPRARIUS.

Quam tibi os dulce est, & vox amabilis, ô Daphni:
Jucundius est te audire canentem, quam mel lingere.
Accipe fistulas: nam cantu vicisti.

μορφον εἶναι ἔλεγε. οὐ σεμνῶς δοκεῖ χρήσασθαι μετὰ τοῦ συνδέσμου τῷ λόγῳ· θέλει γὰρ δηλοῦν διὰ τούτου, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέραστός ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἕτεροι. δηλονότι, οὐ μόνον ἄλλαις γυναιξὶν ὁρᾶσθαι ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐμέ τις ἰδοῦσα ἐπῄνεσεν. καλὸν δὲ τὸ εὐειδῆ λέγει. κάλλος γάρ ἐστι, συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν μετ' εὐχροίας.

74. ΜΑΝ. Γράφεται καὶ, λόγον· οὐ μὴν ἀπεκρίθην αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθην γὰρ τὸ ἐχωρίσθην δηλοῖ. οὐ μόνον λόγον ἡδύν, ἀλλ' οὐδὲ λόγον τὸν πικρόν· ἤγουν, τὸν ἀπεχθῆ, τὸν ἀλγεινόν. Ἄλλως. οὐδὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκρίθην. οἷον, οὐδὲ τὸ τυχόν. ἢ οὐδὲ λόγον ἀπεκρίθην, ἄτοπον, πικρὸν αὐτῇ· τουτέστιν, οὐδὲ σκαιὸν λόγον ἀπεκρινάμην αὐτῇ, οὔτε τὸν πρὸς τὸ λιπαρόν, οὔτε τὸν πρὸς ἡδονήν.

84. ΛΑΣ. Ἆθλον δὲ αὐτοῖς ἡ σύριγξ ἐπέκειτο, ἣν ἀποδιδόασιν ὁ κριτὴς τῷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

85. ΑΙ ΔΕ.

Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε
Νικήσας, οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο·
Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὥτερος, οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὰχ' τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

Si vero me & ipſum una capras paſcentem velis docere,
Hanc cornibus mutilatam capellam tibi dabo mercedem pro doctrina,
Quæ mulctram ſemper ad ſummum uſque complet.
Sic quidem puer gaviſus eſt, & exiliit, & plauſum dedit,
Poſtquam vicit, ſicut ad matrem hinnulus ſaltat.
Ita vero doluit, & animo dejectus eſt mœrore
Alter, quemadmodum ſponſa nupta mœrore conficitur.
Ex illo tempore Daphnis inter paſtores primus habitus eſt,
Et valde adoleſcens adhuc, Nympham Naïdem uxorem duxit.

85. ΑΙ ΔΕ. Εἰ δὲ θέλεις καὶ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἅμα σοὶ τὰς αἶγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ δίδακτρα· ἤγουν, τὸν μισθὸν τὸν ἕνεκα τῆς διδασκαλίας, ἐκείνην τὴν αἶγα τὴν μιτύλαν. μιτύλαν αἶγα φησὶ τὴν ἄκερων. ὑπὲρ κεφαλᾶς δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπέκεινα τῶν χειλέων· ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πληροῖ τὸν ἀμολγέα. ἀμολγεὺς δὲ ἀγγεῖον δεκτικὸν γάλακτος.

88. ΩΣ. Οὕτως ὁ παῖς ὁ Δάφνις ἡσθεὶς ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἥλλατο, ἤγουν ἐπήδησεν.

90. ΚΑΤ. Κατεσβέσθη καὶ ἐν αὐτῷ κατεκάη καὶ ἐλυπήθη. ἐταπεινώθη τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

91. ΝΥΜ. Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μενάλκας, καθὰ καὶ νύμφη ἡ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο· λυποῦνται γὰρ αἱ τοιαῦται, διὰ τὸ [illegible] ἐκεῖνον προσδοκᾶσθαι.

93. ΝΑΙ. Ἱστοροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἣν Σωσίθεος Θάλειαν καλεῖ. παρακελευσαμένης δὲ αὐτῷ ἄλλῃ γυναικὶ μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παραίνεσιν αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φασι τὴν νύμφην ἀποστῆναι αὐτοῦ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβάλλοντα τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον. ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸν μὲν φησιν ἀπείπασθαι αὐτὴν, ἄλλης δὲ ἐρασθῆναι. ὡς πόκα τᾶς ξενίας ἠράσατο Δάφνις. οἱ δὲ λοιποί, φασὶν αὐτὸν τυφλωθῆναι, καὶ ἀλώμενον κατακρημνισθῆναι.

ΥΠΟ·

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΝΝΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας κεῖνται. ἐκκαλοῦνται δὲ ὑπὸ συννομέως Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. οἱ μὲν οὖν ἀμοιβαίως ᾄδουσιν· γέρας δ᾽ ἀπολαμβάνουσιν ἀμφότεροι. ὁ μὲν Δάφνις, κορύναν· ὁ δὲ Μενάλκας, στρόμβου ὄστρακον.

ARGUMENTUM

NONI IDYLLII.

Res quidem in Sicilia gesta fingitur. Provocantur vero à socio pastore Daphnis & Menalcas ut cantu inter se certent. Illi igitur alternis canunt. Præmium vero refert uterque, Daphnis quidem clavam, Menalcas vero, conchæ testam.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ θ΄.

ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσδεο Δάφνι· τὺ δ᾽ ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
Ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως·
Χ᾽ οἱ μὲν ἅμα βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο,

Pastor sive Bubulci,

Idyllion Nonum.

DAPHNIS & MENALCAS.

Carmen Bucolicum cane Daphni, tuque cantilenam incipe prior: Cantilenam incipe prior, deinde sequatur Menalcas.
Vitulos vaccis submittentes, & non fœtis tauros.
Hique simul pascantur, & in frondibus errent,

ΒΩΚ. Τὸ σχῆμα ἐπαναφορά. γίνεται δὲ ἡ ἐπαναφορὰ, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. καὶ κατὰ κῶλον μὲν ἐνταῦθα, ὡς καὶ Ὅμηρος· τοῦ δ᾽ ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε· Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ᾽ αἴθωνι σιδήρῳ. λέγει δὲ, ὦ Δάφνι βουκολικῶς ᾆδε. σὺ μὲν πρῶτος ἀρχὴν ποίει· ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολουθησάτω.

3. ΥΠΟ. Η ὑπὸ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ, ἵν᾽ ᾖ ἐπὶ στείραισι τοὺς ταύρους ἀφέντες, ἵνα τέκωσιν, ὥς τινες. στείρας δὲ εἶπε τὰς οὔπω τετοκυίας. αἱ γὰρ εἰς ἅπαν ἄτοκοι, στεῖραι καλοῦνται, παρὰ τὸ στερεὸν εἶναι τὸ σῶμα, ὡσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ ἐκλυομένων. ἢ παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι γόνου.

5. ATI.

Μηδὲν ἀπιμαγελεῦντες. ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμποθεν· ἄλλωθεν δὲ ποτικρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἀ βῶς,
Ἁδὺ δὲ χἀ σύριγξ, χὠ βωκόλος· ἁδὺ δὲ κἠγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· οὕτω δὲ Μενάλκας·

Non relinquentes gregem: tu vero, mihi cane Bucolicum carmen
Hic, illinc vero respondeat Menalcas.

DAPHNIS.

Suaviter vitulus mugit, suaviter vero & vacca:
Suaviter canit & fistula & bubulcus: suaviter vero & ego.
Est vero mihi ad undam gelidam torus: in eo stratæ sunt
Albarum vaccarum pulchræ pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes, à scopulo dejecit.
Æstatem autem torrentem ego tantum curo,
Quantum amans [curat] sermones patris aut matris audire.
Sic Daphnis mihi cecinit: sic vero Menalcas:

5. ΑΤΙ. Ἄπιμα καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες, ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλην. τοὺς γὰρ καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεμομένους, οὕτω καλοῦσι. ἔστι δὲ Δωρικῆς διαλέκτου. ἀπιμαγελέοντες γὰρ ἰδού· καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ἀπιμαγελεῦντες.

7. ΑΔΥ. Ἡδὺ καὶ ὁ μόσχος, καὶ ἡ βοῦς, καὶ ἡ σύριγξ, καὶ ὁ βουκόλος βοῶσι· καὶ ἐγὼ ἡδὺ μελῳδῶ δηλονότι.

9. ΕΝΤ. Ἔστι δέ μοι πλησίον τοῦ ψυχροῦ ὕδατος (ἡ γὰρ παρὰ, ἐνταῦθα πλησιότητα σημαίνει) κοίτη ὑποβεβασμένη ἀπὸ βοτανῶν. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ κοίτῃ δηλονότι, νένασται, ἤγουν ὑπέστρωνται, σεσώρευται δέρματα καλὰ δαμάλεων λευκῶν. ἀπὸ τοῦ νέχω ἢ νῶ, τὸ σωρεύω, ἅς τινας τὰς δαμάλας δηλονότι τρωγούσας κόμαρον, ὁ λὶψ ἄνεμος ἀπέρριψεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου. σκοπιὰ γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐφ' οὗ ἔστι τινὰ ἱστάμενον, τὰ κύκλῳ περισκοπεῖσθαι.

13. ΑΚΟ. Λείπει τὸ παῖδας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτρῃσιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρέντος.

MENALCAS.

Ætna mihi mater est, & ego pulchrum antrum inhabito,
Concavo in saxo, & possideo quæcunque in somnio
Apparent, multas quidem oves, multasque capras,
Quarum mihi ad caput & pedes vellera jacent.
In igne vero ex lignis quernis accenso exta bulliunt, in igne & aridæ
Fagi tempore hiemis *cremantur*, & nec tantum quidem curo
Hiemem, quantum edentulus nuces, apposita pulte ex amylo.

15. ΑΙΤ. Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθόσον ἐν αὐτῇ διέτριβε. ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν Ἴδην, μητέρα θηρῶν. ἤ, ὦ Αἴτνη ἡ θρέψασά με. ταύτην γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ. καὶ ἐγὼ λαμπρὰν οἰκίαν κατοικῶ. ἔστι γὰρ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16. ΕΧΩ. Ἀπὸ τῆς παροιμίας, Ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ φέρειν. ὡσεὶ ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον. τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος· Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. οὐ ἔχω τόσα ὅσα οἱ ὄνειροι πλάττουσι. τοῦτο δέ φησι, διὰ τὸ πολύ· τῶν γὰρ ὀνείρων ἡ φαντασία δαψιλής.

19. ΔΡΥ. Δρύϊνον πῦρ τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. χόρια δὲ τὰ κυτλάρια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα. ἐκ τούτου δὲ παρίστησι τὰ περὶ τροφὴν ἄφθονα. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἀπὸ δρυός. χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. εἰώθασι γὰρ ἔγκατα πλήσσοντες, καὶ ξηραίνοντες ὀπτᾶν, εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. Κρατὶ νεοστέφαιο γένας. χόριά τ', ἐμβρύων τε πλήθη. ἔμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν καὶ αὔξεσθαι. χόρια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένας, οὓς πληροῦσι τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἐσθίουσι δὲ θέντες ὑπὸ τὸ πῦρ. ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί.

20. ΦΑΓ. Φηγοὶ οἱ βάλανοι. εἴρηται δέ, ὅτι πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν, τοὺς βαλάνους ἤσθιον· ἤγουν πηγούς τινας, παρὰ τὸ εὐπαγεῖς αὐτοὺς εἶναι. εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη πέντε. φηγός, ἡμερίς, ἐτυμόδρυς, ἄλιφλος, καὶ ἄμυλος.

21. ΝΩΔ. Νωδός, ὁ ἐστερημένος ὀδόντων. λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐστερημένον ὀδόντων. οὐ μὴν δὲ καὶ νωδὸν φα-

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα.
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυῆ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσαιτο τέκτων·
Τῷ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτάθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν. ὁ δ' ἐγχαναχήσατο κόχλῳ·
Βωκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε· φαίνετε δ' ᾠδὰν
Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.

His applausi, & statim donum dedi:
Daphnidi clavam quam mihi patris ager peperit
Sponte natam, quam ne faber quidem reprehendere possit:
Alteri vero conchæ pulchram testam, cujus carnem ipse
Comedi: quam in scopulis Icariis captaveram,
In quinque divisam quinque præsentibus. Ille vero insonuit concha:
Bucolicæ Musæ multum salvete, & ostendite carmen
Quod ego quondam coram pastoribus illis cecini.

μένην αὐτό. ἀλλ' ἐκεῖνόν φαμεν νωδὸν, τὸν ὀδόντας κλησάμενον, εἶτα ἀσθενείᾳ τινὶ, ἢ γήρᾳ ἀποβεβληκότα. τὸ γὰρ βρέφος μὴ κλησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐστέρηται; ἄμυλον δὲ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον κατασταῖτον· ὅπερ ἐστὶ δὲ γαλακτῶδες τοῦ σίτου, βεβρεγμένου καὶ σεσησμένου, καὶ ἀποπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. ὁ δὲ νοῦς, τοιοῦτος· τουτέστι, τοσοῦτον φροντίζω τοῦ χειμῶνος, ὅσον ὁ ἐστερημένος ὀδόντων φροντίζει καρύων, μαλακῆς τροφῆς παρούσης. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀμύλοιο. Ἄλλως. ἄμυλος, εἶδός τι ἄρτου ἐκ τῶν σητανίων πυρῶν γινόμενος. ἄμυλος δὲ ἄρτος ὁ ἄνευ μύλου γινόμενος. ἀποβρέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβουσι.

22. ΕΠΕ. Ἤγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα.

23. ΚΟΡ. Ῥάβδον ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσαν, ῥόπαλον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κάρα, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχειν, βαρύτερον γάρ ἐστι περὶ τὸ ἄκρον, ῥόπαλον δέ ἐστιν ἀμυντήριον, καὶ ἑτερορρεπὲς, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος, ἥν τινα ὁ ἀγρὸς τοῦ πατρός μου ἀνέθρεψεν. αὐτόρριζον· ἥν τινα ἴσως οὐδὲ τέκτων μέμψαιτο.

25. ΣΤΡΟ. Στρόμβος κοχύλιον, ἀπὸ τοῦ συνεστράφθαι. ἐκείνῳ δέ φησιν, ἤγουν, τῷ Μενάλκᾳ, ἐχαρισάμην ὄστρακον στρόμβου, οὗ τινος τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον. ἀγρεύσας μετὰ σκέψεως, ἐν ταῖς πέτραις τοῦ Ἰκαρίου πελάγους. μέγας δὲ ἦν ὁ στρόμβος τοσοῦτον, ὅτι τὸ κρέας αὐτοῦ διέκοψα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ Μενάλκας τὸν κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασεν.

28. ΒΩΚ. Ὁ λόγος ἐκ τοῦ συννομέως ἢ ἐκ τοῦ Θεοκρίτου. ὦ μοῦσαι τὸ μέλος τῆς ᾠδῆς τῆς παρ' ἡμῶν ἐκφάνατε,

μήπως

Μήκετ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ μῶσα καὶ ᾠδά·
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσῃς
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρῶσαι
Γαθεῦσιν, τὼς δ' οὔ τι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

Non amplius in summitate linguæ tuæ pustulam produxeris.
Cicada Cicadæ amica est, formicæ formica,
Accipitres accipitribus: mihi vero Musæ & carmen:
Qua utinam mihi tota domus plena sit. Neque enim somnus,
Nec ver subitum dulcius est, neque tam apibus
Flores, quam mihi Musæ caræ sunt: quos enim aspicientes
Illæ exhilarant, eos Circe potione sua non fascinaverit.

μήπως μοι ἐπὶ γλῶσσαν φλύκταινα φύηται. ἐκείνοις γὰρ εἴωθε γίνεσθαι τοῖς μηδὲν πρᾶγμα εὔλογον κρίνουσι.

30. ΜΗΚ. Ὁ λόγος πρὸς τὴν Μοῦσαν. ἰδίως δὲ, τὸν λόγον ποιησάμενος πρὸς πάσας, εἰς μίαν κατέκλινεν. ἢ ὁ λόγος πρὸς τὸν Δάφνιν, ὃ καὶ κρεῖττον. Ἄλλως. Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης] Εἴθε ἡ σὴ γλῶττα μηκέτι ἐμποδισθείη· ἐμπόδιον γὰρ τῆς γλώττης αἱ ὀλοφυγδόνες· τουτέστιν, ὑπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδισθείη ἡ σὴ γλῶττα. ὀλοφυγδὼν δέ ἐστιν, ἡ φλυκταινώδης φύσκη. λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Ἀττικοὶ ὀλοφυκτίδα. ὅταν δὲ αὕτη γένηται ἐπὶ τῇ γλώττῃ, εἰώθασι λέγειν αἱ γυναῖκες ὡς ἀποτεθεῖσάν σοι μερίδα οὐκ ἀποδεδώκασιν. ἢ κατά τινας ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύματα, ἤγουν ἀναβλαστήματα ἐπὶ τῆς ῥινὸς γινόμενα.

33. ΤΑΣ. Ἧς τινος ᾠδῆς ὁ οἶκος ὅλος γένοιτο πλήρης. οὔτε γὰρ ὕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος, οὔτε τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ἐλθὸν, γλυκὺ, ὅσον ἡ μουσουργία.

35. Ὡς μὲν ὁρῆτε] Γράφεται καὶ, οὓς γὰρ ὁρῶσαι, καὶ οὓς μὲν ὁρεῦντι· τουτέστιν, οἷς μὲν ἐστὲ φίλαι ὦ Μοῦσαι, χαίρουσιν. ἐκεῖνοι δὲ οὕς τινας οὐ βλέπετε δηλονότι, διὰ τοῦ ποτοῦ προσέβλαψεν ἡ Κίρκη. διὰ τὸν Ὀδυσσέα φησίν· ὅν τινα οὐ κατέθελξε τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. τοὺς δὲ ἑταίρους ἀγνώμονας ὄντας καὶ ἀπερισκέπτους, ἀπεθηρίωσεν ὁ κυκεών. συνῳδεῖς γὰρ ἦσαν, καὶ ἀμαθεῖς· καὶ ὑπὸ τῆς Κίρκης δυνάμενοι τῷ ποτῷ μεταμορφωθῆναι εἰς ἄλλα ζῷα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Προσδιαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ θερίζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ἐρῶν δ' ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θυγατρὸς εἴτε θεραπαίνης, ὀκνηρῶς ἐργάζεται. καὶ διὰ τοῦτο πυνθανομένου τοῦ Μίλωνος τί οὕτω βραδέως θερίζει, ὁ Βάττος τὸν αὐτοῦ ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἀπαγγέλλει. Παυσαμένου δὲ τῆς ᾠδῆς αἰνεῖ ὁ Μίλων, ὡς πρέπουσαν ἐργάτῃ ᾠδὴν εἴρηκεν.

ARGUMENTUM

DECIMI IDYLLII.

Colloquuntur inter metendum Milo & Battus. Battus autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polybutæ cujusdam sive filiæ sive ancillæ, segniter opus facit. Atque ob id interrogante Milone cur ita tarde metat, Battus amorem suum illi declarat, & cantilenam in amicam suam recitat. Quam ubi absolvit, laudat eum Milon, quod cantilenam operario bene convenientem cecinerit.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι'.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα Βουκαῖε, τί νῦν ὠζυρὲ πεπόνθεις;
Οὔθ' ἐὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τοπρὶν ἆγες·

OPERARII, sive MESSORES,

IDYLLIUM X.

MILO & BATTUS.

Operarie messor, miser, quid tibi nunc accidit?
Neque sulcum rectum ducere potes, sicut antea ducebas:

ΕΡΓΑ. Ἐργατίνα. ἡ εὐθεῖα, ὁ ἐργατίνης. καὶ κλίνεται τοῦ ἐργατίνου, ὡς ὁ χρύσης, τῷ χρύσῃ, καὶ ὦ χρύσα. Βουκαῖον, οἱ μὲν τὸν θεριστὴν ἤκουσαν, ἀπὸ τοῦ βοὸς ὀπτανικοῦ μοείν, καὶ τοῦ κάμνω, τὸ κόπτω καὶ θερίζω. ὁ μεγάλους κάμνων, ἢ σὺν βοῦ, καὶ ᾠδῇ. βέλτιον δὲ τὸ ἀροτῆρα ἀκούειν, τὸν σὺν τοῖς βουσὶ κάμνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται. Δίφιλος δὲ ἐν πρώτῳ

Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον· ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τὺ καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῆ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,

Neque una metis cum propinquo; sed relinqueris,
Quemadmodum ovis à grege, cujus pedem spina fauciavit.
Qualis circa vesperum & in meridie futurus es,
Quum nunc incipiens sulcum non abscindis?

BATTUS.

Milo, vespertine messor, petræ duræ fragmentum.

τῷ τῶν Νικάνδρου θηριακῶν, κύριον ὄνομα τὸν βουκαῖον λέγει. ὀϊζυρὸς δὲ ὁ ταλαίπωρος· καὶ γίνεται ἀπὸ τῆς ὀϊζύς, ἡ κακοπάθεια. τὸ δὲ ἑξῆς, ὦ ἐπίπονε καὶ ταλαίπωρε θεριστά, τί δὴ πέπονθας; οὔτε τὴν εὐθεῖαν τάξιν ὡς πρότερον διατηρεῖς, οὐδ' ἅμα τῷ πλησίον λήϊον θερίζεις, ἀλλὰ καθυστερεῖς· ἢ οὔτε ἅμα τοῖς ἄλλοις θερίζεις θερισταῖς δηλονότι, ἀλλ' ὕστερος ἔρχῃ.

2. ΟΓΜ. Ὄγμος κυρίως, ἡ ἀπὸ τῆς ἀρότρου τομή. ἤγουν, ἡ αὖλαξ, ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τῆς ἀροτρειῶντος. νῦν δὲ κεῖται ὁ λόγος, ἀντὶ τῆς κατ' εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. Ἄλλως. ὄγμον τὴν αὔλακα παρὰ τὸ διοιχθῆναι τὴν γῆν. οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν ὄρχον, οἱ δὲ τὸν χόρτον. κυρίως δὲ ἡ ἐπ' εὐθὺ τῆς ἀρότρου τομή. καὶ ἔστιν ὄγμος, οἷον ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τῆς ἀροτρειῶντος. νῦν δὲ κεῖται ἡ λέξις ἀντὶ τῆς εἰς εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. ὡς καὶ Ὅμηρος· Ὄγμον ἐλαύνοντος ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

3. ΛΑΙ. Ἀντὶ τοῦ θερίζεις. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήϊον, τὸ χωράφιον, τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ συναιρέσει τοῦ ι, λαῖον, καὶ τοῦ τέμνω. καὶ γίνεται λαιοτομῶ· δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω. κάκτος δὲ εἶδος ἀκάνθης.

5. ΔΕΙ. Δείλη ἑῴα, ὅτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· δείλη δὲ ὀψία, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. ποταπὸς γενήσῃ κατὰ μεσημβρίαν καὶ δείλην, ὃς νῦν ἀρξάμενος, οὐ μειοῖς καὶ ἐλαττοῖς τὸν στίχον τοῦ θέρους; τὸ γὰρ ἀποτρώγεις τοῦτο δηλοῖ. Ἄλλως. πῶς φησιν οὐκ ἀργότερος ἔσῃ περιιούσης τῆς ἡμέρας, ὅτε νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος. καὶ οὐκ ἀποτέμνεις τῆς αὔλακος οὐδέν. αὔλακα δὲ, τὸν ὄγμον φησί· τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον.

7. ΟΨΑ. Τουτέστι μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐνδιδούς. ἢ ὁ ἀργὸς ὁ ὀψὲ καὶ μόλις θερίζων. ἢ ὁ καρτερικὸς, ὁ μέχρις ὀψίας δείλης τὸ θέρος ὑπομένων. ἢ τοῦτο λέγει, ἐπεὶ ὁ Μίλων ἐν ἀρχῇ τὸν Βάττον ἔφη ἐκλελοιπέναι. ὀψαμάτην τὸν Μίλωνα ὁ Βάττος καλεῖ, τουτέστι μέχρις ὀψίας θερίζοντα, καὶ μὴ ἀποκάμνοντα. ΠΕΤ.

Οἷον,

Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπιόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά· τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι᾽ ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδὲ ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ᾽ ἐγὼ ὦ Μίλων ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ᾽ ἔχω οὐδ᾽ ἅλις ὄξος.

Nunquamne tibi accidit, ut desiderares aliquem absentem?

MILO.

Nunquam: quo enim desiderio exterorum homo operarius teneri potest?

BATTUS.

Nunquamne tibi evenit ut vigilares propter amorem?

MILO.

Neque eveniat: periculosum est exta gustare canem.

BATTUS.

Verum ego, ô Milo, amo jam pene undecim dies.

MILO.

E dolio tu scilicet hauris: ego vero ne aceti quidem satis habeo.

Οἷον, πέτρινε, λίθινε, σκληρότατε· ἀτεράμνους γὰρ τοὺς σκληροὺς φασί, τοὺς μὴ τέρενας· ἐπεὶ τέρεν τὸ ἁπαλόν. καὶ τὰς πέτρας τὰς μὴ τετρυμμένας, καὶ ἀτέραμνα ὄσπρεια, τὰ ἀνέψητα.

11. ΧΑΛ. Παροιμία τοῦτό ἐστιν, ἐπὶ τῶν γευσαμένων ἐφετοῦ τινος, δυσαποσπάστως δὲ ἐχόντων τῆς συνηθείας, λεγομένη ἢ τις καὶ ἑτέρως λέγεται. χαλεπὸν φασι μαθοῦσαν κύνα σκυτοτραγεῖν. ὥσπερ φησὶν ὁ γευσάμενος χορίου κύων δυσαποδίωκτός ἐστιν, οὕτω καὶ ὁ ἀγροῖκος ἐρωτικοῦ πάθους γευσάμενος.

12. ΑΛΛ᾽. Σὺ μὲν φησὶν ἀπείρατος ἔρωτος τυγχάνεις. ἐγὼ δὲ ἐρῶ ἕνδεκα ἡμέρας ἤδη.

13. ΠΙΘ. Τουτέστιν, οὕτως ἐν περιουσίᾳ ζῇς, ὥστε σε καὶ ἐρᾷν. ἢ εἰρωνευόμενός φησιν, ἐκ περιουσίας, ἀπὸ πλήρους πίθου ἀντλεῖς, καὶ οὐκ ἐκ λαγηνίων. ἐγὼ δὲ ὄξος ἔχω. Ἄλλως. Ἐκ πίθω ἀντλεῖς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν περιουσίᾳ ζώντων. ἀφθόνων φησὶ καὶ πλουσίων ἀπολαύεις τῶν πραγμάτων. ὁ γὰρ οὕτως κορεννύμενος, πρὸς ἀφροδίσια ἐκκάπτει ἅτε ἀργίᾳ συζῶν, ὁ δὲ μηδ᾽ ὄξος ἔχων πιεῖν, καὶ τῷ πίνῳ μαχόμενος οὐκ ἐρᾷ.

14. ΤΟΙ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μοι ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς δὲ τὺ τᾶν παίδων λυμαίνεται; Βα. Ἁ Πολυβώτα,
Ἃ πρᾶν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἁ καλαμαία.

BATTUS.
Itaque ante fores meas à ſemente omnia inculta ſunt.

MILO.
Quæ vero puella te cruciat? BAT. Illa Polybutæ,
Quæ nuper me:entibus apud Hippocoontem accinebat.

MILO.
Invenit deus maleficum: habes jam quod diu optaſti.
Vates tibi de nocte accubabit in ſtipulis habitans cicada.

14. ΤΟΙ. Πάλαι φησὶν, ἀπὸ τοῦ σπόρου πάντα μοι ἦν καλὰ, οὐ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ θυρῶν· νῦν δὲ διὰ τὸν ἔρωτα, οὐ μόνον τὰ πόῤῥω, ἀλλὰ οὐδὲ τὰ πρὸ θυρῶν μου εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλὰ ἄσπορα μένουσι διὰ τὸν ἔρωτα. Ἄλλως. ἄσκαλα] τουτέστιν, ἀφ' οὗ ἔσπειρα μετὰ τὸν σπόρον ἠμελημένα ἐστὶν εἰς τοσοῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλευτά εἰσιν. σκαλεύω δὲ τὸ χωράφιον, ὅτε σκαλίσει καθαίρω αὐτό. σκαλὶς δὲ, σκαλίδος, ὀργαλεῖον γεωργικὸν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον.

15. ΤΙΣ. Ταῦτα ὁ Μίλων ἐρωτᾷ. εἶτα ὁ Βάττος ἐπάγει. ἁ Πολυβώτα· ἄδηλον δὲ, πότερον θυγατέρα ἢ θεράπαιναν τοῦ Πολυβώτου λέγει. ἡ τοῦ Πολυβώτου οὖν φησι λυμαίνεταί με. ἥ τις πρώην θεριζόντων ἡμῶν παρ' Ἱπποκόωντι, ἢ παρ' Ἱπποκίωνι (διχῶς γὰρ γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) προσηύλει. καὶ τὸ μὲν παρ' Ἱπποκόωντι γράφων, λέγει περὶ ποταμοῦ· τὸ δὲ παρ' Ἱπποκίωνι, λέγει οὕτω καλουμένῳ.

17. ΕΥΡΕ. Παροιμίαι εἰσὶ, τὸ, εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν. καὶ τὸ, εὗρε θεὸς τὸν αἴτιον· καὶ τὸ, ἔχεις ἅπερ ἐπιθύμεις. τὸ δὲ εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, λέγεται ἐπὶ τῶν διδόντων δίκην τῆς ἁμαρτίας. ὁ δὲ νοῦς· ἁμαρτωλῷ σοι ὄντι, δικαίως περιῆλθε τὸ θεῖον, ὅθεν καὶ περιπέπλεξαι, οἷς ἐπεθύμεις κακοῖς. Ἄλλως. παροιμία ἐστὶ, λεγομένη κατὰ τῶν καυχωμένων, ὅτε ἐμπέσωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγουσι.

18. ΧΡΟ. Γράφεται καὶ, χροΐξεῖται, ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται, καὶ συγκοιμηθήσεται. ἁ καλαμαία δὲ, ἀντὶ τοῦ ἡ ἀκρουραία. ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται μάντις. ἴσως οὖν ὁ Θεόκριτος τὴν ἰσχνὴν εἰπεῖν θέλων, καὶ διεφθινηκυῖαν, τοῦτό φησιν· ἢ τὴν ἐπιβλαβῆ καὶ χαλεπὴν ὁρῶσαν. Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου Αἰσχύλου, τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, εἰ προσβλέψει τινὶ τῶν ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθαι. ἔστι δὲ χλωρὰ καὶ περιμήκης

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ' ἄρχη τύ. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὠφρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λᾶιον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως

BATTUS.

Irridere me incipis tu: non vero solus Plutus cæcus est,
Verum etiam curarum autor Amor: ne magnifice loquaris.

MILO.

Non magnifice loquor. Tu modo dejice segetem,
Et aliquod de puella amatorium carmen incipe: jucundius ita

τοὺς ἔμπροσθε πόδας ἔχουσα καὶ λεπτοὺς, καὶ συνεχῶς αὐτοὺς κινοῦσα. λέγει δὲ, ἡ μάντις ἡ καλαμαία κατὰ τὴν νύκτα χρονίζεται, καὶ πλησιάσει τῷ χροΐ τοι, καὶ σοῦ. ἀντὶ τοῦ, ἡ ἐοικυῖα τῇ καλαμαίᾳ μάντις, συναναθήσεταί σοι. τινές φασιν εἰκάσαι τὴν βομβύκην τῇ ἀκείδῃ ταύτῃ· διὰ καὶ τὸ τὴν ἀκείδα μέλαιναν εἶναι αὐτὴν, καὶ τὴν κύριον Σύραν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὅτι ἀκεὶς συγκοιμηθήσεταί σοι, ἥ ἐστιν ἰσχνὴ, καὶ λεπτὴ, καὶ μέλαινα, λέγει ὅτι μάντις καλαμαία. τὴν ἀκείδα οὖν φησι καλαμαίαν, ἢ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἐσθίει τὸν στάχυν. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ μάντιν, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχροις καὶ προσοίζουσα οὖσα, οἷς ἂν ἐντυγχάνῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει. ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη, ἡ ἐοικυῖα τῇ ἀκείδῃ τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένῃ, τῇ πρὸς μαντείας ἐπιτηδείᾳ, περιβαλεῖται τὸν χρῶτά σου κατὰ τὴν νύκτα· τουτέστιν, ἡ ἰσχνὴ καὶ λεπτὴ, καὶ μακρόσκελος, συγκοιμηθήσεταί σοι.

19. ΤΥΦ. Τυφλὸν τὸν πλοῦτόν φησιν, ἐπεὶ οἱ πλουτοῦντες πηροῦνται τὴν διάνοιαν. Δημήτριος δέ φασιν αὐτὸν εἶναι υἱὸν καὶ Ιασίωνος, ἐπεὶ τῇ τοῦ καρπῶν προσθήκῃ, ἢ εὐφορίᾳ, ἀμείβει ἰᾶται τὴν ἔνδειαν. ὑπὸ Διὸς δὲ αὐτὸν πηρωθῆναί φασιν, ἵνα μὴ βλέπων, ὅτι τοὺς δικαίους μόνους ἔρχηται. οἱ δὲ τυφλὸν αὐτόν φασι, διὰ τὸ ἄκειτον. Ἄλλως. Ὁ ἀφρόντιστος, ὡς πολυμελέμνος. τὸ γὰρ ὠφρόντιστος ἀντὶ τοῦ ὁ ἀφρόντιστος. τὸ α ἐνταῦθα ἐπίτασιν σημαίνει. τοῦτον ἐστὶ τὸ πάθος τῶν ἐρώντων· οἱ γὰρ ἐρῶντες, ἐκλείπονται ταῖς φροντίσι. Σημείωσαι ὅτι δύο οἱ παλαιοὶ τυφλὰ φασι, τὸν ἔρωτα, καὶ τὸν πλοῦτον. ὁ γὰρ ἐρῶν, ἔστιν ὅτε ἐρᾷ γυναικὸς δυσειδοῦς, ἣ τις δοκεῖ αὐτῷ καλλίστη εἶναι. ὅθεν ἐστὶ τυφλότης, ὥστε ὁ ἔρως τυφλὸν ἐργάζεται, τυφλοποιός. ποιεῖ γὰρ τοὺς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ, καλὰ ἡγεῖσθαι. ὡσαύτως καὶ ὁ πλοῦτος τυφλός. παρέρχεται γὰρ τοὺς καλοὺς καὶ κοσμίους, καὶ δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίστοις καὶ βδελυροῖς.

20. ΜΗΔ. Ὅρα ἵνα μηδὲν ἀλαζονικὸν εἴποις.

21. ΜΥΘ. Οὐκ ἀλαζονεύομαι· σὺ δὲ μόνον θέριζε τὸ λήιον· καὶ ἕνεκα τῆς κόρης, μελῴδει, τραγῴδει. οὕτω γὰρ ποιῶν, ἥδιον ἐργάσῃ· ὅτι μουσικὸς ποτὲ ὑπῆρχες.

24. ΜΩΣ.

Ἐργαξῇ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μυσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'· ὧν γὰρ χ' ἅψησθε θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰσχνάν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντί, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.

Opus facies. Etenim prius aliquando musicus fuisti.

BATTUS.

Musæ Pierides, una mecum canite gracilem
Puellam: nam quæ vos deæ attingitis, omnia pulchra efficitis.
O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant,
Tenuem, sole adustam: ego vero solus dico te flavam esse sicut mel.
Et viola nigra est, & notis inscriptus Hyacinthus.
Nihilominus tamen in sertis præcipue nominantur.

24. ΜΩΣ. Αἱ Μοῦσαι Πιερίδες· ἤγουν, αἱ ἐν τῇ Πιερίᾳ οὖσαι, συνυμνήσατε σὺν ἐμοὶ τὴν λεπτὴν παῖδα· ὧν τινων γὰρ πραγμάτων ἅψησθε θεαί, πάντα καλὰ ποιεῖτε.

26. ΣΥΡ. Συρίαναν σε ὀνομάζουσι πάντες, λεπτὴν καὶ μέλαιναν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ἁλιόκαυστον, τὸ ὑπὸ ἡλίου κεκαυμένον. μελίχρουν δὲ, ἤγουν ὁμοίαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τουτέστι σιτόχρουν· τοιοῦτον γάρ ἐστι καὶ τὸ χρῶμα τοῦ σίτου, ὡς καὶ τοῦ μέλιτος. ἢ οἱ μὲν ἄλλοι Σύραν σε καλοῦσιν, ἐγὼ δὲ μελίχλωρον, οἷον, μελανόχροα ἠρέμα, καὶ οὐ λίαν μέλαιναν.

28. ΥΑΚ. Τὴν ὑάκινθόν φασιν, ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ Αἴαντος ἀναδοθῆναι, τοῦ ἐν Τροίᾳ μανέντος. διὰ τοῦτο ἔχειν ἐγγεγραμμένον, αἶ, αἶ, τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Αἴαντος. διὰ τοῦτο οὖν καὶ γραπτὴν νῦν αὐτὴν εἶπεν. ἡ γραπτὴ ὑάκινθος, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τὸ, αἶ, αἶ, τοῦτο δὲ σύμβολον, τοῦ ἐπὶ τῷ Αἴαντι μυθολογουμένου. φῦναι γὰρ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ φασι τὴν ὑάκινθον, ὅτε ἐμάνη ἐπὶ Τροίας, περιπεσὼν τῷ ξίφει. ὅθεν καὶ τὸ πάθος τοῦ Αἴαντος ὑποφαίνει. εἰς τὸν Εὐφορίωνα φείδων εἶπεν· [ἢ εἰς τὸν Εὐφορίωνα ἀπιδὼν εἶπε· διττῶς γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν γράφεται] Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν, Ῥοιτείης ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο, Εἴαρος ἀντέλλουσαν γεγραμμένα κωκύουσαν.

29. ΠΡΩ. Ἤγουν κατὰ τὴν πρώτην τάξιν ἀριθμοῦνται, καταλέγονται.

Ἁ αἶξ τὰν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα φαντὶ πεπᾶσθαι,
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον,
Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦ,
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα. τὸν δ' αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει Βοῦκος ἀοιδάς·

Capra cytisum sequitur, lupus capra,
Grus aratrum: ego vero amore erga te insanio.
Utinam haberem tantas opes, quantas aiunt Crœsum olim possedisse:
Tunc aurei ambo Veneri consecrati staremus,
Tu tibias tenens, & aut rosam, aut pomum:
Ego vero habitu *ornatus* & novis in utroque pede *ad saltandum* calceis.
O Bombyce pulchra, pedes tui albi sunt ut tali:
Vox mollis est, mores vero tuos non possum exprimere.

MILO.

Quam bellas cantiones faciens nos messor fefellit:

30. ΚΥΤ. Ὁ κύτισος, φυτὸν, ὃ νεμόμεναι αἱ αἶγες γάλακτος πληθύνουσιν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διώκει, ἤγουν ζητεῖ.

31. ΓΕΡ. Ἀρχομένου γὰρ ἀρότρου, αἱ γέρανοι φαίνονται. ἐγὼ δὲ ἐπὶ σοὶ μανίαν ἔχω.

32. ΑΙΘ. Εἴθε ἐκεκτήμην τὰ Κροίσου, ἀμφότεροι ἂν ἦμεν ὥσπερ χρυσοῖ τῇ Ἀφροδίτῃ. τὸ δὲ πεπᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι.

35. ΑΜΥ. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. ὅθεν, καὶ Ἀμυκλαῖον πεδίον, τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. καὶ Ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος, ὡς ἐνταῦθα, ἀπὸ Ἀμυκλαίου τοῦ πρώτου ὑποδήματα εὑρόντος. γράφεται καὶ, σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ ἔστιν ὁ νοῦς τοιοῦτος. ὀρχούμενος δὲ ἐγὼ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐποίουν ἐμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα, ἡ ἐμὴ στήλη ἐφαίνετο ἂν ἔχουσα σχῆμα ὀρχηστοῦ, καὶ ἐν ἀμφοτέροις ποσὶν ὑποδήματα.

36. ΟΙ. Οἱ μὲν πόδες σου ἀστράγαλοι εἰσίν. οἷον, εὔρυθμοι, καὶ ὀρθοί· ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι.

37. ΤΡΥ. Ἡ στρύχνος. τοῦτο δὲ προφερόντιλος τάσσεται. ἤγουν, ἡ φωνή σου δὲ μαλακή, ἔοικεν στρύχνῳ. στρύχνος δὲ καὶ στρύχνη, εἶδος λαχάνου, ἡ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιντζάνα, ἱκανῶς μαλακοῦ. καὶ λέγεται στρύχνος. ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον, τρύχνον εἰπών. ΕΧΩ. Ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ, εἰ μὴ ἄρα ἀμίμητον αὐτὸν ἔχεις, ὡς μηδὲ εἰπεῖν τινὰ ἀξίαν.

38. ΚΑΛ. Τοῦτο ὁ Μίλων εἰρωνευόμενος ἐν ἤθει φησί. συγκέκοφε δὲ τὸ

Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας·
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·
Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λᾶιον
Εὔεργόν τ' εἴη, καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα.
Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴποι, Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.

Quam apte vero speciem harmoniæ dimensus est?
Væ barbæ huic quam frustra aluisti!
Vide & hæc, quæ sunt divini Litiersæ:
Ceres frugifera, spicifera, *effice* ut seges
Pulchre elaborata sit, & fœcunda quam maxime:
Stringite collectores manipulos, ne quis præteriens
Dicat. O ficulnei homines, periit & hæc merces.

τὸ ὄνομα· τὸν βουκαῖον, βοῦκον καὶ βώκον εἰπὼν ὑποκοριστικῶς.

39. ΩΣ. Καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν. ὡς εὖ τὸ τῆς ἁρμονίας εἶδος ἐρρύθμησεν ὁ βουκαῖος.

40. ΠΩΓ. Πώγωνα, τὰ γένεια φησίν. ὁ δὲ λόγος ὑβριστικὸς, ὅτι τὰ γένειά σε μωραίνουσιν. ἠλιθίως γὰρ αὐτὰ ἀνέφυσας.

41. ΘΑΣ. Τὸ τῆς εἰρωνείας ἐξέφηνεν ὁ Μίλων, καταγελῶν αὐτοῦ, ὅτι ἐργάτης ὢν ἐρωτικὸν ᾄδει. δυνατὸν δὲ ταῦτα λέγειν καὶ τὸν βουκαῖον. θέλων δέ φησι καὶ ταύτην τὴν τραγῳδίαν Λυτιέρσα, ἣν μέλλω ᾄσαι. Ἱστορία. Οὗτος δὲ ὁ Λυτιέρσης, ᾤκει Κελαινὰς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τυγχάνων νόθος τοῦ Μίδου. γεωργὸς δὲ ὢν, τοὺς παριόντας τῶν ξένων συναγαγὼν, ἠνάγκαζε θερίζειν μετ' αὐτοῦ. εἶτα ἑσπέρας ἀποτέμνων αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δράγμασι συνειλῶν ᾖδεν. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον τοῦτον ἀποκτείνας, ἔρριψεν εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. ὅθεν καὶ νῦν οἱ θερισταὶ κατὰ Φρυγίαν, ᾄδουσιν αὐτὸν ἐγκωμιάζοντες, ὡς ἄριστον θεριστήν. τοῦτον δέ φησιν Ἀπολλόδωρος ᾠδὴν εἶναι θεριστῶν, λέγων οὕτω· καθάπερ ἐν μὲν θρήνοις ἰάλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις ἴουλος, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς καλοῦσιν, οὕτω καὶ τὴν θεριστῶν ᾠδὴν Λυτιέρσας. εἶτα ἑξῆς ᾄδων ὁ Βάττος τὴν τοῦ Λυτιέρσου ᾠδὴν, φησί.

42. ΔΑ. Αὕτη ἐστὶν ἡ τοῦ Λυτιέρσου ᾠδή.

44. ΣΦΙ. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς ἑπομένους, καὶ τὰ θεριζόμενα συνδεσμοῦντας· δράγματα δὲ τὰ πληροῦντα τῶν σταχύων τὴν ἀριστερὰν, παρὰ τὸ δράττειν. ὅθεν καὶ δραχμὴ, ἡ πληροῦσα τὴν χεῖρα τῷ κέρματι. ἀμάλη δὲ συνέστηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατὸν, ἢ καὶ διακοσίων.

45. ΣΥΚ. Ἤγουν ἀσθενεῖς, καὶ ἀχρεῖοι, ὅτι τὸ τῆς συκῆς ξύλον, εὔθραυστον, ἀσθενὲς, καὶ ἀδύνατον. ὅθεν καὶ παροιμία, συκίνη ἐπικουρία, ἡ μηδὲν ὠφελοῦσα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς συκῆς.

Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα.
Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
Καὶ λήγειν εὕδοντος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω παῖδες βίος· οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Ad boream ventum acervi sectio vobis
Vel zephyrum spectet: sic enim aristæ pinguescunt.
Qui trituratis frumentum, fugite somnum meridianum:
Ex culmo tunc paleæ quam maxime exeunt.
Messores incipere oportet, cum galerita excitatur:
Et desinere, cum illa dormit: & sine sensu tolerare æstum.
O pueri, ranæ vita optanda est, quæ non curat
Eum qui potum ministrat: abunde enim illi suppetit.

46. ΒΟΡ. Παρατετηρημένον λέγει, τοὺς τὰς ἀμάλλας θημονοθετοῦντας, οὕτω τιθέναι, ὥστε τοὺς στάχυας ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ζεφύρου, ἢ βορέου. τὸ γὰρ κόκκον ἐνδοτέρω ὄντα οὕτω συμβαίνει παίνεσθαι ἐμπνεόμενον. κόρθυος δὲ, τοῦ ἐκ τῶν ἀμαλλῶν συγκειμένου θημῶνος. Ἄλλως. Κόρθυν, τὸν σωρὸν λέγει. ὅταν δὲ τὰ δράγματα δεθῇ, τοὺς στάχυας συναιροῦσι πρὸς ἀλλήλους νενευκότας ἔσωθεν. τὰ δὲ κοῖλα αὐτῶν, ἃ τινες αὐλοὺς καλοῦσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἐῶσιν, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος ῥιπιζόμενος παίνηται, καὶ ἄβροχος καὶ ἄσηπτος διαμένῃ. ἡ κόρθυς δὲ, κλίνεται τῆς κόρθυος· ὡς ἡ πίτυς, τῆς πίτυος.

48. ΣΙΤ. Ἑτέρα παραίνεσις. Δεῖ τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾶν. ἐπιτηδειότατος γάρ ἐστιν ὁ μεσημβρινὸς καιρὸς πρὸς τὸ ἀλοᾶν. φλέγοντος γὰρ τοῦ ἡλίου τηνικαῦτα τὴν καλάμην, τὸ ἄχυρον συμβαίνει λεπτότερον γίνεσθαι. καλάμη δὲ, τὸ κατωτέρω τοῦ στάχυος. ὅσον τε σὺν τῷ στάχυϊ τέμνεται, καὶ ὅσον ἐν τῇ γῇ ἄτμητον ὑπολιμπάνεται.

50. ΑΡΧ. Δεῖ φησι τοὺς ἀλοῶντας, μεσημβρίας ἀλοᾶν. τοὺς δὲ ἀμῶντας, ἄρτι λευκαινομένης τῆς ἠοῦς ἄρχεσθαι τοῦ ἀμητοῦ· λήγειν δὲ ἐπισκιαζομένης ἤδη τῆς γῆς.

51. ΕΛΙ. Ἤτοι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἠρεμεῖν, βραδῦναι. τὸ θέμα, ἐλινύω τὸ βραδύνω· οὐκ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ γὰρ κορυδαλλὸς τῶν ὀρνέων, πρῶτος πρωῒ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, καὶ τελευταῖος ὑποστρέφει.

52. ΕΥΚ. Μακάριος. ἐπισκώπτει δὲ τὸν ἐργοδότην, ὡς μὴ αὐτάρκως ποτὸν παρεχόμενον. εὐκτὸς δὲ, ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος. ἀπευκτὸς δὲ καὶ ἀπευκταῖος, ὁ μισητός.

Κάλλιον ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε τὼς φακὸς ἕψειν,
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.
Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδειν.
Τὸν δὲ τεὸν βουκαῖε πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

Pulchrius tibi est, ô procurator avare, lentes coquere:
Vide ne manum vulneres dum cyminum dividis.
Hæc decet viros in æstu laborantes cantare.
Tuum vero ô messor noxium amorem oportet
Narrari matri in lecto mane vigilanti.

54. ΚΑΛ. Ὁ λόγος περὶ τοῦ ἐπιστάτου τῶν θεριστῶν, ὀλίγην τροφὴν αὐτοῖς παρεχόμενον. Ἄλλως. τὸ ἐπιμελητὰ, ἀντὶ τοῦ ὦ ἐργοδότα· ὃν δὴ ἐργοδότην φιλάργυρον φησι. τὸ δὲ τοὺς φακὸν ἕψειν, παρ' ὑπόνοιαν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸ κρέας· ἢ, κάλλιον ὦ ἐπιστάτα ἕψειν σε τὸν φακὸν ὁλόκληρον. καὶ ὅρα ἵνα μὴ ἐπιτέμῃς, ἤγουν σχίσῃς τὴν χεῖρα καταπρίων αὐτὸν δηλονότι, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τοὺς ἄγαν φειδωλοὺς, κυμινοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὁ λόγος ὡς φειδωλόν.

56. ΤΑΥ. Τινὲς ἐκ τοῦ Μίλωνος λέγουσιν εἶναι τὸν λόγον. ἀπὸ τοῦ, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βοῦκος ἀοιδὰς, μέχρι τέλους τοῦ εἰδυλλίου. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ Μίλωνός ἐστιν ὁ λόγος τὸ, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν, μέχρις, ὤμοι τοῦ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἤγουν τὸ, θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ θείω Λυτιέρσα, λέγουσι τὸν Βάττον λέγειν μέχρι τοῦ, μὴ ἐπιτάμῃς τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον. τὸ δὲ ἑξῆς, ὡς ἀπὸ τοῦ Μίλωνος. ἤτοι τὸ, ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα δύο στίχους. Ἄλλως. Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας] Ταῦτα τὰ μέλη τὰ προειρημένα δηλονότι, χρὴ τοὺς θερίζοντας ᾄδειν, καὶ οὐχὶ ἐρωτικὰ ὥσπερ σὺ ποιεῖς βουκαῖε δηλονότι. ἢ ἐνδέχεται τοὺς θερίζοντας τοῦ θερισμοῦ φροντίζειν, καὶ μὴ τοῦ ἔρωτος. ὁ λόγος ἐκ τοῦ Μίλωνος. οἱ δὲ καὶ τοῖς ἐπάνω ταῦτα συνάπτουσι.

57. ΤΟΝ. Περὶ δὲ τοῦ ἔρωτός σου ὦ Βάττε τοῦ πλαγχοῦ, πρέπον ἐστὶ τῇ μητρί σου λέγειν ἐν τῇ κοίτῃ κατὰ τὸν ὄρθρον κειμένῃ. ἢ ἀνισταμένῃ ὄρθρου, καὶ μὴ νῦν ἐμοί. τὸ δὲ λιμηρὸν, ἀντὶ τοῦ πλαγχόν. ἢ χρὴ δέ σε τὸν σαυτοῦ ἔρωτα πρὸς τὴν μητέρα λέγειν, ὅτε γρηγορεῖ ἐν τῇ κοίτῃ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτὸν τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

A R G U M E N T U M

IDYLLII UNDECIMI.

Proponitur Cyclops qui amorem suum erga Galateam carmine solatur. Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Milesium natione, qui condiscipulus fuit Erasistrati, etiam medici. Fertur vero & aliquod ab illo carmen rescriptum à Cyclope ad Theocritum.

Κ Υ Κ Λ Ω Ψ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ια'.

Οὐδὲν ποτὶ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,

C y c l o p s,

Idyllion Undecimum.

Nullum contra amorem natum est remedium aliud,
O Nicia, neque quod vel inungi vel aspergi possit, ut opinor,

ΟΥΔΕΝ. Ὁ νοῦς· οὐδὲν ἔρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι ὦ Νικία, εἰ μὴ ἡ παιδεία, καὶ αἱ μοῦσαι. ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς διαγωγὴν τοῦ ἔρωτος τῆς Γαλατείας ἐχρῆτο. καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν, ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὅπως ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. καὶ Καλλίμαχος· Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδὰν, Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατισχναντι. Ἄλλως. Ὦ Νικία, οὐδεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν ἔρωτα, παρὰ αἱ μοῦσαι. αὗται γὰρ θεραπεύουσι τὸν ἔρωτα. τὸ δὲ τοιοῦτο φάρμακον, κοῦφον καὶ χάριεν γίνεται ἐν τοῖς ἀνθρώποις. δύσκολον δὲ κατὰ τὴν εὕρεσιν. γινώσκεις γὰρ καὶ σὺ τοῦτο ἐπιστημόνως, ὡς ἰατρὸς καὶ φίλος ταῖς μούσαις. καὶ τούτου παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. εὐκολώτατα γὰρ ἐκεῖνος ἐθεράπευε τὸν ἔρωτα μελῳδῶν, καὶ ταῖς μούσαις προσέχων, ὅτι ἠράσθη τῆς Γαλατείας

Ἠ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι.
Γινώσκειν δ' οἶμαί τυ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,

Quam Musæ. Leve; *hoc* & jucundum
Nascitur inter homines: quod tamen facile non est invenire.
Puto autem *ego* bene nosse te *hoc*, medicus cum sis.
Et novem Musis eximie carus.
Sic Cyclops apud nos commode vixit,
Antiquus ille Polyphemus, cum amaret Galateam,
Jam primum pubescens circa os & tempora.
Amavit vero non rosis, aut pomis, aut cincinnis.

ἰατρείας νέος ὤν, καὶ ἄρτι τὴν ἔκφυσιν τῆς γενείου ἐν τῷ πώγωνι δεικνύων. ἐκινήθη δ' εἰς ἔρωτα, οὐχ ὑπὸ μήλων, ἢ ῥόδων, ἢ ὑπὸ φαύλων τινῶν λέγει κικιννίων, τουτέστι τριχῶν, ἀλλ' ὑπὸ ὁλοῶν μανιῶν. ὥστε καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἠμελῶς παρέρχεσθαι. καὶ γὰρ αἱ οἶες αὐτοῦ ἐλθόντος ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, ἐκ τῆς νομῆς μόναι ἐπανῆλθον εἰς τὸ αὔλιον, τουτέστιν εἰς τὴν μάνδραν· αὐτὸς δὲ καθήμενος, ᾖδεν ἔχων ἐκ τῆς Ἀφροδίτης ὑποκάρδιον ἕλκος, ὅπερ ἐνέπηξε τῷ ἥπατι αὐτοῦ. Ἰστέον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μέν εἰσι χριστά, ἤγουν, ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν· τὰ δὲ ποτά, ἤγουν, ἅπερ πίνομεν· τὰ δὲ ἐπίπαστα, ἤγουν, ἅπερ ἐπιπάττομεν.

3. ΚΟΥ. Τὸ κατὰ φιλοσοφίαν ἐρᾶν, κουφότατον παρέχει τὸ πάθος· ἤγουν, συντόμως γίνεται ἡ σοφία. καὶ σύντομον τὸ μουσικὸν εἶναί τινα.

4. ΕΥΡ. Τὴν φιλοσοφίαν λέγει, ἢ τὴν παιδείαν, ὅτι οὐκ ἔστιν εὐχερὲς περιγενέσθαι φιλοσοφίας, ἢ παιδείας.

7. ΟΥΤ. Τοῦτον γὰρ τὸν τρόπον ῥᾴδιον διῆγε καὶ ὁ παρ' ἡμῖν Κύκλωψ διὰ τῆς ᾠδῆς. τὸ δὲ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῆς Σικελίας φέρει. καθὸ καὶ Συρακούσιος ἐστι. δοκεῖ δέ τισιν, ὅτι καὶ ἡ πλάνη τοῦ Ὀδυσσέως, περὶ Σικελίαν που γέγονε.

10. ΗΡΑ. Εἰς ἔρωτα ἐκινήθη· ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, ὥστε μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν. ἢ ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, καὶ τὸ κατὰ μέρος αὐτῆς, οὔτε ῥόδων, οὔτε μήλων. μήλων μὲν ἐπὶ τῆς ὄψεως· ῥόδων δὲ, τῆς γυναικείας ἥβης. παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἐσθ' ὅτε λέγει. ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει· Ὡς τ' οὖν ἐσθίων τοῖς σιτίοις ἥδομαι. ἅπαντα δ' εἶναι δοκεῖ ῥοδωνιά, καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια. ΚΙΝ. Τοῖς μαλλίοις. τῇ κόμῃ. ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κέχρηται. Ὥσπερ ἐξῆλθες χρυσοῦς ἔχων κικίννους.

12. ΑΥΤ.

Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄιες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιοέσσας
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

Sed perniciosis furiis: ducebat autem omnia posthabenda.
Sæpe oves ad ovile *sine duce* sua sponte redibant
Ex viridi gramine: ipse vero Galateam cantu celebrans
In ipso algoso litore consumebatur,
Inde usque ab aurora, infensissimum habens sub pectore vulnus
A Venere potenti, quod telum illi in hepate fixerat.
Sed hoc remedium ille invenit, & sedensque in rupe
Præcelsa, in mare prospectans, talia canebat:
O candida Galatea, cur amantem respuis?
Candidior caseo, cum aspiceris: tenerior agno,
Vitulo lascivior, acerbior uva immatura.

12. ΑΥΤ. Αὐταὶ ἀντὶ τοῦ μόναι. Ὅμηρος· Τυδείδης δ' αὐτός περ ἐών, ἀντὶ τοῦ αὐτόματος καὶ μόνος.

17. ΑΛΛ. Ἀλλὰ τετρωμμένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, εὗρε τὸ φάρμακον, τουτέστι τὴν θεραπείαν. Καθεζόμενος γὰρ ἐπάνω τινὸς πέτρας ὑψηλῆς, μέλη τινὰ συνετίθει ἐμμελῶς, πρὸς τὴν θάλασσαν βλέπων.

19. ΑΠΟ. Μισεῖς, ἀποστρέφεις. ἀποβάλλω γὰρ, τὸ ἀποστρέφω. προσβάλλω, τὸ προσκρέω· ὡς τὸ, προσβάλλουσιν οἱ πολέμιοι τῷ τείχει τῆς πόλεως. περιβάλλω, τὸ ἐνδύω. ὅθεν καὶ περιβολή, τὸ ἔνδυμα.

20. ΛΕΥ. Τυροῦ πεπηγότος· ὃ οἱ Ἀττικοὶ τροφαλίδα καλοῦσι.

21. ΓΑΥ. Αὐθαδεστέρα. γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμένος. καὶ γαυριῶ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐπαίρομαι. ἐκ τούτου συγκριτικόν, γαυρότερος, καὶ γαυροτέρα θηλυκόν. ΦΙΑ. Σκληροτέρα ἀώρου σταφυλῆς. ὄμφαξ γὰρ ἡ ἄωρος σταφυλή, καὶ ἡ ἄωρος ἐλαία. ὅθεν καὶ ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γινόμενον, ὃ δὴ πινόμενον, τὰς ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατείας ἕλμινθας ἀναιρεῖ.

Φοιτῆς δ' αὖθ' οὕτως ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγε κόρα τεῦ, ἁνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τὺ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
Γινώσκω χαρίεσσα κόρα τίνος οὕνεκα φεύγεις.
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὡς μία μακρά.
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι· πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.

Soles vero huc venire, cum me dulcis somnus tenet:
Recedis vero statim abiens cum dulcis somnus me reliquit,
Fugisque velut ovis canum lupum conspicata.
Amare te cœpi puella tunc, cum primum
Venisti cum mea matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere; ego vero viæ dux eram.
Neque, ubi te vidi, postea desinere, ne nunc quidem,
Ab eo inde tempore potui: tu vero prorsus nihil per Jovem curas.
Scio pulchra puella, quare me fugis:
Quia mihi hirsutum supercilium per totam frontem,
Ab aure altera ad alteram protensum est aurem, unum longum.
Unus vero oculus subest, & latus nasus super labra.

24. ΛΥΚ. Ἀντὶ τοῦ λευκόν. οἱ γὰρ λύκοι, αἰθαλώδεις τὴν χροιάν· ἐπεὶ οὖν ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ εἰσι τὰ τοιαῦτα, εἶπε καταχρηστικῶς τοὺς λύκους λευκοὺς ἢ πολιούς, ἀντὶ τοῦ γηραιούς, καὶ παλαιούς.

27. ΔΡΕ. Τὸ δρέψασθαι, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων· καὶ λέγεται ἀεὶ παθητικῶς· τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα. σημαίνει δὲ τὸ τέμνειν. ἐκ γὰρ τούτου τοῦ δρέπω ἀχρήστου, καὶ δρεπάνη, δι' ἧς τοὺς ἀστάχυας δρέπομεν.

28. ΠΑΥ. Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.

33. ΠΛΑ. Τουτέστι σιμός· σιμὸς δέ ἐστιν, ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεστηκότας τοὺς ῥώθωνας. γρυπὸς γὰρ ὁ ἐπικαμπῆ ταύτην ἔχων, δίκην ἱέρακος.

Ἀλλ' αὐτὸς τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρώς,
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.

Verum ego ille qui talis sum, oves mille pasco:
Et lac optimum, quod ex illis mulgetur, bibo:
Nec caseus mihi desit in æstate, neq; in autumno,
Neque summa etiam hyeme: fiscellæ enim sunt oneratæ semper.
Fistula vero melius canere novi quam ullus hic Cyclopum,
Tecum, ô carum dulce pomum, me ipsum *quoque* cantu celebrans,
Idque sæpe nocte intempesta. Alo tibi undecim hinnulos,
Omnes fœtus; & catulos quatuor ursarum:

34. ΑΛΛ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὤν, ἀσχήμων δηλονότι καὶ δυσειδής, ποιμὴν εἰμὶ προβάτων χιλίων, καὶ βόσκω αὐτά. Καὶ τὸ γάλα τούτων τὸ κάλλιστον πίνω ἀμελγόμενος. ἰστέον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινόν, ὃ καὶ βδέλλω, τὸ ἐκπιέζω. ἐκ τούτου καὶ βδέλλα, ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα. Ἀττικῶς δέ, βδάλλω τὸ αὐτό.

37. ΤΑΡ. Ταρσοὶ τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τείρω, τερῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου, τερσὸς· ἀφ' οὗ ταρσός. ἐν ᾧ τινι δηλονότι, ὁ τυρὸς ξηραίνεται.

38. ΣΥΡ. Γινώσκω δὲ διὰ σύριγγος μελουργεῖν, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα ὄντων Κυκλώπων.

39. ΤΙΝ. Τοῦτο προσφθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μου μῆλον. ἐμαυτὸν καὶ σὲ παρὰ καιρὸν τῆς νυκτὸς ᾄδων· τουτέστι, διὰ μελισμάτων ἐγκωμιάζω. Ἄλλως. γλυκύμαλον. ναί φησιν οὕτω τὸ συρίζειν ἐπίσταμαι, ὡς οὐδεὶς τῶν Κυκλώπων, ὑμνῶν τὸ προσφιλέστατόν μοι γλυκύμηλον, ἤγουν τὸ γλυκὺ μῆλον. μῆλον δέ ἐστιν ὡς μελίλωτον. ἔστι γὰρ μῆλον γένος. Σαπφώ. Γλυκύμαλον ἐρεύθεται ὡς ἄκρῳ ἐπ' ὕσδῳ.

40. ΤΡΕ. Τοῦτο ἐρεθιστικόν· ἤγουν παραμυθητικὸν πρὸς ἐρῶντα, ὅτι ἐκ συνουσίας ἔχω καὶ ἐλάφους, μετὰ τῶν γεννημάτων αὐτῶν. ἀμνοφόρους γάρ, ἀμνίδας καὶ βρέφη φέρουσας. ἢ μαννοφόρους. χαίρονται γὰρ ἔν τισι καὶ οὕτω. μάννος δέ ἐστιν, ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννιάκιον.

41. ΣΚΥ. Καὶ σκύμνους ἄρκτων τέσσαρας.

42. ΑΛΛ.

Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι·
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν,

Sed veni tu ad me, & habebis nihil minus.
Glaucum vero mare sine litus ferire.
Jucundius in antro apud me noctem transiges:
Ibi sunt lauri, sunt proceræ cupressi:
Est & nigra hedera: est vitis dulcissimos fructus ferens:
Est & gelida unda, quam mihi nemorosa Ætna
Ex candida nive, potum divinum, ministrat.
Quis *præ* his in mari & fluctibus vivere malit?
Si vero ego videor tibi esse hirsutior,

42. ΑΛΛ. Ἀλλ' ἐλθὲ πρὸς ἐμέ. καὶ οὐχ ἧττον ἐμοῦ ἕξεις. δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσεις τῶν ἐμῶν.

45. ΡΑΔ. Ῥαδινὸν τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν. τὸ ῥεῖα, ἤγουν εὐκόλως δονούμενον.

46. ΕΝΤ. Οὐκ ἀσκόπως τοῦτό φησι. παραδίδωσι δὲ ὁ Κρατῖνος, καὶ ἄλλον λευκὸν κισσόν. οὗ τὸν καρπὸν μετὰ τὸ τεκνῶσαι πινόμενον, πρὸς παιδοποιΐαν φασὶ συντελεῖν.

47. ΑΠΟ. Ἰστέον, ὅτι ἡ Αἴτνη τὸ ὄρος τῆς Σικελίας, ἐξ ἑνὸς μέρους πῦρ ἀναπέμπει, ὃ καὶ Αἰτναῖον λέγεται· ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους ἐστὶ δενδροφόρον, ἐν ᾧ καὶ χιὼν δι' ἔτους τηρεῖται, ἐξ οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος τῆς χιόνος τηκομένης, ἐστὶ τὸ ὕδωρ καὶ μάλα ψυχρόν.

48. ΠΟΤ. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβροσία τροφὴ θεῶν, ὥς φασιν Ἕλληνες. ἐκ δὲ τῆς ἀμβροσίας, καὶ ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τουτέστι τὸ γλυκύτατον.

49. ΤΙΣ. Ἤγουν, τίς τοσαῦτα ἔχων ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεὶς ταῦτα προέλοιτο, ἤγουν προκρίνοι οἰκεῖν θάλασσαν καὶ κύματα.

50. ΑΙ. Εἰ δὲ ἐγὼ παρὰ σοὶ νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι συνόφρυς, καὶ διὰ τοῦτο μεμίσημαι, ἔστι μοι ξύλα δρύϊνα· καὶ καιόμενος καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, οὗ γλυκερώτερον οὐδὲν ἐμοὶ ὑπὸ σοῦ, ὑπομείναιμι ἂν ἡδέως. τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐρῶντες πάσχοντες ὑπὸ τῶν ἐρωμένων τὰ ἔσχατα τῶν δεινῶν, ἡδέως φέρουσιν.

Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὤ μοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν, θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν ὦ κόριον νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,

Sunt mihi querna ligna, & sub cinere ignis inextinctus:
Et perferre possum, ut etiam anima mea à te comburatur,
Et unicus ille oculus, quo mihi nihil dulcius est.
Hei mihi quod mater non peperit me habentem branchias,
Ut ad te per undas irem, ac manum tuam oscularer,
Si quidem os non velles: adferrem vero tibi vel alba lilia,
Vel papaver tenerum, quod rubra crepitacula habet.
Atque hæc quidem in æstate, alia vero gignuntur hyeme,
Ut omnia hæc simul tibi afferre non possim.
Nunc profecto hic, ô puella, natare discam,

54. ΜΟΙ. Ἀπορῶν ὁ Κύκλωψ καὶ ἀποτυγχάνων ὡς ἐρῶν Νηρηΐδος τῆς Γαλατείας, φησὶ δεινοπαθῶν· φεῦ μοι, ὅτι οὐκ ἐγέννησέ με ἡ μήτηρ μου ἰχθύν. οὕτω γὰρ ἂν κατεφίλησα τὴν χεῖρά σου, ἐὰν μὴ τὸ στόμα ἤθελες.

56. ΕΦΕ. Ἔφερον δέ σοι καὶ ἐρωτικὰ σύμβολα· κρίνα δηλονότι λευκὰ καὶ μήκωνος φύλλα. ἀλλ' οὐκ ἂν ἠδυνήθην φέρειν σοι ἀμφότερα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ γὰρ κρίνα τοῦ θέρους εἰσί· τὰ δὲ τῆς μήκωνος φύλλα, τοῦ χειμῶνος. μήκων δὲ λέγεται ἡ κεφαλὴ, καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κώδεια.

57. ΕΡΥ. Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ, καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλάσσειν, ὅ ἐστι ψοφεῖν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὴν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ ἀποσημειοῦνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τοῦ πλαταγῶνος ψόφου, εἰ ἀψόφως ἐπικρουσθείη.

60. ΝΥΝ. Λείπεται τοίνυν ὦ κόρη, ἐπεὶ οὐ βράγχια ἔχω, τουτέστιν ὡς ἰχθὺς ἐγεννήθην, μαθεῖν ἐμὲ τὸ νεῖν, τουτέστι τὸ πλέειν, καὶ κολυμβᾶν. ἐάν περ ἀφίκηταί τις ξένος ἐνταῦθα μετὰ νηός· οὗτος γὰρ ἐμὲ διδάξεται δηλονότι πλέειν, ἵνα μάθω τί γλυκύ ἐστιν ὑμῖν ταῖς Νηρηΐσι δηλονότι τὸ κατοικεῖν τὸν βυθόν.

Αἴ κά τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται,
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρῶσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῇ· ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

Si quis hospes navigans cum nave huc advenerit,
Ut sciam quænam voluptas vobis sit habitare in profundo.
Egredere ô Galatea, & egressa obliviscaris
(Sicut ego nunc hic sedens) domum redire.
Pascere vero una mecum velis, & lac mulgere,
Et caseum premere, acre coagulum immittens.
Mater me sola injuria afficit, & eam accuso:
Nihil prorsus illa unquam amabile tibi dixit de me,
Idque indies videns me tenuem *magis* fieri.
Dicam mihi caput & ambos pedes meos
Dolere, ut crucietur: quoniam & ego crucior.
O Cyclops, Cyclops, quo tibi mens avolavit?

63. ΕΞΕ. Τὸ πᾶν· εἴθε ἐξέλθοις ὦ Γαλάτεια. καὶ ἐξελθοῦσα, εἴθε λήθην λάβοις ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἐνταῦθα καθήμενος, εἰς τὸν οἶκον ἀπελθεῖν. καὶ εἴθε βουληθείης σὺν ἐμοὶ ποιμαίνειν, καὶ ὁμοῦ γάλα ἀμέλγειν. καὶ εἴθε βουληθείης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ σχῆμα, τυρὸν πῆξαι, πυτίαν δραστικωτάτην ἐμβαλοῦσα.

67. Ἁ ΜΑ. Ὅτι οὐ μαστροπεύει μοι. αὕτη ἂν εἴη Φόρκυνος θυγάτηρ ἡ Θόωσα, καθὼς φησιν ὁ ποιητής. Ἄλλως. τοῦτο ἀγροικικόν, καὶ ἀφελὲς τὸ ἦθος. ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδικεῖ με, μὴ προσαγωγεύκτα τὴν ἐμὴν ἐρωμένην πρὸς ἐμέ. καὶ ταῦτα ὁρῶσά με ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἰσχναινόμενον, καὶ λεπτυνόμενον καθ' ἑκάστην ἡμέραν· διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀντιλυπήσω αὐτήν, προφασιζόμενος, ὅτι τὴν κεφαλήν μου ὀδυνῶμαι, καὶ τοὺς πόδας μου ἀμφοτέρους, ἐπεὶ τοῦ ἔρωτός μου οὐ φροντίζει.

72. Ὦ ΚΥΚ. Ὥσπερ συστραφείς, καὶ ἀλγήσας τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως, πρὸς ἑαυτὸν διαλέγεται· σὺ τὰς φρένας ὦ Κύκλωψ ἐκπεπετασμένας καὶ πεπλανημένας ἔχεις, ἐὰν ἀπελθὼν

καλα

Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδειν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεί κ' αὐταῖς ὑπακούσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μυσίσδων· ῥᾶον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Si tu profectus calathos texeres, & teneras virgas metens
Agnis adferres, fortasse multo rectius saperes.
Mulge præsentem: quid enim fugientem sectaris?
Forte aliam invenies Galateam, & quidem pulchriorem.
Multæ puellæ mecum de nocte colludere volunt:
Suaviter vero rident omnes, cum ipsis ausculto:
Nimirum & ego in terra aliquis videor esse.
Sic Polyphemus pascebat amorem,
Cantans: suavius autem agebat, quam si aurum dedisset.

ταλαρίσκους συμπλέκῃς, καὶ πόαν θερίσας τοῖς ἀρνίοις φέροις, ἴσως γένοιο φρονιμώτερος.

75. ΤΑΝ. Ὁ νοῦς· τί πρὸς ἀμηχανίαν τρέπῃ; Ἡσίοδος· Νήπιος, ὃς τὰ ἕτοιμα λιπὼν, τ' ἀνέτοιμα διώκει. κατὰ τὴν παροιμίαν τοῦτο λέγει. τὸν θέλοντα βοῦν ἔλαυνε· ἤγουν, τὸν ἀγαπῶντα φίλει.

80. ΟΥΤ. Πρὸς τὸν Νικίαν ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. οὕτως ὁ Πολύφημος, φησὶ, μετεχειρίζετο τὸν ἔρωτα ἐθεράπευε μελῳδῶν.

81. ΡΑ. Εὐχερέστερον δὲ διῆγε, παρὰ μισθὸν δοῦναι, εἰς θεραπείαν τοῦ ἔρωτος δηλονότι. ἢ εἰ χρυσὸν εἶχε δοῦναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγέγραπται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Αἴτης, γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. Αἴτας δὲ οἱ μὲν Θετταλοὶ καλοῦσι τοὺς ἐρωμένους· οἱ δὲ, Αἴτας, τοὺς ἑταίρους. φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τοὺς ἀγαθοὺς, οἷον μὴ ἴτας, ἀντὶ τοῦ μὴ ἰταμούς. ἢ Αἴτης, ὁ συναίτης καὶ συμπολίτης. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ ἐρῶν τῷ ἐρωμένῳ, καὶ εὔχεται δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχει τέλους παραμεῖναι· ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ᾽ αὐτοὺς φημίσωσιν τὴν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. Καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ὅτι τιμῷ τετιμήκεναι Διοκλέα ὑπεραποθανόντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου.

ARGUMENTUM

IDYLLII DUODECIMI

Inscribitur quidem hoc Idyllion Aites: scriptum vero est Ionica dialecto. Aitas autem Thessali vocant amatos. Alii Αἴτας *socios appellant, nonnulli vero probos & modestos ita vocari dicunt, quasi non protervos, sive impudentes. Aut Aites significat cohabitatorem & concivem. Alloquitur autem amator eum quem amat, optatque sibi duorum animorum conjunctionem, & amicitiæ solidam firmitatem, quæ usque in finem vitæ permaneat: adeo ut etiam post ipsorum mortem posteri prædicent concordiam quæ inter eos intercessit. Et Megarenses laudat, eo quod summo honore affecerint Dioclem, qui semetipsum pro amico suo defendendo morti exposuit.*

ΑΙΤΗΣ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ΄.

Ἤλυθες ὦ φίλε κοῦρε τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ,
Ἤλυθες· οἱ δὲ ποθεῦντες, ἐν ἤματι γηράσκουσιν.

AITES,

IDYLLION XII.

VEnisti care puer, post tertiam jam noctem & auroram,
Venisti: qui vero desiderio conficiuntur, uno die fiunt senes.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιβ΄.

Ἐπιγέγραπται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Αἴτης. γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. ἔστι δὲ τὸ εἶδος ἀφηγηματικόν. ἀφ᾽ ἑνὸς γὰρ προσώπου προάγεται ὁ λόγος, τουτέστι, τοῦ Θεοκρίτου. διαλέγεται γὰρ ὡς ἐραστὴς πρός τινα ἐρώμενον, οὐ πλέον τριῶν ἡμερῶν ἀποδεδημηκότα. ὅθεν φησὶν, ἦλθες μετὰ τρεῖς ἡμέρας· ἐγὼ δὲ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς ποθῶν. ἔστι δὲ Εἰσπνήλος ὁ ἐραστὴς, κατὰ τὴν τῶν Ἀμυκλαίων διάλεκτον. Αἴτης δὲ, ὁ ἐρώμενος, ὡς Θετταλοί φασιν. εὔχεται δὲ ἵνα μετὰ θάνατον

γένοιτο

Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν,
Ἠελίου φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες

Quanto ver hyeme, & quanto pomum pruno
Suavius, quantoque mater ovis suo agno villosior est,
Quanto virgo præstantior est muliere ter nupta,
Quanto vitulo celerior hinnulus, quantum luscinia
Canora cantu omnes volucres superat:
Tantum tu me exhilarasti adveniens.
Sub umbrosam vero fagum
Sicut viator aliquis sole torrente, properabam.
Utinam concors adspiret utrisque amor

γένοιντο ἀοίδιμοι. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ὡς τετιμηκότας τὸν Διοκλέα παιδεραστὴν ὄντα ἐπιταφίῳ ἀγῶνι. ἐν ᾧ οἱ νέοι ἠγωνίζοντο φιλήμασι. καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας, ἐστεφανοῦτο βαρεῖ στεφάνῳ, καὶ ἀπήρχετο πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

1. ΗΛΥΘ. Ὦ φίλε μοι νέε, ἦλθες μετὰ τρεῖς νύκτας τε καὶ ἡμέρας. εἶτα ἐπιφέρων εἴρηκεν, ὅτι βραδέως ἦλθες.

2. ΠΟΘ. Οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποδυρόμενοι, γηρῶσιν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν. ἢ οἱ δὲ ποθοῦντες ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι τῶν ἐρωμένων ἀποτυγχάνοντες. Ἄλλως. οἱ ἐρῶντες, εἰ μίαν μόνην ἡμέραν τῶν ἐρωμένων ἀπολειφθεῖεν, τῆς πάσης ζωῆς ἐστερῆσθαι τῆς αὐτῶν παρουσίας νομίζουσιν.

3. ΟΣΣΟ. Ὅσον δὲ ἥδιόν ἐστι τὸ ἔαρ τοῦ χειμῶνος, ὅσον ἡ ὄϊς τοῦ ἰδίου ἀρνὸς δασυτέρα, ὅσον ἡ παρθένος προτιμοτέρα τῆς πολυγάμου γυναικὸς, ὅσον ταχυτέρα ἡ ἔλαφος τοῦ μόσχου, ὅσον ἡ ἀηδὼν γλυκυτάτη εἰς τὸ ᾄδειν, δηλονότι τῶν πετεινῶν πάντων· τόσον φανεὶς σὺ εὔφρανας ἐμέ. κατέφυγον δὲ ὑπὸ σκιὰν ἀναψυχὴν ληψόμενος δηλονότι, ὥσπερ καὶ ὁδοιπόρος τῷ ἡλίῳ φλεγόμενος, ὑπὸ σκιὰν δένδρου καταφύγοι.

8. ΣΚΙ. Ὡς ἄν τις φησὶ φλεγόμενος ὑπὸ ἡλίου εἰς σκιὰν φηγοῦ παρέλθῃ, οὕτω κἀγώ σοι προσανεπαυσάμην ἀσμένως.

10. ΕΙΘ. Εἴθε, φησὶν, ἐνεχώρει ὅμοιον γενέσθαι τὸν εἰς ἀλλήλους ἔρωτα, ἵνα καὶ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ᾀδόμενος ἡμετέρα ἡ φιλία ᾖ. ἢ, εἴθε δὲ ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις εὐμενεῖς οἱ ἔρωτες γένοιντο, καὶ ἐπιπνεύσειαν ἀταράχως. γενοίμεθα δὲ καὶ τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἐσομένοις λόγος ἀοίδιμος ὅτι δύο τινὲς, ἐν ἀλλήλοις ἐγένοντο συντακέντες τῷ ἔρωτι.

11. ΕΠΕ.

Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν, ἦν εἴσπνηλος, φαίη χ' ὡ' μυκλαΐσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐτην.
Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅτ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
Εἰ γὰρ τοῦτο πάτερ Κρονίδη πέλοι· εἰ γὰρ ἀγήρῳ
Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα

Nobis, ita ut posteri de nobis cantent!
Duo quidam inter se juncti fuerunt
Viri: alter erat amicus, dicat quis Amyclaea lingua loquens,
Alterum vero Thessalice loquens amatum vocet.
Mutuo illi sese amabant aequa lege: certe tunc fuerunt
Aurei olim homines, quum vicissim amaret qui amabatur.
Utinam hoc, ô pater Jupiter, fiat: atq; utinam nunquam senescentes
Immortales simus: atque post secula ducenta

11. ΕΠΕ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἐσομένοις καὶ μέλλουσιν ἔσεσθαι· ἤτοι τοῖς μεταγενεστέροις γενοίμεθα ἀοιδή· ἤτοι ᾆσμα, λέγουσι δηλονότι.

12. ΔΟΙ. Τοῦτο ὡς τοὺς πρεσβυτέρους. ἵνα οἱ μεταγενέστεροι τῆς φιλίας ἡμῶν μνησθέντες, λέγωσιν ὅτι δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο ἄνθρωποι· ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων λεγόμενος Εἰσπνικός, τουτέστιν ἐραστής· ἕτερος δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν Ἀΐτας, τουτέστιν ἐρώμενος. οὗτοι δ' ἀλλήλους ἐξ ἴσου ἐφίλησαν, τοῦ χρυσοῦ γένους, ὡς ἔοικαν, ὄντες.

13. Ὁ ΜΕΝ. Ὁ μὲν κατὰ τοὺς Ἀμυκλαίους Εἴσπνηλος ὀνομαζόμενος. οὗτοι γὰρ τὸν ἐραστὴν Εἴσπνηλον φασίν· ὁ δὲ ἕτερος κατὰ τοὺς Θετταλοὺς Ἀΐτης, τουτέστιν ἐρώμενος. τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόρροπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγοῦ ἰσοσταθμοῦ. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν πάλαι ἄνδρες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους, ὅτε ὁ φιλῶν ἀντεφιλεῖτο. Ἀμύκλαι δὲ πόλις Λακωνική.

17. ΕΙ. Εἴθε γὰρ τοῦτο ὦ Ζεῦ γένοιτο υἱὲ τοῦ Κρόνου. ΑΓΗ. Ἤγουν, ὦ Ζεῦ καὶ ὦ ἕτεροι θεοὶ οἱ μὴ γηράσκοντες, καὶ ἀθάνατοι. Ἄλλως. εἰ γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι] νοητέον ἔξωθεν, ἡμεῖς. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς θεοὺς αὐτοὺς εἶναί φησιν, ἀλλ' ὡς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις, διὰ μνήμης εἶναι καὶ ᾠδῆς, καὶ μὴ ἐπιλησθῆναι. ἢ, εἰ γὰρ ἀγήρω ἡμεῖς, ὦ ἀθάνατοι, ἤγουν διὰ μνήμης ὑπάρχομεν. ὁ νοῦς. τὸ πᾶν· εἴθε ἀθάνατοι γενοίμεθα, μηδ' ὅλως γήρως γευσάμενοι, εἰ δὲ συμβαίη ἡμεῖς θανεῖν δηλονότι, εἴθε τις ἀγγείλειεν ἡμῖν εἰς τὸν ἀνέκβατον τόπον τοῦ ᾅδου, μετὰ διακοσίας γενεάς, ὅτι ἡ σὴ νῦν φιλία καὶ τοῦ ἐρωμένου, τοῖς πάντων ᾄδεται στόμασι, μάλιστα δὲ τοῖς τῶν ἠϊθέων στόμασι δηλονότι.

Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα,
Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω,
Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσονθ' ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
Ἤν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,

Nunciet mihi aliquis apud Acherontem irremeabilem:
Dicens, Amor tuus nunc, & amabilis amici tui,
Omnibus est in ore, præcipue vero juvenibus.
Verum horum omnium superi cœlicolæ
Dispensatores erunt sicut volent: ego vero te formosum laudibus celebrans
Non edam mendacia super nasum rarum: *i. nihil falsi dicam.*
Nam etsi *me* in aliquo læseris, & statim reddidisti id innoxium,
Et duplo juvisti, & habens auctarium discedo.
Nisæi Megarenses, remis præstantes,

22. ΑΛΛ'. Ἀλλ' οἱ θεοὶ μὲν ἔσονται οἱ οὐρανίωνες ὑπέρτεροι τούτων· τουτέστιν ἰσχυρότατοι βοηθοί, ὡς ἐθέλουσιν. ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν σε τὸν καλὸν, οὐ ψεύσομαι, οὐδὲ ἐπὶ τῆς ῥινὸς τῆς ἐμῆς ἀναβλαστήσουσι τὰ τῶν ψευδοῦς σύμβολα. Ἄλλως. ἐγὼ δέ σε] ἐγὼ δέ σε ἐγκωμιάζων, λέγει δὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον, οὐ ψεύσομαι περὶ σοῦ. οὐδὲ ἐπάνω τῆς ῥινὸς ψεῦσμα γενήσεται, ἢ μᾶλλον φύσω· εἰώθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια, ψεύσματα καλεῖν, καὶ εἶναι ταῦτα σημεῖον ψευδολογίας.

24. ΨΕΥ. Φῦσαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι ἴονθοι, ἢ ὄνθοι, ὡς κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας γινόμεναι, ἃς ψυδράκια ἐκάλουν. καὶ οἱ Σικελιῶται τὰ ταῦτα φύσαλλα, ψευδηγόρον ἐσημαίνοντο εἶναι. ἴονθος δὲ λέγεται, παρὰ τὸ ὄνθος, οἱονεὶ μολυσμὸς τῆς ὄψεως.

25. ΗΝ. Ἐὰν γὰρ καὶ λυπηρόν τι ἢ δηκτικὸν δράσῃς, ὁ λόγος ὁ τρώσας ἰᾶσαι. ἢ ἐὰν γὰρ καὶ δηχθῶ ὑπὸ σοῦ, τὸ μὲν δῆγμα τεθεράπευκας, καὶ ἀβλαβὲς ἐποίησας. μᾶλλον δὲ καὶ εἰς τὸ διπλάσιον ὠφέλησας. καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκον, ἔχων τὸ ἴσον μέτρον τῆς φιλίας.

27. ΝΙΣ. Νισαίους τοὺς περὶ τὴν Ἀττικήν. ἐπώνυμον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νίσα ἀφ' οὗ Νισαῖοι καλοῦνται οἱ Μεγαρεῖς ὀνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος, συνοικήσαντες αὐτῷ ἀριστεύοντες. καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς.

28. ΟΛΒ.

Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς πέρι ἄλλων
Ξείνων τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐρειδόμενοι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βεβριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

Felices habitetis, quoniam præ aliis hospitibus Atticum
Dioclea puerorum amatorem honore affecistis.
Semper primo vere ad ipsius tumulum congregati
Pueri certant osculi victoriam reportare.
Quique labra labris dulcius applicaverit,
Is coronis oneratus ad suam matrem revertitur.
Beatus ille quisquis inter pueros de osculis illis judicat.
Is scilicet pulcrum Ganymedem diligenter invocat,
Ut Lydio lapidi similia labra habeat, quo aurum
Purum explorant argentarii, ne sit vitiatum.

28. ΟΛΒ. Μακαριωθείητε, ὅτι ὑπερβαλλόντως τὸν Διοκλέα ἐτιμήσατε. οὗτος γὰρ Ἀθήνηθεν φυγὼν εἰς Μέγαρα φιλόπαις ὑπερφυῶς ὤν, ἔν τινι μάχῃ ἠρίστευσε. καὶ ὑπερασπίζων τινὸς ἐρωμένου, ἐκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δὲ ἐτελεύτησεν· ὅθεν τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτόν, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα· ἀγῶνά τε αὐτοῦ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα αὐτὸν ἥδιστα, τοῦτον ὑπ' αὐτῶν, ὡς κρείττω στεφανοῦσθαι. Ἄλλως. ὦ Μεγαρεῖς οἱ τὴν Νίσαιαν κατοικοῦντες, καὶ τὰ ναυτικὰ ἀριστεύοντες, εὐτυχοίητε ὀλβίως, τὴν ἑαυτῶν κατοικοῦντες πατρίδα, ἐπεὶ τὸν Ἀθηναῖον Διοκλῆν περισσότερον τῶν ἄλλων τετιμήκατε, ἐραστὴν παίδων γεγονότα, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων τεθείκατε, ἐν ᾧ ὁ γλυκύτατα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χείλη τοῖς τοῦ ἀντιφιλοῦντος χείλεσι προσκολλήσας, βαρεῖ στεφάνῳ στεφανωθεὶς χαίρων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

35. ΗΠΟΥ. Οὕτως ὁ κριτής, φησιν, εὔχεται τῷ Γανυμήδει ἵνα ἐπιτήδειον ἔχῃ τὸ στόμα, πρὸς τὸ δικάζειν τὰ φιλήματα, οὕτως, ὡς ἡ Λυδία λίθος δοκιμάζει τὸν χρυσόν, εἴτε καλός, εἴτε καὶ μή, ἡ λεγομένη χρυσῖτις, ὡς τοὺς λίθους τούτους παρὰ Λυδοῖς εὑρισκομένους. τὸ δὲ ἑξῆς, οὕτως. εὔχεται τῇ Λυδίᾳ πέτρᾳ ἴσον ἔχειν τὸ στόμα, ᾗ τινι οἱ ἀργυραμοιβοὶ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐστιν. ἐκτίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς τὴν μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγήν, ὅτε εἰς τὴν κρήνην ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων ἀπῴχετο· τὴν δὲ Ἡρακλέος τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θειοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἤρα Ἡρακλῆς.

ARGUMENTUM

XIII. IDYLLII.

Hoc Idyllion meram rei gestæ narrationem continet. Recenset enim Poëta Hyle pueri raptum à Nymphis, quum ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus abiisset: & Herculis errationem, ac gravem, ob amissum Hylam, dolorem. Sciendum autem Hylam fuisse Theodamantis lignorum sectoris filium, quem amavit Hercules.

ΥΛΑΣ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιγ΄.

ΟΥΧ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧτινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἧμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,

HYLAS,

IDYLLION XIII.

NOn nobis solis amorem peperit, ut arbitrabamur,
O Nicia, cuicunque tandem Deorum puer hic natus sit:
Neque nobis primis ea quæ pulchra sunt, pulchra videntur,
Qui mortales sumus, & crastinum non cernimus:
Quin & Amphitryonis filius, cui ferreum pectus erat,

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιγ΄.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι. ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα. τὴν μὲν Ὕλα ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἁρπαγήν. τοῦ δὲ Ἡρακλέους τὴν πλάνην, καὶ τὴν περὶ τὸν Ὕλα βάσανον. Θιακείτω Ὕλας. Δωρικῶς.

6. AIN.

Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος·
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄρνιτο,
Οὐδ' ὄχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς ἀὼς,
Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·

Qui sævum leonem sustinuit, is amavit puerum
Formosum Hylam, cæsariem ferentem:
Ipsumque omnia edocuit, sicut pater carum filium:
Quibus præceptis ipse vir præstans & celebris effectus erat,
Et nunquam ab eo discedebat neque tempore meridiano,
Nec cum in domum Jovis excurreret albis quadrigis aurora,
Neque cum pulli avium queruli ad nidum respicerent,
Matre quatiente alas in fuliginosa trabe:

6 ΛΙΝ. Λῖν τὸν λέοντα, ἀπὸ εὐθείας τὸ λίς. καὶ Ὅμηρος· ἠΰτε λῖν ἤνεγκε δαίμων. καὶ, λὶς ἠϋγένειος. ἱστορῆται γὰρ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέους διαφθαρῆναι, τὸν Ἑλικώνιον, τὸν Λέσβιον, ἢ Νεμεαῖον.

7. ΥΛΑ. Τὸν Ὕλαν Σωκράτης υἱὸν Ἡρακλέους φησίν. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος, Θειοδάμαντος καὶ Κήϋκος, Εὐφορίων δὲ, Εὐφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρώμενον· καὶ ἄλλοι ἄλλως. ΦΟΡ. Τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πεπλεγμένας, ἵν' ᾖ τὸ φορεῦντος, ἀντὶ τοῦ φέροντος καὶ ἔχοντος.

9. ΟΣΣ. Ἀριστοτέλης φησὶν, ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα· Ἡρόδωρος δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων Ἀμφιτρύωνος, τινὲς δὲ ὑπὸ Χείρωνος καὶ Θεσπιάδες.

10. ΧΩΡ. Οὐδέ ποτε, φησὶν, ὁ Ἡρακλῆς, αὐτοῦ ἐχωρίζετο, οὐδὲ μεσούσης τῆς ἡμέρας, οὐδὲ ταῖς ἑωθιναῖς ὥραις.

12. ΟΥΔ. Οὔτε τὸν καιρὸν καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ ἐν οἰκήματί τινι ὄντες, ἀποβλέπωσιν εἰς τὴν κοίτην, πτερυσσομένης τῆς μητρὸς καὶ λοιπὸν ἀναχωρούσης, τὴν τελευταίαν ἐκδεχόμενοι τροφήν. ὀρτάλιχοι δὲ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέποτε πετάμενοι. μινυροὶ δὲ ἀντὶ τοῦ μινυρίζοντες, καὶ λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες μητρὸς πτερυσσομένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τοὺς νεοσσούς.

13. ΠΕ. Πέτευρον δὲ, σανίδιον λεπτὸν καὶ τετμημένον, ᾧ καὶ εἰς τοὺς ὀρόφους ἀντὶ κεραμίδων πολλοὶ χρῶνται. οἱ δὲ αἰθάλην πέτευρον τὴν δοκὸν λέγουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος· αὐτοὶ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. τινὲς δὲ φασὶν αἰθαλόεν εἰπεῖν τὸ πέτευρον, διὰ τὸ αἴτιον εἶναι αἰθάλης. ἢ ἀπὸ τοῦ αἴθωνος λίαν. ὅπως αὐτὸ ὁρᾷ. τὸ δὲ πᾶν ἔχει οὕτω, μέχρι τοῦ, αὐτῷ δ'

Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι·
Ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν

Ut ipsi puer ex sententia elaboratus esset,
Unaque recte trahens in verum virum evaderet.
Sed cum ad *petendum* aureum vellus navigaret Jason
Æsonides, & principes ipsum sequerentur
Omnibus ex urbibus delecti, quorum usus aliquis esse poterat:
Advenit & laborum patiens in divitem Jaolcum,

σὺ ἕλκων. Πάλιν ὁ λόγος πρὸς τὸν Νικίαν, φίλον ὄντα τοῦ Θεοκρίτου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτόν· ὅτι, ὡς ἐδοκοῦμεν ὦ Νικία, οὐχ ἕνεκα ἡμῶν μόνον ἐγέννησε τὸν ἔρωτα ὁ θεὸς, ᾧ τινι ἐγένετο τέκνον, οὐχ ἡμῖν μόνοις τὸ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶναι, οἵτινες θνητοί ἐσμεν, καὶ σήμερον ὁρῶμεν, αὔριον δ' οὐχ ὁρῶμεν· τουτέστι, σήμερον ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνηξόμεθα· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ χαλκεοκάρδιος, τουτέστιν ὁ στερρὸς υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὅστις ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, δεδούλωτο τῷ ἔρωτι. ἠράσθη γὰρ παιδὸς τοῦ χαρίεντος Ὕλα, τοῦ φοροῦντος πλόκαμον· τουτέστι τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὸν Ὕλαν ὁ Ἡρακλῆς πάντα τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ὡς καὶ πατὴρ διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα. ἐκεῖνα δηλονότι ἐδίδαξεν αὐτὸν, ὅσα αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μαθὼν, ἀγαθὸς ἐγένετο· τουτέστιν, ἐπαινετός. ἐς τοσοῦτον δὲ δεδούλωτο ὁ Ἡρακλῆς τῷ ἔρωτι τοῦ παιδὸς, ὥστε οὐδέποτε ἦν χωρὶς αὐτοῦ· τουτέστι κεχωρισμένος· ἀλλὰ διαπαντὸς συνῆν καὶ ὡμίλει αὐτῷ. τοῦτο γὰρ δίδωσιν ὁ λόγος, τῷ μηδέποτε ἀφίστασθαι τοῦ παιδὸς, μή τε τῷ μέσῳ τοῦ ἤματος, τουτέστι, τῇ μεσημβρίᾳ· μή τε ὁπότε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. τοῦτο γὰρ σημαίνει, τὸ ἀνατρέχῃ ἡ λεύκιππος ἠὼς ἐς τὸ δῶμα τοῦ Διός· τουτέστιν, ἡ ἐπὶ λευκῶν ἵππων ὀχουμένη. μήτε ὁπότε ὄρνις τοὺς νεοσσοὺς, ἔχουσα καὶ ὄντας πρὸς τὴν κοίτην τοῦ ἡλίου δυόμενος ἐπὶ ξύλου καθημένη, καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς περιβάλλουσα, σκέπει καὶ θάλπει. οὕτω πεπαίδευτο ὁ παῖς αὐτῷ κατὰ θυμόν· τουτέστι, κατὰ τὴν οἰκείαν ἀρέσκειαν.

15. ΑΥΤΩ. Ἀντὶ τοῦ αὐτόθι, ὥσπερ αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἕλκων καὶ κατὰ μηδὲν ἐλαττούμενος, μηδὲ ἐλλείπων, ἀνὴρ γένοιτο. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου εἰθισμένων καλῶς ἕλκειν.

Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργὼ,
Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε (βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν)
Αἰετὸς ὣς, μέγα λαῖτμα· ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἴαρος ἤδη,
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος

Alcmenæ filius Mideatidis heroïnæ:
Unaque cum ipso descendit Hylas in firmam Argo,
Quæ navis Cyaneas *insulas* concurrentes non attigit,
Sed velociter perrupit (in profundum a. ingressa est Phasidem)
Sicut aquila, magnos fluctus: ex quo tempore petræ illæ constiterunt.
Cum vero Pleiades orirentur, & extremæ agrorum partes
Agnos juvenculos pascerent, vere ad finem jam converso,
Tunc navigationis meminit divinus flos

20. ΜΙΔ. Μίδεα πόλις Ἄργους. ἢ δὲ κώμην αὐτὴν φασιν. Ἀργεία δὲ ἦν ἡ Ἀλκμήνη.

22. ΚΥΑ. Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς φησὶ, Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὄρκου πύλας κεκλῆσθαι. Τιμοσθένης δέ φησιν, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὡσεὶ στάδιον, τὸ νησίδιον σκοπελῶδες. καλεῖσθαι δὲ τὰς τούτου ἄκρας Κυανέας. ΣΥΝ. διὰ τὸ συντρέχειν ἀλλήλαις, καὶ συνέρχεσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς διαπερώσας νῆας. μόνην δὲ τὴν Ἀργώ φασι προνοίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς διαβεβηκέναι. ἦν δὲ πεπρωμένον ταῖς συμπληγάσι πέτραις, ὡς εἰ διαβαίη τις ἅπαξ ναῦς αὐτὰς ἀβλαβῶς, καὶ ταὶς μετὰ ταῦτα, μηδὲν τι πάσχειν δεινόν. ἐξ ἐκείνου οὖν τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ ἡ Ἀργὼ διέβη, ἔστησαν τῆς συνδρομῆς.

23. ΒΑΘ. Φᾶσις ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν Κόλχοις, παρ' ἣν Ἕλληνες, Μιλησίων ἄποικοι.

25. ΑΝΤ. Περὶ ἀνατολὴν φησὶ τῶν Πελειάδων ἤρξαντο στέλλεσθαι τοῦ πλοῦ, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἥρωες εἰς Κόλχους. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένου τοῦ θέρους. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τετραμμένου εἴαρος· τουτέστι, λήξαντος. Ἄλλως. αἱ Πελειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἱ Πελειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δ' αὗται χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύουσαι. ὁ δὲ νοῦς καθ' ὃν φησι καιρὸν ἀνατέλλουσιν αἱ Πλειάδες, θάλλει τε πᾶσα γῆ τῶν βοτάναις τοῦ ἔαρος, τηνικαῦτα τοῦ ἀπόπλου ἐφρόντιζον. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων εἰσὶ ταῦτα, Κοκκυμὼ, Γλαυκία, Πρωτὶς, Παρθενία, Μαία, Στονυχία, Λαμπαδώ.

27. ἌΩ. Ἄωτος τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. οὗτοι, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων· τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. εἴρηται δὲ ἄωτος, ἀπὸ τοῦ ἄειν, ἤγουν, πνεῖν καὶ ὀδωδέναι.

30. ΕΙΣΩ.

Ἡρώων· κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργώ,
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειλινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺ δ' ἐτάμοντο κύπειρον.

Heroum, cavaque sedentes in Argo,
In Hellespontum veniunt, austro jam tertiam diem spirante.
Appuleruntque ad portum Propontidis, ubi Cianorum
Sulcos dilatant boves ducentes aratrum.
Egressi vero in littus, juxta juga cœnam instruxerunt
Vespere: multi vero simul unum torum sternebant.
Pratum enim aderat, magnum toris auxilium.
Hinc butomum acutum, densumque secuerunt cyperum.

30. ΕΙΣΩ. Καθωρμίσθησαν ἐν τῇ Προποντίδι, κατὰ τὴν Κίον τὴν νῦν καλουμένην Προῦσαν. ἔνθα τὰ κατὰ τὸν Ὕλαν. ἢ ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῶν ἡρώων κατελείφθη. ΕΝ. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κίον οἰκοῦντες· ἥ τις νῦν καλεῖται Προῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν Ἀθιωῶν βασιλέως Προυσίου. Κίος δὲ ἀπὸ Κίου τοῦ υἱοῦ Ὀλύμπου, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος ὁ Ὄλυμπος.

34. ΣΤΙ. Ἤγουν ταῖς κοίταις ὠφέλεια. παρ' ὅσον ἐποίουν τὰς στιβάδας ἐκ τῆς ἐν τῷ λειμῶνι φυομένης ὕλης. στιβάδας δὲ καλοῦσι, τὴν ἐξ ὕλης χορτώδη κατάστρωσιν. Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων] Τὸ πᾶν μέχρι τοῦ, ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺ δ' ἐτάμοντο κύπειρον, ἔχει οὕτως. ἀγόμενος δὲ ὁ παῖς αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, ἵνα ἀποβαίη εἰς ἀληθινὸν ἄνδρα, τουτέστιν ἀνδρεῖος ἀναφανείη μὴ ψευδόμενος τὴν ἑαυτοῦ φύσιν δηλονότι. ἀλλ' ὅτε ὁ Ἰάσων ἔπλει εἰς τὸ χρύσειον δέρμα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσονος, συνέπλευσαν δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, ἐκλελεγμένοι ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, οἵτινες ἦσαν ὠφέλιμοι (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ὧν ὄφελός τι) ἀφίκετο καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης τῆς Μιδεάτιδος τῆς ἡρωΐνης, ὁ ταλαεργὸς, τουτέστιν ὁ καρτερικὸς, ἐς τὴν πόλιν τὴν Ἰωλκὸν τὴν ἀφνειάν· τουτέστι τὴν πλουσίαν. σὺν αὐτῷ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ὁ Ὕλας ἐπέβαινεν εἰς τὴν ναῦν τὴν Ἀργὼ τὴν εὔεδρον, καὶ εὐκάθεδρον, ἥ τις ἡ Ἀργὼ ναῦς δηλονότι, οὐχ ἥψατο τῶν πετρῶν τῶν μελαινῶν τῶν συνδρομάδων· τουτέστι, τῶν συγκρουομένων πρὸς ἀλλήλας· ἀλλὰ διέδραμεν αὐτάς, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμὸν τὸν βαθὺν, ὥσπερ ἀετὸς διαπερᾷ τὴν θάλασσαν. ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ καιροῦ, ἔμειναν αἱ χοιράδες πέτραι ἀκίνητοι. Τότε δὲ ἐμνήσθησαν οἱ Ἀργοναῦται

Κᾤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
Χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρία πολλὰ πεφύκει,

Et abiit flavus Hylas, aquam ad cœnam allaturus,
Ipsique Herculi, atque forti Telamoni,
(Qui socii existentes ambo, unã semper instruebant mensam)
Æreum vas ferens. Statim vero fontem animadvertit,
In loco declivi, ubi multæ herbæ nascebantur.

ναῦται πλεύσονται. λέγει τὸ δεύτερον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων (τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ θεῖος ἄωτος) ὅτε αἱ Πλειάδες ἀνατέλλουσι. ἀνατέλλουσι δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, ὅτε καὶ τὰ ζῶα εἰσὶν ἀπολελυμένα πρὸς νομάς. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἐσχατιαὶ ἄρνα νέον βόσκοντι. καὶ δὴ ἐπιβάντες τῆς Ἀργοῦς (τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο) νότου λαμπροῦ πνέοντος μέχρι τρίτης ἡμέρας, εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἵκοντο. ἐντὸς δὲ τῆς Προποντίδος ὥρμησαν εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν, ἐν ᾧ οἱ βόες ἀροτρειοῦντες εὐρεῖαν τὴν αὔλακα ποιοῦσι, καὶ κατατρίβουσι τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ. ἔστι δὲ τὸ ὅλον περίφρασις. Κίος δὲ, πόλις τῆς Προποντίδος ἤ, Κίος δὲ πόλις πρὸς τὴν ἕω χειμερινήν. οἱ δὲ τὴν Κίον οἰκοῦντες Κιανοί. ἐκβάντες δὲ τῆς νηὸς δηλονότι, συνδύο δεῖπνον ἐποιοῦντο ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δείλης. κοίτην δὲ ἐποιήσαντο μίαν πολλοί. παρέκειτο γὰρ αὐτοῖς λειμὼν, ὅστις ἦν ὠφέλεια τῶν στρωμνῶν. ἐξ οὗ τινος λειμῶνος ἔκοψαν βούτομον ὀξὺ, καὶ κύπειρον.

36. ΚΩΧ. Ὁ νοῦς. καὶ ὁ Ὕλας ὁ ξανθὸς ἐπορεύθη κομίσων ὕδωρ ἐπιδείπνιον, ἕνεκεν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ στερροῦ Τελαμῶνος, καὶ ἐμβριθοῦς τὴν ψυχὴν ἢ ἀκάμπτους καὶ σκληροῦ. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ἀστεμφεῖ, οἱονεὶ ἀστρεφεῖ· οἵ τινες κοινὴν ἐποιοῦντο τράπεζαν. ᾤχετο δὲ ὁ Ὕλας, κρατῶν ξίφος σιδηροῦν. ταχέως δὲ κρήνην εἶδεν ἔν τινι χώρῳ κοίλῳ καὶ οἱονεὶ καθημένῳ· περιπεφύκασι δὲ ταύτῃ βοτάναι πολλαί λέγω, θρία, χελιδόνιον μέλαν, καὶ ἀδίαντον χλωρὸν, καὶ σέλινα θαλερὰ, καὶ ἄγρωστις, ἡ τεινομένη ἅμα καὶ ἑλισσομένη. μέσον δὲ τῆς κρήνης, αἱ Νύμφαι ἐχόρευον. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, χορὸν ἀρτίζοντο. λέγω, αἱ νύμφαι αἱ μηδέποτε τῷ ὕπνῳ δουλεύουσαι, αἱ φοβεραὶ τοῖς ἀγροίκοις θεαί.

40. ΘΡΙ. Θρῖον κυρίως, τὸ τῆς συκῆς φύλλον· παρὰ τὸ εἰς τρία διῃρημένον εἶναι, τρῖον καὶ θρῖον. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ θρίαμβος ὠνόμασται. οἱ γὰρ παλαιοὶ προπομπὴν ποιοῦντες, φύλλα συκῆς ἐκρέμων τῇ προπομπῇ καὶ ἔβαινον.

Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,

Cæruleum chelidonium & viride adiantum,
Et apium virens, & crispa agrostis.
In media vero unda Nymphæ choream ducebant,
Nymphæ pervigiles, metuenda rusticis numina,
Eunica, & Malis, & *instar veris suaviter* aspiciens Nychea.
Jamq; puer admoverat urnam multæ capacem aquæ,

41. ΚΥΑ. Φυτάριόν ἐστι πλατύφυλλον, μέλαν, ὥσπερ χελιδών, ὃ ἅμα τῷ φανῆναι τῇ χελιδόνι, ἀνθεῖ. ΑΔΙΑ. Βοτάνη ἐστὶν, ἀεὶ καὶ διαπαντὸς ἄβροχον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ διαίνω, τὸ βρέχω. ἤγουν, τὸ μηδ' ὅλως βρεχόμενον, διὰ τὸ εἶναι θερμόν τι καὶ ὀξὺ, καὶ γλισχρόν. ἔστι δὲ ὅμοιον πηγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότατα καὶ μέλανα. καυλὸν δὲ οὐκ ἔχει, οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ καρπὸν, ῥίζαν δὲ μόνην ἄχρηστον, καὶ λεπτήν. καλεῖται δὲ οὕτω, παρὰ τὸ μὴ δεύεσθαι ὕδατι. ἐπεὶ ἐὰν ἐπιχέηται ὕδωρ ἐπὶ τῶν φύλλων, οὐ μένει, ἀλλ' ὀλισθαίνει. δεῦσαι γὰρ τὸ βρέξαι.

42. ΕΙΛ. Ἡ συνεστραμμένη. καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς· ἥτις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρεία. ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωστιν φασὶν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασὶ κολλητζίδαν.

43. ΑΡΤΙ. Ἡτοίμαζον, συνέταττον. συνήθη φησὶ καθ' ὃν καιρὸν ὁ Ὕλας ἦλθεν ἀντλῆσαι, τὰς νύμφας αὐτόθι χορείαν στήσασθαι.

44. ΔΕΙ. Παρέσχον φόβον ἐφ' ὅτι αὐτοῖς ἐνθουσιῶσί τε καὶ ἐπάγουσιν. ὅθεν καὶ νυμφολήπτους τινάς φαμεν.

45. ΕΑΡ. Ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα. ἀπὸ τοῦ ὡς εἰ τὸ ἔαρ τερπνότητος.

46. ΗΤΟΙ. Ὁ μὲν δὴ νέος Ὕλας, ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν κρωσσὸν, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε, τὸ πολυχώρητον, ἐπειγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος. αἱ δὲ νύμφαι ἐνεπλάκησαν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· τὰς γὰρ φρένας αὐτῶν τὰς ἁπαλὰς ἁπασῶν ὁ ἔρως περιέσχεν, ἕνεκεν τοῦ παιδὸς τοῦ Ἀργείου. κατέπεσε δὲ εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ δίκην ἀστέρος, ὅστις πυροειδὴς ὢν, εἰς τὴν θάλατταν κατέπεσεν ἐξαίφνης. ὅστις σύμβολον εὐπλοίας ἐστί. συμφωνεῖ δὲ τῷ ἀρχαίῳ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νίκανδρος. ὁ δὲ Ὀνάτος ἐν τοῖς Ἀμαζονικοῖς φησιν αὐτὸν εἰς τὴν κρήνην πεσεῖν, καὶ ἀποθανεῖν. κρωσσὸς δὲ διὰ τοῦ σ μεγάλου, ὑδροδόχον ἀγγεῖόν ἐστι. διὰ δὲ τοῦ ο μικροῦ, εἶδος ἱματίου καὶ στίχου.

51. ΝΑΤ.

Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
Πασᾶν γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυῤῥὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐς πόντον. ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κουφότερ' ὦ παῖδες ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί,
Ὤιχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ.

Eam immergere cupiens. Illæ vero omnes manibus ejus inhæserunt:
Omnium enim mentes teneras amor occupaverat,
Erga puerum Argivum: cecidit vero in undas nigrantes
Confertus, *i. e. subito*: sicut quando rutilans stella de cœlo cadit
Præceps in mare: & nautis quispiam socius ait:
Leviora ô pueri armamenta facite: *nam* secundus ventus *spirabit*.
Nymphæ suo in gremio puerum tenentes,
Lacrymantem blandis consolabantur sermonibus.
Hercules vero *animo* perturbatus ob puerum,
Ibat incurvo arcu accepto Mæotice. *i. mare Scytharum*,
Et clava, quam semper dextera manus ipsius capiebat,

51. ΝΑΥ. Ἰδὼν γάρ τις αὐτὸν καταπεσόντα λέγει πρὸς τοὺς συμπλέοντας· ὦ παῖδες, μετεωρίσατε τὰ ἱστία· ὁ γὰρ ἄνεμος φορὸς καὶ πρὸς πλοῦν ἐπιτηδειότατος. Ἄλλως. ΚΟΥ. Εὔλυτα καὶ εὐτρεπῆ ποιεῖτε τὰ ἱστία. ἴσως γὰρ ἐπιγενήσονται τὸ πνεῦμα ὡς τούτου ὄντος σημείου, ἐπὰν πέσῃ ἀστήρ.

53. ΝΥΜ. Αἱ μὲν δὴ νύμφαι τὸν Ὕλαν ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνέχουσαι, παρεψύχοντο καὶ παρεμυθοῦντο ἱλαροῖς τισι λόγοις κλαίοντα. βουκολικῶς δὲ τὸ παρεψύχοντο ὡς ἐπὶ τῶν πηγῶν.

55. ΑΜ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὁ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἕνεκεν τοῦ παιδὸς ταρασσόμενος, ἐπορεύθη κατὰ τοὺς Σκύθας, λαβὼν τὰ τόξα τὰ κυκλοτερῆ.

56. ΜΑΙ. Ἤτοι Σκυθιστί. Μαιῶται δὲ οἱ Σκύθαι, περιοικοῦντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος, καὶ Καλλίμαχος.

57. ΕΧΑΝ. Ἀντὶ τοῦ ἐχώρει, ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω, χανδάνω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἅδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἁνδάνω.

Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός,
Τρὶς δ᾽ ἄρ᾽ ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ᾽ ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόῤῥω.
Ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας τις ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ εὐνᾶς ἐσσεῦται ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα.
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνητο, πολὺν δ᾽ ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ἀλώμενος ὅσσ᾽ ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς· τὰ δ᾽ Ἰάσονος ὕστερα πάντ᾽ ἦς.
Ναῦς μένεν ἄρμεν᾽ ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων·

Ter Hylam inclamavit, quantum profundo gutture clamare valebat.
Ter puer exaudivit, & exilis vox pervenit
Ex undis: cumque valde prope adesset, procul abesse videbatur.
Ac veluti comatus leo, cum procul exaudivit
Hinnulum clamantem, aliquis inquam leo crudivorus, in montibus,
E cubili suo properat ad paratissimam cœnam:
Ita Hercules in inviis sentibus
Pueri desiderio errabat, spaciosam vero cursu corripiebat regionem.
Miseri sunt amantes. Errabundus quantum laboravit
Per montes & saltus! res vero Jasonis posteriores illi erant.
Navis stabat habens antennas suspensas ab illis qui aderant:

58. ΤΡΙΣ. Ἐκ τρίτου μὲν ἐφώνησε τὸν Ὕλαν, ὅσον ἠδύνατο ἤχειν, ἤχησε ὁ λαιμὸς αὐτοῦ τουτέστιν, ὅσον ἠδύνατο. ἐκ τρίτου δὲ καὶ ὁ παῖς ὑπήκουσεν αὐτοῦ βοῶντος.

59. ΑΡΑ. Οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀδυνάτου ὄντος τοῦ Ὕλα ἐχθροῦ, ἀλλ᾽ ὡς ἐν βυθῷ ὄντος καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν κατεχομένου. ἀραιὰ δὲ καὶ ἀμαυρὰ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἠχεῖτο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος. καὶ ἐγγὺς ὄντος αὐτοῦ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς.

60. ΕΙΔ. Ἠγνόει ἐδόκει πόῤῥω εἶναι.

61. ΩΣ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς ἀκούων, ἔσπευδε κατὰ τόπον τῆς φωνῆς, καθ᾽ ὃν ἄν τις καὶ λέων χαροπὸς ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κοίτης ὢν, καὶ πεινῶν, ἀκούσας νεβροῦ φθεγξαμένης, ἐπείγηται εἰς τροφὴν ἑτοιμοτάτην. ἐκινήθη γὰρ εἰς τὰς ἀκάνθας τὰς ἀδιοδεύτους, καὶ τεταράχθη ποθῶν τὸν παῖδα. ἐπῆλθε δὲ πολλήν τινα χώραν.

66. ΣΧΕ. Ἄθλιοι οἱ φιλοῦντες. καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πολλὰ ἐκακοπάθησε πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. τὰ δὲ τοῦ Ἰάσονος ἐν δευτέρῳ λόγῳ ἦν αὐτῷ, τουτέστι τὸ ἀκολουθεῖν αὐτῷ οὐδὲν ἡγεῖτο.

68. ΝΑΥ. Ἡ μὲν ναῦς τὰ ἄρμενα εἶχε μετέωρα, διὰ τῶν παρόντων. οἱ δὲ νέοι ἐκάθαιρον τὰ ὅπλα κατὰ τὸ μεσο-

νύκτιον

Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται·
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ·
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Juvenes vero media nocte vela purgabant,
Herculem expectantes: At ille ibat quo pedes ducebant,
Furibundus: nam sævus deus intus illi jecur laniabat.
Sic pulcherrimus Hylas inter immortales numeratur.
Herculem vero heroes criminabantur, ut desertorem navis,
Quod deseruisset Argo habentem triginta remigum transtra.
Pedes vero venit ad Colchos, & inhospitalem Phasidem.

τάλιον περιμένοντες τὸν Ἡρακλέα. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ὡς μαινόμενος ἐχώρει, ὅπη οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον. ὁ γὰρ θεὸς, τουτέστιν ὁ ἔρως, τὸ ἧπαρ αὐτοῦ ἔκοπτε. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἄμυσσεν. ἀμύσσειν γὰρ τὸ διὰ ξυροῦ τὴν σάρκα τέμνειν. ὅθεν καὶ ἀμυχαί, αἱ τοῦ δέρματος τομαί.

72. ΟΥΤ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ κάλλιστος Ὕλας ἐγκατελέχθη τοῖς θεοῖς ἐγγενής. τὸν δὲ Ἡρακλέα, οἱ συμπλέοντες ἥρωες ἐλοιδόρουν λέγοντες δηλονότι λιποναύτην, διότι κατέλιπε τὴν Ἀργὼ τὴν τριακοντάζυγον· τουτέστι τὴν πολυκάθεδρον, ἢ τὴν τριάκοντα ἔχουσαν καθέδρας ἐρετῶν, ὡς ἑξήκοντα εἶναι τοὺς πλέοντας. τὸ δὲ ἠρώησεν, ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρωεῖν.

75. ΠΕΖ. Ἰδίως πεζὸν φησὶν ὁ Θεόκριτος τὸν Ἡρακλέα εἰς Κόλχους ἐλθεῖν· ἡ γὰρ πολλὴ κατέχει δόξα, ὅτι βουλῇ Ἥρας ὑστέρησεν Ἡρακλῆς, ὑπὲρ τοῦ τὸν Ἰάσονα κατορθῶσαι μόνον δοκεῖν τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν, καὶ μὴ ἐξιδιοποιήσασθαι τὸν ἆθλον αὐτοῦ. Ἄλλως. πεζᾷ δ' ἐς Κόλχως. ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποπλευσάντων δηλονότι, πεζῇ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς Κόλχους, καὶ εἰς τὸν Φᾶσιν τὸν ἄξενον, τουτέστι τὸν κακόξενον. Μνασέας δὲ Κόλχους φησὶ κληθῆναι ἀπὸ Κόλχου τοῦ Φάσιδος.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Κυνίσκας ἔρως. ἡ γὰρ γυνὴ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ γείτονος υἱῷ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνίχου δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, διηγεῖται αὐτῷ τὰ περὶ Κυνίσκας. κατὰ δὲ τὸ τέλος λέγει καὶ ὁ Θυώνιχος βραχὺ μὲν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐγκώμιον.

ARGUMENTUM
XIV. IDYLLII.

Inscribitur hoc Idyllion Cyniscæ amor. Uxor enim Æschinis magis addicta erat Lyco cuidam vicini filio, contempto Æschine. Thyonicho autem quodam ejus amico illum accedente, quem longo tempore non viderat, narrat illi quæ sibi à Cynisca acciderant. In fine vero Thyonichus recitat breve quidem, sed illustre Ptolemæi Philadelphi encomium.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ,
ἢ ΘΥΩΝΙΚΟΣ.
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιδ´.
ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. Θυ. Ἄλλα τοὶ αὐτός, Αἰσχίνα. Αἰσχ. Ὡς χρόνιος. Θυ. Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

CYNISCÆ AMOR, vel THYONICHUS,
IDYLLION XIV.
ÆSCHINES & THYONICUS.

Multum salvere Thyonichum *jubeo*. Thyon. Imo tibiipsi *salutem opto*, Æschine. Æsch. Quam serus, *i. longo tempore non visus. ades*. Th. Serus? quæ vero cura tibi *est*?

Χαιρ. Προλέγει ὁ Αἰσχίνης λέγων, χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ, τὸ γίνεσθαι, ἢ τὸ λέγω. Τί δέ τοι τὸ μέλημα; ὁ Θυώνιχος, οἶδα κἀγὼ ὅτι βραδέως ἥκω. τί δέ σοι ἡ φροντίς; ὁ ἐρασμιώδης φησί. προσέοικεν οὐχ ὡς λύπην ἔχουσι, ἀλλὰ χαίρουσιν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα Θυώνιχε. ΘΥ. Ταῦτ' ἄρα λεπτός,
Χὠ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄρ', αὐαλέοι δὲ κίκιννοι·
Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορειστάς,
Ὠχρὸς κἀνυπόδατος, Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμες.
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις ὠγαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα

ÆSCHINES.

Non optime nobiscum agitur. Thyoniche. TH. Propterea sane macer es,
Et hæc barba inculta est, squalidique capilli.
Talis nuper huc advenit quidam Pythagoricus,
Pallens, discalceatus; Atheniensem vero se esse dicebat:
Appetebat ille (ut opinor) farinam assatam.

ÆSCHINES.

Jocaris tu quidem, ô bone: me vero formosa Cynisca

3. ΤΑΥ. Διὰ τοῦτο λεπτὸς ἐγένου ὦ Αἰσχίνα, καὶ ὁ μύσταξ οὗτος πολὺς ὤν, ἐκ τῆς φροντίδος οὐκ ἔτυχεν ἐπιμελείας.

4. ΑΥΑ. Ἀντὶ τοῦ κομῶντί σοι τὸ γένειον, καὶ οἱ κίκιννοι κατάξηροί εἰσιν, ὡς διὰ τὴν λύπην, καὶ τὸ κείρεσθαι παραιτουμένῳ.

5. ΤΟΙ. Τοιοῦτός τις ἧκεν Ἀθήνηθεν εἰς Σικελίαν πρὸ τούτου ἐπαγγελλόμενος Πυθαγορικὸν δόγμα. τινὲς δέ φασι τοῦτο λέγειν, εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκούσαντες αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ διαβῆναι εἰς Σικελίαν, συνταξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. διαφέρουσι δὲ Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγοριστῶν, ὅτι οἱ μὲν Πυθαγορικοί, πᾶσαν φροντίδα ποιοῦνται τοῦ σώματος· οἱ δὲ Πυθαγορισταὶ περιεσταλμένῃ καὶ αὐχμηρᾷ διαίτῃ χρῶνται. τινὲς δὲ Πυθαγοριστὰς λέγουσι τοὺς ἀποδεχομένους τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δόξης. Πυθαγορικοὺς δέ, τοὺς οὕτω φρονοῦντας ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαιτωμένους. ἐλέγετο δὲ ὁ Πλάτων τὸν Πυθαγόραν οὕτως ἀποδέχεσθαι, ὡς καί τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε Πυθαγοριστὴν τὸν Πλάτωνα εἰρῆσθαι. τῶν δὲ Πυθαγόρου, οἱ μὲν ἦσαν περὶ θεωρίαν καταγινόμενοι· οὗτοι ἐκαλοῦντο σεβαστικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα, οὗτοι ἐκαλοῦντο πολιτικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικά· οὗτοι ἐκαλοῦντο μαθηματικοί. τούτων οὖν οἱ μὲν αὐτῷ συγγενόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ, ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί· οἱ δὲ τούτων μαθηταί, Πυθαγόρειοι· οἱ δὲ ἄλλως ἔξω ζηλωταί, Πυθαγορισταί.

7. ΗΡΑ. Ἐμοί, φησι, δοκεῖ ὅτι ὁ γυμνόπους ἤρατο καὶ ἐκεῖνος, ἤγουν ἐπεθύμει, ὀπτοῦ ἀλεύρου. ὅθεν ὠχρὸς [illegible].

8. ΠΑΙ. Ἀστείως τὸ ἔχων παρέλκει, ἤγουν σὺ μὲν παίζεις· ἐμὲ δὲ ἡ χαρίεσσα Κυνίσκα ἐκμαίνει.

Ὑβρίσδη· λασῶ δὲ μανεὶς ποκα· θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὸν τί τὸ καινόν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡργεῖος, κἠγών, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἆπις καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσώς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξῃρέθη· ἦς πότος ἁδύς.
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,

Contumelia afficit: insaniam, priusquam quis sentiat: vix pili intervallo à furore absum.

THYONICHUS.

Talis tu semper es, care Aeschine, *nunc* lenis, *mox* asper,
Omnia requirens opportune: at tamen dic quid novi est?

AESCHINES.

Argivus, & ego, & Thessalus eques
Apis, & Cleonicus miles, *una* potabamus
In loco apud me: duos quidem pullos mactaveram,
Et lactentem porcellum: & aperui illis *vinum* Byblinum
Odoriferum, quatuor annorum, prope sicut à prelo.
Bulbus & cochlea promebantur; erat potus dulcis.
Jam vero procedente *tempore* visum est infundere merum

9. ΛΑΣ. Λανθάνω, φησίν, ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσών. ὅσον δὲ θρὶξ μέσον, τὸ θρὶξ, ἤγουν ὀλίγον λείπει τὸ μεταξὺ, τοῦ πάντη μεμηνέναι.

10. ΑΣΥ. Ἐκ τοῦ παρεγχύματος καὶ τοῦ συνεστῶτος ὀξυνόμενος. ὁ ἀπὸ μανιάδος νῦν ἠρεμεῖ, ἀλλ' ἔχει τι καὶ ὀξύτατος. οὐ γὰρ πάντη σωφρονικὸς ὑπάρχει.

11. ΟΜΩ. Ἀλλ' ὅμως εἰπέ μοι τί τὸ νεώτερον, ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ λυποῦν σε.

12. ΩΡ. Διηγεῖται νῦν τῆς μανίας ὑπόθεσιν.

15. ΑΝΩ. Οἶνον δηλονότι Θρᾳκικόν, ἢ ὅτι χαλυμβίνας τὰς ἀμπέλους ἀπὸ τῆς Θρᾴκης, παλαιὸν μὲν ὄντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν. ἀνέῳξεν γὰρ φησὶ τὸ μὴ ἀποχεῖσθαι τὸν οἶνον, σχεδὸν γὰρ τότε ἐβλύζεν ἀτελῶς ἀπὸ τοῦ ληνοῦ.

17. ΒΟΛ. Βολβὸς, εἶδος βοτάνης, ὁμοίας ἀγρίῳ κρομμύῳ.

18. ΗΔΗ. Ἤγουν, ἤδη δὲ προϊόντος τοῦ πότου ἔδοξεν ἡμῖν ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον. ἤτοι, λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδειν, ὥσπερ γὰρ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνειν καὶ

Ὤπινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὤπινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο·
Ἁ δ' οὐδὲν, παρεόντος ἐμεῦ. τίν' ἔχειν με δοκεῖς νόον;
Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις ὡς σοφὸς εἶπεν·
Κἤφθα. εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις.
Εντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῶ γείτονος υἱὸς,
Εὐμάκης καὶ ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες·
Τούτω τὸν κλεινὸν κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χἀμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἐγεντό ποθ' ἅσυχα οὕτως·
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ' ὦν πόσιος τοὶ τέτρατοι ἐν βάθει ἦμες,

Cujuscunque nomen quisque vellet: tantum oportebat dicere cujus.
Nos quidem clamantes bibebamus sicut placebat.
Illa vero nihil me praesente. Quid mihi animi fuisse censes?
Non loqueris? lupum vidisti? jocatus est perinde ac solers quispiam ait.
Et incensa est: facile ab ea lucernam incendere potuisses.
Lycus est, certe Lycus est, filius Labae vicini,
Procerus, & tener, qui multis pulcher esse videtur.
Hujus insigni illo amore tabescebat:
Idque mihi aliquando clam indicatum fuit.
Neque tamen rem exploravi, frustra hanc barbam virilem alens.
Nos quatuor jam probe poti eramus.

καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένας ἢ φίλους, καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν φιλτάτων τὰ ὀνόματα.

19. ΕΔΕ. Ἔδει δέ φησι μόνον εἰπεῖν, τοῦ χάριν ὁ οἶνος ἐχεῖτο.

20. ΑΜΜ. Ἡμεῖς μὲν ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ἐπίνομεν.

21. Ἁ Δ'. Αὕτη δὲ ἡ Κυνίσκα δηλοῦσα οὐκ εἶπε παρόντος ἐμοῦ· οὐδὲ ὑπεκρίνατό με ἀξιοῦσαν ἵνα καὶ ἐπιχεῖσθαι αὐτῇ κελεύσειε. τίνα οὖν με ἔχειν δοκεῖς διάθεσιν τοιαῦτα πάσχοντα;

22. ΟΥ. Τοῦτο ἀμφιβόλως εἴρηται· ἢ ὅτι Λύκου ἐρᾷ ἡ Κυνίσκα· ἢ ὅτι καθὸ οἱ ὀφθέντες ἄφνω ὑπὸ λύκου, δοκοῦσιν ἄφωνοι γίνεσθαι. οὗτος δὲ ἐναντίως εἶπεν. οὐχὶ, μήποτε ὑπὸ λύκου ὤφθης, ἀλλὰ μήτι λύκον εἶδες. ΕΠΑ. Ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφός τις, καὶ ἅμα ταῦτα εἰποῦσα, καὶ μνησθεῖσα τοῦ Λύκου, οὕτως ἐφλέγετο ὡς καὶ λύχνον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς ἅψαι.

28. ΜΑΤ. Τουτέστιν ματαιοπώγων ὑπάρχων, οἷον, μάτην ἀνδρὸς πώγωνα ἔχων, διὰ τὸ μὴ ἐξετάσαι τῇ ἀνδρὸς γνώμῃ.

Χὼ Λαρισαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχῆς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἁ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτης κόλπω 'πιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγών, τὸν ἴσης τύ Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, οὔτοι ἀρέσκω;
Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάστακα δ' οἵα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν,
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον.

Et Larissæus cœpit de Lyco meo ab initio canere
Thessalicum quoddam carmen, mala mens: Cynisca vero
Mox flevit vehementius, quam circa matrem
Puella sex annorum gremium matris appetens.
Tunc ego, quem tu nosti, Thyoniche, pugnum in faciem
Impegi, meque rursus alium: at illa contrahens vestes,
Foras abiit celeriter: Mea pestis, *inquam*, non tibi placeo?
Alius tibi jucundior in sinu est: alium abiens
Calefac amatorem: illi, cui lacrymæ pro pomis fluunt.
Quemadmodum autem hirundo, quæ cibum pullis sub tectum tulit,
Mox cito revolat ut alium cibum adferat:
Sic illa celerior è molli culcitra cucurrit,
Recta per portam foresque geminas, qua pedes ducebant.

34. ΤΑΜ. Τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσαν, οἷον με σὺ Θυώνιχε γινώσκεις ὀργίλον, πυγμῇ τὴν σιαγόνα αὐτῆς ἔπαισα. κόῤῥην γὰρ τὴν γνάθον καὶ σιαγόνα οἱ Ἀττικοί.

38. ΘΗΝ. Ἐκείνῳ φησὶ τῷ Λύκῳ τῷ ῥέοντί σε δάκρυα μῆλα πέμπειν· τουτέστιν ἐρᾷν, καὶ ὀδύρεσθαι. μήλοις γὰρ εἰκάζουσιν τὰς ἐρῶντας διὰ τὸ ὡραῖον αὐτῶν κάλλος.

39. ΜΑΣ. Οὐχ οὕτω τις χελιδὼν τροφὴν διδοῦσα τοῖς νεοσσοῖς ταχέως πάλιν ὑπέστρεψεν ἐπὶ τὴν ἑτέραν κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιποῦσα τὸν δίφρον, ἤγουν τὴν καθέδραν, ᾤχετο. μαλακᾶς δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακὰς ἔχουσι τὰς καθέδρας, ὡς ἐν Συρακούσαις.

42. ΙΘΥ. Ἤγουν εὐθύ. ἀντικρὺ τῆς οἰκίας τῶν διθύρων. ἀμφίθυρον γὰρ καὶ δίπτυχον, ταυτόν ἐστι. δηλοῖ δὲ τὸ δίθυρον. ΑΠΟ. Ὅπου οἱ πόδες ἦγον.

Σ

43. ΕΒΑ.

Αἶνός θην λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἰκάτι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἑνδέκατος· ποτίθει δύο, καὶ δύο μῆνες,
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων· οὐδὲ Θρᾳκιστὶ κέκαρμαι.
Ἁ δὲ, Λύκῳ νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται·
Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοὶ,
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κεἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι·

Proverbio quidem dicitur, Abiit & taurus in silvam.
Viginti jam, octo jam, novem jam, decem alii dies *praterierunt*,
Hodie undecimus est, adde duos; & duo menses erunt
Ex quo fuimus separati, neque more Thracum tonsus sum.
Illa nunc Lyci tota est; Lyco etiam nocte patet:
Nos vero neque ratione aut numero ullo digni censemur,
Miseri Megarenses, in contemptissima sorte.
Et si modo durarem, omnia recte essent:

43. ΕΒΑ. Παροιμία ἐστὶν, ἐπὶ τῶν μὴ ἀναστρεφόντων. διὰ τὸ, τοὺς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένους ἀλήτας εἶναι.

44. ΤΑΙ. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἰσὶ, καὶ ἀφ' οὗ οὐκ ἐκάρη κατὰ Κᾶρας τὰς τρίχας.

47. ἉΔΕ. Αὕτη δὲ κατὰ τὰ πάντα τοῦ Λύκου ἐστίν. ὥστε καὶ νυκτὸς αὐτῷ τὴν θύραν ἀνοῖχθαι.

48. ἌΜ. Ἡμεῖς δὲ παρ' αὐτῇ οὐδ' ἐν ἀριθμῷ ἐσμεν. ὥσπερ οὐδὲ οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τῆς Πυθίας ἐλέχθησαν εἶναι τινὸς ἄξιοι λόγου. Ἱστορεῖ γὰρ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματισθέντες ποτὲ, ὅτι κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων εἰσὶν, ἐπύθοντο τοῦ θεοῦ, τίνος κρείττονες τυγχάνοιεν. ὁ δὲ ἔφη·

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηΐκιαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶνδ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι, καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πολέμοιο.
Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

50. ΚΕΙ. Καὶ εἰ μὲν καταφρονήσαιμι αὐτῆς, δεόντως ἄν μοι τὰ πάντα προχωροίη.

Νῦν δή ποθ', ὡς μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.
Χὤ τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς,
Ἐκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας.
Πλευσοῦμαι κἠγὼ διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τοι ὧν ἐπιθυμεῖς
Αἰσχίνα. εἰ δ' οὕτως ἄρα σοι δοκεῖ ὥστ' ἀποδημεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις; Θυ. Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
Εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδοὺς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀναίνων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ'· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντί,

Nunc vero ô Thyoniche, tanquam mus, ut aiunt, picem gustavimus:
Quodque pharmacum sit contra perplexum amorem.
Non scio. Verum Simus, qui Epichalci filiam amabat,
Meus æqualis, cum aliquo navigasset, sanus rediit.
Navigabo & ego per mare, neque ex postremis ero,
Neque ex primis fortasse, sed mediocris quidam miles.

THYONICHUS.

Utinam tibi ex animo succedant quæ cupis
Æschine. Si vero omnino decretum tibi est peregre proficisci,
Ptolemæus præbet stipendia homini libero vir quam optimus.

ÆSCHINES.

Cætera vero qualis vir est? TH. Homini libero quam optimus,
Benignus, Musarum studiosus, amabilis, summe jucundus,
Qui novit amicum, inimicum vero etiam magis:
Multis multa largiens, rogatus non abnuens,
Qualia regem tribuere convenit: neque vero de omni re petere oportet,

51. ΝΥΝ. Παροιμία ἐστὶ τὸ, Μῦς γευόμενος πίσσης. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ἀνιαρὰ πράγματα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξελίκτως ἀπαλλασσομένων. ὥσπερ γὰρ, φησιν, ὁ πίσσης γευόμενος μῦς ἐνσχεθεὶς κρατεῖται, καὶ ζῶν τιμωρεῖται, οὕτω κἀγώ.

68. ἈΤΑ.

Αἰσχίνα· ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Αἶ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Δευκαίνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν;

Æschine. Quapropter, si tibi in dextro humero placet
Sagulum summum fibula connectere, utroque vero *pede* innixus
Audebis irruentem ferocem *hostem* scutatum sustinere,
Quamprimum in Ægyptum *eas*. à temporibus fieri incipimus
Omnes senes, atque inde ordine in genas serpit
Ætas, quæ canos facit: gerere aliquid oportet *eos* quibus est genu viride. *h. e. qui florent ætate.*

68. ΑΙ ΤΑ. κατὰ τάχος, ἔρχου ἀπελθεῖν εἰς Αἴγυπτον. ΑΠΟ. Ἀπὸ τῶν μηνίγγων γινόμεθα πάντες γέροντες· καὶ ἐφεξῆς κατὰ τάξιν ἐς τὴν παρειὰν ἔρχεται λευκαίνων ὁ χρόνος. 70. ΠΟΙ. Διὸ δεῖ τι ποιεῖν οἷς γόνυ χλωρὸν, ἀντὶ τοῦ ἕως ἀκμάζομεν.

ΤΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Επιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Αδωνιάζουσαι. ὑποτίθεται δέ τινας Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Αλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κομιζομένου Αδώνιδος ὑπὸ Αρσινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Αλεξανδρείᾳ τοῖς Αδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τοῦ Αδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ἀοιδόν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Αρσινόης δι' ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

ARGUMENTUM
IDYLLII QUINDECIMI.

Inscribitur hoc Idyllion Syracusiæ sive Adonidis festum celebrantes. Tractat autem de Syracusanis quibusdam genere, quæ Alexandriæ peregrinantur, & exeunt ad spectaculum pompæ, qua Adonis ab Arsinoe uxore Ptolemæi Philadelphi gestabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adoniis festis, eos qui Adonidis simulacra gestabant, una cum solemnibus ad mare ferre. Describit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantricem quandam, sumptuosum Arsinoes apparatum carmine recensentem.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ,
Ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιε'.
ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΕΝδοῖ Πραξινόα; Ευ. Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοῖ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὅρη δίφρον Εὐνόα αὐτῇ·

SYRACUSIÆ, sive ADONIDIS FESTUM celebrantes,
IDYLLION XV.
GORGO, EUNOE, PRAXINOE, ANUS, HOSPES.

EST ne intus Praxinoe? EUN. Cara Gorgo, ut sero? est intus.

PRAXINOE.

Mirum quod & nunc ades! Eunoe dispice illi sellam.

ΕΝΔΟΙ. Ενδοῖ αὐτὴ τῆς ἔνδον ἐστί; ροῖ, Πυθοῖ. ἀντιπέπληει δὲ τέτοις τὸ τοπικὸν ἐπίρρημα, ὡς τὸ Μεγα. οἴκοι. Ἡ Γοργὼ δέ φησι περὶ τῆς θεράπαιναν

Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. Ευ. Ἔχει κάλλιστα. Πρ. Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὢ τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.
Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν,
Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Δίωνα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη γύναι ὡς ποθορῇ τύ.

Injice & pulvinum. Eun. Habet optime. Prax. Sede.

GORGO.

O incorpoream animam: vix vobis salva evasi.
Praxinoe, à multa turba, & multis curribus.
Ubique sunt crepidæ, ubique chlamydati viri.
Et via immensa est: tu vero longius à me habitas.

PRAXINOE.

Hæc demens ille (maritus meus) extrema terræ occupavit veniens.
Specum, non domum, ne vicinæ essemus
Inter nos, ut mihi adversaretur, invida pestis mihi semper.

GORGO.

Ne dic de tuo marito talia, cara Dione,
Parvulo præsente: vides, mulier, ut te aspicit.

...μπαιναν ἔνδον ἐστὶν ἡ Πραξινόα; ... ἡ δὲ λέγει ὡς χρονίαν λέγει· Γοργοῖ φίλα ὡς χρόνῳ· ἀντὶ τοῦ ὡς διὰ χρόνου. εἶτα μικρὸν διαστήσασα, ἐπάγει ἔνδοι· ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί.

4. ΜΟΛ. Ἤδη ὀκνηρῶς, μόλις πρὸς ὑμᾶς ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁρμάτων.

6. ΠΑΝ. Ἤγουν, πανταχοῦ κρηπιδοφόροι ἄνδρες. λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ αὐλῇ στρατιώτας.

7. ΟΔΟ. Ἡ δὲ ὁδὸς πολλή, σὺ δὲ ἑκαστοτέρω, ἀντὶ τοῦ, πόῤῥω μου οἰκεῖς.

8. ΠΑΡ. Ἡ Πραξινόα ταῦτά φησι περὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρός· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. πάραρος δὲ, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνόητος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήορων ἵππων, οἳ παρὰ τοῦ ζυγοῦ ἀχρησιμεύουσιν. ἰλεὸν δὲ λέγουσι τὸν φωλεὸν ἀπὸ τοῦ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. φθονερὸν δὲ ἀντὶ τοῦ φιλόνικον.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος, οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν. καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν (λέγομες πρώαν θην
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρεισκαιδεκάπηχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτᾷ γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπτὰ δραχμῶν κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.

PRAXINOE.

Bono animo sis, Zopyrion, care fili,
non dico de patre.

GORGO.

Puer intelligit, per Proserpinam:
Pulcher est pater.

PRAXINOE.

Pater quidem ille nuper (nam nuper
dicamus scilicet
Omnia) nitrum & fucum cum ex
taberna empturus esset,
Rediit salem adferens nobis, homo
tredecim cubitorum.

GORGO.

Eodem modo meus maritus Dioclides
agit, pernicies argenti;
Septem drachmis pilos caninos, vete-
rum avulsiones perarum;
Quinque vellera emit heri, nil nisi
sordes, laborem super laborem.
Verum age, cape amiculum, & pe-
plum fibulatum.

13. ΑΠΦ. Οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ' οὗ τις πέφυκεν. λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς. ἤδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸν πρεσβύτην.

14. ΝΑΙ. Ναὶ μὰ τὴν θεόν. ναὶ μὰ τὴν κόρην. οὐ δὲ τὴν, τὰς Συρακουσίας ταύτην ὀμνύουσι. φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι. ἡ Πραξινόα δέ φησι ταῦτα τὸν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς ὃν φησιν ἐκεῖνος, ὡς λόγος εἰπεῖν, τρεισκαιδεκάπηχυς ὑπάρχων ἀνὴρ, πρώην ἐν τῇ πανηγύρει νίτρον θέλων ἀγοράσαι, ἅλας ἡμῖν ἀντὶ νίτρου ὠνήσατο, ὡς τοῦ πωλοῦντος ἅλας αὐτῷ ἀντὶ νίτρου δεδωκότος.

18. ΧΩΜ. Ἡ Γοργὼ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκεῖον ἄνδρα φησί, καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασε πόκους γεγηρακότων προβάτων.

20. ΠΕΝ. Οὐκ ἔρια, ἀλλ' ἔργον ἐπὶ ἔργῳ, διὰ τὸ δὶς αὐτὰ [illegible] [illegible] δὲ δεῖ καίπερ [illegible].

21. ΑΛΛ. Τὸ ἀμπέχονον, τὸ ἱμάτιον. Καὶ τὰν περονατρίδα, τὸ πέπλον καὶ ἔνδυμα ὅπερ περονῶσι. ζώννυνται.

Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν. Πρ. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χὤν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπειν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδειν.
Κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἁ δ' ὡς νᾶμα φέρει. δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ ἄπληστε
Ἔγχει ὕδωρ δύστανε· τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι· ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

Eamus ad *aulam* divitis regis Ptolemæi,
Spectaturæ Adonidem: audio pulchrum aliquid
Instruere reginam. Pr. Apud opulentos omnia sunt opulenta:
Verum tu *narra* illi qui non vidit ea quæ dicis, quæque vidisti.

GORGO.

Ire nobis tempus fuerit: otiosis semper feriæ.

PRAXINOE.

Eunoa fer aquam: & in medium, tu quam deliciæ non decent,
Repone. Feles molliter cubare volunt.
Move te, affer propere aquam: nam aqua primum opus est.
Ecce ut fert aquam: da tamen: non multam tu ô profusa
Infunde aquam: infelix cur meam tunicam commadefacis?
Desine: sicut diis visum est, ita lota sum.
Ubi clavis magnæ cistæ *est*? huc affer ipsam.

ζοντι αὐτῷ. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς περονᾶσθαι, καὶ τὸ ἐπωμίδιον ἐπιλαμβάνεσθαι, ὅπαι Μακεδόνιδες.

22. ΒΑΜ. Εἰς τὰ βασίλεια πορευθῶμεν τοῦ ἀφνειοῦ καὶ πλουσίου Πτολεμαίου, θεασόμεναι τὸν Ἄδωνιν.

25. ΕΙΠ. Ἀντὶ τοῦ, ἐξ ὧν εἶπες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ.

27. ΕΥΝ. Ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν δούλην ἐν ἤθει· ὦ Εὐνόα, ἄρασα τὸ νᾶμα, εἰς μέσον θὲς αὐτό. θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμελῶς εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θήσεις.

32. ΠΑΥ. Ἀντὶ τοῦ, εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς. κλὰξ δέ, ἡ κλεῖς Δωρικῶς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο. τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. Πρ. Ναί· καλὸν εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ τέκνον· μορμώ, δάκνει ἵππος·
Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἕρπωμες. Φρυγία τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα·
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

GORGO.

Praxinoe, valde te sinuosa vestis fibulata
Hæc decet. Dic mihi, quanti constitit tibi à jugo telæ?

PRAXINOE.

Ne memores Gorgo, pluris quam argenti puri mina una,
Vel duabus: operi insuper etiam animam affixam habui.

GORGO.

Atque sane ex sententia processit.

PRAX. Certe bene dixisti.
Affer mihi amiculum, & umbellam: decenter
Impone. Non te una ducam fili; larva foris est, mordet equus.
Plora quantum voles, non oportet te claudum fieri.
Eamus. Heus Phrygia, parvulum excipe, cumque eo lude.
Canem intro voca, claude portam vestibuli.

34. ΜΑ. Τὸ δίπλυχον ἐμπερόναμα καὶ διπλοῦν. λέγει δὲ τὴν διπλοΐδα ἣν Ὅμηρός φησι, δίπλακα μαρμαρέην.

35. ΠΟΣ. Ἤγουν, διὰ πόσης ἀξίας σοι κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ· ἢ διὰ πόσον σοι ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ καθῃρέθη, καὶ οὐδὲ ἐξυφάνθη.

36. ΠΛΕ. Πλέον ἀνάλωσα φησιν, ἢ δυοῖν μνῶν καθαροῦ ἀργυρίου.

38. ΚΑΛ. Τοῦτο ἀληθὲς εἶπας, λέγει ἡ Πραξινόα, ὅτι κατὰ γνώμην μοι ἐξυφάνθη, εἶτα ἀντιστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν θεράπαιναν, καί φησι· φέρε μοι τὸ ἀμπέχονον καὶ τὴν θολίαν, ἤγουν τὸ σκιάδιον, ἢ πέτασον, εὐκόσμως ὀπίσθεν. εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ θόλῳ ἐοικέναι. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον, σκίρρον καλοῦσι.

40. ΤΕΚ. Ἀποστρέψει τὸν λόγον πρὸς τὸ παιδίον τὸ κλαῖον· καί φησιν, οὐκ ἄξω σε τέκνον μετ' ἐμοῦ, ὅτι ὁ μορμὼ ἵππος δάκνει. εἰς κατάπληξιν τοῦτο ἔλεγον, ὅθεν καὶ τὰ προσωπεῖα μορμολύκεια ἔλεγον.

Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε πεποίηται καλὰ ἔργα,
Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών· οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός. ἴδ᾽ ὡς ἄγριος, κυνοθαρσής.
Εὐνόα οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

Dii boni, quanta turba: quomodo & quando tandem pertransire
Oportet hoc malum! *sunt ut* formicæ innumeræ & infinitæ.
Multa præclara facinora à te facta sunt, ô Ptolemæe,
Postquam ad superos pater migravit. Nemo maleficus
Lædit amplius viatorem, dolose subiens more Ægyptio:
Quemadmodum antea astu exercitati homines ludebant,
Inter se similes, malos lusus, omnes contentiosi.
Dulcissima Gorgo, quid de nobis fiet? bellatores
Equi regis *adsunt*. Amice, ne me proculces:
Erectus constitit hic rufus: ecce quam sævus & ferox.
Eunoe non fugies? perimet hic suum sessorem.
Bene mecum actum est, quod puer meus manet intus.

46. ΠΤΟ. Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε (τὸν Φιλάδελφον λέγει) ἐποιήθησαν καλὰ ἔργα.

47. ΤΕΚ. Ἐξ οὗ ὁ πατήρ σου ἀπεθεώθη, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαῖος, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου.

48. ΔΑΛ. Δαλεῖται ἀντὶ τοῦ βλάπτει. ΠΑΡ. παρασυρόμενος Αἰγυπτιστί. τὸ πᾶν· σὺν τοῖς ἄλλοις σου καλοῖς ἔργοις, καὶ τοῦτο. ἐκάστη γὰρ κακοῦργος λυμαίνεται τὸν παριόντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπτιστί. ἠπάτων γὰρ πολυπείρως παίζοντες κακὰ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς. ἀπατηλοὶ γὰρ καὶ Αἰγύπτιοι. κεκροτημένοι δὲ, διεξεξαπατημένοι, ἐθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κακαντρωμένων χαλκῶν.

51. ΑΔΙ. Ὦ γλυκεῖα μοι Γοργοῖ, τί ἄρα ἡμῖν ἔσται; ἐνλαβοῦνται γὰρ θεασάμεναι τοὺς πολεμικοὺς ἵππους πομπεύοντας.

54. ΔΙΑ. Διαφθείρει τὸν ἱπποκόμον, ἢ τὸν ἡνίοχον.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν.
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. Πρ. Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν 'πιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ; Γρ. Ἐγών, ὦ τέκνα. Γο. Παρενθεῖν
Εὐμαρές; Γρ. Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρην.

GORGO.

Animum recipe, Praxinoe: jam sumus post eos.
Illi processerunt in campum. Pr. Et ego jam me colligo.
Equum enim & frigidum anguem, hæc duo semper timui
Inde usque à pueritia. Festinemus: ingens multitudo nobis affluit.

GORGO.

Ex aulane venis ô mater? An. Ego, ô filiæ. Gor. An intrare
Facile est? An. Conando Græci Trojam pervenerunt:
Optima filia, conando omnia perficiuntur.

GORGO.

Anus abiit, nobis mera oracula respondens.
Omnia norunt mulieres, etiam quomodo Jupiter duxerit Junonem.

57. ΤΟΙ. Οἱ δὲ ἵπποι κεχωρήκασιν εἰς ὃν ἔδει τόπον. τὸ δὲ καταστασυναγείρομαι, ἀντὶ τοῦ ἀναλαμβάνομαι ἐμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς.

58. ΨΥΧ. Ἤγουν τὸν ψυχροποιόν.

60. ΕΞ. Ἔν τισι γράφεται ἤν. Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. ἡ Γοργὼ φησὶ πρὸς γραῦν τινα, λέγε ἡμῖν ὦ μῆτερ, εὐμαρὲς εἰσελθεῖν; ἡ δὲ φησὶ, πειράθητε καὶ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν τ. βασιλείαν αὐλήν.

63. ΧΡΗ. Ἡ Γοργὼ φησὶν ὅτι χρησμοὺς ἀποφθεγξαμένη ἡ γραῦς ἀπῆλθε.

64. ΠΑ. Φησὶν ὅτι τὰ πάντα αἱ γυναῖκες γινώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς λάθρα τῇ Ἥρᾳ συνῆλθε. καὶ Ὅμηρος. Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ, ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῶν, ἰδιαίτερον περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμου. τὸν γὰρ Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι, ὅτε αὐτὴν ἴδοι χωρισθεῖσαν ἀπὸ τῶν ἄλλων θεῶν. βουλόμενος δὲ ἀφανὴς γενέσθαι, καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς, τὴν ὄψιν μεταβάλλει εἰς κόκκυγα, καὶ καθέζεται εἰς ὄρος ὃ πρότερον μὲν Θρόναξ ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ Κόκκυξ. τὸν

δὲ

Θᾶσαι Πραξινόα περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ δὸς τὰν χέρα μοι, λαβὲ καὶ τὺ
Εὐνόα Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μή τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ· ἔχευ Εὐνόα ἁμέων.
Ὤ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν, ὅμως δὲ φυλάξομαι. Πρ. Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦνθ' ὥστε ὕες. Ξέ. Θάρσει γύναι. ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεὶς ὥρας κἤπειτα φίλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἴης,

Vide Praxinoe quantà ante portam turba est.

PRAXINOE.

Immensa. Gorgo manum porrige mihi, tuque apprehende
Eunoe manum Eutychidos: adhæreto illi, ne à nobis aberres.
Omnes una confertim intremus: adhæreto nobis Eunoe.
Me miseram, dupliciter vestis mea jam
Scissa est, ô Gorgo: per Jovem utinam sis
Felix, ô homo, conserva quæso mihi amiculum.

HOSPES.

Non penes me est: tamen conservabo. PR. Conferta turba est,
Trudunt ut sues. HOSP. Bono animo sis mulier, in tuto sumus.

PRAXINOE.

Et in annum tibi, care vir, & in posterum bene sit,

ν Δία χειμῶνα ποιῆσαι δεινὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. τὴν δὲ Ἥραν προσδοκήσασαν μόνην, ἀφικέσθαι πρὸς τὸ ὄρος καὶ καθέζεσθαι ἐπ' αὐτὸ ὅπου νῦν ἐστὶν ἱερὸν Ἥρας τελείας. τὸν δὲ κόκκυγα ῥιγῶντα καὶ τρέμοντα διὰ τὸν χειμῶνα, καταπτῆναι καὶ καθεσθῆναι ἐπὶ τὰ γόνατα αὐτῆς. τὴν δὲ Ἥραν ἰδοῦσαν αὐτὸν, οἰκτεῖραι καὶ περιβαλεῖν τῇ ἀμπεχόνῃ. τὸν δὲ Δία εὐθέως μεταβαλεῖν τὴν ὄψιν καὶ ἐπιλαβέσθαι τῆς Ἥρας. τῆς δὲ τὴν μίξιν παραιτουμένης διὰ τὴν μητέρα, αὐτὸν ὑποσχέσθαι γυναῖκα ποιήσασθαι καὶ παρ' Ἀργείοις δὲ οἱ μέγιστοι τῶν Ἑλλήνων τιμῶσι τὴν θεόν. τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς Ἥρας ἐν τῷ ναῷ καθήμενον ἐν θρόνῳ, τῇ χειρὶ ἔχει σκῆπτρον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ σκήπτρῳ, κόκκυξ.

67. ΕΥΤ. Εἰκὸς τὴν Εὐτυχίδα Γοργοῦς εἶναι θεράπαιναν.

68. ΑΠ. Ἀντὶ τοῦ ἀμπεπλεγμέναι, ὥστε μὴ διασπᾶσθαι τὴν συμφυΐαν.

74. ΚΕΙ. Ἀντὶ τοῦ, καὶ εἰς ὥρας καὶ ἐνιαυτοὺς καλῶς εἴης περιστέλλων καὶ τημελούμενος ἡμῶν.

76. ΑΓ.

Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κ᾽ οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ᾽ ὦ δειλὰ τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ᾽· ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ᾽ ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ᾽ ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι᾽ Ἀθηναία, ποῖαί σφ᾽ ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ᾽ ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ᾽ ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδινεῦντι,
Ἔμψυχ᾽, οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ᾽ ἄνθρωπος·
Αὐτὸς δ᾽ ὡς θαητὸς ἐπ᾽ ἀργυρέω κατάκειται)
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὁ κἠν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Qui nos curat. Virum probum & misericordem!
Premitur Eunoe nobis: age ô misera, vi perrumpe.
Optime: jam omnes intus sunt, ait qui sponsam inclusit.

GORGO.

Praxinoe huc ades, hæc textilia primum specta,
Quam ex tenui filo sunt, & venusta; deorum opera esse dixeris.

PRAXINOE.

Veneranda Minerva, quales lanificæ illa elaborarunt?
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt?
Quam evidenter adstant, quamque evidenter moventur?
Animata *sunt*, non textilia: sapiens quædam res est homo.
Ipse vero quam admirandus in argenteo jacet
Toro, primam lanuginem circa tempora spargens,
Multipliciter amabilis Adonis, qui etiam apud inferos amatur.

76. ΑΓ΄. Ἄγε ὦ δειλαία, βιάζου, καὶ σὺ ὤθει, ὥστε σε εἰσελθεῖν. ἔπειτα εἰσελθούσης αὐτῆς φησί· κάλλιστα· ἔνδοι πᾶσαι.

77. Ο ΤΑΝ. Ὡς παροιμίας οὔσης, ἀποκλείσας τὴν νύμφην τίς, καλῶς πάντα ἔνδον ἡμῖν ἔχει φησί, διὸ καὶ ἡ Γοργὼ οὕτως ἐρρέθη.

80. ΕΡ. αἱ ὑφάντριαι· ἔργον, ἐργάται.

82. ΩΣ. Ἀντὶ τοῦ, ὡς ἀληθῶς ἑστήκασι, καὶ ὡς ζῶντα ἀληθῶς συστρέφονται, καὶ οὐκ ἐνυφαντά εἰσιν.

86. ΤΡΙ. Ο πολυφίλητος, ὡς καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ. Κλουσάσι τριφίλητος. ἢ ὅτι ὑπὸ τριῶν ἐφιλήθη, Διὸς, Ἀφροδίτης, καὶ Περσεφόνης ἐν ᾅδῃ.

87. ΠΑΤ.

ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι.
Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι, πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τίν εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννησιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,

HOSPES.

Desinite, ô miseræ, inutiliter garrientes:
Ut turtures odiose stridunt, ore diducto omnia pronuntiantes.

GORGO.

Per terram, unde tu homo? quid ad te si garrulæ sumus?
Ancillis quas possides impera: imperas Syracusiis?
Atque ut & hoc scias, Corinthiæ sumus ab origine,
Sicut & Bellerophon: Peloponnesiace loquimur.
Dorice autem loqui licet (opinor) Doriensibus.

PRAXINOE.

Non oriatur, ô dulcis *Proserpina*, qui nobis imperet,

87. ΠΑΥ. Παύσασθέ, φησιν, ὦ ἐπίπονοι ἀνήνυτα καὶ ἄπειρα κωτίλλουσαι, ἤγουν πολυλογοῦσαι. κωτίλλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. τοῦτο δέ φησί τις περιπτάμενος καὶ ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ ἄγαν αὐτῶν ἀδολεσχίᾳ. διὸ καὶ ἐπιτιμᾷ αὐταῖς, ὡς τὰ κατὰ μέρος τῶν εἰκόνων ἑρμηνευούσαις. εἶτα πρὸς ἑαυτὸν ἐπιφέρει.

88. ΠΛΑ. Ἤγουν Δωρίζουσαι πάντα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι, τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι τὸ α πλεονάζοντες. ἐκκναισεῦντι δὲ, ἀντὶ τοῦ διαλέγουσιν.

91. ΚΟΡ. Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Κορίνθιος δὲ καὶ ὁ Βελλεροφόντης.

92. ΠΕΛ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς Πελοποννησίους. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

94. ΜΕΛ. Ἀντὶ τοῦ, μηδεὶς γένοιτο ὦ Περσεφόνη ἄλλος ἡμῶν κύριος. μελιτῶδες δὲ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν ὡς καὶ κόρην· διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ τῆς Δήμητρος, μελίσσας λέγεσθαι.

Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω· μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα Πραξινόα, μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύιδρις ἀοιδὸς,
Ἅ τις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε·
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.
Δέσποιν' ἃ Γολγών τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίζοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶν
Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,

Uno excepto: non curo te, ne mihi alapam impingas.

GORGO.

Tace Praxinoe, jam de Adonide cantabit
Argivæ filiæ sapiens poëtria,
Quæ & Sperchin lugubre carmen canendo superavit.
Cantabit aliquid, sat scio: pulchris jam præludiis ad cantandum se parat.
Domina quæ Golgon & Idalium diligis,
Sublimemque Erycem, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem è perenni Acheronte
Mense duodecimo reduxerunt mollipedes Horæ:
Tardissimæ ex diis Horæ caræ, tamen exoptatæ
Veniunt, omnibus hominibus semper aliquid ferentes.
Venus Cypria, filia Diones, tu immortalem ex mortalibus
Hominibus (ut sermo est) fecisti Berenicen.

95. ΑΠΟ. Μή μοι κενὰν τὸ μέτρον ἀποψήσῃς.

97. ΑΡΓ. Ἄδηλον τίς ἡ ποιήτρια αὕτη· ἔνιοι δὲ Ἀργείας αὐτὴν φασὶ εἶναι θυγατέρα, ὁμώνυμον τῇ μητρί· εἶναι δὲ ἐκείνην Σικυωνίαν.

100. ΓΟΛ. Γολγὸς πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγοῦ τινος Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. Ἰδάλιον δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Κύπρου.

101. ΕΡΥ. Ἔρυξ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ Ἀφροδίτης. ΧΡΥ. Διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες, χρυσῷ πείθουσι τοὺς ἐρωμένους.

103. ΜΗΝ. Τινὲς δὲ ἑξαμήνου φασὶν ἀνέρχεσθαι τὸν Ἄδωνιν.

107. ΒΕΡ. Βερενίκην δὲ λέγει τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ Φιλα-

Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα πολυώνυμε καὶ πολύναε
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις· Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ
Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ·
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τεῖδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ

Ambrosiam instillans in pectus mulieris.
Quare tibi gratificans, ô celeberrima, & multis delubris celebrata,
Berenices filia, Helenæ similis,
Arsinoe, multifariis bonis ornat Adonidem.
Juxta eum enim matura jacent quæcunq; ferunt arborum apices:
Adsunt & molles hortuli, inclusi calathis
Argenteis, & aurea alabastra *plena* Syrio unguento,
Et ciborum quicquid mulieres in sartagine parant.
Miscentes varios flores una cum alba farina:
Quæque *fiunt* ex dulci melle, quæque ex liquido oleo:
Omnia illi volatilia & reptilia hic adsunt.
Viridia quoque umbracula molli tecta anetho

φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης. μαλακοὺς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν.

109. ΧΑΡ. Ἀντὶ τοῦ, σοὶ φησὶ χαριζομένη ἡ τῆς Βερενίκης θυγάτηρ.

111. ΑΡ. Ἀρσινόη πᾶσι καλοῖς ἀτιτάλλει καὶ δεξιοῦται τὸν Ἄδωνιν. ἀτιτάλλω γὰρ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ταλάσσω τὸ κοπιῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπαύω, καὶ μὴ διὰ κόπου ταλαίνω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄτιλον τὸ ὁρμῶ, καὶ τοῦ ἄλλω τὸ πηδῶ. καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω.

112. ΟΣΑ. Πάντα φησὶ τὰ ἀκρόδρυα, προστίθενται τῷ Ἀδώνιδι, ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι πρασείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους, Ἀδωνίους προσαγορεύειν.

114. ΑΛΑ. Ἀλάβαστρα, σκεύη μύρων δεκτικά. πλαθάναι δὲ ἐν αἷς διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους. ἄνθεα δὲ τὰ ἐπιπάσματα τῶν ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σήσαμα.

117. ΟΣ. Ἀντὶ τοῦ, πλακοῦντες διάφοροι.

119. ΧΛΩ. Ἀντὶ τοῦ χλωραὶ σκηναὶ

Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτῶνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων,
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετοὶ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις·
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ', ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα,

Extructa sunt. & pueri supervolitantes Amores,
Veluti lusciniæ pulli sedentes in arbustis
Volitant, alarum periculum facientes, de ramo ad ramum.
O ebenum, ô aurum, ô ex albo ebore
Aquilæ, Jovi Saturnidæ puerum pocillatorem advehentes.
Et purpurea tapeta in superiore parte, somno molliora;
Sic Miletus dixerit, quique incolit Samum.
Stratus est alius torus Adonidi pulchro:
Alterum tenet Venus, alterum formosus Adonis.
Decem & octo, aut decem & novem annorum sponsus:
Non pungit osculum: labra illi adhuc circum rufa sunt.
Nunc Venus maritum suum habens gaudeat.

καὶ καλύβαι ἀνήθων σὺν αὐτοῖς τοῖς καρποῖς κατασκευασμέναι γεγόνασιν.

120. ΚΩ. Τὰς καλύβας φησὶν ὑπερπέτονται οἱ ἔρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.

123. ΕΒΕ. Τὴν λοιπὴν κόσμησιν τῶν βασιλικῶν θαυμάζει.

124. ΑΙΕ. Ὡς πεποικιλμένων αὐτῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων τὸν Γανυμήδην.

125. ΠΟΡ. Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπεστρωμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης. οὓς φησιν ὑπὸ τῆς Μιλήτου καὶ Σάμου ζηλωθήσεσθαι, μαλακωτέρους ὕπνου, διὰ τὸ παρ' αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ στρώματα γίνεσθαι.

130. ΚΕΝ. Τὸ τοῦ Ἀδώνιδος φίλημα. οὐδέπω γὰρ κέκαρται τὰ γένεια ὡς κεντῶσιν, ἀλλ' ἐπιχνοάζει.

Αῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα,
Ἡμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος. οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ἢ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ' οἱ ἔπι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες Ἄδωνι, καὶ ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις.

Sub auroram vero nos illum, dum ros est, frequentes foras
Efferemus ad fluctus in litore spumantes,
Solutisque crinibus, & veste ad talos demissa,
Pectoribus apertis, sonoram incipiemus cantionem:
Commeas ô care Adoni, & huc & ad inferos,
Solus ex heroibus, ut fertur. Neque Agamemnoni
Hoc accidit, neque Aiaci magno graviter furenti heroi:
Neque Hectori honoratiori inter viginti liberos Hecubæ,
Neque Patroclo, aut Pyrrho à Troia reverso
Neque illis qui superiores fuerunt, Lapithis, aut Deucalionibus.
Neque porro Pelopidis, aut Argivorum principibus Pelasgis.
Sis jam placatus Adoni, & in futurum annum lætitiam afferas.
Et nunc *amicus* venisti Adoni: & cum redieris, amicus venias.

132. ΔΡΟ. Ἀντὶ τοῦ ἅμα ἡμέρᾳ. τότε γὰρ πίπτει ἡ δρόσος ἐν τῇ γῇ.

133. ΟΙΣ. Ἐπὶ γὰρ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τὸν Ἄδωνιν, ἔῤῥιπτον ἐπ' αὐτήν.

139. ΕΙΚ. Εἴκοσι παίδων. τῷ γὰρ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀποκέχρηνται. ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δὲ ἐννεακαίδεκα λέγει.

141. ΔΕΥ. Ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι. ἀπὸ Δευκαλίωνος Θεσσαλοῦ, τούτων γὰρ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων. ἢ οἱ Λοκροί· Δευκαλίων γὰρ ἐν Κύνῳ τῆς Λοκρίδος ᾤκησεν.

143. ΙΛΑ. Ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι, κατ' ἀποκοπὴν Δωρικῶς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἁ θήλεια
Ολβία· ὅσσα ἴσατι πανολβία, ὡς γλυκύφωνος.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάειστος Διοκλείδας.
Χ' ὡνὴρ ὄξος ἄγαν· πεινᾶντι γε μηδέποτ' ἔνθης.
Χαῖρε Ἄδων ἀγαπητὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

GORGO.

Praxinoe, quam elegans hæc res est! hæc mulier
Felix est: quam multa scit, prorsum felix! quam suaviter canit!
Tamen tempus est domum redire: impransus adhuc est Dioclidas.
Estq; vir iracundus admodum: esurienti quidem ne unquam occurras.
Vale Adoni dilecte, atque ad gaudentes venias.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΞΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος Θεόκριτος, διὰ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν. ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια· τὸ μὲν, χαρίτων· τὸ δὲ, διδόντων. ὅτε οὖν τις πρὸς αὐτὸν παρεγίνετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια. εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν χαρίτων, κενόν· τὸ δὲ τῶν διδόντων, πλῆρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

ARGUMENTUM

XVI. IDYLLII.

Hoc Idyllion scriptum est ad Hieronem Hieroclis filium, extremum Siciliæ tyrannum. Cum enim Theocritus eum carmine celebrasset, nec quicquam ab eo accepisset, propterea hoc Idyllion composuit, quod Charites inscripsit: in quo de regum & principum erga literas humaniores ingratitudine conqueritur.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιϛʹ.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μοῦσαι μὲν, θεαὶ ἐντί, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι.
Ἄμμες δὲ βροτοὶ οἵδε, βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωμεν.

CHARITES, sive HIERON,

IDYLLION XVI.

Semper hoc Jovis filiabus (*i. Musis*) curæ est, semper Poëtis.
Cantu celebrare Deos immortales, celebrare gloriam præstantium virorum.
Nam Musæ deæ sunt, deæ Deos cantu celebrant:
Nos vero mortales *sumus*, homines celebremus mortales.

Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει;
Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλοῦ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι·
Ἔνθ' αἰὲν σφίσιν ἕδρη, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωντι.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχων, πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ
Ἄργυρον· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ, κνήμα·

Quis autem ex hominibus qui habitant sub glauca aurora,
Nostras Gratias *fores* pandens domo recipit
Cupide, & non easdem rursus indonatas remittit?
Illæ vero indignantes nudo pede domum revertuntur,
Multum me incusantes, quod frustra viam confecere:
Tædioque affectæ, rursum in fundo vacui loculi
In frigidis genibus capite posito manent.
Ubi ipsis squalida sedes est: quoniam re imperfecta redierunt.
Quis hominum qui nunc sunt talis est? quis bene dicentem amat?
Nescio: non enim amplius homines propter præstantia facta, ut ante,
Laudari cupiunt, verum à lucro victi sunt:
Quilibet vero sub sinu manum tenens circumspectat unde ipse auferat
Argentum, neq; detersam æruginem aliis dederit:
Sed statim hoc dicit, Remotius abest tibia quam genu:

5. ΗΜΕ. Τὰ οἰκεῖα ποιήματα.

8. ΣΚΥ. Λοιδοροῦσαι. τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεσις, ἐπισκύνιον. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κατακυκλωθῇ, καὶ μέλλῃ πολεμεῖν αὐτοῖς.

9. ΑΛΙ. Ἤγουν ματαίαν ὁδὸν, ἀλλοτρίαν, πεπλανημένην. ἀπὸ τοῦ ἄλω, τὸ πλανῶ.

18. ΑΠΩ. Παροιμία ἐπὶ τῶν, πορρώτερον ἡ κνήμη τοῦ γόνατος. τίθεται δὲ αὕτη, ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτοὺς, καὶ λεγόντων προτιμοτέρους εἶναι αὐτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρώτερον οὐδὲν περὶ ἡμᾶς

Αὐτῷ μοι τί γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ ἅδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλοντι νέεσθαι.
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα κε κ' εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Δειλὸν ἐκ πατέρων πενίαν ἀχήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα

Mihi modo sit quod habeam, Dii benefaciant Poëtis.
Quis enim alium audiat? satis est omnibus Homerus:
Ille poëtarum optimus est, qui quidem à me nihil feret.
Insani, quid lucri est, si immensum intus aurum
Reconditum sit? Non hic pecuniæ usus est sapientibus:
Sed inde pars aliqua proprio usui debetur, aliquid poëtis dandum est.
Et multis affinibus benefaciendum: multis item aliis
Hominibus: ac semper diis sacra facias.
Neque hospes malignus sis: sed ubi mensa
Benigne exceperis hospites, cum velint redire dimittas.
Musarum vero in primis venerare sacros interpretes,
Ut etiam apud inferos occultatus, bene audias,
Neque inglorius lugeas apud frigidum Acherontem,
Ut aliquis fossor, cui manus à ligone callis intus duræ sunt,
Qui gravem paupertatem à majoribus *atque vitam* inopem deplorat.
Multi in Antiochi domo, & regis Aleuæ,

ἡμᾶς εἰσιν. ἐνήλλακται δὲ ἡ παροιμία, εἰ λεχθήσεται χωρὶς ὑποδιαστολῆς. ἔδει γὰρ οὕτως εἰπεῖν· προφερέστερον κτῆμα γόνος. εἰ δὲ μετὰ ὑποδιαστολῆς, οὐκ ἐνήλλακται.

34. ΑΝ. Ἀντὶ τοῦ ἄγαν πλούσιος, ὥστε πολλοῖς παρέχειν τροφήν. ἀλλ' οὐδὲν λύουσιν ὁ πλοῦτος αὐτοῖς πρὸς τὴν δόξαν, εἰ μὴ ὑπὸ Σιμωνίδου ἐμνήσθησαν.

Ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος·
Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήιος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
Ὁπλοτέροις. τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,

Cibum menstruum distribuebant ministri:
Multi ad stabula Scopadarum acti
Vituli, una cum bobus cornutis mugiebant,
Et infinita per campos Cranonios ad æstiva agebant
Pastores eximia pecora hospitalibus Creondis:
Sed nulla ex his voluptas ipsis esset, postquam dulcem evacuarunt
Animam in latam cymbam tristis inferni:
Inglorii vero relictis multis illis & amplissimis opibus
Inter miseros mortuos per longa secula jacerent,
Nisi magnus vates Ceius *Simonides* varie cantans,
Super barbitum multis fidibus constanté fecisset claros inter homines
Posteros. Honorem vero & celeres sortiti sunt equi.

ἔθνους. Ἀντίοχος δὲ βασιλεὺς Συρίας. τὰ δὲ περὶ Ἀλεύαν τὸν Σιμίου πάντα ἀνείλετο Ἐφορίων. ὁ δὲ Ἀντίοχος, Ἐχεκρατίδου καὶ Συήρης υἱὸς ἦν, ὥς φησι Σιμωνίδης.

35. ΠΕΝ. Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων, πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

36. ΣΚΟ. Ἐκ τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ. οἱ δὲ Σκοπάδαι, Κρανώνιοι τὸ γένος. Κράνων δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας υἱός. καὶ Σιμωνίδης ἐν θρήνοις. Σκοπάδαι οὖν οἱ Θεσσαλοί.

39. ΚΡΕ. Κρεώνδας δὲ ὁ Σκόπας.

44. ΑΟΙ. Τὸν Σιμωνίδην φησί· παρ' ὅσον ἐκεῖνος τοῖς προειρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν Θεσσαλῶν, ἐπινίκια ἔγραψε, καὶ θρήνους.

49. ΚΥΚ.

Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκοσι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, Ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν
Ζωὸς, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν. ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης·
Εἰ μὴ σφεας ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερῷ ἰοειδέα πλίνθον·

Qui ipsis ex sacris certaminibus coronati redierunt.
Quis vero unquam principes Lyciorum, quis comatos
Priamidas, aut colore muliebri Cycnum nosset,
Si non bella veterum cecinissent Poetae?
Neque Ulysses, qui centum & viginti menses vagatus est
Per omnium gentium homines, quiq; tandem ad extremum orcum descendit
Vivus adhuc, & ex antro saevi Cyclopis evasit,
Diuturnam famam obtinuisset. Silentio etiam obrutus esset subulcus
Eumaeus, & Philoetius circa boves armentales
Opus suum habens, ipseque magnanimus Laërtes,
Nisi eos juvissent carmina viri Ionici, *i. Homeri.*
A Musis illustris fama venit hominibus:
Pecuniam vero mortuorum consumunt viventes.
Sed similis labor est, in litore fluctus metiri,
Quam multos ventus in terram cum caeruleo mari impellat:
Aut unda perspicua lavare impurum laterem;

49. ΚΥΚ. Κύκνον λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ Κηΰκης, τὸν ἀναιρεθέντα ὑπὸ Ἀχιλλέως. λευκὸς γὰρ ἦν τὴν χροιὰν ἐκ γενετῆς, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. διὸ καὶ θῆλυν αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος ἀπὸ τῆς χροιᾶς. Ἡσίοδος δέ φησιν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκήν, διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

Καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔλθω
Σὺν μοίσαις. χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδοῖς
Μυσάων, ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς οὐδ' ἐνιαυτούς·
Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι.
Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἠελίῳ δύοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρόν, ἐρρίγασιν·

Atque hominem oppressum avaritia flectere.
Valeat igitur quicunque talis est: & immensum illi sit
Argentum, semperque desiderio plus habendi teneatur:
Verum ego honorem & hominum benevolentiam
Multis mulis atque equis praeferam.
Quaero autem, cuinam mortalium gratus veniam
Una cum Musis: difficiles enim sunt viae cantatricum
Musarum, absque Jove magno consultore.
Nondum caelum motu suo menses efficere desiit, nec annos:
Et multi equi adhuc movebunt aurruum rotas.
Exorietur vir ille qui me cantore indigebit,
Gerens res tantas, quantas aut magnus Achilles, aut gravis Ajax
In campo Simoentis, ubi sepulchrum est Phrygii Ili.
Jam nunc Phoenices, *i. Carthaginenses*, sub sole occiduo
Habitantes in extremo calce Libyae, horrescunt:

71. ΟΥ. Οὔπω φησὶν ὁ πᾶς διήλυθεν αἰών, ἔτι ἔσονται πολλοὶ νικηφόροι, τουτέστι χρείαν ἔχοντες. εἰς γὰρ τῶν ἵππων καὶ τῶν τροχῶν τοὺς ἱερονίκας δηλοῖ. ὁ τροχὸν ἅρματος τὸν τῶν λέγει, ἀντὶ τοῦ πολλαὶ ἔσονται μεταβολαί.

76. ΦΟΙ. Τοὺς Καρχηδονίους οἰκοῦντάς φησι Φοίνικας. ἔτι γὰρ συνεχῶς ἐπολέμουν Συρακουσίοις, ὡς λέγεται καὶ παρὰ Πινδάρῳ. οἱ γὰρ Φοίνικες ἄποικοι Τυρίων.

Ἤδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεΐνοισιν.
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται· ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
Αἲ γὰρ Ζεῦ, κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κώρη θ' ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακὰ πέμψειαν ἀνάγκα
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγέλλοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀελθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
Ἄστεα τε προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἱ τ' ἀνάελθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι,
Ἀμπεδίον βληχῷντο· βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν

Jamque Syracusii gestant medias hastas,
Et illis brachia onusta sunt salignis scutis:
Interque eos Hiero, superioribus par heroibus,
Armatur, & equinæ jubæ galeam inumbrant.
Utinam ô Jupiter pater inclyte, & veneranda Minerva,
Et tu Proserpina, quæ una cum matre opibus affluentium Ephyrensium
Sortita es magnam urbem, ad undas Lysimeliæ,

Hostes ex insula ejiciat malum fatum,
Per mare Sardonium, ut amicorum stragem nuncient
Liberis & uxoribus, jam numerabiles [l. pauci] à multis:
Et oppida à prioribus habitatoribus rursum teneantur,
Quotquot hostium manus corrupe-runt funditus:
Et agros colant virentes: atque innumera
Ovium millia, herbis saginata,
Per campos balent: & boves gregatim ad stabula

83. ΜΑ. Τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην εἰληφέναι τὸ τῶν Συρακουσίων ἄστυ. οἷον, τὰς Συρακούσας· πρότερον Κορινθίων ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι.

84. ΛΥΣ. Ὡς Θουκυδίδης φησὶ, Λυσιμελείας λιμὴν ἐν Συρακούσαις.

85. ΝΑΣ. Τοὺς Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας.

86. ΣΑΡ. Διὰ τούτου γάρ ἐστιν ὁ εἰς Καρχηδόνας πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδώ. ὃ καλεῖται Σαρδῷον.

Ερχόμεναι σκιερὸν δ' ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν.
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ
Ποιμένας ἐνδίοες πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Αχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπη πλατὺ τεῖχος
Ασφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγώ, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες· τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Αρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαί, αἳ Μινύειον

Euntes, tardum urgeant viatorem:
Novalia excolantur ad sementem, cum cicada
Pastores sub dio agentes observans, intus arborum
Resonat in summis ramis: ac telas in armis araneæ
Tenues expandant, clamorisque bellici amplius ne nomen quidem exaudiatur.
Excelsam vero Hieroni gloriam ferant poëtæ
Et ultra Scythicum pontum, & ea loca ubi latos muros
Bitumine colligans Semiramis regnavit.
Ex quibus ego quidem unus ero: multos vero & alios Jovis amant
Filiæ: quibus omnibus studium erit Siculam Arethusam
Celebrare una cum populis, & bellicosum Hieronem.
O Gratiæ Eteocleæ deæ, quæ Minyeum

93. ΣΚΙ. Επισπεύδοιεν, ἤγουν ἐπείγοιεν τὴν σκιὰν, ἢ ἀντὶ τὸ κρύφιον νεανίσκον. κινεῖν γὰρ ζῶον ἐστὶ βραδυκινητόν.

94. ΝΕΙ. Τυτέστιν, αἱ νεωργούμεναι χῶραι νεάζοιεν ἀντὶ τοῦ πονοῖεν τουτέστιν, ἀεργεοιντο. ΤΕΤ. Ἡνίκα ὁ τέττιξ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων ἠχεῖ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τοὺς ποιμένας φυλασσόμενος. ἐλάσαντες γὰρ ἐπὶ ζῶον τῆς σκιᾶς τὰ θρέμματα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι τοὺς τέττιγας. τὸ δὲ διαστήσαιντο, ἀντὶ τοῦ διυφάνειαν.

99. ΣΚΥ. Τοῦ λεγομένου Εὐξείνου.

100. ΑΣ. Ἤγουν ὅπου τὸ τεῖχος, ὅπερ ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πολλά.

101. ΕΓΩ. Ὁ ἐγκωμιάζων δηλονότι.

104. ΕΤΕ. Θυγατέρες Ἐτεοκλέους θυγατέρας ἔφη τὰς Χάριτας, διὰ τὸ Ἐτεοκλέα τὸν Κηφισσοῦ πρῶτον θῦσαι Χάρισιν ἐν Ὀρχομενῷ τῷ Μινυείῳ.

Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις,
Ἄκλητος μὲν ἐγώ μίμνοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέρησιν ἱκοίμαν·
Καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

Orchomenum amatis, inuisum olim Thebanis,
Inuocatus ego quidem manserim: in domum vero eorum, qui me vocarint,
Confidenter una cum nostris Musis venerim.
Nec vos relinquam. Quid enim amabile hominibus, Gratiis sine vobis? Gratiis semper cum sim!

107. ΘΗ. ... ἐν ταῖς Θήβαις, διὰ τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ Ὀρχίλῳ τῷ Ὀρχομενίῳ. ... τοῦ Κλυμένου ὑπὸ Θηβαίων εἷλε τὰς Θήβας, καὶ φόρους ἐπέταξεν, ἕως οὗ Ἡρακλῆς ... ἀπέλυσε ... τῶν Ὀρχομενίων. ... καλούμενος δέ, μεθ' ὑμῶν ὦ χάριτες ... πορεύσομαι θαρρῶν.

ΤΠΟ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΠΤΑΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρατεία δὲ κεχάρισται ποιῶν. ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. οὐδὲ ἐν ἐγκωμίοις ὁ Μένανδρος τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τούτῳ χρόνῳ μαχόμενος ἀξιώματι.

ARGUMENTUM
IDYLLII SEPTEMDECIMI.

Ptolemæi Philadelphi Ægyptiorum regis paternum genus celebratur, ab Hercule ipso deducti, & uxoris Berenices laudes. Urbes 33339, imperio ejus subditas numerat. Inde & bellicos apparatus, auri & argenti, aliarumque rerum pretiosarum immensam copiam, in primis vero studium pietatis, & regiam munificentiam erga Musarum cultores commemorat.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ εἰς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς.
Ἀνδρῶν δ᾽ αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες τοὶ πρόσθεν ἀφ᾽ ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·

LAUDATIO PTOLEMÆI,
IDYLLION XVII.

A Jove principium faciamus, & in Jovem definite Musæ,
Cum præstantissimum Deorum immortalium carmine celebramus.
Ex hominibus vero Ptolemæus inter primos commemoretur,
Et postremus & medius: nam is præstantissimus virorum est.
Heroes, qui olim ex semideis extiterunt,
Cum res magnas gessissent, præclaros sui cantores nacti sunt:

Ἐκ. Ὁ νοῦς. πᾶν φησι ποίημα ὅταν γράφωμεν, ὑμνῶμεν τὸν Δία ἐν πρώτοις, καὶ πυμάτοις, καὶ μέσοις. καὶ Πτολεμαῖον μνησθῶμεν ἐν ἀρχῇ, καὶ μέσῳ, καὶ ἐν τέλει τοῦ ποιήματος.

9. ΙΔΑΝ.

Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐλθὼν,
Παπταίνει παρεόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργου·
Τί πρᾶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων,
Ἐκ πατέρων. οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλὰν ἃν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται. παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρας.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο

Verum ego Ptolemæum, bene dicendi peritus,
Cantu celebrabo: nam hymni, ipsorum etiam immortalium ornamentum sunt.
Cum lignator in nemorosam Idam venit,
Circumspicit unde opus incipiat, cum ubique *materia* satis sit:
Sic ego quid primum edisseram? nam innumerabilia dicenda sunt,
Quibus superi præstantissimum regem condecoraverunt,
Ab origine parentum. Qualis ad res magnas gerendas erat
Lagides Ptolemæus, cum animo conciperet
Consilium, quod non alii viro in mentem venire potuisset?
Illum & diis pater *Jupiter* æqualem fecit
Immortalibus, & illi domus aurea in Jovis domo, *i. cælo*,
Exstructa est. Et prope eum Alexander amicus
Sedem habet, qui Persis gravis deus, & sapiens fuit.
E regione vero Herculis tauricidæ sedes illis

9. ΙΔΑΝ. Ὡς περὶ τὴν Ἴδην τὸ πολύδενδρον ὑλοτόμος ἐλθὼν, ἔργου πολλοῦ προκειμένου σκοπεῖ πόθεν ἄρξηται· οὕτω δὴ κἀγὼ ἀπορῶ, πόθεν πρὸς ὕμνον εἰσβάλλω. Ἴδας δέ φασι πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη, διὰ τὸ ἀπ' αὐτῶν δύνασθαι ἰδεῖν πάντα.

14. ΠΤΟ. Τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Λαγοῦ φησιν, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου. ΟΚΑ. Ἀντὶ τοῦ ὅταν βουλεύσηται.

16. ΤΗ. Τὸν Σωτῆρά φησι Πτολεμαῖον τὸν Λαγοῦ, καθὸ ἐξιώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει Οὐρανίδῃσι,
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν,
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες·
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας·
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας
Ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγουσι γενειήταν Διὸς υἱόν.
Οἵα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα

Posita est, fabricata ex duro adamante:
Ubi inter alios cœlicolas convivia agitat,
Eximie gaudens nepotum nepotibus,
Quod eis Jupiter ex membris exemit senectam:
Immortales vero vocantur dii, sine pedum usu facti.
Ambobus enim ipsis generis autor est fortis Herculis filius *Hyllus*,
Et ambo numerantur ab ultimo Hercule.
Quare cum Hercules ex epulo rediret satiatus jam
Nectare odorato, ad domum caræ conjugis,
Tunc alteri arcum tradidit, & quæ sub axillis geritur pharetram;
Alteri ferratam clavam signatam nodis.
Illi vero in immortalem thalamum pulchræ Hebes
Arma *ferunt*, ipsumque ducunt progenitorem *suum* Jovis filium.
Qualis vero inter sapientes inclyta Berenice

23. ΧΑΙ. Χαίρων ὁ Ἡρακλῆς, ὅτι τοῖς τῶν ἐγγόνων υἱοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανατισθεῖσιν. ἀποτείνει δὲ τὸν λόγον εἴς τε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς τὸν Πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ' Ἡρακλέους. τὸ δὲ ἀμφοῖν, ἀντὶ τοῦ τοῖς δυσί, τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. ὑπωλένιον δὲ τὴν ὑπὸ μασχάλην οὖσαν.

34. ΒΕΡ. Βερενίκην λέγει τὴν Λάγου μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος. αὕτη ἐν ταῖς σώφροσι γυναιξὶν ἐπίδηλος ἦν.

36. ΚΤ.

Ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι.
Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
Τῷ, οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν πόσον ἀνδρὶ γυναῖκα
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὴν ἐφίλασεν ἄκοιτιν·
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεούσης.
Ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν·
Ῥηΐδιαι δὲ γοναί, τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότνι' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶα κατενθεῖν

Excellit fœminas, magna gloria parentibus!
Hujus, veneranda filia Diones quæ Cyprum tenet,
In gremio odorato graciles attractando immisit manus.
Itaque nullam unquam mulierem viro tantum placuisse ferunt,
Quantum Ptolemæus suam amavit conjugem.
Et quidem redamatus est multo plus. Sicque liberis
Confidens suis, committit domum totam,
Cum amans in amantis totum ascendit.
Impiæ vero mulieris animus semper est apud virum alienum:
Et faciles quidem partus sunt, sed liberi neutiquam similes sunt patri.
Veneranda Venus, excellens forma præ cæteris deabus,
Tibi illa curæ fuit, & tua causa Berenice
Formosa ad Acherontem luctuosum non transivit:
Verum tu ipsam abreptam, priusquam ad rivum perveniret

36. ΚΥ. Ἡ Ἀφροδίτη φησὶν αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τουτέστιν ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτήν, διὸ καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

41. ΘΑΡ. Ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτὴρ, ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. τρεῖς δὲ ἐγένοντο Πτολεμαῖοι. ὁ Λαγωὸς, ἐγέννησε δὲ οὗτος τὸν Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅς τις εἶχε τὴν Βερενίκην γυναῖκα. οὗτος δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, ὅς τις εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόην.

46. ΣΟΙ. Ἤγουν ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι ἦν.

Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ες ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ' ἤπιος ἥδε βροτοῖς, μαλακοὺς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Αργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆι, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Αλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Αχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ' αἰχμητὰ Πτολεμαῖε
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀείζηλος Βερενίκα.
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα,
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
Αντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.

Nigrum, & tristem semper portitorem defunctorum,
In templo collocasti, & proprii honoris participem fecisti.
Quare illa omnibus propitia mortalibus faciles quidem amores
Adspirat, petenti vero faciles curas tribuit.
Argiva nigris oculis (*i. pulchris*) tu bellicosum Diomedem,
Congressa cum Tydeo, peperisti Calydonium virum.
Sed Thetis sinuosa veste utens, peperit jaculatorem Achillem
Æacidæ Peleo: te vero strenue Ptolemæe,
Bellicoso Ptolemæo eximia peperit Berenice.
Et te Cos insula eduxit infantem, nuper susceptum,
Excipiens à matre, cum primam vidisti auroram.
Ibi enim Lucinam invocavit, quæ parturientes liberat.
Filia Antigones gravata doloribus partus:

50. ΕΑΣ. Απεμερίσω τῆς σῆς τιμῆς ἀπένειμας αὐτῇ.

52. ΚΟΥ. Τοῦτο δὲ ποιεῖ φησιν, ἐπεὶ ἡ Αφροδίτη ἀπεθεώσε αὐτὴν, τῆς δυνάμεως καὶ τιμῆς μετέδωκεν.

53. ΑΡ. Αργείαν εἶπε τὴν τοῦ Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, καθὸ ἐξ Ἄργους ἦν, Αδράστου θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαστικῶς καὶ Αργεία καλουμένη.

54. ΚΑΛ. Καλυδώνιον φησὶ τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἦν ἐκεῖθεν.

58. ΚΟ. Ὅτι ὁ Φιλάδελφος, ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἐγεννήθη ὑπὸ Βερενίκης.

61. ΑΝ. Ἡ γὰρ Βερενίκη θυγάτηρ Αντιγόνης τῆς Κασάνδρου τοῦ Αντιπάτρου ἀδελφοῦ ἐπιδημήσαντος τὴν ἐν τῷ Τριοπίῳ τῶν Δωριέων σύνοδον, καὶ τὴν αὐτόθι δρωμένην πανήγυριν, καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν ἀγόμενον ἢ ἀγωνιζόμενον Ποσειδῶνι καὶ Νύμφαις.

Ἡ δέ οἱ εὐμενέουσα παρίστατο, κὰδ δ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. ὁ δὲ, πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·
Φᾶ δὲ, καταπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλῃσιν,
Ὄλβιε κῶρε γένοιο· τίοις δέ με τόσσον ὅσον περ
Δᾶλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ Τριόπου καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
Ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις.
Ζηνός που τόδε σῆμα. Διῒ Κρονίωνι μέληται
Αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔξοχος ὅν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον τὰ πρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ,

Illa vero ipsi benigne adfuit, & per omnia
Membra indolentiam perfudit. Tunc patri similis
Puer amabilis natus est. Cos vero conspicata exclamavit;
Et dixit, manibus caris puerum tenens,
Nascere beate puer, meque tantum honore afficias, quantum
Delum honoravit cæruleam Phœbus Apollo:
Et eodem honore afficias montem Triopis,
Parem Doriensibus vicinis tribuens honorem,
Sicut & rex Apollo coluit Rhenæam.
Sic insula dicebat: atque ex alto insonuit voce
Ter sub nubibus aquila propitia Jovis avis:
Jovis hoc scilicet signum erat: nam Jovi Saturnio curæ est
Venerandus rex: & hic excellens est, quem Deus diligit
Natum jam primum. Multa ipsum felicitas comitatur,

68. ΤΡΙ. Τριόψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασται τῆς Κνίδου.

69. ΔΩ. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, Ἄλυσος, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ, Δώριος ὁ ἀγὼν, ὡς Ἀριστείδης φησί. τὸ δὲ Τρίοπον, ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, ἀπὸ Τριόπα τοῦ Ἄβαντος, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κνίδου Ἰάσων φησίν.

70. ΡΗ. Νῆσος οὕτω λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλόν φασι. ταύτην δὲ Ῥήναιαν προσέθηκε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς.

Πολλᾶς δὲ κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσης.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήιον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμεναι Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' οὔτις τόσσα φύει ὅσα χθαμαλὰ Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει.
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγήνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὰν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀρραβίας τε,
Καὶ Συρίας, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφυλίοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν. ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.

Multam vero tenet terram, multumque mare.
Multæ enim & infinitæ regiones, & innumeræ gentes hominum
Segetes augent amplificatas Jovis imbribus:
Verum nulla terra tam multa gignit quam humilis Ægyptus,
Cum Nilus exundans humidas glebas molliter comminuit:
Neque quisquam tam multas urbes hominum artificum tenet.
Tres enim illi urbium centuriæ extructæ sunt,
Tria insuper milia super xxx milia,
Duo item terniones, & præterea ter undecim:
In quibus omnibus magnanimus Ptolemæus regnum obtinet.
Et quidem Phœniciæ partem obtinet, atque Arabiæ
Et Syriæ, Libyæque, nigrorumque Æthiopum.
Pamphyliis vero omnibus, & bellicosis Cilicibus
Imperat, Lyciis quoque & pugnacibus Caribus,
Atque insulis Cycladibus. Nam naves illi optimæ
Per mare navigant: mare enim totum, & terra,
Et fluvii sonori, regno Ptolemæi subjecti sunt.

81. ΟΥ. Ὁμοῦ γὰρ πάντα αἱ πόλεις, τρισμύριαι, τριακόσιαι, τριάκοντα τρεῖς.

Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
Ὄλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηίων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς,
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἱστάσατο κώμαις·
Οὐ δέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς,
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν
Ὧ ἔπι πάγχυ μέλει πατρώια πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,

Multi vero equites, multique milites scutati,
Ære lucenti stipati strepunt.
Opulentia quidem omnes superat reges:
Tantum quotidie opum in divitem congeritur domum
Undecunque. Populi vero curant opus suum tranquilli.
Nullus enim hostium piscosum Nilum invadens,
Pedestri exercitu in alienis villis tumultum bellicum ciet:
Neque quisquam ex navibus velocibus in litus exilit,
Armata manu invadens injuste boves Ægyptias.
Talis vir latis sedet in campis
* Flavicomus Ptolemæus, qui hastam vibrare novit:
Cui omnino curæ est, ut paterna omnia tueatur,
Sicut regem præstantem *decet*: alia vero acquirit ipse.
Non tamen absque usu in domo opima aurum,
Ceu formicarum opes semper jacet laborantium:
Sed multum inde habent inclyta Deorum delubra,

105. ΚΤΕ. Καρποῦται ἀφθόνως τὰ ἑαυτῆς.

107. ΜΥΡ. Περὶ τῶν μυρμήκων τῶν μεταλλευόντων χρυσὸν ἐν Ἰνδοῖς πολλοὶ ἱστορήκασι.

121. ΜΟΥ.

Αἰεὶ ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺ δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
Ὧ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίης. τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μύρια τῆνα
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾳ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ,
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
Μητρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναούς·
Ἐν δ' αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς.

Semper *ei* primitias solvente, præter alia dona.
Multum inde & potentibus datur regibus,
Multum & civitatibus, multum bonis amicis.
Neque ullus vir sacris certaminibus Bacchi
Prodit, sciens dulcem cantilenam canere,
Cui non dignum arte præmium dederit.
Musarum vero interpretes cantu celebrant Ptolemæum,
Propter beneficentiam. Quid autem præclarius homini contingat
Diviti, quam ut gloriam illustrem inter homines consequatur?
Hoc & Atridis *integrum* manet: nam illæ infinitæ *opes*,
Quas capta magna Priami domo acquisiverunt,
Caligine oppressæ alicubi jacent, unde non est amplius reditus.
Solus hic priorum parentum, adhuc calida in pulvere
Transcendens pedum detergit vestigia.
Matri caræ & patri odorata templa condidit.
Inque his ex auro atque ebore ipsos insignes
Statuit, ut omnibus mortalibus sint opitulatores.

121. ΜΟΥ. Οὗτος δὴ μόνος τῶν ἐκπίπλαι θανόντων καὶ πρὸ μικροῦ, τῇ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναοὺς ἔκτισεν.

128. AT.

Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει
Μησὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείω
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπου·
Ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ' ὦναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις. ἀρετήν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

Multa vero pinguia exta boum incendit,
Mensibus circumactis in aris rubentibus,
Et ipse, & eximia conjux: qua nulla præstantiorem
Sponsum domi mulier ulnis amplectitur,
Ex animo diligens fratrem atque maritum.
Sic & Deorum sacra connubia contracta sunt,
Quos peperit Rhea regina reges cœli:
Unumque torum sternit Jovi & Junoni ut indormiant,
Iris adhuc virgo, manibus unguento nitentibus *v. purgatis.*
Salve rex Ptolemæe: te ego similiter, sicut alios,
Celebrabo heroas, atque (ut opinor) carmen non aspernandum
Posteris dicam: tu autem virtutem à Jove petito.

128. ΑΥ. Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ συνῴκει πρότερον Ἀρσινόη ἡ Λυσιμάχου. ἀφ' ἧς καὶ τοὺς παῖδας ἐγέννησεν, Πτολεμαῖον, καὶ Λυσίμαχον, καὶ Βερενίκην. ἐπιβουλεύουσαν δὲ ταύτην εὑρὼν, καὶ σὺν αὐτῇ Ἀμύνταν καὶ Χρύσιππον τὸν Ῥόδιον ἰατρὸν, τούτους μὲν ἀνεῖλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμψεν εἰς Κοπτὸν, ἢ εἰς τόπον τῆς Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκείαν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἔγημε· καὶ εἰσεποιήσατο αὐτῇ, τοὺς ἐκ τῆς προτέρας Ἀρσινόης γεννηθέντας παῖδας. ἡ γὰρ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ, ἄτεκνος ἀπέθανεν.

ARGUMENTUM
XVIII. IDYLLII.

Inscribitur hoc Idyllium Epithalamion Helenæ, id est, carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartana, quæ in die nuptiarum vespere ante thalamum Menelai & Helenæ sponsæ hoc carmen canere finguntur. Primum autem jocis nuptialibus ludunt: deinde sponso gratulantur, quod solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsæ potitus, & jam Jovis gener factus sit. Postea Helenam laudant: atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, sicut fieri solet, bene precantur sponso & sponsæ. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere solebant vesperi; cum sponsa in thalamum duceretur: quod κατακοιμητικὸν vocabant: alterum mane sub aurora canebatur; idque διεγερτικὸν, i. e. excitatorium, vocabatur.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιη'.

ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἀνίκα Τυνδαρέω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσαις Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.

HELENÆ EPITHALAMION,

IDYLLION XVIII.

IN Sparta olim, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
Ante recens depictum thalamum chorum instituerunt,
Duodecim primariæ urbis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndari *filiam* amabilem *in thalamo* conclusit
Helenam, cum eam duxisset uxorem, minor natu filius Atrei.
Concinebant autem omnes carmen unum, applaudentes
Pedibus connexis: atque domus insonuit Hymenæo.

Οὔτω

Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγύνατος; ἢ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν᾽ ἔπινες, ὅτ᾽ εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα, καθ᾽ ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
Παῖδα δ᾽ ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. ἐπεὶ καὶ ἔνδυ, καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος Μενέλαε τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γάμβρ᾽, ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὦλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί᾽ ἄλλα.
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ᾽, εἰ μητέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ωὑτὸς,
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ᾽ Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ᾽ ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ᾽ Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,

Itane crepusculo obdormivisti, ô care sponse?
Nunquid nimis gravia tibi sunt membra? num somniculosus es?
An vero multum adbibisti, cum in lectum conjectus es?
Nam volentem dormire, tempestive oportebat te *dormire*;
Puellam autem sinere cum *cateris* puellis apud caram matrem
Ludere usque ad altum diluculum: nam & vesperi, & mane,
Et de anno in annum, hæc tua Menelae sponsa erit.
Fortunate sponse, bonus tibi quispiam adsternutavit proficiscenti
Ad Spartam, ubi & alii principes *erant*, ut hoc perficeres.
Solus inter semideos Jovem socerum habebis:
Nam filia Jovis tecum sub unum subit stragulum,
Qualis ex mulieribus Græcis nulla terram calcat.
Certe præclarum quiddam tibi pariet, si matri pepererit simile.
Nos omnes enim æquales ætate, quibus idem vitæ cursus est.
Quæ ungimur more virorum ad Eurotæ fluenta,
Quater sexaginta puellæ de muliebri juventute:
Ex his nulla vitio caret, si cum Helena conferatur.
Sicut aurora exoriens decorum ostendit aspectum

Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
Πιείρη, μεγάλη. ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔ τί τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψεῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας·
Πολλὰ τεῦ ὦ Ἑλένα μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι·
Πρᾶταί τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·

Sacra cum nox *abit*, hyeme candidum ver laxante.
Sic & aurea Helena elucebat inter nos.
Valida, procera. Quemadmodum procurrit sulcus in arvo,
Aut in horto cupressus, aut in curru Thessalicus equus:
Sic & rosea Helena Lacedæmoni ornamento fuit.
Nulla in quasillo conglomerat talia opera.
Neque in tela picta majore arte stamen,
Radio intextum, è longis scindit furculis.
Neque sane ulla sic citharam pulsare novit,
Dianam cantu celebrans, & lato-pectore Minervam.
Sicut Helena; cujus in oculis omnes amores insunt.
O pulchra, ô amabilis puella, tu jam matrona facta es:
Nos autem ad cursum in vere (*vel mane*) & ad folia in pratis nascentia
Ibimus, ut colligamus serta suaviter redolentia.
Sæpe de te cogitantes ô Helena: sicut lactentes
Agnæ quæ matris oviculæ ubera desiderant.
Primæ tibi coronam ex humi nascente loto
Nectentes in umbrosa suspendemus platano:

Et

Πρᾶται δ᾽ ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.
Γράμματα δ᾽ ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀγνοίη) Δωριστὶ, Σέβου μ᾽· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη Λατὼ κουροτρόφος ὔμμιν
Εὐτεκνίαν, Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ᾽ ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
Καὶ πόθον. ἔγρεσθε δὲ πρὸς ἀῶ μή τι λάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

Et primæ tibi ex argenteæ pyxide liquidum unguentum
Accipientes, ftillabimus fub umbrofam platanum.
Literæ vero in cortice fcribentur (ut quis præteriens
Legat) Dorice: Venerare me: nam Helenæ arbor fum.
Salve ô fponfa: falve felix propter focerum fponfe. *vel gener.*
Latona quidem, Latona juventutis fuftentatrix, det vobis
Felicem fobolem. Venus autem dea Venus det æqualem amorem
Inter vos mutuo: Jupiter vero Saturnides divitias durabiles.
Ut à *vobis* nobilibus ad generofos *liberos veftros* perveniant.
Dormite in pectora mutuo amorem infpirantes,
Et defiderium: expergifcamini vero fub auroram: neq; oblivifcamini.
Redibimus & nos mane, ubi primus cantor
E cubili fuo infonuerit, fuftollens pulchrè pennatam cervicem.
Hymen, ô Hymenæe, his nuptiis gaudeas.

ARGUMENTUM
XIX. IDYLLII.

Cupido dum mel furatur, & alveare diripit, ab apicula pungitur: atque doloris ex vulnere impatiens, matri de crudelitate tam parvæ bestiolæ conqueritur. Quæ & ipsum parvulum esse respondet, & tamen magna vulnera infligere. Monet vero nos hæc imago, quod voluptati dolor & calamitas plerumque comes est: sicut dictum est,

Dulcia sic tristi semper sunt mixta dolore,
Tincta voluptatis gaudia felle nocent.

Et Horatius ait:

——Nocet empta dolore voluptas.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο. τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐστὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χὰ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς;

FAVORUM FUR,
IDYLLION XIX.

Furem quondam Amorem infesta punxit apicula,
Favos ex alvearibus deprædantem: extremos vero manuum
Digitos omnes confixit. At ille dolebat, manusque inflabat:
Et terram pulsavit, & exiliit: atque Veneri
Ostendit dolorem: & questus est, quod tam exilis
Bestiola esset apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid? *inquit*, an non tu similis es apibus?
Et cum parvus sis, tamen vulnera tanta facis.

ARGUMENTUM XX. IDYLLII.

Pastor quidam, qui inter ruricolas suos eximie pulcher sibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conspicatus fuisset puellam urbanam, inusitata forma perculsus ad eam accessit, & rustice cum ea ludere, eamque osculari voluit. Illa vero hominis habitum ac mores rusticos detestata, à se illum rejecit. Conqueritur ergo miser in hoc Idyllio, de insigni contumelia qua affectus sit, deque fastu ac superbia urbanæ puellæ. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ pastorum amore arserint. ¶ Videtur Poëta perstringere hoc Idyllio aliquos Bucolici carminis contemptores, qui forte sua quadam protervia tumentes, hæc ut pueriles nugas deriserunt: ut sunt aliqui ingenio nimium fastidioso ac superbo, quibus nihil pulchrum est, nisi quod ipsi judicio suo comprobaverint.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι·
Καί μ' ἐπικερτομέοισα, τάδ' ἔννεπεν, Ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο.
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα θλίβειν.
Μή τύ γέ μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν.
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·

BUBULCUS,

IDYLLION XX.

Eunica me derisit, cum ipsam vellem suaviter osculari:
Et mihi convicians hæc dixit: Abi in malam rem à me.
Bubulcus quum sis, vis me osculari miser? non didici
More rustico osculari, verum urbana labra premere.
Non tu meum pulchrum os osculatus fueris, ne quidem per somnium.
Quali aspectu es! quomodo loqueris! quam rustice ludis!
Quam delicate loqueris! quam blanda verba profers!
Quam mollem habes barbulam! quam pulchram cæsariem!
Labra tibi sunt velut ægroto, manus sunt nigræ,

Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν,
Χείλεσι μυθίζοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ.
Χὰ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήνην·
Χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.

Et male oles. Fuge hinc à me, ne me contamines.
Hæc locuta, ter in suum despuit sinum,
Et me à capite ad pedes usque continue aspexit,
Labris mussitans, & oculis oblique aspiciens.
Atque admodum propter formam lasciviebat, & ore diducto
Ac fastuose me derisit. Mihi autem statim exæstuavit sanguis,
Et corpore rubefactus sum præ dolore, sicut rosa à rore.
Atque illa quidem me relicto abiit; fero autem in pectore iram,
Quod me tam elegantem fœda meretrix irrisit.
Vos pastores verum mihi dicite: bonne sum pulcher?
Num quis me subito Deus alium hominem fecit?
Etenim mihi prius emicabat grata quædam forma
Sicut hedera circa arboris stirpem, meamque ornabat barbam:
Capilli autem velut apium circum tempora fusi erant:
Et frons alba splendebat supra nigra supercilia.
Oculi mihi erant multo venustiores quam Minervæ.
Os etiam lacte concreto dulcius: ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quam favi.

Dulce

Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστικά μ' οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούει
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὄντε Σελάνα
Βουκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Καὶ τὺ Ῥέα κλαίεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὺ
Ὦ Κρονίδα διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος, ἅτε Σελάνας·
Μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Dulce meum carmen est, & cum fistula modulor,
Et tibia cano, cumque calamo & obliqua tibia *canto*.
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omnesque me amant: urbanæ vero me non amarunt;
Verum propterea quod bubulcus sum, prætereunt, nec unquam audiunt
Quomodo formosus Bacchus in vallibus vitulam pascit:
Neque sciunt quod Venus amore bubulci insanivit,
Et in montibus Phrygiæ una pavit: ipsumque Adonidem
In sylvis amavit, & in sylvis deploravit.
Endymion autem quis erat? an non bubulcus? quem tamen Luna
Boves pascentem amavit, deque cœlo descendens
In Latmium saltum venit, & una cum puero cubuit.
Et tu Rhea deploras bubulcum: nonne & tu
O Jupiter propter puerum boves pascentem ipse errasti?
Eunica vero sola bubulcum suo amore non est dignata,
Cybele *scilicet* melior, & Venere & Luna
Neque amplius tu Venus amabilem illum *Adonidem* in urbe,
Neque in monte ames, verum sola per noctem dormias.

A R-

ARGUMENTUM
XXI. IDYLLII.

Monet hoc Idyllion ut sua quisque sorte contentus vivat: & sub imagine somnii de aureo pisce, vanas hominum spes ac cupiditates venustissime depingit. Nam quum piscatores duo sub noctem ad capturam piscium domo exissent, ac in paupere tugurio ante mediam noctem una dormirent, alter eorum somniat se grandem aureum piscem cepisse. Ingenti gaudio affectus jurat in somnis, nunquam se amplius piscibus capiendis operam daturum, verum de aureo illo pisce, in otio & luxu posthac suaviter victurum. Mane quum aureus ille piscis & spes ipsa avolasset, neque esset exporrecto unde victitaret, nisi & ipse & uxor ac liberi fame perire vellent, vel invitus, & contra quam juraverat in somnis, ad consuetos labores redire cogitur. Apparet Theocritum Ægyptiis suis, apud quos fuit, hanc fabulam cecinisse: qui quum plerique essent piscatores, atque homines otio deditti, ad laborem non facile nisi inopia & necessitate perpelli poterant: nec faciebant officium donec esset unde victitarent.

ʹΑΛΙΕΙΣ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κα'.

Ἀ Πενία Διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδειν
Ανδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι τὸν ὕπνον,
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ιχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. ἐγγύθι δ' αὐτοῖν

PISCATORES,
IDYLLION XXI.

PAupertas, ô Diophante, sola excitat artes,
Ipsa laboris magistra est: neque enim dormire
Viros operarios improbæ curæ sinunt.
Et cum brevi noctis tempore quis attigit somnum,
Subito obturbant instantes curæ.
Piscium venatores una duo cubabant senes,
Cum stravissent aridam algam sub textili tugurio.
Inclinati ad parietem foliaceum: prope vero apud ipsos

Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμιαί, κύρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνοις ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, πάντᾳ δὲ παρ' αὐτὰν
Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερῶς προσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸ μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας,
Τοὺς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.
α. Ψεύδονται φίλε πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμην; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.
β. Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος. οὐ γὰρ ὁ καιρὸς

Posita erant manuum exercitia, calathisci,
Arundines, hami, & algosa retia,
Funiculi *ex setis equinis*: sagenæ gibbosæ, & viminei labyrinthi, *i. nassa*,
Laquei, & pellis, & vetusta super phalangas cymba,
Sub capite storea brevis, vestes, pilea.
Hic erat piscatoribus omnis labor, hæ divitiæ:
Nullus ollam habebat, nec canem: omnia *hæc* eximia
Omnia ejus venationis videbantur: paupertas ipsis amica *erat*.
Neque ullus aderat vicinus: verum undecunque ad ipsam
Afflictam casulam suaviter adnatabat mare.
Nondum medium cursum confecerat currus Lunæ,
Cum piscatores excitabat amicus labor: è palpebris autem
Somnum excutientes, hoc animis suis incitabant carmen.
Asph. Mentiuntur, amice, omnes quicunque noctes dixerunt
Æstate breves esse, quando dies longos affert Jupiter.
Jam enim innumerabilia vidi somnia. necdum tamen aurora *est*.
Nunquid deceptus sum? quid hoc rei est? moram noctes trahunt.
Hosp. Asphalion, accusas pulchram æstatem: non enim tempus

Αὐτομάτως τρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.
α. Ἆρ᾽, ἔμαθες κρίνειν ποκ᾽ ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζευ.
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον. οὗτος ἄριστος
Ἐστὶν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ᾽ ᾧ νοῦς.
Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι. τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; ὁ δὲ λύχνος ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ᾽ ἔχειν. β. Λέγε μοί ποτε νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ.
α. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ᾽) εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος δὲ δόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο. καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις

Sponte transit cursum suum: sed somnum
Cura excutiens, longam tibi noctem efficit.
Asph. Nunquid interpretari didicisti somnia? nam bona vidi:
Non volo te meæ visionis esse expertem,
Ut sicut piscium prædam, ita & somnia omnia dividamus.
Non enim vinceris ingenio. Ille optimus
Est somniorum judex in quo mens est, quæ doceat ipsum.
Nam alioqui & otium est Quid enim faciat aliquis
Jacens in foliis ad mare, neque dormiens
Facile in frondibus? nam lychnum in Prytaneo
Semper prædam habere ferunt. *Hosp.* Dic mihi noctis
Visionem, & omnia narrans tuo indica amico.
Asph. Vespere ut obdormivi in marinis laboribus,
(Non eram multo cibo repletus: nam cum cœnaremus sero,
Si meministi, ventri parcebamus) videbam me ipsum
In rupe conantem *pisces capere.* Sedens autem observabam
Pisces; ex arundine vero *suspensam* fallacem quatiebam escam,
Et unus ex grandibus appetivit: nam & in somnis

Omnis

Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κἠγών.
Χὼ μὲν ταγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τοῦ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον εὗρον ἀγῶνα,
Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος, ἄρ' ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς. καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθὺν,
Πάντᾳ τοι χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα
Μή τι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθὺς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τὠγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μὲν σπείροισι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο·
Ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγευς πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν 'πὶ γᾶς, καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ' ὦ ξένε λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

Omnis canis offam auguratur; *sic* & ego pisces.
Et ille quidem hamo adhærescebat, & fluebat sanguis:
Et arundinem tenebam curvatam à motu.
Manus extendens, circa hoc animal inveni certamen,
Quomodo magnum caperem piscem exiguo ferro.
Deinde & de vulnere cogitans, num me punges? *inquam.*
Et pungeris graviter. Et cum non fugeret, extendi *manum*:
Video me confecisse certamen: attraxi aureum piscem,
Undique ex auro compositum. Metus autem *me* tenebat,
Ne forte Neptuno dilectus esset piscis,
Aut forte cæruleæ thesaurus Amphitrites.
Placide vero ego ipsum ab hamo solvi,
Ne hamo ex ore aurum adhæreret;
Et illum funiculis traxi in terram,
Ac juravi me posthac in mari non amplius positurum esse pedem,
Sed in terra mansurum, & auro dominaturum.
Hæc me excitarunt: tu vero hospes ad id quod restat intende
Mentem: nam juramentum timeo quod juravi.

β. Καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον εἶδες ἢ εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν·
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Hosp. At tu ne verearis: non enim jurasti: nam neque piscem
Aureum vidisti, aut nactus es: *tales* autem visiones similes sunt mendaciis.
Nam si vigilans, nec dormiens, tu loca illa perquiras.
Tum spes somniorum carneum piscem requiret.
Ne tu moriaris fame, licet *in* aureis somniis, *h. e. aurum somnians.*

ARGUMENTUM
XXII. IDYLLII.

Pugnam inter Pollucem & Amycum Bebryciorum principem commemorat. Amycus, cum robore corporis, & arte pugilum superaret omnes, crudelem tulit legem: Ne quis hospes qui ea loca adiisset, inde discederet, quin prius secum cæstu decertaret. Ac cum ita multos hospites interfecisset, tandem & Pollucem, qui cum Argonautis eo venerat, secum decertare cogit; à quo & victus est.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφούς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων,
Ἵππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ' αἳ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις·
Οἱ δὲ, σφέων κατὰ πρύμνηθεν ἀείραντες μέγα κῦμα,

GEMINI,

IDYLLION XXII.

HYmno celebramus Jovis ægiochi Ledæque filios,
Castorem & terribilem Pollucem in certamine pugilum,
Cum manus cinxit mediis bubulis loris, *i. castibus.*
Canimus bis terque masculos filios
Filiæ Thestii (*i. Ledæ*) Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum servatores in *acie* noviculæ jam existentium,
Et equorum turbatorum in cruento *hominum* cœtu:
Et navium, quæ occidentia & cœlo orientia
Astra implorantes, in graves incidetunt ventorum flatus:
Qui à puppi ipsarum extollentes ingentem undam,

Ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππᾳ θυμὸς ἑκάστου,
Εἰς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξάν δ' ἄρα τοίχους
Αμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπούσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
Αλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Αμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Εκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισταὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί·
Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Αμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
Αργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,

Aut etiam à prora, aut unde cuique libet *ventorum*,
In cavam *navem* infuderunt, rupe-runtque latera
Utraque; pendent autem cum velo instrumenta omnia,
Temere disrupta: plurimus vero è cœlo imber
Sub noctem subsequens: cum fremitu resonat amplum mare
Pulsatum *venterumque* flatibus & valida grandine.
Attamen vos etiam ex profundo retrahitis naves
Una cum ipsis nautis qui se morituros esse putabant.
Statim vero venti desinunt, & mitis tranquillitas *oritur*
Per mare, nebulæque diffugere aliæ alio:
Et rursum apparent ursæ, atque inter medios asinos obscurum
Præsepe, significans ad navigationem serena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, ô amici ambo,
Equites, citharistæ, pugiles, cantores.
Utrum de Castore prius, an de Polluce incipiam canere?
Utrosque hymno celebrans, de Polluce prius canam.
Ipsa quidem cum effugisset petras in unum concurrentes
Argo, & nivosi sævum os Ponti,

Ad

Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα.
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐκ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθεῖαν, καὶ ὑπηνέμιον ἀκτὴν
Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ' αἰολόπωλος ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀέναον κρήναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἄλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ. ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,

Ad Bebrycas pervenit, Deorum caros liberos vehens, *i. heroas*.
Ibi unam multi per scalam, ex utrisque
Navis parietibus viri descendebant ex nave Jasonia.
Egressi autem in litus profundum, & ventosam *maris* oram.
Toros sternebant: & vasa quæ ad ignem ponerent, manibus versabant.
Castor autem eques, & fuscus Pollux,
Ambo in solitudine vagabantur, deerrantes à sociis.
Copiosam autem & immensam in monte spectantes silvam,
Invenerunt fontem perennem sub ardua rupe,
Plenum pura aqua: atque infra
Alii fontes crystallo & argento similes erant
Ex imo fundo *scaturientes*. Sublimes autem prope natæ erant tædæ,
Populique, platanique & frondosæ cupressi,
Floresque odoriferi, gratum opus hirtis apiculis,
Qui sub finem veris vigent in pratis.
Ibi vir immanis sedem habens, sub dio manebat.
Sævus aspectu, cui duris cæstibus aures erant fractæ:
Pectus eminebat rotundum instar globi, & latum dorsum,

Carne

Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσὸς·
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἔσταν, ἠύτε πέτροι ὀλοίτροχοι, οὕστε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης·
π. Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί· τίνες βροτοὶ ὧν ὅδε χῶρος;
α. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήποτ' ὄπωπα;
π. Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.
α. Θαρσέω· κοὐκ ἐκ σεῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.
π. Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.
α. Τοιόσδ' οἷος ὁρᾷς· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.
π. Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἵκοιο.
α. Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.
π. Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;
α. Γνώσεαι, εἴ σε δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.

Carne ferrea, quasi malleis fabricatus instar colossi.
In validis autem brachiis musculi sub summo humero
Extabant, ceu scopuli rotundi, quos volvens
Torrens fluvius magnis circumpolivit gurgitibus.
A dorso vero & collo pendebat
Pellis leonis, ab extremis suspensa pedibus.
Eum Pollux in certamine pugilum victor prior alloquebatur;
Poll. Salve hospes, quicunque es: quinam sunt homines quorum hic est locus?
Am. Quomodo salvus sim, cum videam homines quos nunquam vidi?
Poll. Bono animo sis: neque injustos, neque ex injustis natos te videre existima.
Am. Bono sum animo: neque à te hoc me discere oportet.
Poll. Ferox es, & ad omnia iracundus, & superbus.
Am. Talis sum qualem *me* vides: attamen tuam non calco *s. terram.*
Poll. Venias, & dona adeptus hospitalia rursum domum redeas.
Am. Neque tu me hospitio accipias: quæque à me accipienda, ea non sunt in promptu.
Poll. Age ô bone, an non concedes de hac aqua bibere?
Am. Scies, cum tibi sitis remissa labra cruciabit.

Pollux.

π. Ἄργυρεος, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;
α. Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἀείρου, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστὰς
Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος· ὄμματα δ' ὀρθὰ
Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.
π. Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;
α. Ἐγγὺς ὁρᾷς. οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
π. Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ δαπανησόμεθ' ἄμφω;
α. Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.
π. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.
α. Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκήσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστου,
Κόχλω φυσηθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὣς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείρῃσιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας,

Pollux. Argento, aut quæ sit merces, dicas, qua tibi persuadeamus.
Amyc. Unus contra unum manus attolle, adversus virum consistens
Pugil, aut etiam pedibus figens crus: oculos vero rectos
Pugilice intendens, vestræ ne parcito arti.
Poll. Quis ille est cum quo manibus & meis confligam cæstibus?
Am. Prope vides: non imbellis existens vocabitur pugil.
Poll. An & præmium adest pro quo decertabimus ambo?
Am. Tuus ego, tu vero meus vocabere, si prævaleam.
Poll. Avium rubri-cristium talia sunt prœlia.
Am. Sive avibus similes, sive leonibus Simus, non aliud certabimus ob præmium.
Dixit sane Amycus, & cava concha accepta insonuit.
Tunc celeriter convenerunt sub umbrosam platanum,
Concha inflata, Bebryces semper comam alentes.
Sic & heroas abiens evocavit omnes Magnesia è navi præstans in pugna Castor.
Illi igitur cum spiris munivissent bubulis
Manus, & circum membra innexuissent longa lora,

Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολὺς σφίσι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ᾽ ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ᾽ ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον·
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω
Χερσὶ τιτυσκόμενος· τοῦ δ᾽ ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρείδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρίν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ᾽ ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ᾽ ἐπαΰτεον· ἐκ δ᾽ ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἦτοι ὅγ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέρῃσιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ᾽ ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πληγαῖς μεθύων· ἐκ δ᾽ ἔπλυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,

In medium congressi sunt, cædem sibi mutuo spirantes.
Ibi magnus ipsis labor annitentibus fuit,
Uter post tergum acciperet lumen solis:
Sed solertia virum ingentem antevertisti, ô Pollux:
Feriebatur vero *Solis* radiis totus Amyci vultus.
At ipse animo iratus, pergebat ultrà,
Manibus ictum dirigens; hujus autem summam percussit genam
Tyndarides irruens. Commotus est autem magis quam antea,
Pugnamque concitavit: & multum incumbebat, inclinans se
In terram. Bebryces vero acclamabant; ex altera autem parte
Heroës fortem Pollucem confirmabant,
Metuentes ne quo modo ipsum obruens superaret
In loco angusto vir Tityo (*Terræ filio*) similis.
At ille hinc & inde instans Jovis filius,
Ambabus manibus laniabat alternis, & ab impetu cohibebat
Filium Neptuni, quamvis immanem existentem.
At ille stabat, plagis ebrius, & expuebat sanguinem
Cruentum: principes vero omnes exclamaverunt,

Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε.
Ὄμματα δ᾽ οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ᾽ ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ᾽ ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ᾽ ὀφρύος ἤλασε πυγμῇ,
Πᾶν δ᾽ ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ᾽ ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλους δ᾽ ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ᾽ ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ᾽ αἳ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
Αἶψ᾽ ὀλίγος γένετ᾽ ἀνδρός· ὁ δ᾽ αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου, καὶ χροιῇ ἀμείνων.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
Εἰπὲ θεά· σὺ γὰρ οἶσθα. ἐγὼ δ᾽ ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.

Ut ulcera dira viderunt circa os & genas:
Oculi vero in tumido vultu arctiores fiebant.
Illum quidem Princeps conturbabat frustra manus protendens
Undique: verum cum ipsum deficere sensit,
Supra medium nasum inter supercilia impegit ictum,
Totamque avulsit frontem usque ad os. At ille sauciatus,
Supinus in foliis virentibus extensus jacuit.
Ibi pugna aspera iterum excitata est, cum se iterum erexisset.
Nam mutuo se vulnerabant duris cædentes cæstibus.
At in pectus manus jactabat & extra
Cervicem, princeps Bebrycum: sed indignis plagis
Totam faciem fœdabat invictus Pollux.
Caro autem sudore subsidebat; & è magno
Viro mox parvus factus est. At ille, *s. Pollux*, firmiora membra
Laborem sustinens ferebat, & colore *fiebat* melior.
Quomodo tandem Jovis filius voracem virum dejecit,
Dic Dea: tu enim nosti: ego vero aliorum interpres,
Loquar sicut tu vis, & ut tibi gratum est.

Ἦ τοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπὸ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροταφοῖο χανόντος.
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δηλεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι ἄναξ· σὲ δὲ Κάστορ ἀείσω

Scilicet ille magnum aliquod opus facere cupiens,
Sinistra sinistram Pollucis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans; altera vero subiens
Dextro extulit à latere latâ manum.
Et *forte* assecutus læsisset Amyclæorum regem:
Verum ille elabebatur capite: & insuper forti manu
Percussit sub lævum tempus, & invasit humerum:
Effusus autem est statim ater sanguis ex hianti tempore.
Sinistra vero percussit os, crebrique increpuerunt dentes:
Semper acriore pugnorum crebra ingeminatione lædebat faciem,
Donec contudit genas: totus vero *stratus* humi
Jacebat exanimis, & porrigebat, pugnæ renuncians,
Ambas simul manus, quoniam morti proximus erat.
Huic quidem, licet victor, indignum nihil fecisti
O pugil Pollux: juravit autem tibi magnum jusjurandum,
Patrem suum Neptunum è mari invocans,
Quod nunquam amplius hospitibus volens molestus foret.
Et tu quidem ô Princeps jam mihi hymno celebratus es: sed & te ô Castor canam,

Tyndarida,

Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώρηξ.

Tyndarida, celerrime eques, bellator, æreo thorace *loricate.*

ALTERA PARS HUJUS IDYLLII.

Continet monomachiam Castoris & Lyncei: cujus certaminis hæc causa fuit. Castor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben ac Talairam, Lynceo & Idæ fratribus desponsatas. Sponsi eas bello repetiverunt: in quo bello Castor à Lynceo occisus est, & Pollux Lyncea interemit: fuissetque & ipse ab Ida interfectus, nisi Jupiter id fulmine prohibuisset. Sic referuntur hæc ab Ovidio, in fine quinti Fastorum. Theocritus hic aliter narrat, ait enim Lyncea à Castore occisum, & Idam fulmine à Jove interfectum.

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας,
Δαιμόνιοι τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
Τάσδε πολὺ προτέροις· ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ.

Duo Jovis filii raptas abducebant
Duas Leucippi filias: verum hoc duos
Celeriter persequebantur duo fratres, filii Apharei.
Sponsi futuri, Lynceus & robustus Idas.
Verum ut ad tumulum pervenerunt mortui Apharei,
E curribus simul omnes congressi sunt,
Hastis & cavis muniti scutis.
Lynceus autem dixit è galea alte succlamans:
Infelices, cur pugnam appetitis? Quid propter sponsas
Alienas molesti estis, & stricti sunt in manibus enses?
Nobis certe Leucippus suas despondit filias
Has longe prioribus: nobis hæ nuptiæ juramento confirmatæ sunt:

Vosque

Ὑμὲς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν,
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐών περ·
Οὐχ' οὕτω φίλοι ἄνδρες ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μνηστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἕτοιμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἆλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο·
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι·
Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ φίλοι τοῦτον μὴ ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῷν γάμον, σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.

Vosque non decenter in alienos toros,
Bovesque & mulos & alienas opes *irruentes*,
Virum perverrissis, & nuptias furati estis muneribus.
Certe sæpe vobis coram ambobus
Ipse ego hæc dixi, etsi non verbosus sim:
Viri amici, non ita principes decet
Ducere uxores quibus sponsi jam sunt parati.
Lata est Sparta, lata equestris Elis,
Et Arcadia pecorosa, & civitates Achivorum,
Messeneque & Argos, & tota Sisyphia ora maritima;
Ubi puellæ sub parentum suorum *cura* aluntur
Multæ, neque decora forma carentes, neque ingenio.
Ex illis facile erit vobis ducere quascunque volueritis.
Nam bonis multi volent soceri esse:
Vos autem inter omnes excellentes heroës estis,
Et patres vestri, & à majoribus omne paternum genus.
Verum amici has finite ad finem procedere
Nobis nuptias: vobis alias excogitemus omnes.

Dice-

Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίιον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε, διακρινώμεθ' Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἀμετέροις λείπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι καὶ κούρας
Τὰς δ'· ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε. τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρώταν·

Dicebam talia multa: ea vero in humidos fluctus abiit
Flatus venti auferens, neque gratia secuta est sermonem:
Vos enim immites & sævi. Sed etiam nunc
Obtemperate: ambo enim nobis fratres patrueles ex patre estis.
Sin autem vobis animus bellum cupit, & sanguine oportet,
Prælio ancipiti conserto odia dirimere;
Idas quidem, & consanguineus meus fortis Pollux,
Manus inimicas continebunt à pugna:
Nos duo vero, ego & Castor, prælio decertabimus,
Minores natu existentes: neque parentibus nimium luctum
Nostris relinquemus: satis est mortuus una ex domo
Unus: verum cæteri omnes amicos lætitia afficient,
Sponsi pro mortuis; ducent autem virgines
Hasce: modico malo par est magnum dissidium dirimere.
Dixit: ea vero Deus non irrita facturus erat.
Illi enim ab humeris in terram arma deponebant,
Qui ætate præstabant: verum Lynceus in medium processit,
Quatiens fortem hastam sub orbe summo scuti.

Eodem

Ὣς δ' αὔτως Κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμάς
Καρτερός· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴ πού τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
Τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖτις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ. ὁ δὲ, πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, τόθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω

Eodem modo & Castor quatiebat hastæ cuspidem
Fortis: utrique vero cristæ in cono galeæ nutabant.
Hastas quidem primum dirigentes, laborabant
Sicubi alter in alterius corpore partem aliquam nudam videret.
Verum extremitates, priusquam quenquam læsissent,
Hastarum frangebantur, cum in duris scutis fixæ essent.
Illi vero enses è vaginis stringentes, rursum cædem
Sibi mutuo struebant, neque ulla pugnæ remissio fiebat.
Multum in scutum latum & comantem galeam
Castor, multum etiam percussit acribus oculis Lynceus
Illius scutum, rubram vero ad cristam usque gladii acies pervenit.
Hujus quidem summam mutilavit manum in lævo genu
Acutum ensem ferentis cedens pede Castor
Sinistro: ille vero ictus abjecit ensem, & statim ad fugiendum
Incitabatur ad patris sepulcrum, ubi fortis Idas
Reclinatus spectabat pugnam intestinam virorum.
Sed irruens, latum ensem penitus adegit
Tyndarides, per ilia & umbilicum: intestina vero intus

Ferrum

Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. ὁ δ' εἰς χθόνα κάπτα νενευκὼς
Λυγκεὺς, καδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴῃ
Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅγε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένῃ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος ἄνακτες ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς.

Ferrum statim disjecit. Ille vero humi stratus jacebat
Lynceus, oculosque illi gravis invasit somnus.
Neque sane alterum etiam in domo vidit paterna
Ex filiis Laocoossa gratas nuptias perficientem.
Certe enim ille columnam quæ in Apharei extabat
Sepulcro, erutam celeriter Messenius Idas,
Jacere volebat in fratris sui interfectorem:
Sed Jupiter opem tulit, manibusque illius excussit fabrefactum
Marmor, ipsumque flammeo combussit fulmine.
Sic cum Tyndaridis pugnare haud leve est.
Nam & ipsi fortes sunt, & ex forti nati.
Salvete filii Ledæ, & nostris famam hymnis
Bonam semper mittite. Amici enim sunt omnes Poëtæ
Tyndaridis & Helenæ, & aliis heroibus,
Qui Trojam exciderunt, auxilium ferentes Menelao.
Vobis, ô reges, gloriam peperit Chius vates, *id est*, *Homerus*,
Carmine celebrans urbem Priami, & naves Græcorum,
Et prælia Iliaca, & Achillem turrim belli.

Ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγυρᾶν μειλίγματα Μουσῶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδαί.

Vobis autem & ego suaviter canentium lenimina Musarum,
Qualia ipsæ præbent, & ut domus nostræ facultas est,
Talia fero. Carmen autem diis pulcherrimus honor est.

ARGUMENTUM
XXIII. IDYLLII.

Narratio de quodam infelici amatore, qui durum & inhumanum adolescentem amabat; à quo cum contemptus esset, ipse sibi mortem consciuit. Et adolescens quoque paulo post interiit, statuæ cuiusdam ruina oppressus. Simile argumentum est secundæ Eclogæ Virgilii, præterquam quod hoc magis tragicum est. ¶ Traditur vero hic doctrina, Quod nemo debet superbire propter formam: quia id bonum fragile est, & fugacissimum, iuxta dictum Poëtæ,

Forma bonum fragile est: quantumque accedit ad annos,
Fit minor, & spatio carpitur ipsa suo.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ'.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε,
Κοὐκ ᾔδει τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα δὲ κἠν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.

AMATOR, vel INFELIX AMATOR,
IDYLLION XXIII.

Vir quidam valde amori deditus, crudelem amabat adolescentem,
Forma quidem bona, sed moribus nequaquam similibus præditum.
Oderat amantem, nec quicquam mansuetudinis habebat:
Nec norat Amorem qualis esset Deus, quales arcus
Manibus tenet, quomodo acerba tela in adolescentes conjicit.
Ubique vero & in verbis & in congressibus ferus;

Neque

Οὐδέ τι τοῦ πυρσοῦ παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγώς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκην·
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς,
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν. οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·
Ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦλθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. οὐκ ἔτι γάρ σε
Κῶρε θέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας, ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.

Neque ullum flammæ solatium erat. non nitor
Oris. non oculorum nitidum jubar, non roseæ genæ,
Non oratio, non osculum leniens amorem:
Sed veluti fera silvestris quæ observat venatores,
Ita omnia faciebat erga hominem: sæva illi erant
Labra, & oculi torvum aspiciebant: inerat his truculentia,
Atque bili facies respondebat: fugiebat inde color,
Contumelia ex iracundia circumfusus erat. Attamen etiam sic,
Pulcher erat: irâ magis incitabatur amator.
Tandem non continuit lacrymas Veneris,
Sed flevit accedens tristem domum,
Et osculatus est limen: ac sic extulit vocem:
Sæve puer, & tristis alumne malæ leænæ,
Saxee puer, & indigne amore, dona tibi veni
Ultima hæc ferens. nempe laqueum meum. Non enim amplius te.
Puer. volo molestia afficere iratum: sed abeo
Quo tu me adjudicasti; ubi fama est esse viam,
Commune amantibus remedium. ubi oblivio:

Quam

Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσαιμι τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροισιν ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἁνίκα πίπτῃ.
Ἁ δὲ χιὼν, λευκὰ, καὶ τάκεται ἁνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσῃς,
Ἁνίκα τὰν καρδίαν ὀπτεύμενος, ἁλμυρὰ κλαύσῃς.
Ἀλλὰ τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον·
Ὁππότ' ἂν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς·
Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τᾶς σχοίνω με· καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με· τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴ γε διαλλάξας με φιλάσῃς.

Quam etiam si totam ori admovens exhauriam,
Ne sic quidem restinxero meum desiderium. Jam vero Vale
Tuis vestibulis denuncio. Scio quid futurum sit:
Et rosa pulchra est, & tempus eam contabefacit:
Et viola pulchra est in vere, & statim senescit.
Candidum est lilium, tabescit vero cum decidit.
Et nix candida est, & liquitur cum concreverit.
Et forma puerilis pulchra est, sed brevi tempore durat.
Veniet tempus illud, cum & tu amabis,
Cum corde tosto amare flebis.
Sed tu puer saltem hoc ultimum mihi gratum facito:
Quando egressus suspensum in foribus
Hisce tuis videris, ne me miserum prætereas:
Consiste autem & modicum lacrimare: libans vero lacrimam,
Solve à laqueo me, & circunda à membris tuis
Vestimenta, & tege me: & postremum me osculare:
Saltem & mortuo gratificare labris tuis. Ne me metuas:
Non possum reviviscere, etsi mutatus me osculaberis.

Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα·
Κἂν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον, Ὦ φίλε κεῖσαι·
Ἢν δέ γε λῇς, καὶ τοῦτο, Καλός δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω,
Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε· μὴ παροδεύσῃς,
Ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον, Ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον.
Ὧδ' εἰπὼν, λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐτυλίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον· ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. βαῖνε δ' ἐπ' ἆθλον
Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.

Tumulum vero mihi excavato, qui meum tegat amorem.
Cumque abieris, ter mihi istud acclama: O amice jaces.
Si voles, & hoc adde; Bonus mihi periit sodales.
Scribe & hanc inscriptionem, quam tibi versibus exarabo:
Hunc Amor occidit, viator, ne transeas,
Sed consistens hoc dicito, Crudelem habuit socium.
Sic loquutus, accepit lapidem: & erigens ad parietem,
Usque ad medium limen ingentem lapidem, alligavit ex illo. *f. limine,*
Exilem funiculum, laqueumque injecit collo,
Et sedem devolvit à pedibus, atque pependit
Mortuus. Ille autem aperuit fores, & mortuum vidit
Ex atrio suo suspensum: neque delenitus est
Animo, nec deflevit recentem interitum, sed in mortuo
Vestimenta omnia polluit puerilia: ivitque ad certamen
Athletarum, & procul grata requirebat lavacra.
Et ad deum venit quem læserat: nam lapidea
Stabat ex basi Cupido, *eminens* supra aquas.
Exiliit simulacrum, & improbum occidit adolescentem:

Fluxit

Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά.
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὔμμες αἴτας· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

Fluxit sanguis purpureus: pueri autem emergebat vox.
Valete amantes: nam qui oderat interfectus est.
Vos vero amicos diligite: Deus enim novit judicare.

ARGUMENTUM
XXIV. IDYLLII.

Hoc Idyllion totum est διηγηματικόν. Primum enim commemorat, quomodo Hercules puer decem tantum natus menses, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore ut ipsum interficerent, immissos à Junone, manibus eliserit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tiresiæ refertur. Sequitur postea pulchra distributio quibus præceptoribus Hercules, quaque in arte usus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ studiis fuisse: ab Eumolpo vero Musicam ipsum didicisse: ab aliis porro belli artes, & rei militaris scientiam. Pars ultima, qua vitæ ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque seu mutilum hoc Idyllion, fine præciso, habemus: sicut & sequenti Idyllio caput seu initium deest. ¶ Est vero imprimis illustris ac venusta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros Herculem atque Iphiclum, in scuto æreo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutumque ceu cunas movet: & precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, & jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. Est vero imago futurorum præstantium virorum, & magnorum bellatorum, qui etiam infantes in armis cubuerunt, & inter arma prima vitæ exordia sumpserunt. Quod autem Hercules decem mensium puer dracones elidit, significatur mature eminere eam quæ futura sit eximia virtus. Hoc Idyllion Moscho aut Bioni tribuunt nonnulli.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,

HERCULISCUS,
IDYLLION XXIV.

Herculem, cum jam decem menses natus esset, quondam Mideatis Alcmena, & nocte minorem Iphiclum,

Cum

Ἀμφοτέρους λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος·
Ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον·
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχά, δύ' ἀδελφεώ, εὔσοα τέκνα·
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτόν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδόν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκου· ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺ δ' ἐξέπτυον ἰόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,

Cum ambos lavisset, & lacte replevisset,
Posuit super scutum æreum, quod Pterelæ
Amphitryo pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens vero mulier puerorum capita, sic dixit:
Dormite pueri mei dulcem & excitabilem somnum:
Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi:
Felices dormiatis, & felices auroram consequamini.
Sic locuta, movit scutum grande: illos autem occupavit somnus.
Cum vero media nocte ursa ad occasum vertitur,
Juxta Orionem ipsum, ille autem latum ostendit humerum;
Tunc horrenda monstra duo insidiosa Juno,
Cæruleis horrentes spiris dracones,
Immisit ad latum limen, ubi sunt cavæ postes januæ
Domus; minis instigans ut devorarent infantem Herculem.
Illi vero provoluti in terra, ventres ambo
Cruorivoros volvebant: ab oculis mala flamma
Euntibus lucebat, noxiumque expuebant venenum.
Verum ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes,

Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλου ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης. οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων. ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης· ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείρησιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας.
Δεσμοῦ ἀναγκαίου πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα,
Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που, οἵδε τε τοῖχοι

Tunc illi experrecti sunt (Jove prospiciente omnia)
Alcmenæ cari pueri: lux autem in domo extitit.
Et alter quidem statim exclamavit, ubi malas bestias sensit
Super cavum scutum, & obscenos vidit dentes
Iphiclus, mollemque pedibus calcitrando disjecit lænam,
Fugere cupiens: alter autem adversus hærebat manibus
Hercules, ambosque gravi innexuit vinculo,
Comprimens jugulum, ubi mala venena sedem habent
Perniciosis serpentibus, quæ etiam dii oderunt.
Illi autem spiris volvebantur circum puerum
Tarde genitum, lactentem, nec sub nutrice unquam vagientem.
Mox vero rursus spiras solverunt, cum defatigati essent spinis dorsi,
Vinculi violenti conantes solutionem invenire.
Alcmena autem audivit clamorem, & prima expergefacta est,
Surge Amphitryo: me enim metus tenet formidolosus:
Surge, neque pedibus tuis sandalia subjicias.
Audis ne filiorum minor natu quam clamat?
Non sentis quod nocte intempesta adhuc hi parietes

Omnes

Πάντες ἀειφεγγέες, καθαρᾶς ἅπερ ἠριγενείας;
Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ᾽ ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ᾽. ὁ δ᾽ ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ᾽ ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅππ᾽ οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνου περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ᾽ ὠρίγνατο νεοκλώστου τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεόν, μέγα λώτινον ἔργον.
Ἀμφιλαφὴς δ᾽ ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ᾽ ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ᾽ ἐσχαρεῶνος ἑλόντες
Δμῶες ἐμοί, στιβαρὼς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ᾽ ὀχῆας·
Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀΰτει.
Οἱ δ᾽ αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἑκάστου.
Ἤτοι ἄρ᾽ ὡς εἴδοντ᾽ ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα
Συμπλήγδην, ἰάχησαν· ὁ δ᾽ ἐς πατέρ᾽ Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν· ἐπάλλετο δ᾽ ὑψόθι χαίρων

Omnes collucent, cum nondum sit clara aurora?
Aliquid mihi novi est in domo. est, care vir.
Sic ait: ille vero è lecto descendit, conjugi obtemperans,
Affabrefactum ad ensem properabat, qui illi ad caput
Lectuli cedrini à clavo semper suspensus erat.
Petebat recens contextum lorum,
Levans altera manu vaginam, magnum è loto opus.
Amplus autem thalamus rursum caligine repletus est.
Tunc famulos clamore vocavit, graveque somnum efflantes,
Afferte quam celerrime ignem è loco arreptum.
Famuli mei; & firma januarum removete repagula.
Surgite famuli operum patientes *Sic* ipse clamabat:
Illi vero statim aderant una cum lychnis ardentibus
Famuli: & domus, cum pro se quisque festinaret, repleta est.
Sane ut viderunt Herculem parvulum
Belluas duas tenaciter manibus teneris prementem
Constrictim, exclamarunt: ille vero ad patrem Amphitryonem
Serpentes *comprehensos* porrigebat, & alte exiliebat gaudens

Κωροσύνᾳ· γελάσας δὲ, πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Αλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ιφικλῆα·
Αμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου.
Ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸ ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον,
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Αλκμήνα καλέσασα, τέρας κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ηνώγει· Μηδ' εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε. καὶ ὣς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ανθρώποις ὅ,τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήιον αἷμα.
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Αχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα

Pueriliter: cumque risu ad pedes abjecit
Patris sui, morte sopita horrenda monstra.
Alcmena deinde in suum conjecit gremium,
Exanimatum metu biliosum Iphiclum.
Amphitryo vero alterum sub agninam posuit lænam
Puerum, & iterum ad lectum rediit ut dormiret.
Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant,
Tunc Tiresiam vatem vera omnia dicentem
Alcmena cum vocasset, portentum exposuit recens:
Et ipsum respondere, quid eventurum esset,
Jussit: Et ne si quid (*inquit*) Dii adversi cogitant,
Reveritus me celes: non enim effugere possunt
Homines, id quod Parca per fila sua urget,
Vates Everide: admodum sapientem te doceo.
Sic locuta est regina: ille autem tali modo respondit:
Confide mulier optimæ prolis genitrix, nata ex sanguine Persei.
Per meum dulce lumen, quod olim ab oculis meis recessit,
Multæ Achaïades, mollia fila inter genua

Χειρὶ καταστρέψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήνην ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν, τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως·
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκεῖν
Μόχθους· θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἕξει.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσε
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ ὁπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλὰ γύναι πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμω δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανεῖν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ, συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις,
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα,

Manibus versabunt, extremo vespere cantu celebrantes
Alcmenam nominatim: reverenter colent te mulieres Argivæ.
Talis hic vir in astriferum cœlum
Ascensurus est filius tuus lato pectore heros:
A quo & belluæ omnes, & alii viri superabuntur.
Illi in fatis est, ubi duodecim perfecerit, in domo Jovis habitare,
Labores: & pyra in Trachine quicquid illi mortale est absumet.
Gener autem Immortalium vocabitur, qui hæc excitarunt
Monstra speluncis occultata, ut puerum læderent.
Tempus erit illud, quando hinnulum in suo lustro
Serratis dentibus lupus videns, lædere non volet.
Verum Domina, vide ut ignis tibi sub cinere paratus sit,
Et ligna arida aspalathi instruite, vel paliuri,
Vel rubi, vel vento agitatum siccum acherdum:
In silvestribus hisce lignis sectis combure hos dracones
Media nocte, quando puerum tuum occidere ipsi volebant.
Sub auroram aliqua ex ancillis collectum cinerem
Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,

Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον·
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ετρέφετ', Αργείω κεκλημένος Αμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Απόλλωνος, μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἥρως·
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Αργόθεν ἄνδρες
Αλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται

In petras praeruptas, in ventum secundum: statimque redeat,
Non respectans: & puro lustrate domum sulphure
Primum, deinde sale mixta (ut consuetum est)
Ramoque virenti coronata, aspergite pura aqua.
Jovi autem mactate supremo masculum porcum,
Ut hostibus *vestris* semper superiores sitis.
Dixit, & recedens ad eburneum currum abiit
Tiresias, etsi multis annis gravis erat.
Hercules vero apud matrem, sicut tenera planta in viridario,
Alebatur, Argivi *filius* dictus Amphitryonis.
Literas quidem puerum senex docuit Linus,
Filius Apollinis, procurator diligens, pervigil heros:
Arcum autem tendere, & certum esse sagittae jaculatorem,
Eurytus à majoribus amplis locuples arvis.
Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formavit
In buxea cithara Philammonides Eumolpus.
Quomodo vero à cruribus podicem invertentes ex Argo viri
Sese mutuo luctando supplantant,
& quomodo pugiles

Saevi

Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ, τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοπῆϊ· τοῦ οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καί οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσεν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν·
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθών,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς

Sævi cæstibus, & quæ in terram ruentes
Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus à filio Mercurii
Harpalyco Phanopeo; cujus ne procul quidem conspectum
Audacter quis sustinuit, pugnantis in certamine:
Tale supercilium terribili incumbebat faciei.
Porro equos ad currum junctos educere, & circa metam
Tuto flectendo in rotis modiolos axium *ne frangantur* tueri,
Amphitryo filium suum amans docuit
Ipse: quoniam multa ex velocibus reportavit certaminibus.
In equestri Argo preciosa munera: & illi nunquam fracti
Currus quibus vehebatur, præ vetustate lora soluta habebant.
At *quomodo* hasta directa, tergo sub scutum occultato,
Virum peteret, & gladiorum [vulnera sustineret,
Instrueretque aciem, atque insidias disponeret,
Hostes aggrediens, & equites hortaretur,
Castor eques docuit, quum profugus ex Argo venisset,
Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus

Tenebat,

Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὴς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ·
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

★ ★ ★ ★

Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.

Tenebat, equestri Argo ab Adrasto accepto.
Castori autem nullus similis inter heroas bellator
Alius erat, priusquam senium aboleret juventam.
Sic autem Herculem cara edocuit mater.
Torus erat puero instructus prope patrem,
Exuvium leonis, valde illi ipsi gratum:
Prandium autem carnes assatæ, & grandis è canistro panis
Doricus, qui facile etiam fossorem satiare posset.
Verum finito die exilem absque igne sumebat cœnam
Vestes autem non elaboratas induebat super mediam suram.

• • • •

Deficit finis hujus Idyllii.

A R.

ARGUMENTUM
XXV. IDYLLII.

Poëta ubique instituti sui memor, de pastoribus potissimum agit. Quærens hoc Idyllio Hercules Augiam regem Elidis, locupletissimum pastorem, primum incidit in senem quendam ex pastoribus Augiæ: à quo ad regem, qui rus ab urbe ad inspicienda armenta cum filio Phyleo expatiatum iverat, deducitur. Inde in urbem una eunt Hercules & Phyleus: & orto inter eundum, ut fit, sermone, dum Phyleus immane exuvium leonis, quo Hercules tectus erat, miratur, & unde illi hæc pellis sit, quærit; Hercules quomodo à se leo Nemeæus interfectus sit, commemorat. Hæc summa est Idyllii.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

ἢ κατά τινα ἀντίγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κε'.

Λείπει ἡ ἀρχή.

* * * *

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ,
Παυσάμενος ἔργοιο τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
Ἔκ τοι ξεῖνε πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο.

HERCULES LEONIS INTERFECTOR,

vel

AUGIÆ OPULENTIA,

IDYLLION XXV.

Deest initium.

• • • •

Hunc senex allocutus est vir boum pastor,
Intermittens opus quod illi in manibus erat:
Lubens tibi hospes quod quæris dicam,
Mercurii gravem iram veritus in viis consecrati:

Hunc

Τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
Ποίμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο,
Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ᾽ ἕνα χῶρον·
Ἀλλ᾽ αἱ μέν ῥα νάοντος ἐπ᾽ ὄχθαις ἄμφ᾽ Ἐλισοῦντος,
Αἱ δ᾽ ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ᾽ ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος· αἱ δὲ, καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις·
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης.
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μηνίου ἂν μέγα τῖφος· ἐπεὶ μελινδέα ποίην
Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἱαμεναί τε
Εἰς ἅλις, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει.
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανοὶ πεφύασι,
Χλωρή τ᾽ ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἁγνόν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο·

Hunc enim cœlicolarum maxime aiunt irasci,
Siquis via indigentem aversetur viatorem.
Greges quidem lanigeri, regis Augiæ
Non omnes in iisdem pascuis, aut eodem in loco pascuntur:
Sed alii ad ripas fluentis Elisuntis,
Alii ad sacra fluenta divini Alphei,
Alii ad Buprasium vitiferum: alii & hic.
Separatim illis & stabula extructa sunt singulis.
Verum armentis, quamvis magno numero sint, tamen
Omnibus pascua hic virentia semper sunt,
Circa magna palustria Menii: nam dulces herbas
Prata ferunt roscida, & loca irrigua
Abunde, quæ cornutis bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, insigne totum trans fluentem amnem.
Illic ubi platani perennes natæ sunt,
Viridisque oleaster, & Apollinis à pastoribus culti
Sacellum inviolabile, ô hospes, perfectissimi dei.

Mox

Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγελώταις
Δέδμηνθ', οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἳ πολυεργοὶ
Ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ·
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ', ἐΰφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἣ δίκη οἰκήων οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται) οὗ τινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
Ἠέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν· ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες

Mox & stabula permagna agricolis
Ædificata sunt, qui regi multas & immensas opes
Custodimus accurate, ter subactis in novalibus sementem
Nonnunquam spargentes, & quater aratis similiter.
Limites norunt plantarum fossores, qui operosi
Ad torcularia veniunt, cum æstas tempestiva venit.
Nam omnes hi campi sunt læti Augiæ,
Jugera frumentifera, & horti arboribus consiti,
Usque ad extrema montium juga, scaturiginibus plena;
Ad quæ loca nos opus facientes commeamus toto die;
Sicut decet famulos, quibus vita rurì peragitur.
Sed tu mihi dic (quod & tibi ipsi utile
Erit) cujus indigus huc venisti?
Num nam Augiam, aut aliquem famulorum illius,
Quæris, qui illi sunt? ego autem, qui certo scio. tibi
Omnia dicere possum. neque enim te ex malis statuo
Esse ortum, neque te malis similem natum:
Sicut te hæc præstans forma decet. Certe filii

Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός,
Ναὶ γέρον Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἂρ κατ' ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧ κε τὸ μὲν χ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτός.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης,
Ἀθανάτων ὦ ξεῖνε φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις.
Ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδί, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν

Immortalium hujusmodi inter mortales eminent.
Huic respondens dixit Jovis fortis filius:
Certe senex, Augiam cuperem Epeorum principem
Videre: ejus me huc adduxit necessitas:
Qui si in urbe est apud suos cives,
Plebem curans, & jura dicit,
Ex his famulis dic alicui, ut me ducat,
Qui ruri hic honoratior & præfectus est;
Cui aliquid exponere possim, & vicissim ab eo referente aliquid audire.
Nam Deus alium alio indigere statuit viro.
Huic senex vicissim respondit, inclytus agricola:
Alicujus ex diis immortalibus consilio huc venisti hospes:
Nam tibi omne negotium quod vis statim confectum est.
Huc enim Augias carus Solis filius
Una cum filio suo illustri Phyleo
Heri venit ab urbe, multis diebus
Inspecturus opes, quæ illi innumerabiles ruri sunt
Ita aliquando & regibus videtur in animo,

Cum

Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Αλλ' ἴομεν μάλα πρός μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τι οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν.
Αμφότερόν τ', ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος,
Αμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα,
Αχρεῖον κλάζοντε, περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων,
Φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο. τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ηπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ·
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο

Cum ipsi curant, domus magis salva esse.
Sed eamus ad eum, egoque tibi dux ero
In stabulum nostrum, ut inveniamus regem.
Sic locutus, præibat: animo vero multa cogitabat,
Exuvium feræ videns, & clavam manum implentem,
Unde hic hospes veniret: cupiebat autem ipsum interrogare:
Reprimebat vero cunctando intra labra sermonem euntem,
Ne quod ei non opportune verbum diceret
Properanti. Difficile enim est, mentem alterius hominis nosse.
Hos accedentes, canes procul statim senserunt,
Utrumque, & ab odore corporis, & pedum strepitu.
Valde autem latrantes incurrerunt aliunde alius
In Amphitryoniadem Herculem: sed seni
Placide latrantes adblandiebantur ab altera parte.
Hos ille lapidibus à terra tantum sublatis
In fugam retrorsum perterrebat: aspere vero voce
Minabatur omnibus, & cohibuit à latratu,
Animo suo gaudens, quod stabulum custodirent

Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος. ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν,
Ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤδει δ' ᾧτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧτε καὶ οὐκί,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀρρηνὲς γένεθ' αὔτως.
Ἦ ῥα, καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
Ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἶσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ ἠὲ Θρηκὸς βορέαο·
Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ὄντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
Ἲς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·

Ipso absente: & verbum tale loquutus est:
Papæ, quale hoc fecerunt dii reges
Animal, ut cum hominibus sit! quam callidum!
Si ei & mens ita intelligens in pectore esset,
Ut intelligeret cui irasci deberet, & cui minus,
Tum nullum animal cum hoc de honore certare posset.
Nunc nimis furenter iracundum, & sævum esse temere.
Sic dixit: & *canes* celeriter in stabulum regressi considebant.
Interea sol ad occasum vertit equos,
Vespertinum diem adducens: advenerunt autem pinguia pecora
Ex pascuis redeuntia ad caulas & stabula.
Deinde boves innumeræ, aliæ post alias
Venientes apparebant, sicut nubes pluviosæ
Quam multæ in cœlo feruntur impulsæ ulterius
Vel Noti violentia, vel Threicii Boreæ:
Harum autem nullus numerus est in aëre existentium,
Neque modus: tam multas prioribus agglomerat
Vis venti, & aliæ subinde assurgunt super alias:

Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει·
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στεῖνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν οὔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητέρας ἵει
Πινέμεναι λιαροῖο· πέπλωτο δὲ πάγχυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,
Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐπιθεῖντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν

Tot semper retro boum armenta ibant.
Omnis utique campus implebatur, omnesque viæ,
Incedentium pecorum *multitudine*: resonabantque pingues agri
Mugitu: stabula boum statim facile repleta sunt
Bobus flexipedibus; oves autem in caulis stabulabantur.
Ibi quamvis innumeri adessent, nullus tamen quietus
Stabat apud boves vir operis indigens.
Verum alius pedibus bene incisis loris
Ligneas pedicas adaptabat prope adstando mulgens:
Alius autem caris matribus caram sobolem submittebat,
Ut biberent de dulci *lacte*: prorsus autem lacte distentæ erant.
Alius mulctram tenebat, alius pinguem addensabat caseum,
Alius intus tauros agebat, sejunctim à vaccis.
Augias vero per omnia obiens boum stabula, spectabat
Quem illi opum proventum reposuissent pastores.
Una filius, & sapiens Hercules,
Comitabantur regem perlustrantem suas magnas facultates.
Ibi quamvis animum infractum haberet in pectore

Am-

Ἀμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵ γε πολύρρηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις
Βουκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθείρουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος. ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί τε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο,
Ἱεροὶ Ἠελίου· χροιὰν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,

Amphitryoniades, & sibi constantem jugiter;
Tamen vehementer mirabatur, hæc boum innumera armenta
Aspiciens. Non enim diceret aliquis, neque putaret,
Viri unius tot greges esse, neque decem aliorum,
Qui etiam ex omnibus regibus maxime abundarunt pecore.
Sol vero filio suo eximium hoc donum præbuit,
Ut divitiis pecuariis præcelleret omnibus hominibus.
Et quidem ipse continue augebat illi armenta omnia
Perpetuo: nam nullus morbus illa invadebat
Armenta; qui *morbi* corrumpunt pastorum labores.
Semper itaque plures cornutæ boves, semper meliores,
In annos singulos nascebantur, certe enim omnes
Fœcundæ erant, eximie vivos fœtus & fœmellas parientes.
Cum illis una trecenti tauri incedebant,
Cruribus albis, incurvis cornibus: & ducenti alii
Rufi, qui omnes vaccarum inscensores erant.
Rursum alii inter hos duodecim pascebantur,
Sacri Soli: erant vero colore velut cycni,

Ἀργησταί· πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν,
Οἵ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοίγε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἤεσαν ὁρμῇ.
Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ἠδ' ὑπεροπλίῃ Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἔϊσκον, ὅθ' οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρόν τε μέτωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφαρ κέρατος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς

Candidi, & inter omnes boves excellebant,
Quique sejuncti ab armento pascebant virentem herbam
In pascuis, ibi vehementer inter se exultantes.
Cumque ex densis celeres venirent feræ
Saltibus in campum, propter boves agrestes,
Hi primi ad pugnam corporum impetu ruebant:
Horribiliter vero fremebant, cædem ipso aspectu minantes.
Inter hos autem excellebat viribus & robore suo,
Atque animo elato, Phaëthon ingens; quem quidem pastores
Stellæ omnes comparabant. propterea quod eximie inter alios
Boves incedens lucebat, & insigniter conspicuus erat:
Qui cum aridam pellem videret leonis fulvoculi,
In ipsum irruit circumspectum Herculem,
Ut admoveret lateribus caput, & robustam frontem.
Hujus quidem accedentis heros prehendit forti manu
Statim sinistrum cornu, deorsum vero cervicem in terram
Inflexit quamvis gravem existentē. & rursū ipsum repulit retrorsum.
Humerum *tauri* premens: ille vero nervos extendens

Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεὺς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἦσαν,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροὺς,
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες.
Ἥ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσαμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
Ἤλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος ὡς νέος ἀκμὴν
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,

Musculorum, in summis armis rectus constitit.
Mirabantur & rex ipse, & bellicosus filius
Phyleus, quique apud cornutas boves pastores erant,
Herculis robur immensum videntes.
Illi vero relictis illic pinguibus agris, in urbem
Ibant, Phyleus & Herculea virtus.
Viam autem publicam ubi primum ingressi sunt,
Exigua velocibus semita pedibus confecta,
Quæ per vinetum à stabulo porrigebatur,
Non admodum conspicua in viridi silva existens:
Ibi Jovis altissimi filium allocutus est
Augiæ dilectus filius post se incedentem,
Leviter inclinans caput in dextrum humerum:
Jampridem hospes, aliquem omnino de te sermonem audivi.
Sicut animo meo nunc repeto.
Venit enim aliquis ex Argo profectus, vigore ætatis ut juvenis
Huc vir Achivus, ex Helice maritima;
Qui etiam inter plures Epeios narrabat,

Quod

Οὕνεκεν Ἀργείων τὶς ἔθεν παρεόντος ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὣς κεῖνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἠὲ σέ. δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον (ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί.)
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
Οὑξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός· ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὔυδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις,
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,

Quod cum ipse adesset, quidam Argivus interfecisset
Feram, sævum leonem, malum monstrum agricolis,
Cavum lustrum habentem in nemore Jovis Nemei.
Neque certo scio, utrum ex Argo sacro
Indidem *natus*, an vero in Tirynthe habitans, aut Mycenis.
Sic ille narrabat: genere autem ipsum esse dicebat
(Si recte quidem ego memini) ex Perseo.
Existimo non alium hoc efficere sustinuisse Ægialorum, *i. Achivorum,*
Quam te: nam pellis belluæ manifeste indicat
Opus forte manuum, quæ *pellis* tibi latera tegit.
Dic age nunc mihi, ut animo cognoscam,
O heros, utrum verum auguror, an vero minus:
Utrum tu ille es, de quo nobis audientibus referebat
Ille ex Helice Achivus, & an ego recte te conjecto.
Narra vero quomodo exitialem feram ipse occidisti,
Et quomodo in loca irrigua Nemeæ pervenit.
Non enim talem belluam in Græcia invenire possis,
Si videre cupias: non enim tam grandes alit,

Αλλ' ἄρκτους τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεὺς, ὄφρα κίουσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος·
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ,ττι με πρῶτον ἀνήρευ,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
Ὅππως ἐκράανθεν (ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν)
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων ποταμὸς ὣς,
Λῖς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,

Sed ursos *tantum* & sues, ac perniciosum luporum genus.
Quocirca mirabantur qui illum tunc sermonem audiebant.
Nonnulli etiam mentiri ipsum viatorem dicebant,
Ut vana lingua gratificaretur præsentibus.
Sic locutus, è media deflexit via
Phyleus, ut ambobus ipsis incedentibus sufficeret:
Et ut facilius Herculem loquentem exaudiret.
Qui ipsum sequens tali allocutus est sermone:
O fili Augiæ, id de quo me primum interrogasti,
Tu ipse valde facile ad amussim perpendisti.
Dicam vero tibi singula de hoc monstro
Quomodo peracta sunt (quoniam cupis audire)
Præterquam unde venerit: nam hoc, quamvis multi sunt,
Argivorum nemo tamen queat certo commemorare.
Tantum aliquem Deorum conjicimus hominibus *hoc* malum,
Propter sacra succensentem Phoronienſibus, immisisse.
Omnes enim Piseos inundans ceu fluvius,
Leo assidue vastabat: maxime vero Bembinæos,

Οἳ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτραν,
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὅπη λὶς ἦεν ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν, στρεπτὴν ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειὴν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντη δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγὺ, καὶ οὐδ' ὅπη ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι·
Οὐ δὲ μὲν ἀνθρώπων τὶς ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σποριμοῖο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.

Qui prope ipsum habitabant, intolerabilia perferentes.
Hic mihi primum certamen perficere mandavit
Eurystheus: cupiebat autem ut me interficeret sæva bestia.
Ego itaque flexibilem arcum & cavam pharetram cum accepissem,
Sagittis plenam, ibam: altera vero manu clavam
Solidam, una cum suo cortice; *truncum* ex alto oleastro,
Bene magnam; quam ego sub sacro Helicone
Inventam una cum densis radicibus evulsi integram.
Verum ubi ad locum in quo leo erat, perveni,
Tunc arcu accepto ad flexibile cornu applicui
Nervum, & sagittam exitialem statim imposui:
Undique oculos circumferens perniciosum monstrum speculabar,
Si ipsum aspicere possem priusquam illud me videret.
Jam diei medium erat, neq; usquam vestigia illius
Animadvertere poteram, neque rugitum exaudire,
Nec quisquam hominum boves *eufodiens*, aut opus *faciens* aderat,
Apparens in arvis, quem interrogare possem:
Sed in stabulis pallidus metus quemque continebat.

Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σπήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
Εν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο.
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηΰσιως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Οκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς αἶψ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ασχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα·
Αλλ' οὐδ' ὡς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός,

Non sane prius pedibus quievi frondosum montem explorans,
Quam viderem, & vires deinde statim experirer.
Ille quidem in specum suum ante vesperum ibat,
Cum vorasset carnes & cruorem: undique autem jubas
Squalidas fœdaverat cæde, sævamq; faciem,
Et pectus: lingua vero undique circumlingebat barbam.
Ego autem sub arbustis umbrosis occultabam me,
In cacumine silvoso expectans quando veniret.
Et emisi *sagittam* in propius accedentis sinistrum ile
Frustra: neque enim sagitta per carnem penetrabat
Acuta, verum resiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fulvum à terra statim sustulit,
Obstupescens,& undique circumvolvit oculos,
Observans; hiatuque terribiles ostendit dentes.
Huic ego aliam sagittam à nervo misi,
Ægre ferens quod mihi prius in vanum effugisset è manu.
In medium vero jeci pectus: ubi sedes est pulmonis.
Sed ne tunc quidem per corium penetravit dolorifica sagitta,

Sed

Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὐερύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ περ' ἰγνύῃσιν ἔλιξε
Κέρκον· ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεῦ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινὸς
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὣς ἐπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπὸ προθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι. ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην·
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα

Sed cecidit ante pedes irrita similiter.
Tertio parabam, graviter animo commotus,
Trahere *arcum*: at ille me vidit circumspectans oculis,
Bellua insatiabilis; longamque circum poplites volvebat
Caudam, ac statim pugnam meditabatur: totum autem collum ipsi
Ira impletum est, & rufæ horruerunt comæ
Irascenti, ac spina dorsi curva facta est sicut arcus,
Cum undique curvaretur ipse circa latera & lumbos:
Ut quum carpentarius multorum operum gnarus,
Ramos inflectit caprifici sectilis,
Calefaciens in igne prius, ut rotæ sint currui, qui ad axem volvitur,
Illius è manu *caprificus* densa cortice elabitur
Cum flectitur, & procul uno exilit impetu:
Sic in me leo sævus è longinquo, toto impetu prosiliit,
Gestiens corpus lædere. Ego autem altera sagittas
Manu prætendebam, & ab humeris duplex vestimentum:
Altera vero clavam aridam supra tempora illius attollens,
Impingebam in caput: in duas vero partes asperam fregi

Ibidem

Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅγε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ· καὶ ἐπὶ προμεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσέ οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι,
Αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθάς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύρραπτόν τε φαρέτρην.
Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαβεν ᾅδης.
Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρυσαίμην·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ

Ibidem in hirſuto capite ſilveſtrem oleam,
Belluæ indomitæ: concidit vero ille antequam ſupervenirem,
Ex alto in terram, & tremulis pedibus conſtitit,
Nutans capite: nam caligo illi oculos ambos
Invaſit, cum cerebrum in oſſibus vi concuſſum eſſet.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Obſervans, priuſquam iterum ad ſe rediens reſpiraret,
Ad invicti colli tendinem percuſſi prævertens,
Abjecto in terram arcu & ſutili pharetra:
Stringebam autem firmiter manibus robuſtis comprimens
A tergo, ne quid de carne mihi laniaret unguibus.
Inque terram calcaneis pedes fortiter premebam
Poſtremos, conſcendens: & lateribus femora muniebam
Donec illi extendi armos, erectum elevans
Sine reſpiratione: animam autem ingentem accepit infernus.
Et tunc quidem deliberabam quomodo hirſutam pellem
Belluæ extinctæ à membris traherem:
Difficilem ſane illum laborem: neq; enim ferro poterat

Scindi,

Τμητὴ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
Ἔνθά μοι ἀθανάτων τὶς ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα, καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσιχρόος ὄφρα μοι εἴη.
Οὗτός τοι Νεμέου γένετ᾽ ὦ φίλε θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πήματα θέντος.

Scindi, nec lapide, cum experirer, nec ligno.
Ibi deorum aliquis me admonuit, ut cogitarem
Ipsis pellem leonis scindere unguibus.
His celeriter excoriavi, & membris indui,
Ut munimentum mihi esset in pugnis, in quibus corpora vulnerantur.
Hæc fuit, ô amice, Nemeæ belluæ cædes,
Quæ multis cladibus antea pecora & viros affecerat.

A R-

ARGUMENTUM XXVI. IDYLLII.

Hoc Idyllion continet brevem narrationem de interitu Penthei, regis Thebani. Eum, cum orgia, id est, sacra Bacchi, nova adhuc & jam primum incipientia prohibere conaretur, à matre & materteris, aliisque Mænadibus in furorem actis, discerptum esse ferunt. Tractatur idem argumentum in Bacchis Euripidis fusius: ubi & disputationes inter senes contra novas superstitiones, proque illis, graves ac dignæ observatione commemorantur. Ovidius eandem fabulam exponit in fine 3. Metamorph. ¶ Irrepserunt ea sacra, paulatim hominum superstitione approbata & recepta, cumque illis sæpe gubernatoribus certamina fuerunt. Quomodo corruptelæ & facinorum fœditas eorum sacrorum Romæ primum deprehensa & vindicata fuerit, commemoratur à Livio lib. 9. Dec. 4.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κϛ΄.

Ἰνὼ, κ᾽ Αὐτονόα, χἀ μαλοπάραος Ἀγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χαὶ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμούς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ᾽ ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,

LENÆ, seu BACCHÆ,

IDYLLION XXVI.

INo, & Autonoe, & genis pomicoloribus Agave,
Tres thiasos in montem, tres ipsæ existentes, ducebant.
Et hæ stringentes silvestres frondes hirsutæ quercus,
Et hederam viridem, & asphodelum humi nascentem,
In puro (*i. vacuo*) campo extruebant duodecim aras,
Tres Semelæ, & novem Baccho:
Et sacra è cista instructa, manibus capientes,
Bene precando imposuerunt in aris structis ex recens decerptis frondibus,

Sicut

Ὡς ἐδίδαχ᾽, ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ᾽ ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ᾽ ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πρώτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα,
Σὺν δ᾽ ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου,
Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα· τὰ δ᾽ οὐχ ὁρέοντι βέβαλοι.
Μαίνετο μέν τ᾽ αὐτὰ, μαίνοντο δ᾽ ἄρ᾽ εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ᾽ ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ᾽ ἰγνὺ ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ᾽ ἔειπε, Τίνος κέχρησθε γυναῖκες;
Αὐτονόα τόδ᾽ ἔειπε, Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης.
Ἰνὼ δ᾽ αὖτ᾽ ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ὡυτός.
Αἱ δ᾽ ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες.
Ἐς Θήβας δ᾽ ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέρουσαι.

Sicut docuerat, & ſicut ipſe animo diligebat Bacchus.
Pentheus vero ex alta rupe omnia ſpectabat,
Cum ſe in veteri lentiſco abdidiſſet, vernaculo frutice.
Autonoë primum ipſum conſpicata, horribiliter exclamavit:
Et pedibus turbavit orgia inſani Bacchi,
Subito incurrens: hæc enim non aſpiciunt profani.
Furebat ipſa, furebant ſtatim & aliæ.
Pentheus quidem fugiebat territus, at illæ perſequebantur,
Longas veſtes à cingulo ad poplites trahentes.
Pentheus quidem hoc dixit: Quid vobis deſit mulieres?
Autonoë hoc dixit: Statim cognoſces priuſquam audias.
Mater quidem immugiit, capite filii ſublato,
Tanto mugitu, quantus eſt fœtæ leænæ mugitus.
Ino avulſit una cum ſcapula grandem humerum,
Pedibus ventrem calcans: & Autonoës idem tenor *erat*.
Reliquæ, quod ſupererat carnium, diſcerpebant mulieres.
Et in urbem Thebanam redierunt, contaminatæ ſanguine omnes,
Ex monte, luctum, non Penthea, reportantes.

Οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶν δ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτω 'πιβαίνοι.
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσου,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Non moror, neque alius infensus esse Baccho
Curet, neque si quis atrociora hisce patret,
Sitque vel novem annorum, aut decimum ingressus *annum*:
Ipse vero sancte agam, & sancte agentibus placeam.
A Jove honorem sortitur hæc avis, *i. hoc augurium.*
Piorum liberis bona *eveniunt*, impiorum vero non.
Lætetur Bacchus, quem in Dracano nivoso
Jupiter summus in magno femore posuit, *à matre* solutum.
Lætetur & speciosa Semele, ipsiusq; sorores,
Cadmi filiæ à multis celebratæ heroïdibus:
Quæ hoc factum perfecerunt, incitante Baccho,
Non reprehendendum: nemo facta Deorum vituperet.

ARGU-

ARGUMENTUM
IDYLLII XXVII.

Singularis suavitas est & facilitas hujus Idyllii; ut non à Theocrito, sed ab alio quopiam authore scriptum esse videatur: continet autem colloquium inter duos amantes, Daphnidem procum & puellam, cujus nomen non ponitur. Hi post oscula de conjugio disputant; & tandem cum puella persuasa esset, faciunt furtivas nuptias. ¶ Præcipuus igitur in hoc Idyllio locus est, antithesis commodorum & incommodorum conjugii.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ
καὶ ΚΟΡΗΣ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κζ'.
ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἥδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.
κ. Μὴ καυχῶ σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.
δ. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
κ. Τὸ στόμα μου πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.
δ. Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.
κ. Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.
δ. Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.

COLLOQUIUM DAPHNIDIS & PUELLÆ,
IDYLLION XXVII.
DAPHNIS & PUELLA.

PRudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alius:
Magis vero hæc Helena est, quæ me bubulcum osculatur.
Puella. Ne gloriare Satyrisce: inane osculum esse dicunt.
Daph. Est etiam in inanibus osculis dulcis voluptas.
P. Lavo os meum, & osculum despuo.
D. Lavasne labra tua? da mihi iterum ut osculer.
P. Decet te vitulas osculari, non innuptam puellam.
D. Ne superbi: statim tibi transibit, sicut somnium, flos ætatis.

κ. Ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
δ. Δεῦρ᾽ ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω.
κ. Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἡδέι μύθῳ.
δ. Δεῦρ᾽ ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν᾽ ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.
κ. Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον· ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκει,
δ. Φεῦ φεῦ· τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύγε κώρα.
κ. Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.
δ. Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.
κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ ᾽πιβάλῃς τὰν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.
δ. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλη.
κ. Φεύγω ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.
δ. Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.
κ. Πολλοί με μνώοντο, νόον δ᾽ ἐμὸν οὔτις ἕαδε.
δ. Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν, μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ᾽ ἱκάνω.
κ. Καὶ τί φίλος ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.
δ. Οὐκ ὀδύνην, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην.
κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.

T. Quæ prius una erat, passula est: & rosa arida *tamen* non perit.
D. Huc veni sub oleastros, ut tibi aliquid dicam.
T. Non volo: nam & antea me dulci sermone fefellisti.
D. Huc *veni* sub ulmos, ut meam fistulam audias.
T. Tuum animum oblecta: nihil quod molestum est, mihi placet.
D. Ah, ah, reverere Veneris iram & tu puella.
T. Valeat Venus, saltem Diana sit mihi propitia.
D. Ne dixeris, ne te feriat, & in laqueum inextricabilem incidas.
T. Feriat ut voluerit: rursum Diana nobis opituletur.
Ne mihi injicias manum; etiam labrum tibi laniabo.
D. Non effugies amorem, quem non ulla effugit puella.
T. Effugiam per Pana, tu vero jugum semper attollis.
D. Metuo, ne te pejori viro jungat, *s. Amor*.
T. Multi meas nuptias ambierunt, sed nullus animo meo placuit.
D. Et ego unus ex multis procus tuus huc venio.
T. Quid autem faciam amice? nuptiæ plenæ sunt molestiarum.
D. Non dolorem, non tristitiam afferunt nuptiæ, sed choream.
T. Certe dicunt, mulieres suos maritos metuere.

D. Imo

δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;
κ. Ὠδῖνας τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
δ. Αλλὰ τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.
κ. Αλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.
δ. Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.
κ. Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;
δ. Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νόμον ἑξεῖς.
κ. Ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθῃς·
δ. Οὔ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἢν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.
κ. Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;
δ. Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.
κ. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;
δ. Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.
κ. Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο. καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.
δ. Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μήτηρ δὲ Νομαίη.
κ. Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.
δ. Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.
κ. Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις.

D. Imo potius dominantur: quem enim metuunt mulieres?
T. A pariendi doloribus mihi metuo: grave vulnus est Lucinæ.
D. Verum regina tua Diana obstetricatrix est.
T. Sed parere horreo, ne mihi & pulcra forma pereat.
D. Si vero pepereris caros liberos, videbis filios novam lucem.
T. Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, si annuero?
D. Universum gregem, omnia nemora & pascua habebis.
T. Jura igitur, ne post concubitum abeas, me invitam relinquens.
D. Non per ipsum Pana, etiamsi me velis abigere.
T. Extrues mihi thalamos; extrues & domum, & stabula?
D. Extruam tibi thalamos, *hos* pulcros ovium greges pasco.
T. Patri seni quemnam, quem sermonem dicam?
D. Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit.
T. Dic nomen illud tuum: *nam* & nomen sæpe delectat.
D. Daphnis ego sum, Lycidas vero mihi pater *est*, mater Nomæa.
T. Ex bene natis *ortus* es: sed non sum te ignobilior.
D. Neque summe *es* honorata: pater enim tibi est Menalcas.
T. Ostende mihi tuum nemus, ubi tuum est stabulum.

45 *D.* Veni,

δ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
κ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.
δ. Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.
κ. Τί ῥέζεις σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν;
δ. Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.
κ. Ναρκῶ ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα.
δ. Θάρσει κώρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.
κ. Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.
δ. Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.
κ. Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισες. ἐς τί δ' ἔλυσας;
δ. Τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
κ. Μίμνε τάλαν. τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.
δ. Ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.
κ. Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.
δ. Ἄλλαν ἀμπεχόναν τῆς σῆς τοι μείζονα δωσῶ.
κ. Φῂς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.
δ. Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.
κ. Ἄρτεμι μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημαίας, οὐκέτι πιστή.

D. Veni, vide ut florent meæ proceræ cupressi.
T. Capellæ meæ pascimini, *dum* bubulci opera viso.
D. Tauri bene pascimini, dum nemora virgini ostendo.
T. Quid facis Satyrisce? quid mamillas intus tetigisti?
D. Mala tua primum hæc florescentia cognoscam.
T. Stupeo per Pana, manum tuam rursum extrahe.
D. Confide cara puella: quid tremis? ut valde timida.
T. Conjicis me in sordes, & vestes pulchras contaminas.
D. At pellem mollem vestibus tuis ecce substerno.
T. Hei, hei, & mitram amovisti. Quare vero solvisti?
D. Veneri primum hoc ego donum offero.
T. Expecta miser. Forte aliquis supervenit: strepitum audio.
D. Inter se colloquuntur de nuptiis tuis cupressi.
T. Amiculum mihi lacerum fecisti, sumque jam nuda.
D. Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.
T. Ais te mihi omnia daturum: forte postea ne salem *quidem* dederis.
D. Utinam possem ipsam etiam animam tibi immittere.
T. O Diana, ne succense: tua *illa* solitaria non amplius *tibi* fidelis est.

D. Fa-

δ. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.
κ. Παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρπω.
δ. Ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.
Ὣς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνή.
Χἡ μὲν, ἀνεγρομένη διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

D. Faciam vitulam Amori, & bovem ipsi Veneri.
T. Virgo huc veni, mulier vero domum redibo.
D. Imo mulier mater, liberorum nutrix, non amplius puella.
Sic illi florentibus oblectati membris,
Inter se blande susurrabant: Consurgit furtivum cubile.
Ipsaque cum surrexisset, ibat ad oves pascendas,
Oculis pudore suffusis; cor autem illi intus gestiebat:
Ille autem ad armenta boum, concubitu lætus, *s. abibat.*

ARGUMENTUM
XXVIII. IDYLLII.

Theocritus ad amicum Niciam, medicum Milesium, quem ante aliquot Idylliis celebravit, profecturus, uxori ejus Theugenidi, laboriosæ matrisfamilias, adfert pro munere hospitali colum eburneam. Cui adjungit hoc carmen, quo colum modeste commendat, & matronæ industriam virtutemque celebrat. Est igitur argumentum hujus Idyllii οἰκονομικὸν *atque* ἠθικὸν, *& tamen eruditum ac suave. Genus carminis est choriambicum pentametrum, sicut illud apud Catullum,*

Alphene immemor atque unanimis falſe ſodalibus, &c.
Nec facta impia fallacum hominum cœlicolis placent.

Primam sedem spondæus regulariter occupat: secundam choriambus, qui ex prima longa, mediis duabus brevibus, & ultima rursum longa, constat: tertiam & quartam, idem pes obtinet: quinto loco iambus est. nam ultima sylla-ba libera censetur.

ΗΛΑΚΑΤΑ,
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κη'.

Γλαυκᾶς ὦ φιλέειθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὺς ἐπήβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτη πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν,
Ὅππα Κύπριδος ἱερὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ.
Τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον ἀτεύμεθα πὰρ Διὸς,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
Καὶ σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,

COLUS,
IDYLLION XXVIII.

O Colus, amica lanificii, donum glaucæ Minervæ,
Matronarum mens, quæ domum augent, tui eſt compos:
Sequere nos confidenter in illuſtrem urbem Nilei,
Ubi Veneris delubrum viride in arundineto tenero.
Eo enim navigationem proſperam petimus à Jove,
Ut hoſpitem meum oblectem videns, & viciſſim oblecter,
Niciam, Gratiarum ſuave loquentium ſacram ſtirpem:
Teque ex elaborato ebore factam

Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσῃς ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοὺς ἐν βοτάνᾳ πόκοις
Πέξαιντ' αὐτοέτει, Θευγενίδος γ' ἕνεκ' εὐσφύρω.
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς οὐδ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβαλλόμαν
Ὀπάσαι σε δόμως, ἁμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς ἂν ὠξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχουσ' ἀνέρος ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐρατεινὰν μετ' Ἰαόνων·
Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρείτω, ποτιδών σ', Ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

Munus in conjugis Niciæ manus præbebimus.
Cum ea multa opera perficies, ad viriles vestes *pertinentia*:
Multa & ad braccas quas mulieres gerunt, aquatiles.
Bis enim matres agnorum, mollem in pascuis lanam
Tondentur eodem anno, propter Theugenidem pulchris talis.
Adeo illa operosa est, amatque ea quæ amant *matronæ* sapientes.
Neque enim in ignavam aut otiosam decrevi
Te dare domum, existentem ex nostra terra.
Nam tibi patria est ea, quam condidit olim Archias Ephyræus,
Insulæ Trinacriæ pinguem præstantium virorum urbem.
Nunc sane domum tenens viri, qui multa novit salutaria
Remedia ad arcendos ab hominibus tristes morbos,
Habitabis in Mileto amabili inter Ionas;
Ut pulchram colum habens Theugenis sit inter populares,
Et illi memoriam hospitis carminum amantis semper renoves.
Hoc enim quispiam dicat, te aspiciens: Certe magna gratia
Exiguo muneri adest: omnia honorem merentur quæ *veniunt* ab amicis.

ARGUMENTUM IDYLLII XXIX.

Querela & expostulatio cum amico, propter inconstantiam in amore; qua nihil crebrius neque vulgarius est in communi vita. πολυφιλία, *id est, subinde mutare amicos, veteres fastidire & novos amplecti, id olim perinde probrosum atque infame habebatur, ut si qua mulier subinde alios atque alios viros admitteret. Hoc vitium & hic amico suo Theocritus exprobrat; atque in fine concludit, eum qui bene audire apud homines honestos velit, non levem neque inconstantem in colendis amicitiis esse oportere. Genus carminis est Dactylicum Pentametrum: prima tamen sede etiam aliquando Trochæus est.*

ΠΑΙΔΙΚΑ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ΄.

Οἶνος ὦ φίλε παῖ λέγεται καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ᾽ ἐν μυχῷ·
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ᾽ ἐθέλησθ᾽ ἀπὸ καρδίας·
Γινώσκω. τὸ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω,
Ζᾷ τὰν σὰν ἰδίαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὄκκα δ᾽ οὐκ ἐθέλῃς τύ, μάλ᾽ ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦθ᾽ ἄρμενα, τὸν φιλέοντ᾽ ἀνίαις διδῶν;
Ἀλλ᾽ εἴ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,

AMORES,

IDYLLION XXIX.

Vinum, ô care puer dicitur, & Veritas:
Et nos ebrios oportet veraces esse.
Egoque ea dicam quæ in recessu pectoris condita sunt.
Non integro me pectore voluisti amare:
Intelligo. Nam hoc dimidium vitæ quod habeo,
Vivit ex tua forma; reliquum interiit.
Et si tu voles, diis immortalibus similem agam
Vitam: sin minus velis, valde in tenebris.
Quomodo hæc congruunt, amantem molestia afficere?
At si mihi obtemperes, juvenis seniori,

Tunc

Τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ,
Ὅππη μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν.
Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον· ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῇς.
Καὶ μὰν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,
Τῷ δ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένου φίλος·
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἔθηκαο.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ', ὥς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὧδε ποῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι·
Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέου.
Ἀλλὰ πέριξ ἁπαλῶ στόματός σε πεδέρχομαι.

Tunc & tibi melius quum sit, me laudaris:
Fac nidum unum una in arbore:
Quo nullum accedat sævum reptile:
Nunc vero hodie alium tenes ramum,
Gras alium, & alium post alium requiris:
Et quidem aliquis faciem tuam pulchram aspiciens laudaverit:
Hujus statim amicus factus es plusquam triennis:
Primum vero amantem tertio loco posuisti.
Hominum superborum *more* videris spirare.
Ut vero vivas, ama consimilem semper habere.
Si sic feceris, bene audies.
Apud cives, & amor tibi iste non gravis erit;
Qui virorum mentes facile superat,
Et me ex ferreo mollem fecit.
Verum circa tenerum os te amplector.

ARGUMENTUM
XXX. IDYLLII.

Genus carminis hujus Idyllii est Anacreontion, vocaturque dimidium Iambicum: sunt enim diametra Iambica Catalectica, id est, quibus in fine una syllaba deest. Recipiunt ubique Iambum, prima tamen & secunda sede aliquando spondeum. Est autem, sicut in aliis, ita hic quoque, Poëtica imaguncula. Aper interfector Adonidis jussu Veneris ab Amoribus captus adducitur, qui à Venere graviter increpatus, respondet, Se amore Adonidis incensum, cum femur ipsius nudum osculari vellet, incendio amoris victum, infelici casu altius impressisse dentem. Offert igitur se, cum peccaverit, ad perferendum quodvis supplicium, etiam si vivus cremandus sit: præcipue dentes, ut qui cædis instrumentum fuerint, pœnæ devovet. Venus commiseratione mota, ut ipsa amoris non ignara, ignoscit illi, & vincula laxari denique jubet. Sequitur tamen ille deinde Veneris chorum, ut captivus. ¶ Hac imagine fortaße significare Poëta voluit: Venerem non tantum in homines, verum etiam in feras bestias imperium obtinere. Etsi in fine cum dentes amatorios exurit aper, hoc videtur indicare voluiße, has flammas sine ordine vagantes, recta ratione refrænandas ac coërcendas eße.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ λ'.

Ἀδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχράν τε τὰν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.
Χὼ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·

IN MORTUUM ADONIDEM,

IDYLLION XXX.

ADonidem Cytherea
Ut vidit jam mortuum,
Horridam comam habentem,
Et pallidas genas,
Ducere ad se aprum
Jussit Amores.
Illi vero statim ut volucres
Per omnem currentes silvam,
Tristem aprum invenerunt,
Ligaveruntque & alligaverunt.
Et unus fune innectens
Trahebat captivum:

Alter

Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς.
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὄμνυμί σοι Κυθήρη,
Αὐτήν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τούσδε τοὺς κυναγοὺς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σου
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον·
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν,
Ἐμαινόμαν φιλᾶσαι,
Καί μου κατεσίναζε.
Τούτους λαβοῦσα Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε.
Τί γὰρ φέρω περισσοὺς
Ἐρωτικοὺς ὀδόντας;
Εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπεν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμὰ οἱ 'πιλῦσαι.
Ἐκ τῶ δ' ἐπηκολούθει,
Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε.
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τοὺς Ἔρωτας.

Alter à tergo agens,
Percutiebat arcu.
Fera incedebat miserabiliter:
Metuebat enim Venerem.
Huic vero dixit Venus:
Omnium ferarum pessima,
Tune istud femur læsisti?
Tun' meum virum percussisti?
Fera autem sic dixit:
Juro tibi Venus
Per ipsam te, & virum,
Et ista mea vincula,
Et hosce venatores,
Tuum formosum virum
Non volebam ferire;
Sed velut simulacrum aspexi:
Et non ferens *amoris* incendium,
Femur quod illi nudum erat,
Insano furore osculari cupiebam:
Idque mihi nocuit.
Hos igitur accipiens *dentes*, ô Venus;
Hos puni, excide.
Quid enim gero supervacaneos
Amatorios dentes?
Et hoc si minus tibi sufficit,
Etiam isthæc mea labra.
Hujus autem miserta est Venus:
Et dixit Amoribus,
Ut vincula illi solverent.
Ex eo tempore *Venerem* sequebatur,
Neque in silvam rediit:
Et accedens ad ignem,
Exussit amores.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Επιγράμματα.

α'.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι·
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βωκολικοὺς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τοὺς τρητοὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺ ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

THEOCRITI

SYRACUSII

Epigrammata.

1.

ROſæ illæ roſcidæ, & denſum illud
Serpyllum dicatum eſt Heliconiadibus [Muſis:]
At nigra folia habentes lauri, tibi, ô Pythie Apollo:
Delphica enim petra his te ornavit.
Aram autem cruentabit cornutus hircus iſte villoſus,
Terebinthi comedens ultimum ramum.

ALIUD 2.

Daphnis ille candidus, ille qui pulchra fiſtula modulabatur
Bucolicos hymnos, hæc dedicavit Pani:
Tres tibias, pedum, acutum jaculum,
Pellem cervinam, & peram qua olim poma ferebat.

ALIUD.

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόρροθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν τῶς αἱ δρύες αἰπόλε κάμψας,
Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ·
Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·

ALIUD. 3.

Dormis in solo foliis constrato, ô Daphni, corpus defessum
Quieti dans: at furculæ nuper compactæ [sunt] in montibus.
Venatur te Pan, & Priapus qui croceam
Hederam pulchro capiti circumligatam habet,
Antrum ingredientes unanimes. Verum tu fuge,
Fuge (inquam) deserens somni soporem nutantem.

ALIUD. 4.

Per illum vicum, ubi quercus [sunt] ô caprarie, deflectens,
Ficulneam invenies recens sculptam statuam,
Tripedem, cum ipso cortice, sine auribus: sed Priapo
Generatori possibile [est] Veneris opera perficere
Ædes autem sacra pulchre circumcurrit, & perenne
Fluentum è saxis undique viret
Lauris & myrtis, & odorata cupresso;
Ubi circumcirca diffusa est racemosa cum capreolis
Vitis: vernæ autem stridulis cantibus
Merulæ modulantur varie sonora carmina.

Flavæ

Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεῖ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·
Κεὐθὺς ἐπιρρέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
Τοῦδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι.
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
Σακίταν· αἴοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε'.

Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
Ἁδύ τι μοι; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βουκόλος ἄμμιγα θέλξει
Δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν ὕπνου.

ΑΛΛΟ. ς'.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;

Flavæ luſciniæ ſibilis ex adverſo canunt,
Cantantes gutture ſuaviſſimum ſonum.
Sede igitur illic, & amabilem Priapum
Precare ut ego poſſim renunciare Daphnidis amoribus:
Et mox ſacrificaturum me *dic* pulchrum caprum: at ſi abnuerit,
Hoc adeptus volo tres oſtias offerre.
Sacrificabo enim juvencam, hirſutum hircum, agnum quem habeo
Stabularium: audiat autem benevole Deus.

ALIUD. 5.

Viſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suave aliquid mihi? & ego pectidem ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabit
Daphnis, cera compacto ſpiritu [i. fiſtula] modulans.
Stantes vero prope hirſutam quercum poſt antrum,
Pana caprarium privaverimus ſomno.

ALIUD. 6.

Ah miſer tu Thyrſi, quid proderit ſi contabefacias
Lacrymis geminos oculos lugendo?

Abiit

Οἴχεται ἁ χίμαιρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ᾽ ἐς ᾅδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαζε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί ȣ̃ πλέον, ἁνίκα τήνας
Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζʹ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱὸς,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ· ὃς μιν ἐπ᾽ ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ᾽ ἀπ᾽ εὐώδους γλύψατ᾽ ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστάς
Μισθόν· ὁ δ᾽ εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. ηʹ.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ᾽ ἐφίεται Ὄρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΑΛΛΟ. θʹ.

Ἄνθρωπε ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ᾽ ὥρην
Ναυτίλος ἴσθι· ὡς οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.

Abiit capella, præclara soboles, abiit ad inferos.
Nam durus ungulis [eam] comprehendit lupus:
Canes vero clamant: quid prodest, quum illius
Nec os [quidem] neque cinis relictus sit abeuntis?

In Statuam Æsculapii. 7.

Venit & Miletum Pæonis filius,
Cum viro sanatore morborum conversaturus
Nicia: qui ipsum quotidie semper sacrificiis adiit,
Et istud ex odorata sculpsit [ei] simulacrum cedro,
Eetioni propter scitam manum magnum pollicitus
Præmium: ille vero ad opus omne suum contulit artificium.

Epitaphium Orthonis. 8.

Hospes, Syracusanus vir Orthon hoc tibi præcipit,
Hyberna nocte ebrius ne iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: & pro magna
Patria [mea] peregrina [terra] jaceo coopertus.

Aliud. 9.

O homo, vitæ parce, neque præter anni tempus
Nauta sis: quia non est magna homini vita.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι'.

Ὑμῖν τοῦτο θεαὶ κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον,
Μουσικός· οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ· σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ
τοῦ φυσιογνώμονος. ια'.

Εὐσθενέος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χ'ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνεὼς ὁ σοφιστής,
Καί περ ἄκικυς ἐών· εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΩ,
ἀπὸ Δημοτέλους. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ' ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν πᾶσι· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

IN SIMULACRUM MUSARUM. 10.

Vobis hoc, ô deæ, gratum novem omnibus
Simulacrum Xenocles erexit marmoreum,
Musicus: non aliter quispiam dicet: & propter hanc scientiam
Laudem habens, Musarum non obliviscitur.

EPITAPHIUM EUSTHENIS
physiognomonis. 11.

Eusthenis hoc [est] monumentum: physiognomon [est] philosophus,
Peritus ex oculo mentem etiam cognoscere.
Honeste ipsum sepelierunt socii in peregrina [terra] peregrinum existentem,
Et poëta ipsis mire gratus erat.
Omnia quæ par est habet mortuus philosophus,
Quamvis nihil virium habens: habuit ergo qui curam sui gererent.

IN TRIPODEM BACCHO
dedicatum nomine Demotelis. 12.

Demoteles choragus, qui tripodem, ô Bacche,
Et te jucundissimum deorum beatorum consecravit,
Moderatus erat in omnibus: in chorea vero obtinuit victoriam
Virorum, & quod pulchrum & quod decens [est] videns.

I IN

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ
τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγʹ.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος· ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν· ἀεὶ δέ σφιν λῷον εἰς ἔτος ἦν
Εκ σέθεν ἀρχομένοις ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδʹ.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς
Εὐρύμεδον τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ιεʹ.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Εκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον ὁδοιπόρ' ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

IN SIMULACRUM
cœlestis Veneris. 13.

Venus ista non [est] vulgaris: propitiam redde deam, vocans [eam]
Cœlestem, castæ donarium Chrysogonæ
In domo Amphiclis, cum quo & liberos, & vitam habuit
Communem : semper autem ipsis melius quotannis erat
A te incipientibus, ô veneranda : nam dum curant
Immortales, ipsi plus habent mortales.

EPITAPHIUM EURYMEDONTIS.
14.

m filium reliquisti ; & tu ipse
Parvulu am in flore ætatis
eti
O Eurymedon hoc sepulcrum mortuus obtinuisti.
Tibi quidem sedes [est] inter divinos viros ; hunc autem cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

IN IDEM.
15.

Cognoscam siquid amplius bonis [viris] tribuas, an etiam improbus
A te, ô viator, itidem æqualem habet [honorem.]
Salveat iste tumulus, inquies : nam Eurymedontis
Jacet sacrum levis super caput.

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ιϛ'.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον ὦ ξένε
Σπουδᾷ, καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν.
Προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἅ τε φανὰ Δώριος, χὠνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν
Τοὶ Συρακόσαις ἐνίδρυνται πελωρίστᾳ πόλει
Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ.
Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμναμένοις
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποττὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶχε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, τροφοῦ Μήδεω. ιη'.

Ὁ μικκὸς τοῦτ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ

IN ANACREONTIS *statuam.* 16.

Contemplare statuam hanc ô hospes
Diligenter, & dic, quum domum redieris,
Anacreontis simulacrum vidi in Teo,
[Excellentis] siquid antiquorum poëtarum præstans fuit.
Addens vero quod juvenibus delectabatur,
Dices vere totum virum.

IN EPICHARMUM. 17.

Et vox Dorica [est,] & vir qui comœdiam
Invenit [est] Epicharmus.
O Bacche, æneum ipsum pro vero
Tibi hic dicarunt:
Quem Syracusis collocarunt in prægrandi civitate,
Ut virum civem [decet.]
Acervum enim habebat rerum utilium iis qui memores erant
Rependere mercedem.
Multa enim ad vitam pueros docuit utilia:
Magna gratia illi [habenda est.]

EPITAPHIUM CLITÆ, *nutricis Medei.* 18.

Parvulus istud struxit Threissæ

Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
Ἕξει τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τίνων
Ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψ'· ἔτι μὰν ἔτι χρησίμη καλεῖται.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν ἰάμβων· οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων,
Ὡς ἐμμελής τ' ἐγένετο κἀπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ, τοῦ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ' ὑμὶν υἱὸν ἁνὴρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὠκ Καμείρου,
Χὤσσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῇς)
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
Πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

Medeus monumentum in via. & inscripsit Clitæ.
Habebit gratiam mulier pro eo
Quod puerum nutrivit: adhuc nempe adhuc utilis vocatur.

IN ARCHILOCHUM. 19.

Consiste, & Archilochum aspice, veterem poëtam,
Iambographum, cujus celeberrima fama
Permanavit & ad occidentem & ad orientem.
Certe ipsum Musæ & Delius Apollo amaverunt:
Adeo exactus erat ac dexter
Carminaque componendo, & ad lyram cantando.

IN STATUAM PISANDRI, *qui Herculeam carmine scripsit.* 20.

Jovis iste vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnavit, promptum manu,
Primus superiorum poëtarum
Pisander conscripsit [oriundus] ex Camiro,
Et quotquot laborando confecit, recensuit labores.
Hunc vero ipsum populus (ut certo scias)
Collocavit hic, æneum quum fecisset,
Multis mensibus postea & annis.

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ· κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδε γράψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

IN HIPPONACTEM.
21.

Poëta hic Hipponax jacet:
Si quidem improbus es, ne accedas sepulcrum:
Sin autem es bonus, & ex probis [natus,]
Confidens sede; &, si volueris, dormi.

EJUSDEM
in suum ipsius librum. 22.

Alius est [Theocritus] Chius: ego autem Theocritus qui hæc scripsi,
Unus ex plebe sum Syracusana,
Filius Praxagoræ inclytæque Philinæ:
Musam vero alienam nunquam attraxi.

Carmina

Carmina quædam hactenus desiderata, ad finem Παιδικῶν, *sumta ex Notis Is. Casauboni ad Diogenem Laërtium.*

Ἀλλὰ πέειξ μ' ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,
Χὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
Καὶ ῥυσοί, νεότατα δ' ἔχειν παλινάγρετον
Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίαις φορεῖ·
Κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Καί μοι τὠραμένῳ συνεραν ἀδόλως σέθεν,
Ὅπως ἁνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχῃς,
Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλήϊοι φίλοι.
Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Ἐν θυμῷ δὲ λέγεις, Τί με δαιμόνι' ἐνοχλεῖς;
Νῦν μὲν δὴ κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν
Βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
Τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
Προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

Τ Ε Λ Ο Σ.

INDEX

IN

IDYLLIA THEOCRITI

ET SCHOLIA.

A.

INDEX.

ἀνημώνη,

ἀρεσαίμην,

INDEX.

ἀτιμα-

B.

βέβαλοι,

Γ.

Δ.

δωριέων

E.

ἐῤῥῶ,

Z.

H.

ἠλαίνοντες,

Θ.

Καθαίρειν,

INDEX.

καχ' ά-

INDEX.

** C

παρὰ

INDEX.

Λ.

INDEX.

Μαθημα-

M.

N.

πάραρος,

Φάκον

ὡραΐζεσθαι,

IN hoc indice prior numerus Idyllion; alter Theocriti versum denotat, cui respondent ubique Scholia: præterquam ubi duo aut tres versus in iis simul explicantur, qui novo numero signari non possunt. Distinctionem itaque textus sequeris, atque ita scholiorum interpretationem inspicies: quod non fallet.

INDEX AUTHORUM

qui in Scholiis citantur.

Καρύστιος

INDEX AUTHORUM.

FINIS.